Norman Spinrad

Bug Jack Barron

NORMAN SPINRAD

BUG JACK BARRON!

(Capsați-l pe Jack Barron!)

Traducere: Mihai-Dan Pavelescu și Cristian Tudor Popescu

Editura Adevărul, 1993

1

— Hai băieți, roiu’! mormăi Lukas Greene, fluturându-și mâna neagră (și, pentru un momențel răutăcios, din cine știe ce motiv, gândindu-se la negreala ei) spre cei doi bărbați (închipuindu-și-i în mod pervers, în același moment obositor, ca negrotei) în uniformele Poliției Statului Mississippi (cioroiul din dreapta) și Gărzii Naționale Mississippi (tuciuriul din stânga).

— Da, dom’ guvernator, aprobară la unison cei doi. (Iar urechea lui Greene, prinsă în ceea ce din exterior privind își putea da seama că era un moment masochist cretin și imbecil, avu impresia că aude: „Da, conașule, trăi-ți-ar…”)

— Să vă văd mersu’, se adresă Greene ușii care se închidea înapoia lor. Ce dracu-am azi, gândi iritat. Nenorocitu’ ăla de Shabazz. Cretinu’ și scandalagiu’ de cio…

Iarăși cuvântul acela, și acolo era de fapt toată problema. Malcolm Shabazz, profetul Mișcării Muncitorilor Negri Uniți, președintele Consiliului Național al Conducătorilor Naționaliști de Culoare, deținătorul Premiului Mao pentru Pace și Marele Maestru al Ordinului Cavalerilor Mistici ai Mării, nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un cioroi. Era tot ceea ce gândeau albiturile când auzeau cuvântul negrotei: un maimuțoi sălbatic și negru ca noaptea, împiedicându-se în socoteală, ignorant și beijingofil. Iar blestematu’ ăla viclean de Malcolm știa chestia asta și se folosea de ea, transformându-se în focarul urii nebune a albilor, deliberata primă țintă a tembelilor Wallaciști, isterici azvârlitori-de-gunoaie, hrănindu-se din ura aceea, absorbind-o, întărindu-se pe seama ei și spunând spelbilor: „Sunt un negru barosan și vă urăsc, ‘tu-vă-n oase, și China-i Viitorul, și-am carasu’ mai mare c-al vostru, albituri nenorocite, și-n țara asta-s douăj’ de milioane ca mine, un miliard în China Poporului și patru miliarde-n lume care vă urăsc așa cum vă urăsc eu, lovi-v-ar moartea de spălăciți!”.

Așa cum Țiganu’ Limbă-tare îi zisese gagicuței care i se pârțâise-n față, gândi Greene; ăștia, ca tine, Malcolm, strică toată treaba.

Greene își roti fotoliul pivotant și privi televizorul micuț așezat pe birou vizavi de mapa „intrări-ieșiri”. Instinctiv, pipăi după pachetul de Acapulco Golds de pe tăblia biroului antic, apoi se răzgândi. Oricât ar fi simțit nevoia unei inhalări profunde

de drog în momentul acela, nu era o idee prea inteligentă pentru cineva care se afla acolo unde orice exista ca să fie sub influența a orice, într-o miercuri seara. Privi pe furiș către ecranul mort al videofonului. În următoarea oră, ecranul putea foarte bine să învie cu chipul zâmbind sardonic al vechiului amic Jack Barron.

— Jack Barron, oftă el cu glas tare. *Jack Barron.* Nici chiar un prieten nu-și putea permite să fie criță dacă era chemat public de Jack. N-ar fi putut face așa ceva față de o sută de milioane de oameni.

La urma urmei n-avusese niciodată rost, nici chiar pe timpurile lui Jack-și-Sara, să-i oferi vreun avantaj lui Jack Barron. Cum-îl-chema… – de fapt, cine-și mai aduce aminte – făcuse greșeala de a-l invita pe Jack într-o seară la un grătar cu mangal și Jack îl năpădise ca o buruiană.

Și apoi… se terminase cu cum-îl-chema. Doar un aparat de filmat, două videofoane și vechiul amic Jack Barron.

Păcat că…, gândi Greene, același familiar „păcat că" de miercuri seara, …păcat că Jack nu mai e unul de-al nostru. Cu Jack de partea noastră, CJS ar fi avut o șansă reală de a lupta și-nvinge Candidatul. Păcat că…

Păcat că Jack era un tip atât de indiferent. Dacă și-ar fi păstrat ceva din ceea ce cu toții păruserăm că pierdem în anii ‘70… Dar Jack spusese (și știa, avea dreptate, tocmai eu să n-o știu!): „Luke", spusese Jack Barron, și Greene își amintea fiecare cuvânt – Jack putea întotdeauna să-ți zică o frază obsedantă ca un cântecel mnemonic de-al lui Bester – „i-adevărat că-i nasol când hotărăști să faci lichidarea, dar și mai nasol, cel mai nasol moment din lume, e când hotărăști să faci lichidarea, da' pe nimeni nu interesează marfa ta."

Și cum poți răspunde la așa ceva? se întreabă Greene, cum poți răspunde la așa ceva, când ai pariat pe-o lozincă de pichete, pe-o gură mare și-o piele neagră în Reședința Guvernatorului din Evers, Mississippi? Cum îi răspunzi lui Jack, albitură neagră, cioară albă, cum?

Lukas Greene chicoti încet și amar. Denumirea emisiunii trebuia să fie o glumă intimă, o glumă *cu adevărat* intimă, tăinuită în căpșorul pletos al lui Jack, asta-i tot…

Pentru că (de când își luase adio de la Sara) cine dracu' putea într-adevăr… *să-l capseze pe Jack Barron?*

Nu era tocmai o seară pe care s-o petreci singură, se pomeni gândindu-se fără să vrea Sara Westerfeld, sub sardonica privire oarbă a ochiului de sticlă, mort, al televizorului portabil ce păruse că se infiltrase pe neașteptate în conștiința ei în salonul unde Dan și Linda și Mike și Vârcolacul o păzeau, fără să știe, de singurătate – fantomele trecutelor seri de miercuri, și împotriva voinței sale femeia își dădu seama (și își dădu seama împotriva voinței sale că *întotdeauna* își dăduse seama) că trecuse multă vreme (nu te gândi la data exactă, cunoști data exactă, nu te gândi la ea) de când petrecuse o seară de miercuri înconjurată de mai puțin de trei persoane.

Mai bine să flirtez cu Don Sime (s-o fac, să n-o fac, s-o fac diseară, sau s-o fac vreodată?) decât să stau singură așa cum poate că vreau, cu ochiul de sticlă mort provocându-mă să-l privesc. Ba chiar mai bine, să stau pur și simplu aici și să-l ascult cu o ureche pe Vârcolac trăncănind, și să las discul stricat al rahatului lui nevinovat de vorbărie-de-dragul-de-a-se-auzi vorbind să-mi acopere mintea, să-mi acopere amintirile și să mă poarte plutind în zumzetul lui azi-nu-i-chiar-miercuri…

— Auzi, ș-atunci zic, moșule, pentru mine de ce nu-există niciun cec? spunea Vârcolacul, trăgându-se de favoriții subțiri. Ce, eu nu-s o ființă omenească? Și știi ce-mi zice labagiul? schelălăi el etalând o demnitate rănită despre care Sara nu putea spune dacă era sau nu adevărată. Zice: „Jim, tu ești prea tânăr pentru Asistență Socială, prea bătrân pentru AID și n-ai lucrat niciodată zece săptămâni la rând, ca să intri la Șomaj. De fapt nu ești decât o haimana ințolită ca șmecherii, *asta* ești”.

Vârcolacul se opri. Și atunci Sara văzu un lucru ciudat întâmplându-se cu fața lui părăsită de înfumurarea afișată, – dezvăluită ca înfumurare de însăși trecerea ei –, văzu ceea ce văzură și ceilalți din odaia pseudo-japoneză, anume că uneori Vârcolacul era grotesc, jalnic de cinstit.

— Ce rahat mai e și-ăsta? întrebă strident Vârcolacul, și chiștocul pe care-l ținea îi lunecă dintre degete și căzu neobservat, arzând lacul negru al măsuței pentru cafea.

— Te-n mă-ta, Vârcolacule, ia Pall Mall-ul ăla de pe masă, rosti Don, încercând să se comporte precum Apărătorul Căminului și-al Casei față de Sara, etalându-și obiceiurile cretine

și meschine în propria ei locuință.

— Du-te tu-n mă-ta, Sime, replică Vârcolacul. Eu vorbesc de nedreptate reală. Oamenii ca tine, oamenii ca mine…

— Hopa…, începu Don, și clipa încremeni pentru Sara știind ce urma să spună, cele patru cuvinte, exacta intonație cinică, fiind flagelată de cuvintele acelea de zeci de ori pe săptămână de ani întregi, crispându-se, murind câte puțin de fiecare dată când auzea acele ultime patru cuvinte, știind acum că Don Sime n-avea s-o ciocănească niciodată, nici cu un miliard de chinezi urlători care s-o țină de mâini și de picioare, în vecii vecilor. Mai degrabă o făcea c-o șopârlă Gilla sau cu Benedict Howards, decât să se dea unui bărbat care rostea acele patru cuvinte într-o miercuri seară între 8 și 9 P.M., și astfel puțina moarte determină acea *grand mal deja vu,* imagini ale feței lui pe ecranul televizorului atent șifonate peste fața lui pe vechea pernă cu flori albastre neatent aranjate, barba lui vânătă și țepoasă…

Don Sime, nepăsător (și ea văzu în reacția lui reflexă, lipsită de gândire, un porc nepăsător și nesimțit), rosti cu toate acestea cele patru cuvinte magice, expresia intimă folosită de un străin care pentru o clipă zgârci în moarte organele intime ale Sarei.

— Hopa, spuse Don Sime, *Capsați-l pe Jack Barron.*

Răcoroasă era briza nopții în gâtlejul lui Benedict Howards, pe când stătea confortabil în așternuturile albe și apretate ale patului de spital, comod și în siguranță în citadela-monolit care era Complexul de Congelare Munții Stâncoși. Afară, dincolo de perdeaua-de-căldură, conectată la jumătate de putere, care dădea spre balcon (zbieraseră când le ceruse să se simtă briza la trezire, și-i spuseseră că se părea că reușiseră, dar niciun mucos de spițer n-avea să-i vorbească obraznic lui Benedict Howards), munții erau siluete vagi în beznă, iar stelele erau acoperite de strălucirea cețoasă a luminilor ce ardeau permanent în Complexul de Congelare, Complexul *lui,* absolut tot acum, și…

Pentru totdeauna?

Îl gustă pe Totdeauna în aroma pinilor purtată de briza dinspre munți și din New York și Dallas și Los Angeles și Vegas și

toate locurile unde plevușca mișuna după firimituri, ca niște gândaci ziua, îl gustă pe Totdeauna, zăcând întins și ferit de răcoare, slăbit după operație în așternuturile pe care le deținea în Complexul pe care-l deținea în țara unde senatorii și guvernatorii și președintele îi spuneau *domnul* Howards…

Îl gustă pe Totdeauna în amintirea rânjetului mulțumit al lui Palacci spunând: „Știm că s-a făcut, domnule Howards, și știm că trebuie să meargă. Pentru Totdeauna, domnule Howards? Totdeauna înseamnă foarte mult timp. Nu putem ști dacă-i pentru totdeauna până n-ajungem la totdeauna, nu-i așa că nu putem ști, domnule Howards? Cinci secole, un mileniu… cine știe? Poate că va trebui să v-opriți la un milion de ani. Credeți că asta v-ar mulțumi, domnule Howards?”

Iar Howards zâmbise și-i permisese doctorului bancul lui imbecil, i-l permisese, când el distrusese oameni mai importanți pentru chestii mult mai mărunte, deoarece, ce dracu, nu puteai ține fiecare tâmpită de ranchiună vreme de un milion de ani, nu-i așa că n-o puteai ține? Trebuia să privești în viitor, să elimini bagatelele suplimentare.

Pentru totdeauna? se întrebă Howards. I-adevărat, de data aceasta am putut-o adulmeca în tovărășia medicilor, și-am văzut-o în rânjetele lor largi de mulțumire. Blestemații, cred c-au izbutit de data aceasta. Și-nainte crezuseră c-au izbutit. Totuși acum o pot gusta, o pot simți, mă doare acolo unde-ar trebui.

Pentru totdeauna… S-o alung pentru totdeauna, se gândi Howards. Cercul de lumină întunecându-se treptat, infirmierele de noapte cu ochi holbați, cățeaua de zi cu jovialitatea ei profesională de plastic, înapoi în celelalte așternuturi, în celălalt spital, în celălalt an de intubații, precum un vierme: în sus prin nări, în jos prin gât, în viscere, membranele agățându-se și lipindu-se de polietilenă ca niște limacși pe bolovani, cu fiecare, răsuflare superficială însemnând un efort pentru a nu se îneca, pentru a nu distruge ceea ce mai rămăsese, să smulgă tubul înecăcios din nas-gât, să smulgă acul picurând sânge din brațul stâng, soluția de glucoza din cel drept: să moară curat, ca bărbații, curat precum câmpiile adolescenței sale din Panhandle, linia clară, muchia de cuțit între viață și moarte, nu așa, să-ți piși sevele vieții în plastic, în sticlă, în tuburi și vome, clisme, catetere, ace, infirmiere, vase de flori muierești…

Însă cercul de lumină neagră contractându-se, la dracu’ cu

el, niciun cerc de lumină întunecându-se nu-l mierlește pe Benedict Howards! Cumpără-l, convinge-l, păcălește-l, ucide-l! Nici un șmecher coborând dintr-o blestemată de limuzină englezească nu vorbește obraznic cu Benedict Howards. Urăște-l pe nenorocit, luptă-te cu el, rade-l, cumpără-l, convinge-l, păcălește-l, ucide-l, lărgește cercul de lumină neagră... mai mult, *mai mult.* Urăște tuburile, urăște infirmierele, urăște acele, așternuturile, florile. Arată-le! Arată-le la toți că nu-l omoară ei pe Benedict Howards.

— Nimeni nu-l omoară pe Benedict Howards! se trezi Howards murmurând, briza rece acum, slăbiciunea plăcută dispărută acum, reflexele de luptă pulsându-i prin artere, o ușoară transpirație rece pe obraji.

Cu un tremur, Howards se smulse din starea aceea. Aici era alt spital și alt an; viața năvălea în el, însăilată, îngrijită în Somn Adânc, fără să se scurgă prin tuburi și sticluțe. Da, da, acum ești sub control. Plătește datoriile. Nici un om nu trebuie să moară de două ori, niciun om de două ori privind viața scurgându-se din el, tinerețea scurgându-se, sângele scurgându-se, totul scurgându-se, mușchii preschimbându-se în țesut flasc, testiculele în prune uscate, membrele în cozi de mături, dar nu pentru Benedict Howards. Alung-o, alung-o pentru un milion de ani. Alung-o... *pentru totdeauna.*

Howards oftă, simți glandele relaxându-se, se abandonă din nou slăbiciunii plăcute, calde și sănătoase, știind ce însemna căldura respingând frigul, lumina deschizând cercul negru, menținându-l deschis, dilatându-l... *pentru totdeauna...*

Mereu o luptă, se gândi Benedict Howards. Luptă din Texas Panhandle până la petrolul-banii-puterea din Dallas, Houston, L.A., New York, unde totul era acțiune deschisă, petrol, concesiuni, pământ, acțiuni, electronică, NASA, Lyndon, senatori, guvernatori, lingăi... *Domnul* Howards. Luptă din șesurile aride și tăcute până la tăcutele și răcoroasele arene ale puterii, tăcutele și răcoroasele femei cu pielea neatinsă de soare, de vânt, de sudoarea transpirației...

Luptă din cercul negru și tubul în susul nărilor, în josul gâtlejului până la Fundația pentru Imortalitatea Umană, trupuri congelate în heliu lichid, împuterniciri de vot, averi-lichide înghețate o dată cu ele în tăcutele, uscatele și răcitele-cu-heliu cripte ale puterii, puterea Fundației, puterea mea, puterea-

banilor, puterea-spaimei, puterea-nemuririi… puterea vieții împotriva morții, împotriva cercului negru.

Luptă din pârjolitul Panhandle, uscat și pustiit, femeile zăcând în mașina răsturnată, sângele prelingându-se din gură, durerea în interiorul cercului negru, până la acest moment, primul moment al lui Totdeauna.

Da, mereu altă luptă, gândi Benedict Howards. Luptă pentru a scăpa, a obține, a trăi. Și acum lupta cea mare, lupta pentru a păstra totul: puterea-banilor, tinerele cu pielea moale, Fundația, întreaga țară blestemată, senatori, guvernatori, președinte, răcoroase locuri ale puterii *domnului* Howards. Pentru Totdeauna, *domnule* Howards, *pentru Totdeauna.*

Howards privi dincolo de fereastra cu perdea-de-aer-cald și văzu luminile Complexului de Congelare, Complexuri în Colorado, New York, Cicero, Los Angeles, Oakland, Washington… Monumentul Washington, Casa Albă, Capitoliul, unde stăteau în așteptare oameni împotriva lui, împotriva citadelei lui, împotriva Fundației, împotriva Legii Utilității Congelării, împotriva lui Totdeauna, oameni de partea cercului negru…

Puțin mai mult de un an, își spuse Benedict Howards. Puțin mai mult de un an până la Convenția Democrată – să-l distrug pe Teddy, Candidatul, Hennering pentru Președinte, omul Fundației, omul meu, țara mea, senatori, guvernatori… *președinte*, domnul Howards. O lună, două luni și vor vota Legea Utilității, vor câștiga voturi cu puterea-banilor, puterea-spaimei, a vieții împotriva morții… dup-aia lasă-i pe blestemați să afle cum anume! Lasă-i pe ei să aleagă dup-aia. Vânduți integral, pe viață, pentru Fundație, pentru totdeauna… sau abandonați cercului negru. Puterea vieții împotriva morții, și ce senator, guvernator, președinte alege moartea, domnule Howards?

Ochii lui căzură asupra ceasului de pe perete: 9:57, Timpul Munților Stâncoși. Automat, atenția i se mută spre micuțul ecran adormit al videofonului (domnul Howards nu va fi deranjat de nimeni și pentru nimic în seara aceasta, nici chiar de către Jack Barron) de pe noptieră, alături de minitelevizor. Stomacul i se strânse de teama necunoscutului, aleatorului, expunerii. Nimic altceva decât o acțiune reflexă, se gândi Howards. Răspunsul condiționat de miercuri seara. Nimic mai mult. Jack Barron nu poate ajunge la mine diseară. Ordine stricte, aliniamente de retragere, rezerve pregătite. („Domnul Howards este pe iahtul

său în Golf, este în avion spre Las Vegas, vânează rațe, pescuiește în Canada, nu poate fi găsit, este la o sută cincizeci de kilometri de cel mai apropiat videofon, domnule Barron. Domnul De Silva, doctorul Bruce, domnul Yarborough ar fi încântați să discute cu dumneavoastră, domnule Barron. Sunt pe deplin împuterniciți să vorbească în numele Fundației, ba chiar cunosc toate amănuntele mult mai exact decât domnul Howards, domnule Barron. Domnul De Silva, doctorul Bruce, domnul Yarborough vă vor spune orice doriți să știți, domnule Barron.”) Jack Barron nu putea, nu avea să i se permită să-l capseze pe Benedict Howards în această primă noapte a lui Totdeauna.

Oricum, nu-i nimic altceva decât un urs dansator, își spuse Benedict Howards. Jack Barron, un os azvârlit maselor, alinarea desculților, toxicomani-drojdieri-pocitanii, mexicani, negrotei. Supapa utilă a oalei sub presiune. Imaginea puterii pe o sută de milioane de ecrane, imagine, nu realitate, nu puterea-banilor, puterea-spaimei, puterea-vieții-asupra-morții, senatori, guvernatori, președinte, domnul Howards.

Un Jack Barron făcând acrobații pe sârmă – între rețele, sponsori, spectatori, CCF (doi membri ai comisiei în buzunarul Fundației). Jack Barron, Gladiatorul pâinii-și-circului, cu sabia din carton drept imagine a puterii, Rahatul de Jack Barron.

Și totuși, Benedict Howards se întinse, deschise televizorul, așteptând cu stomacul încordat, privind cum se perindă imaginile colorate cu Dodge-uri, emblema rețelei, sticle de Coca dansând, o starletă bună de tot, parcă turnată din plastic, fumând Kools Supreme, emblema postului de emisie, așteptând și încruntându-se încordat în briza răcoroasă a serii, știind că și alții așteptau, stomacurile ghiorăind împreună cu al lui în tăcutele și răcoroasele cripte ale puterii din New York, Chicago, Dallas, Houston, Los Angeles, Washington, așteptând patru cuvinte (stacojii pe fundal albastru-de-miez-de-noapte), să înceapă chinul orei de așteptare, privind videofoanele moarte, râioșii din Harlem, Watts, Mississippi, Strip City, Village, negrotei, desculți, ratați mierlind aleatoriu – o sută de milioane de cretini, aplecați înainte, adulmecând sângele, sângele albastru al venelor din cercurile puterii:

— CAPSAȚI-L PE JACK BARRON —

„CAPSAȚI-L PE JACK BARRON” – litere roșii (în mod deliberat o imitație grosolană a tradiționalei „Americani, plecați acasă”, inscripție mâzgălită pe zidurile din Mexico, Cuba, Cairo, Bangkok, Paris) pe fundal albastru închis.

Din off, un glas de bariton răgușit răcnește:

— Capsați?

Și îi răspunde un colaj sonor, în vreme ce camera rămâne ațintită asupra titlului: studenți șicanându-l pe agitatorul Americii Populare, aminuri predicatorului baptist de hard-rock, mame plângând, soldați înșfăcând ratați amărâți lângă prăvăliile de amanet de doi dolari. Glasul de bariton cu un ton cinic, plin de speranță:

— Atunci, capsați-l pe Jack Barron!

Titlul devine capul și umerii unui bărbat fotografiat pe un fundal neplăcut de întunecat (fulgerările semi-subliminale de desene rotitoare par să existe la limita vizibilității, precum tușul negru peste efectul kinestop dinapoia desenelor). Bărbatul poartă o jachetă sport galben-roșcată, fără guler, peste cămașa din velur roșu descheiată la gât. Pare de vreo patruzeci? treizeci? douăzeci și cinci? – oricum, peste douăzeci și unu de ani. Tenul lui pare să oscileze între șaten și cenușiu, aidoma unui chinuit poet romantic, chipul său este compus din moliciuni cu margini neașteptat de dure, o tapiserie a bătăliilor terminate în pat. Părul este amintirea mai multor morți – buclă JKF blondă, coborând pe ceafă, înconjurându-i urechile, ridicând cârlionți jucăuși și devenind un halou tocmai-trezit-din-pat tip Dylan. Ochii de copil (ochi atotștiutori) mocnesc cu o detașare amuzată, iar buzele pline zâmbesc, transformând zâmbetul într-o chestiune intimă, genul știu-că-știi-că-știu, cu ultimul sondaj Brackett de audiență estimând o sută de milioane de oameni.

Jack Barron zâmbește, încuviințează din cap, devine reclama la Acapulco Golds.

Peon mexican conducând burro pe poteca întortocheată a unui munte vulcanic acoperit de junglă, intervine o voce melodios-autoritară de Enciclopedia Britanică:

— În regiunile muntoase din Mexic s-a dezvoltat o varietate delicioasă a marijuanei, care a ajuns să fie cunoscută sub numele de Acapulco Gold în zilele negoțului prin contrabandă.

Tăietură la același peon, retezând cu secera un rând de

marijuana și încărcându-l pe burro.

— Apreciată pentru aroma și calitățile superioare, Acapulco Gold era accesibilă doar pentru foarte puțini, datorită rarității ei și…

Trecere pe un grănicer percheziționând un mexican dezagreabil, tip Pancho Villa.

— …dificultăților de import.

Panoramă aeriană a unui câmp uriaș cu rânduri regulate de marijuana.

— Dar acum cele mai bune semințe mexicane, laolaltă cu priceperea agriculturii americane și condițiile de creștere sigure controlate produc o varietate nouă de marijuana, inegalabilă în aromă, finețe… și proprietăți relaxante. De vânzare acum în treizeci și șapte de state (prim-plan al pachetului roșu-auriu) Acapulco Golds, cea mai bună țigară americană cu marijuana – și, bineînțeles, necanceroasă.

Pe ecran reapare Jack Barron, așezat pe un vechi scaun tip școală, cu o tăblie de masă între brațele scaunelor. Pe tăblie, două videofoane albe model Bell; scaunul alb și ‘foanele albe pe fundalul negru al desenelor moarate îl fac pe Barron să pară un cavaler înfruntând dansatori întunecați. Ce vă capsează-n seara asta? întreabă Jack Barron cu un glas care cunoaște totul – cunoaște Harlem, Alabama, Berkeley, North-Side, Strip City, le cunoaște pe toate, cunoaște proaspăt spoitele ziduri din beton a o mie de Proiecte ale Epocii de Aur, urina din celulele de închisoare, cunoaște cecul bilunar, atât cât să agonizezi mai departe (Asistența Socială, AID, Șomajul, Cecul guvernamental, bleu-deschis precum cianura, cu Salariul Anual Garantat), cunoaște totul și știe că-i degeaba, dar continuă să-i pese, interiorul unui privitor exterior.

Ce vă capsează pe voi îl capsează pe Jack Barron. Barron se oprește, zâmbește ca un vasilisc, ochii întunecați părând să urmărească umbrele mișcătoare de pe kinestop prin fundalul negru, Dylan-JFK-Bobby-punkist-Buddha. Și cu toții știm ce se întâmplă când îl capsezi pe Jack Barron. Sunați cu taxă inversă. Numărul este Cod Zonal 212, 969-6969 (șase ani de luptă cu Bell-CCF, pentru numărul acela mnemonic special), și vom prelua primul apel chiar… *acum!*

Jack Barron se întinde și cuplează audio-ul videofonului (camera și ecranul videofonului nu sunt orientate spre camera

de transmisie din studio). O sută de milioane de televizoare se despică. În sfertul din stânga jos apare imaginea clasică alb-negru de pe videofon, arătând un negru cu păr alb și cămașă albă, pe un fundal vag cenușiu; celelalte trei sferturi ale ecranului sunt ocupate în culori de Jack Barron.

— Aici este *Capsați-l pe Jack Barron,* și ești în direct, amice. Vorbește până spun eu stop. O sută de milioane de americani așteaptă să audă cine ești, și de unde ești, și ce *te capsează,* amice. Acesta e momentul tău pe scenă – rândul tău să capsezi pe cine *te* capsează. Ești în legătură cu mine, și eu sunt în legătură cu toată țara asta neghioabă. Așa că, dă-i drumul, nenică, bate din buze și nu te lăsa torpilat – capsează-l pe Jack Barron, spune Jack Barron, terminând cu un uriaș zâmbet hai-noi-doi-să-i-radem-pe-blestemați.

— Numele meu, Jack, este Rufus W. Johnson, spune bătrânul negru, și după cum poți vedea pe televizor, tu și restul țării, sunt negru. Asta e, n-am cum scăpa, Jack. *Sunt negru.* Bunghești? Nu-s de culoare, nu-s de ten închis, nu-s metis, mulatru, de spița patru, coloratu' sau pătatu'. Rufus W. Johnson e un negrot…

— Potolește-te, îl întrerupe glasul lui Jack Barron, autoritar ca un bisturiu, însă o ghemuire imperceptibilă a umerilor săi, un surâs fugar, *cu adevărat* îl potolește pe negru, deoarece Rufus W. Johnson surâde și se ghemuiește puțin.

— Așa-i, zice Rufus W. Johnson, nu trebuie să folosim cuvântul ăla, nenică. Îi șucărește pe toți afro-americanii, șomerii de culoare, negrii americani sau cum le ziceți? Deși noi *știm* cum le ziceți… Nu și tu, Jack (Rufus W. Johnson râde scurt). Tu ești o albitură, da' una *neagră.*

— Hai mai bine să-i zicem *sepia,* rostește Jack Barron. Nu mi-ar plăcea să fiu șutat din Capsaland. Totuși, despre ce-i vorba, domnule Johnson? Sper că nu m-ai sunat doar ca să ne comparăm tenul.

— Da' asta-i cioaca, nu, nenică? întreabă Rufus W. Johnson, care nu mai surâde. Asta-i, cel puțin pentru mine. Asta-i pentru noi toți, *afro-americanii.* Ești negru chiar și-aici, în Mississippi, care cică-i ținutul negrilor, asta-i cioaca. Viața nu-i altceva decât așa cum i-ai zis tu… o comparare de tenuri. Mi-ar plăcea să-ți videofonez în culori, m-aș duce la televizor, aș freca butoanele alea de culori, și m-aș vedea și eu, o dată, roșu sau verde sau

albastru, om *de culoare,* te-ai prins?

— Când ajungem la subiect, domnule Johnson? întreabă Jack Barron, puțin mai rece în glas. Totuși, ce *anume* te capsează?

— Noi e subiectul, răspunde Rufus W. Johnson, imaginea cenușie a feței negre – ridată, rănită, disprețuitoare – mărindu-se până ocupă trei sferturi din ecran, cu Jack Barron cocoțat în colțul din dreapta sus.

Când ești negru, un singur lucru te capsează, și te capsează două’ș’patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, de când te naști și până mori. Sau, oricum, a existat o vreme când nu mai erai negru atunci când mureai. Vremea aia s-a dus. Acum avem *medicina.* Și mai avem Fundația pentru Imortalitatea Umană. Îngheață corpurile moarte ca pe niște *pizza instant* și le ține-așa până doctorii o să fie așa deștepți să le dezghețe, să le vindece și să le țină-n viață până la Judecata de Apoi. Cum zice tipu-ăla, Howards și gașca lui: „într-o bună zi, toți oamenii vor trăi veșnic prin Fundația pentru Imortalitatea Umană!”

Păi da, noi, prima țară din lume, avem o Fundație pentru Imortalitatea Umană. Mai bine i-ar zice Fundația pentru Imortalitatea *Albiturilor.* Și-așa avem destui prin jur ca moș George și Bennie Howards, care cred că-nseamnă același lucru. Problema negrilor se rezolvă în modul cel mai simplu – scapi de ei. Se face prea multă murdărie – păi, atunci, aranjează ca albicioșii să trăiască pe veci. Negrii n-au decât să trăiască și șaptej’ de ani, cui îi pasă, când un spelb poate trăi veșnic, dacă face rost de 50.000$?

Cute mici și rele de încordare apar la colțurile ochilor lui Jack Barron, când ecranul se împarte egal, imaginea tremurată alb-negru a lui Rufus W. Johnson înfruntând realitatea colorată-ca-n-viață a lui Jack Barron, iar Barron rostește dur, deși calm:

— Domnule Johnson, te-nvârți în jurul a ceea ce te capsează. De ce nu ne spui despre ce-i vorba? Dă-i drumul. Atâta vreme cât nu vorbești despre părți intime, ale anatomiei umane și nu folosești cuvintele de trei și patru litere, continuăm să fim în direct, indiferent ce spui. Asta-i *Capsați-l pe Jack Barron.* Este o emisiune care lovește, o emisiune care răsucește cuțitul, și dacă ai cu adevărat motive să te legi de orice întruchipări ale puterii, ăsta-i momentul când ele stau și-ncasează, în vreme ce știm-noi-ce iese la suprafață.

— Da, nenică, încuviințează Rufus W. Johnson. Vorbesc despre Fundația aia a Imortalității Umane. Păi, nenică, Rufus W. Johnson e și el un om. Vopsește-mă-n alb, fă-mi o operație la nas, și să vezi cum toate albiturile se uită la mine și zic: „Ia priviți – trece Rufus Johnson, stâlp al comunității noastre. Are o afacere frumoasă cu camioane, mașină nouă, casa, și-a băgat cei trei copii la facultate... Un cetățean model.” Dacă Rufus W. Johnson ar fi fost alb în loc de negru, păi Benedict Howards ăla ar fi fost mai mult decât fericit să-i dea un contract pentru o înghețare, când crapă și-are șansa să ia dobândă pe toți bănișorii lui Rufe până vine Marea Zi a Dezghețării – asta dacă Rufus W. Johnson ar fi fost o față-palidă. Știi cum se zice aici în Mississippi sau în Harlem sau Watts. Se zice: „Dacă ești albicios, pentru totdeauna ești băftos da’, băiețică, dacă ești cioroi, când te duci nu mai vii-napoi”.

Jack Barron revine în colțul din dreapta sus al ecranului, într-o imagine color.

— Acuzi Fundația pentru Imortalitatea Umană de discriminare rasială? întrebă el, străfulgerările de pattern-uri negre moarate, semivizibile, dansând pe fundalul scaunului de birou alb, răsfrângându-se în orbitele ochilor ușor aplecați și transformându-i chipul într-o mască de primejdie mocnită, brusc solemnă și sinistră.

— Eu nu-i acuz c-am trecut pe roșu, tărăgănează Rufus W. Johnson. Uită-te la părul meu – altceva alb n-o să vezi la mine. Am șai’șapte de ani și-aproape c-am terminat viața asta de-am căpătat-o. Dar chiar dac-aș trăi tot ca un negru în țara albilor, vreau să trăiesc veșnic. O fi nasol să fii viu și negru, da’ când ești mort, nenică, atunci ești *mort* și gata!

Și de-aia m-am dus la albicioșii de la Fundație și le-am zis: „Dați-mi un contract de Congelare. Rufus W. Johnson e gata să semneze pentru Totdeauna”. Au trecut două săptămâni și mi-au dat târcoale casei, slujbei și contului din bancă. Și dup-aia mi-au trimis o scrisoare dată dracu’ pe-o hârtie dată dracu’, lungă de vreun metru, în care-mi zicea: „Nenică, n-ai față de noi”.

Dă-ți seama, domnule Jack Barron. Casa mă costă 15.000$. Am și 5000$ în bancă. Nu-ți mai zic, numai camioanele fac aproape cincizeci de miare. Și Bennie Howards le poate folosi pe toate, cât stau la rece. Da’ Fundația pentru Imortalitatea Umană zice că „deocamdată activul lichid este insuficient pentru a vă

oferi un Contract de Congelare”. Banii mei n-au altă culoare ca la alții, domnule Jack Barron. Crezi că nu le place culoarea *banilor* mei sau culoarea a *altceva?*

Ecranul trece brusc pe prim-planul feței încruntate, fulgerând, a unui Jack Barron cu fălcile încleștate, trage-le-un-șut-în-dos.

— Mda, cu siguranță ai de ce să fii capsat... dacă ai spus lucrurile corect, domnule Johnson. Și cu siguranță l-ai capsat pe Jack Barron.

Barron țintuiește obiectivul camerei cu ochii, promițătoare lacuri fără fund de băiat-rău, dar cinstit, azvârlind cu pietre, tunând și fulgerând.

— Și cum ți-e *ție* acolo, privindu-ne pe noi doi? Cum ți-e ție acolo, Benedict Howards? Care-i minciuna puterii? Și apropo de putere (schimbare facială bruscă în zâmbet sardonic înaintea unei glume secrete) – este momentul să vedem ce-l capsează pe sponsorul nostru. Rămâi la aparat, domnule Johnson, și voi cei de-acolo – și ne vom întoarce în mijlocul acțiunii – aici și acum, totul în direct, după spațiul publicitar al cui o face greșeala de a ne fi sponsor în acest moment.

2

Frumușică trecere ai acolo, Vince, broscoi șmecher ce ești, gândi Jack Barron privind cum imaginea sa de pe uriașul monitor de studio se transformă în silueta ultimului tip de Chevy.

În clipa când nu mai fu în emisie, Barron sări pe marginea scaunului, cuplând intercomul primului videofon.

— Distracții tari în seara asta. Nu, *paisan?*

Înapoia geamului gros al cabinei de control, îl văzu pe Vince Gelardi zâmbind cinic și superior, apoi vocea lui Vince păru că umple studioul micuț:

— Îl vrei pe Bennie Howards pe scaunul electric?

— Pe cine altul? replică Jack Barron, revenind la poziția inițială. Cu Teddy Hennering ca numărul doi și Luke Greene în rezervă. Barron decuplă intercomul, citi „60 secunde” clipind pe afișajul electric al prompterului și se concentră.

Șmecherul de Vince băgase un hodorog ca Johnson (deși din când în când un hodorog devine un caz, ba chiar unul plin de viață, ca în seara asta). Convorbirile profesionale cu cioroi aduc în fiecare săptămână încă o poveste etnica înduioșătoare, și probabil că moșu' n-ar fi trecut de prima verificare. Dar dacă adaugi ultima chestie tare, împotriva Fundației de data asta, la dezbaterea Congelării din Senat, și ai un caz fierbinte (...ești albicios, pentru totdeauna ești băftos... Mă-ntreb dacă Malcolm Shabazz & Co. o răspândesc p-asta!?). Prea fierbinte de rezolvat cu cei doi puțoi îmblânziți ai lui Howards călare pe bătrânul CCF Nu-ți poți permite să faci valuri la nivelul ăla pentru o amărâtă de emisiune, și Vince ar fi trebuit să știe asta, e meseria lui, de-asta l-am pus pe el să conducă verificările.

Rahat, se gândi Barron, când panoul fulgeră „30 secunde”, Vince *știa,* dar trebuia să se încreadă în el, văzuse mai departe, văzuse că Howards n-avea să moară de fericire că Fundația urma să congeleze orice negru care-avea 50.000$ în activ lichid *(lichid* e poanta, lichid, nu vreo casă veche și putregăită, nu camioane paradite – bani gheață lichizi, putere negociabilă). Fundația are destule necazuri cu Republicanii, SIC, Shabazz & Co. ca să se mai bage în necazuri rasiale. Fundația se interesează de o singură culoare – culoarea verde a banilor, nebunu' ăla de Howards nu-i *chiar* atât de dus cu sorcova. Da, da, Vince a intuit corect, l-a văzut pe Rufus W. Johnson plin de ranchiună, a văzut limbile-ntregii țări atârnând, înnebunite de

Dezbaterea Congelării, a văzut un spectacol bun și tare, dar în același timp ferit de nasoale, cu Howards încântat să aibă publicitate cu castanele lui mari în focul Congresului, și a văzut formula următoarelor patruzeci de minute: Howards perpelindu-se nițel în scaunul fierbinte, suficient să facă scântei, dar nu și valuri, pentru că-n chestia rasială (cam *singura* chestie) Fundația e asigurată, toți dau goluri, Howards bagă Legea Congelării, nespălații-l aduc pe Jack Barron în plină formă și chef-de-joacă, eu arăt a campion da-s numai răni, nimeni n-o-ncasează într-atât încât să-ncerce să se răzbune. Vince știe cum să le-mpace pe toate!

„Legătura cu Congelatorul *Stâncoși*” fulgeră pe panou, apoi „Verde pentru Teddy H?” După aceea „în direct”, și Barron își văzu chipul și umerii pe monitorul cel mare de sub prompter, văzu imaginea lui Rufus W. Johnson, cenușiu pe fond cenușiu, în colțul din stânga jos al monitorului și pe ecranul videofonului unu; pe videofonul doi, secretara perfectă, dură, mișto și cinică, și i-am dat drumul spre Hialeah, își spuse Jack Barron.

— Bun, domnule Johnson (cretinul dracului), spuse Jack Barron. Suntem iarăși în direct. Ești conectat la mine, și conectat la toate Statele Unite și o sută de milioane de oameni, conectat pe linie videofon directă cu sediul Fundației pentru Imortalitatea Umană, Complexul de Congelare Munții Stâncoși de lângă Boulder, Colorado. O să aflăm dacă Fundația forțează segregații post-mortem, chiar aici și chiar acum, în direct de la marele șef, Directorul și Președintele Comitetului Fundației pentru Imortalitatea Umană, Șeful Hoților de Trupuri, prietenul nostru și al meu, domnul Benedict Howards.

Barron conectă pe videofonul doi, văzu secretara cea dură (interesant de pârlit) apărând sub el (poziția ideală, în dreapta jos, pe monitor), îi oferi un surâs pisicesc periculos (gheare sub catifea), și spuse:

— Jack Barron îl solicită pe domnul Benedict Howards. O sută de milioane de americani te văd, păpușo, cât de grozavă ești, dar de fapt ei vor să-l vadă pe Bennie Howards. Așa că, legătura cu șefu’. Barron înălță din umeri și surâse: Iartă-mă, păpușă. Da’ nu-ți face griji, lasă-mi numărul de telefon la omul meu, Vince Gelardi. (Cine știe?)

Secretara privi prin surâs ca un lemurian și glasul ei de robot telefonic anunță:

— Domnul Howards se găsește în avionul său particular, îndreptându-se către Canada, într-o minivacanță de vânătoare și pescuit, și nu poate fi contactat. Să vă dau legătura cu Directorul Financiar, domnul De Silva? Sau cu…

— Sunt *Jack Barron* chemându-l pe Benedict Howards, o întrerupse Barron (ce se-ntâmplă aici?). De la *Capsați-l pe Jack Barron.* Ai un televizor, nu? Sunt în legătură directă cu domnul Rufus W. Johnson care-i extrem de capsat pe Fundație, și eu sunt capsat, și-așa sunt o sută de milioane de americani, și vrem să vorbim cu Bennie Howards, nu cu valeții lui. Așa că-ți sugerez să-ți miști chestia aia frumușică, și să ne faci legătura *muy pronto*, altfel va trebui să discut acuzația publică a domnului Johnson – că Fundația refuză să-i congeleze pe negri cu niște tipi care văd lucrurile *puțin* diferit, față de modul cum le vede Fundația, pricepi?

— Îmi pare rău, domnule Barron, domnul Howard se găsește la sute de kilometri de cel mai apropiat videofon. Domnul De Silva sau doctorul Bruce sau domnul Yarborough cunosc perfect toate amănuntele funcționării Fundației și vor răspunde cu plăcere la orice întrebări.

Poezia-nvățată pe dinafară, gândi Jack Barron. Puicuța nu știe care-i capătu-n sus (mi-ar plăcea să-i arăt), recită rahatul lui Howards, asta-i. Să-i arăt blestematului ce se întâmplă când încearcă să se ascundă de mine. Un exemplu oribil, domnule Howards. Într-un gestalt instantaneu, restul emisiunii i se derulă în minte: să-l radă pe slugoiul lui Howards (Yarborough este cel mai mare gafeur), al doilea spot publicitar, discuție cu Luke, al treilea spot, apoi zece minute cu Ted Hennering ca să mai îndulcească lucrurile, și dup-aia plecare și la curve.

— Bine, încuviință Barron, transformându-și surâsul într-un rânjet de vulpoi. Dac-așa vrea Bennie să jucăm, așa o să fie. Dă-mi-l pe John Yarborough.

Încrucișă picioarele, semnalându-i lui Gelardi să scoată imaginea secretarei de pe monitor, și ecranul se împărți egal între Barron și Johnson, când Barron apăsă de două ori cu talpa stângă pe butonul de pe podea. Zâmbind viclean, Barron privi fix in obiectiv, acumulându-și deliberat o răutate de zile mari, și rosti:

— Să sperăm că Bennie Howards prinde un pește mare, nu? Și sunt sigur că voi, cei o sută de milioane care vă uitați acum,

pentru care domnul Benedict Howards e prea ocupat ca să le vorbească, îi doriți toți mult noroc – și știți și voi c-o să aibă mare nevoie de el.

Văzu panoul clipind, legături cu Luke și Teddy. „Așa”, își spuse, „să-i arătăm nenorocitului de Howards cât îl costă să se joace cu mine... și să le dăm un spectacol adevărat în seara asta.”

— Ei bine, domnule Johnson, o să-ncepem și noi o vânătoare. Să-l lăsăm pe domnul Howards să găsească un ren, iar noi să găsim adevărul.

— Cine-i Yarborough ăsta? întrebă Rufus W. Johnson.

— John Yarborough este directorul Departamentului Relații cu Publicul al Fundației, răspunse Barron. *Noi* suntem publicul și-o să vedem ce-l putem face să *relateze.*

Videofonul doi al lui Barron prezenta un bărbat chel, gălbejit. Barron semnaliza cu piciorul, și partea stângă a monitorului fu împărțită între Johnson (deasupra) și Yarborough (dedesubt), Barron ridicându-se de două ori mai mare în dreapta, un tătic în culori:

— Iată-l acum și pe domnul John Yarborough!

Domnule Yarborough, îți vorbește Jack Barron, și doresc să ți-l prezint pe domnul Rufus W. Johnson. Domnul Johnson, o spun pentru a sublinia evidența, este un negru. El pretinde că Fundația îi refuză un Contract de Congelare. (Joacă gambitul ăsta non sequitur, *Jack,* băiete). O sută de milioane de americani doresc să știe dacă e adevărat. Ei vor să știe de ce Fundația pentru Imortalitatea Umană, cu Statut Public de fundație scutită de impozite, i-a refuzat unui cetățean american șansa lui de nemurire doar pentru că cetățeanul respectiv este întâmplător negru? (Tot o mai bați pe nevastă-ta, domnule Yarborough?).

— Sunt convins că este vorba de o neînțelegere ce poate fi soluționată cu ușurință, replică Yarborough liniștitor. După cum știți!

— Nu știu nimic, domnule Yarborough, i-o reteză Barron. Nimic altceva decât ce-mi spun oamenii. Nu cred nici măcar în gogorițele de la televizor. Știu doar ce mi-a spus domnul Johnson, și o sută de milioane de americani o știu și ei. Domnule Johnson, ai solicitat un Contract de Congelare?

— Da, Jack.

— Ai acceptat să-ți lași Fundației toate bunurile în

momentul morții clinice?

— Știi bine că da.

— Valoarea acelor bunuri depășește 50.000$?

— Cel puțin șaizeci-șaptezeci de miare.

— Și ți s-a refuzat un Contract de Congelare, domnule Johnson?

— Exact așa-i.

Barron făcu o pauză, se încruntă, coborî capul pentru a prinde în ochi sclipiri amenințătoare din brațul lăcuit al scaunului.

— Și *ești* un negru, așa observ, nu-i așa, domnule Johnson? Acum, domnule Yarborough, spuneai ceva despre o neînțelegere – ceva ce poate fi soluționat cu ușurință? Poate explici faptele. Poate explici poporului american de ce domnului Johnson i s-a refuzat un Contract de Congelare.

Sapă-te singur, tataie, gândi Barron și apăsă de trei ori pe butonul de la piciorul drept, solicitând spotul publicitar peste trei minute (doar câteva lopeți, ca să pot arunca mai multe după aia).

— Dar *totul* este destul de simplu, domnule, Barron, rosti Yarborough, cu glasul și chipul perfect cinstite, băgat vizual în boxa acuzării, deoarece Gelardi eliminase imaginea lui Johnson, lăsându-l pe Yarborough, micuț și în alb-negru, înconjurat de trei părți, aproape înghițit de prim-planul (umbre întunecate, rotindu-se pe fundal) lui Jack Barron.

Scopul fundamental pe termen lung al Fundației este de a finanța cercetările care vor duce spre o eră când toți oamenii vor trăi veșnic. Asemenea cercetări au nevoie de bani, mulți bani. Și cu cât cheltuim mai mulți bani în direcția cercetării, cu atât epoca aceea va sosi mai iute. Fundația pentru Imortalitatea Umană are o singură sursă de capital: Programul Național de Congelare. Trupurile unui număr limitat de americani sunt congelate și stocate în heliu lichid, după moartea clinică, astfel încât să poată fi înviate, atunci când cercetările, cercetările *Fundației,* vor oferi răspunsurile…

— Hai că știu și eu vraja asta! exclamă Rufus W. Johnson (tot în afara ecranului). Îi înghețați pe barosani, adică pe albiturile barosane, pe ăia, și cât stau în gheață le luați banii și acțiunile, și ce-or mai avea, și nu le mai capătă până nu-nvie, dacă mai învie vreodată. E tare, ce mai, adică tot nu le poți lua

cu tine, poți să le riști, să faci pe ele, ce pierzi, numai o înmormântare a-ntâia. (Străduindu-se să fie cât mai serios și amenințător, Barron lăsă vocea nevăzută să bolborosească în continuare, așteptând momentul prielnic). Foarte bine, asta vindeți, asta cumpără și Rufus W. Johnson. Numai că nu-i vindeți unui negru…

— Atenție, domnule Johnson! interveni Barron, și Vince, citindu-i perfect gândurile, întrerupse canalul audio al lui Johnson, când panoul clipi: „2 minute”. Vezi domnule Yarborough, domnul Johnson este surescitat, și pe bună dreptate. Are o casă care-l costă 15.000$, mai are 5.000$ în bancă și peste 50.000$ investiți în camioane, și nu-s un Einstein, dar după socotelile mele, 50.000$ plus 20.000$ fac mai mult de 50.000$. Nu este adevărat că suma minimă ce trebuie vărsată Fundației în cazul morții clinice, pentru încheierea unui Contract de Congelare, este de 50.000$?

— Corect, domnule Barron. Dar, vedeți, cei 50.000$ trebuie să fie bunuri li…

— Deocamdată, te rog să-mi răspunzi la întrebare, se răsti Barron. Nu-l lăsa să explice, ține-l în corzi, gândi, observând pe furiș că Vince acordase imaginii, cenușii a lui Yarborough trei sferturi din ecran, un efect de Goliath palid, ireal, împotriva unui David în color. Mie totul mi se pare simplu. Cu 50.000$ orice american își poate cumpăra o Congelare. Domnul Johnson v-a oferit toată averea lui, care depășește 50.000$. Domnul Johnson este un cetățean american. Domnului Johnson i s-a refuzat un Contract de Congelare. Domnul Johnson este negru. Ce concluzie vrei să tragă cetățenii americani? Faptele sunt fapte.

— Dar n-au nicio legătură cu rasa! ripostă pițigăiat Yarborough iar Barron se încruntă pentru public și rânji în sine văzând că Yarborough își pierduse în cele din urmă calmul. Cei 50.000 $ trebuie să fie bunuri lichide – bani gheață, acțiuni, proprietăți negociabile. Orice individ, indiferent de rasă, care are 50.000$ în buzunar…

Barron încrucișa picioarele, semnaliza decuplarea lui Yarborough când panoul fulgeră „60 secunde” și spuse:

— Și, bineînțeles, știm cu toții că *Fundația* e cea care decide dacă bunurile unui om sunt… *lichide* îndeajuns. Nu-i așa că-i drăgălaș, oameni buni? Dacă Fundația n-are chef să înghețe pe cineva, îi spune că bunurile lui sunt „înghețate”, am glumit,

fără intenție. Mă-ntreb câți negri au *bunuri* înghețate, și câți au *trupuri* înghețate? Ei bine, poate că reușim să aflăm de la o persoană care are niște opinii ferme în legătură cu recenta propunere din Congres de a acorda acestei – să-i zicem *bizare?* – asociații care se autointitulează Fundația pentru Imortalitatea *Umană,* un monopol asupra tuturor congelărilor criogenice din Statele Unite… Guvernatorul Justiției Sociale din Mississippi, Lukas Greene. Deci rămâneți pe locurile voastre, oameni buni, și dumneata, domnule Johnson. Vom discuta cu guvernatorul statului dumitale imediat după această încercare de-a vă… *dezgheța* buzunarele a sponsorului nostru.

Sper că vezi asta, Howards, puțoi nenorocit ce ești, gândi Barron în vreme ce se derula reclama. Să vezi ce se-ntâmplă când îl iei la mișto pe Jack Barron. Apăsă butonul intercomului și spuse:

— Vreau legătură particulară cu Luke.

— Hei, ce vrei de la negrișoru-ăsta sărman, față palidă mare și rea ce ești? rosti Lukas Greene (cu un ochi pe reclama Acapulco Golds, iar celălalt pe imaginea lui Jack Barron de pe videofon). Bennie Howards nu-ți ajunge pentru o seară? Trebuie să te iei și de noi, Cruciații Justiției Sociale?

— Potolește-te, Lothar, făcu Jack Barron. Seara asta e: tu-și-eu-radem-Fundația. De data asta, vechiul amic Jack Barron e-n echipă cu tine, te-ai prins?

Asta-i cu adevărat o ușurare, cu condiția să mă-ncred în Jack, se gândi Greene. Da’ ce-o fi tiru’ ăsta pe Fundație?

— M-am prins, încuviință el. Numai că amândoi știm că Bennie l-ar congela și pe președintele Wang, dacă gălbează ar da mălaiul, ce să mai zicem de-un cioroi. De ce ești pe ei? Te-ntorci la CJS, Claude?

— Nu-ți face iluzii. Pur și simplu îi arăt lui Howard ce se-ntâmplă c-un VIP care face talente cu Jack Barron. Observă și învață, Amos, în caz că vreodată te hotărăști să fugi de lângă videofon într-o seară de miercuri. Acum liniștește-te, intrăm în direct.

Același afurisit de Jack Barron, se gândi Greene în vreme ce Barron îl prezenta („…guvernatorul statului Mississippi și liderul național al Coaliției Justiției Sociale…”). Ar vinde-o și pe mă-sa pentru trei procente în sondajele de popularitate a emisiunii. Howards ar putea mânca prunci la dejun și n-ar fi nimic, niciun

deranj, prea multă putere pentru minunea cea sterilă, da' ia să nu răspunzi la 'fon și imediat simți cuțitul, Bennie-băiete. („…electoratul a acuzat…”). Fie, în seara asta jucăm jocul lui Jack, ambele sulițe pe Howards poate o să ajute la respingerea Legii Utilității Congelării, și-atunci ce dacă Jack are niște motive de rahat.

— Și este bine știut că Fundației i s-a refuzat permisiunea de a construi un Congelator în Mississippi, domnule guvernator, spunea Jack. Să fie oare datorită faptului că Coaliția Justiției din Mississippi bănuiește, după cum acuză domnul Johnson, că Fundația îi discriminează pe negri?

În sfârșit, asta-i, gândi Greene. Să vedem cu câte artificii CJS mă lasă pe post.

— Abandonând pentru o clipă întrebarea rasială, domnule Barron, începu Greene în videofon, observând că Jack cel generos îi acordă jumătate de ecran TV, chipul negru și prelung conturat frumos în alb-negru, noi n-am permite Fundației să construiască un Congelator în Mississippi, chiar dacă domnul Howards și fiecare angajat al lui ar fi tot atât de negru cât și proverbialul as de pică. Coaliția Justiției Sociale este fermă în privința adoptării unei politici a Congelării Publice cu adevărat libere. Considerăm că niciun individ, corporație sau așa-numitele fundații non-profit n-ar trebui să aibă dreptul de a decide cine anume va avea șansa de a trăi iarăși și cine nu. Considerăm că toate congelările trebuie să fie proprietate publică, și finanțate ca atare, iar alegerea – cine trebuie să fie congelat și cine nu – să fie determinată prin tragere la sorți. Considerăm…

— Poziția dumitale în privința conflictului dintre Legea Utilității Congelării și propunerea Congelării Publice este prea-bine-cunoscută, îl întrerupse Jack Barron sec, și ecranul lui Greene îl arăta acum micșorat și ghemuit în colțul din stânga jos (o atenționare blândă a celui care conducea dansul, în numele vechiului coleg din Berkeley, Jack Barron).

Ce-l capsează pe domnul Johnson, ce mă capsează pe mine, ce capsează o sută de milioane de telespectatori în seara asta nu este întrebarea teoretică a proprietarului împotriva Congelării Publice, ci întrebarea reală: *îi* discriminează Fundația pe negri? Abuzează Benedict Howards de puterea lui economică și socială?

Vechea șmecherie din liceu, își spuse Greene.

— Acolo voiam să ajung, *domnule* Barron, zise făcând pe marele om ursuz. Când o companie particulară, sau o fundație, dobândește enorma putere pe care o are Fundația pentru Imortalitatea Umană, abuzurile de un fel sau altul devin inevitabile. Dacă Fundația va izbuti să treacă Legea Utilității prin Congres, și dacă președintele o va promulga, această putere a vieții-și-morții va deveni legală, sprijinită de Guvernul Federal, iar din acel moment Fundația poate discrimina negri, republicani, al... ăă, *caucazieni* sau oricare alții ce refuză să joace jocul lui Howards. De asta...

— Vă rog, domnule guvernator, interveni Jack Barron cu un surâs obosit. Cu toții suntem de partea binelui. Dar cunoașteți legile timpilor egali tot atât de bine ca și mine, și în această emisiune nu puteți ține discursuri politice. Se opri și zâmbi doar pentru sine, un ce-dracu-Luke văzut de Greene. Aș distruge jacheta asta grozavă dacă m-ar da afară și aș ajunge la săpat șanțuri. Întrebarea este, în clipa de față, Fundația discriminează negrii?

Ei, asta-i, se gândi Greene. Dacă vreau să adun puncte pe spinarea lui Howards, nu pot face altceva decât să dau de înțeles că lucrează în stilul Wallacit, ideea preferată a lui Jack în seara asta, și amândoi știm că nu-i chiar atât de tâmpit. Dar acei o sută de milioane de alegători pe care Jack îi pomenește din două-n două fraze, poate că sunt, poate că pot capsa destui congresmeni ca să-i determine să voteze altfel, să omorâm legea lui Howards dacă facem valurile care trebuie. Deci, Bennie Howards, ești o albitură mare și nasoală care-ai pică pă negrotei, pardon, scuze șefu'.

— Ei bine, răspunse el, datele arată că deși negrii reprezintă aproximativ douăzeci la sută din populație, mai puțin de doi la sută din trupurile aflate în congelatoarele Fundației sunt dintre ei...

— Și Fundația n-a explicat niciodată această discrepanță? întrebă Jack și-i restitui lui Greene întreaga jumătate de ecran pentru un retur în forță.

Știi și tu motivul, șmecherie de spelb ce ești, își spuse Greene. Câți dintre noi, din bătrânele S.U. ale A., au ajuns să valoreze cincizeci de miare? Fundația nu discriminează mai mult decât alții. Cu ce diferă un negru mort de unul viu... „Dacă ești

albicios, pentru totdeauna ești băftos, da’ băiețică, dacă ești cioroi, cân’ te duci nu mai vii-napoi” chiar dacă-i opera lui Malcolm, asta nu înseamnă că nu-i adevărul gol-goluț, prietene Jack fată-palidă. Fundația e mai curată decât G.M., sindicate, șefi, VIPi, blestemații – singura culoare pe care-o știe Howards e, verdele banilor – dar trebuie să-l strivești pe nenorocit ca pe un gândac, cum poți…

— N-am auzit, rosti cu glas tare. Adică, ce-ar *putea* zice, astea-s cifrele negru pe-alb (surâse obosit) – *scuze, fără intenție.* Chiar dacă nu există un fundament rasial conștient, Fundația, așa cum funcționează ea pe baza celor care pot plăti, *trebuie* de fapt să discrimineze, pentru că toți știu că venitul mediu al unui negru în țara aceasta este aproximativ jumătate din cel al unui alb. Prin însăși existența ei, Fundația ajută la perpetuarea poziției inferioare a negrilor chiar și dincolo de mormânt. Ba chiar, nu peste mult timp, se va ajunge ca un mormânt să fie față de un Congelator un fel de chestie tipică negrilor, cum e părul creț.

Nu acuz nicio persoană. Dar acuz societatea… iar Fundația are un cuvânt al naibii de greu în societate. Iar dacă Howards nu-și exercită responsabilitatea socială ce trebuie să însoțească puterea socială… ei bine, atunci înseamnă că a cedat. Și amândoi știm, domnule Barron (un zâmbet scârbavnic de mieros pentru Jack-care-a-cedat), că un individ care cedează este la fel de vinovat ca și Wallaciții cărora iresponsabila lui indiferență le permite să înflorească.

Două șuturi în Howards, gândi Greene, și două bile albe pentru tine, Jack.

Jack Barron surâse cu ceea ce Greene recunoscu drept exact-cuvintele-mele. Și mai văzu că Jack îi dăduse acum trei sferturi din ecran: Proletarii-l văd pe Luke Greene în timp ce-l aud pe parșivul de Jack Barron, și de ce nu-ți folosești creierul ăla viclean de albitură pentru ceva care să merite, după ce-ai cedat.

— Deci, domnule guvernator, rosti Jack Barron cu tonul recunoscut de Greene ca fiind concluzia-sărutul-la-revedere-urmează-clipurile-publicitare, în esență afirmați că însuși caracterul Fundației pentru Imortalitatea Umana creează o politică *de facto* a discriminărilor rasiale, chiar dacă aceasta este sau nu politică *oficială* a Fundației, așa-i? Că dacă domnului

Johnson i s-a refuzat un Contract de Congelare pentru că era negru sau pentru că valoarea bunurilor, sale e insuficientă conform standardelor Fundației, acele standarde financiare stabilite de însuși domnul Benedict Howards sunt de fapt o formă de discriminare rasială camuflată? Că…

— Corect, sută la sută! cuvântă puternic Greene. (N-ai decât să ai tu ultimul cuvânt, însă nu-l pui în gura negrișorului *ăsta,* Jack!). Atât cât ai ajuns (și Jack mă taie înapoi la un sfert de ecran, dar mă lasă să bolborosesc, mai are un creier în locul coaielor). Însă discriminări nu doar împotriva negrilor. Existența unei Companii de Congelare, particulară și foarte scumpă, discriminează împotriva negrilor, săracilor, băștinașilor, șase milioane de șomeri americani și douăzeci de milioane de angajați sub nivelul de calificare. Plasează o valoare bănească deasupra nemuririi – a vieții omului, de parcă Sf. Petru ar fi instalat brusc o cabină de taxare înaintea Porților Raiului. Ce drept are cineva să cerceteze prin finanțele unui om și să spună: „Dumneavoastră domnule, puteți avea viața veșnică. Dar tu, sărăntocule, când mori, ai murit pentru totdeauna”? Orice american…

Brusc, Greene își dădu seama că glasul și chipul lin nu se mai transmiteau pe post. Ecranul televizorului era acoperit de prim-planul cu gură cinstită și ochi lunecoși al lui Jack Barron. (Eh, asta-i, gândi Greene, am adunat totuși *ceva* puncte.)

— Vă mulțumim, domnule guvernator, zise Jack Barron. Cu siguranță, acum știm ce anume vă capsează pe *dumneavoastră.* Și ne-ați oferit tuturor idei de rumegat și hrană spirituală. Apropo de hrană, a sosit din nou momentul pentru câteva cuvinte din partea celor care-mi plătesc băcanul. Totuși, nu plecați, deoarece voi reveni cu celălalt martor în scaunul electric… senatorul Theodore Hennering, creatorul Legii Hennering-Befnstein privind Utilitatea Congelării, care a declarat că apreciază drept minunată Fundația pentru Imortalitatea Umană și ar dori să vadă că Fundația obține un monopol legal. Vom încerca să vedem unde-s gândurile bunului senator, după acest spot publicitar din partea sponsorului nostru.

Hei, gândi excitat Greene, când apăru reclama cu Chevroletul, dacă-l belește pe Hennering pentru lege, s-ar putea să țină! Jack e-n stare să-l facă tocătură pe Henny încrezătorul așa cum voia, să schimbe zece voturi în Senat, sau treizeci în

Cameră și legea-i moartă.

— Ce dracu-ncerci să faci, Luke? întrebă imaginea de pe videofon al lui Jack Barron. Să mă termini pentru totdeauna cu CCF? Howards are doi parlamentari în buzunar, amândoi știm asta.

— Încerc să resping Legea Utilității Congelării, și amândoi știm și *asta,* Percy, replică Greene. *Tu,* tipule, ai hotărât să-l belești pe Bennie, ții minte? Și-o poți face, Jack. Poți opri legea chiar acum, dacă-l toci pe Hennering. Răstignește-l, nenică, și bate-i câteva piroane și din partea mea.

— Să-l răstignesc? strigă Jack Barron. Ți-a sărit o doagă, Rastus! Vreau ca Howards să sângereze puțin, să-i dau o lecție, dar nu să-l rad, maestre, doar să-i crestez pielea. Howards mă poate ucide dacă izbesc prea tare în viața lui. Trebuie să fiu mâță blândă cu Hennering, să-l las să recupereze niște puncte pierdute de Fundație, altfel sunt în nenorocita de *politică.* Mai bine mă umplu de sculament, decât de așa *ceva.*

— Îți mai amintești vreodată ce-ai fost, Jack? oftă Greene.

— De câte ori îmi ghiorăie mațele, nenică.

— Câștigi într-un loc și pierzi în altul, așa-i, Jack? Pe-atunci aveai coaie, da’ n-aveai putere. Acum ai căpătat putere și nu mai ai…

— Hai sictir, Luke, făcu Jack Barron. Ești boier acolo la tine, în țara tuciuriilor, lasă-mă și pe mine cu-ale mele.

— Sictir și ție, Jack, rosti Greene întrerupând legătura. Du-te-n mă-ta, Jack Barron, vechiul și bunul meu amic. Jack Barron, ce dracu s-a-ntâmplat cu vechiul Berkeley-Jack-și-Sara-Montgomery, purtătorii-de-pancarte Meridian, albitura Jack Barron, căruia îi păsa și se interesa de negri?

Greene suspină, știind ce se întâmplase… ce se întâmplase cu toți Puștii Galahazi Bolșevici-fără-războaie, iubitori-de-negri, iubitori-de-pace, fericirea nu capătă nimic și nu-i trebuie nimic, dragostea-adevărul-și-frumosul împotriva întunericului. Se întâmplaseră ani, se întâmplase foame, se întâmplase Lyndon, și într-o bună zi se întâmplase vârsta de treizeci, gata cu puștii, se întâmplase vremea-să-căpătăm-ce-i-al-nostru, și cei care putuseră căpătaseră.

Jack căpătase: *Capsați-l pe Jack Barron* (pierzând-o pe Sara, sărmana Sara care nu putuse reteza trecutul, bună la inimă, bună la pat, relicva vie a unui Peter Pan pierdut de noi toți

pentru ca să facem totul o minciună idioată), și tu ai căpătat cioaca asta în Evers, Mississippi, cioroi alb ce ești. Ești dobitoc să crezi că cineva mai poate reînvia trecutul, zilele de babardeală fericită, de prietenie, de mă doare-n cur, adevărurile tinereții, vremea când noi știam că am fi putut reuși dacă am fi avut puterea. Acum avem puterea, eu am puterea, Jack are puterea, și ca s-o căpătăm am plătit cu coaiele noastre, asta-i tot

Cine ești tu să pretinzi ca Jack să facă pe eroul, să dea-n gât pe toți, să piardă totul pentr-un vis cretin? *Tu* ai făcut-o, nenică, *tu* ai fi făcut-o?

Dacă puteam, aș fi făcut-o, se gândi Lukas Greene, dacă eram alb și era important.

Masochist, lăsă televizorul aprins și rămase să privească și să spere în bărbatul care jucând jocul lui de vândut cu Hennering, sluga lui Howards – bunul și vechiul amic Jack Barron.

Vândut, da, șefule? gândi Jack Barron, așteptând sfârșitul reclamei. Încercai să mă scoți din sărite, să-l halesc pe cretinul de Hennering, să fac jocul *tău,* Luke, în vreme ce lui Howards îi sar ochii din cap să-mi ia scalpul – să termin cu Legea Congelării, perfect, dar cu prețul uneia din nefericitele cariere TV și anume cea a lui dă-le-un-șut-în-cur Jack Barron, sau chiar mai crezi în vechile zile din Berkeley, cu adevăr-justiție-curaj, jos-bombele, zilele atacurilor kamikadze? În orice variantă, ești un dobitoc, Lothar, nu mai ține să-i dai cuțitul de harachiri lui Jack Barron. Mi-am plătit toate datoriile cu mulți ani în urmă, nu mă mai joc de-a Don Quijote.

Reclama luă sfârșit și chipul prea de cincizeci de ani, prea real, prea de frumos-învins-FDP-al-anilor-’30 al senatorului Theodore Hennering (statul Illinois) împărți ecranul în mod egal cu Jack Barron. Parc-ar ține-n el bășinile dintr-un an de frișcă-pui-de-cauciuc-și-fasole-de-plastic, gândi Barron. Și când te gândești că bețivanu’ ăsta trage pentru Casa Albă. Teddy și spectrele lui l-ar hali de viu... Fii drăguț băiețaș, se avertiză singur.

— Sper că pot presupune că urmăreați emisiunea din seara aceasta, domnule senator, rosti Barron afișând micul și firavul surâs fals-modest-ai-grijă-Teddișor.

— Ăă, da, ăă, domnule Barron. Foarte interesant, ăăă, chiar

fascinant, răspunse șovăielnic Hennering, cu glasul lui melodios, Iisuse, gândi Barron, trebuie să-i suflu și lui loază ăsta ce să zică? Parc-ar fi vinovatul-care-a-șters-o.

— Atunci sunt sigur că după ce l-ați auzit pe domnul guvernator Greene, aveți câteva lucruri pe care doriți să le transmiteți cetățenilor americani, domnule senator, considerând că sunteți unul din susținătorii Legii Utilității Congelării, care va acorda Fundației monopolul asupra congelării. Vreau să spun că domnul Johnson și domnul guvernator Greene au adus Fundației niște acuzații destul de grave...

— Eu... ăă... nu pot vorbi în numele Fundației pentru Imortalitatea Umană, răspunse Hennering cu ochii ciudat și neobișnuit de feriți. Voi spune totuși că nu cred că Fundația practică discriminarea rasială. Cred că... ăă... activitatea mea în domeniul Drepturilor Omului vorbește de la sine și m-aș... ăă... disocia imediat de orice individ, organizație sau cauză care ar promova o politică..., ăă... rasială.

La dracu', gândi Barron, moșu' parcă-i mort de frică. Ce-i asta? Văzu că Gelardi redusese inteligent chipul acum pământiu al lui Hennering la un medalion de un sfert de ecran. L-aș putea toca mărunt, și azvârli la pești, și cred că Luke ar înnebuni de plăcere, își spuse cu reflexul combativității. Ai grijă, nenică, bagi prea multe cuțite-n spinarea lui Bennie Howards...

— *Sunteți* unul din susținătorii Legii Utilității Congelării? întrebă Barron străduindu-se să fie blând. Continuați să o susțineți? Continuați să credeți că va fi aprobată?

— Mă opun discuțiilor asupra șanselor de reușită ale oricăror legi, răspunse Hennering lărgindu-și gulerul.

— *Ma-măă!* își spuse Barron. Parc-ar fi gata să crape. Trebuie să-l fac pe hodorog să spună ceva de bine despre Bennie Howards, altfel îmi ridic în cap toată Fundația. Arată-i tu calea, Jack, băiete.

— Mă gândeam că, fiind unul din susținătorii Legii, ne puteți spune de ce credeți că Fundația pentru Imortalitate Umană ar trebui să fie unica organizație din țară căreia să i se permită să congeleze oameni?

— De ce... ăă, da, domnule Barron. Este o problemă de responsabilitate, responsabilitate față de... ăă... cei din congelatoare și față de toți cetățenii. Fundația trebuie sa fie prosperă din punct de vedere financiar pentru a putea continua

să îngrijească trupurile congelate și a continua... ăă... cercetările în domeniul nemuririi, astfel încât promisiunea vieții veșnice pe care o oferă, congelarea criogenică să nu devină o... crudă decepție... crudă decepție... (Mintea lui Hennering părea că o luase razna; își dădu seama, făcu o grimasă și continuă.) Fundația stipulează că toate veniturile rămase după achitarea costurilor de întreținere a congelatoarelor vor fi destinate cercetării în vreme ce... ăă... unitățile debitoare ce încearcă s-o concureze n-o vor face. Siguranță pentru cei din congelatoare, solvabilitate financiară, inteligența de a dirija sume importante spre cercetarea nemuririi, acestea sunt motivele pentru care cred că... cred că Fundația pentru Imortalitatea Umană ar trebui să dețină monopolul congelării. Este corect, atât din punct de vedere moral cât și al politicii economice ca aceia din congelatoare să-și plătească întreținerea și cercetările care, în cele din urmă, îi vor învia. Da... ăă, de aceea am susținut legea.

— Dar un Program Federal de Congelare n-ar fi putut face același lucru? replică Barron fără să se gândească, crispându-se pe măsură ce cuvintele îi ieșeau dintre buze. (Termină, nenică, termină!!)

— Ăă... cred că da, răspunse Hennering. Dar... ăă... costul da, costul. Duplicarea sau achiziționarea dotărilor Fundației i-ar costa miliarde pe contribuabili, iar cercetarea, alte miliarde. Nu doar fiscal, să știți. Uniunea Sovietică și China nu au programe de congelare deoarece costul acestora poate fi susținut doar în sistemul economiei de piață, I-ai uitat pe Dumnezeu, mama și plăcinta cu mere, gândi Barron. Ce-are cretinu' ăsta, e șocat? Știam că-i prost, da' nici în halu-ăsta. Howards îl are în buzunar – e candidatul la Președinție al lui Bennie. Cred că Howards își mușcă degetele acum. Și-afurisitul de Luke pesemne ejaculează de plăcere. Trebuie să fac ceva să-l potolesc, am nevoie de Bennie Howards în spate, ca de-un anus suplimentar.

— Deci, domnule senator, afirmați că Fundația pentru Imortalitatea Umană îndeplinește o funcțiune esențială, o funcțiune care pur și simplu n-ar putea fi îndeplinită de orice altă organizație, inclusiv guvernul federal? întrebă Barron, iar panoul clipi „trei minute”, semnalându-i lui Gelardi să-i acorde lui Hennering trei sferturi de ecran, cuvintele mele în gura lui (chiar dacă seamănă c-un pește mort de-o săptămână) de idiot.

— Aă... da, mormăi Hennering. (E cu gândurile mai departe decât expediția marțiană, gândi Barron.) Cred că ar fi corect să spun că fără Fundație, în Statele Unite pur și simplu n-ar exista niciun program de congelare. Deja, peste un milion de oameni au șansa nemuririi, oameni care altfel ar fi... ăă... putreziți, și morți, și îngropați, și duși pe vecie, grație Fundației. Ăă... bineînțeles, sunt și milioane care mor anual, care nu pot avea loc, care sunt morți pentru totdeauna... Dar... ăă... nu considerați că este mai bine pentru *unii* oameni să aibă o șansă de a trăi din nou, chiar dacă asta înseamnă că majoritatea celor din viitorul previzibil n-o vor avea, decât să moară toți americanii pe vecie până ce toți vor putea fi congelați așa cum doresc cei de la Congelarea Publică?... Nu credeți că este rezonabil domnule Barron?... Nu?...

Ultimul cuvânt era aproape un scâncet, implorarea jalnică a unei iertări de păcate. Ce dracu' l-a apucat pe Hennering? se miră Jack Barron. CJS nu putea ajunge la el... sau puteau? Nu-i doar speriat de face-n pantaloni, mai și tremură de vinovăție. De ce trebuie să mi se întâmple *mie* toate astea? Dac-o mai ține așa, Howards o să joace bătuta pe mine, încălțat cu bocanci cu crampoane și ținte.

— Pare echitabil, când o afirmați atât de convingător, replică Barron. (Oricum, măcar tot atât cât Proclamația de la Gettysburg spusă de-a-ndoaselea, în albaneză.) Este destul de clar, nu pot fi congelați *toți.* Problema este, temeiul de la care pornește Fundația în alegerea celor care vor fi congelați este cinstit sau nu? E eliberat de rasi...?

— *Cinstit?* aproape zbieră Hennering în clipa când panoul clipi „2 minute". *Cinstit?* Păi bineînțeles că nu poate fi cinstit! Ce-i cinstit în moarte? Unii oameni pot trăi veșnic, iar alții mor și dispar pentru totdeauna, și în privința asta nu poate exista nimic *cinstit.* Națiunea este atacata, unii sunt încorporați să lupte și să moară, iar alții rămân acasă și se umplu de bani. Nici asta nu-i o alegere cinstită. Totuși trebuie făcută, deoarece, dacă *n-ar* fi, întreaga țară s-ar duce de râpă. Viața nu-i cinstită. Dacă încerci să fii cinstit cu toți, atunci toți mor și nu mai trăiește nimeni – asta înseamnă să fii cu adevărat cinstit, dar și nebun. Moartea obișnuia să fie cinstită, singura manifestare total cinstită care exista. Să dăm ceasul înapoi și să reluăn totul? *Așa ceva* ar avea un sens pentru dumneata, domnule Barron?

Barron se clătină pentru o clipă. Tipu-i sonat, se gândi. E șocat, ce bolborosește acolo? Să-i pun dracului o întrebare simplă, la care poate răspunde cu un „nu” simplu, să potolească lucrurile și să dea dracului greața existențială a lui Sartre – de ce nu și-o borî ființa și nimicnicia peste un psihiatru? Văzu panoul clipind „60 secunde”. Christoase, numai un minut să facă ordine!

— Chestiunea e bine pusă, rosti Barron, totuși întrebarea noastră nu-i atât de filosofică, domnule senator. Fundația pentru Imortalitatea Umană evită congelarea negrilor cu posibilități financiare?

— Negri? murmură Hennering; apoi, ca o imagine neclară ce focalizează brusc, deveni ferm, autoritar, cinstit. Bineînțeles că nu. Fundația nu este interesată de rasa unui client – este ultimul lucru ce ar putea s-o intereseze. America poate fi asigurată că Fundația nu practica discriminarea rasială. Susțin această afirmație cu activitatea mea de treizeci de ani în slujba Drepturilor Omului, o carieră poate egalată de unii, însă nedepășită de nimeni. Fundația are acromatopsie. Ochii lui Hennering redeveniră încețoșați: Dacă *asta* înțelegeți prin cinstit… Deși…

Barron încrucișa picioarele când panoul anunță „30 secunde” și chipul lui acoperi întregul ecran. Ajunge cu rahatul, Teddișor, ai reușit s-o scuipi din tine, ți-ai salvat pielea, ai egalat pentru Dumnezeu, mămici și CCF (ca să nu-l mai pomenesc pe Bennie Howards), care-și pot băga șișurile înapoi în buzunare, zi-i restul doctorului tău de nervi.

— Mulțumesc, domnule senator, vorbi Barron. Ei bine, America, ați auzit părerile oficiale, și-acum trebuie să hotărâți, și nici eu, nici domnul guvernator, nici domnul senator nu putem face asta pentru voi. Mai departe, dați-i voi drumul, și reveniți miercurea viitoare pentru un nou dezastru, istorie făcută în direct sub ochii noștri, istorie făcută de voi și pentru voi în fiecare săptămână a anului când vă spuneți… *Capsați-l pe Jack Barron.*

3

Jack Barron ieși din mediul închis al studioului – cu camera, decorul, videofonul, panoul de afișare, butoanele de picior, monitorul, toate comprimate într-un univers de buzunar, de cinci metri pe trei – aidoma unui individ purtat dintr-o stare de beție sau drogare sau stress-adrenalină, într-o realitate diferită și, pentru clipa adaptării, nu la fel de plină de viață.

Barron știa asta: o știa atât de bine încât își construise o imagine fantastică pentru a concretiza momentul psihedelic, în esență non-verbal, de miercuri seara, în fluxul normal al memoriei: interiorul studioului *era,* în realitate, interiorul a o sută de milioane de aparate TV. Exista o creatură cu numele lui care trăia acolo (văzând prin ochii monitoarelor, auzind cu urechile videofoanelor, reglându-și funcționarea internă prin simțurile kinestetice ale panoului de afișare, schimbând vitezele vizuale cu butoanele de picior, ordonând, amenințând, acordând binecuvântări, toți: prin circuitele și sateliții acestui gestalt măreț de integrare electronică, *Rețeaua,* în care era cuplat el, comutatorul general al circuitului timp de o oră pe săptămână, *creatură* într-adevăr, concepută și construită de el aidoma unui android Frankenstein, o creatură a voinței sale, însa doar un segment al complexei lui personalități.

Ieșirea din studio era simultan o naștere și o moarte: Jack Barron, din puncte fosforescente, imaginea cuplabilă a puterii, a lui dă-le-un-șut-în-cur, murea, separat de simțurile lui electronice și de circuitele de forță și renăștea Jack cel din carne și sânge, cu stomacul înfometat, și înfometat după femei, Jack Barron cel direct, Puștiul Desperado, Jack-și-Sara (termină!).

Părăsi studioul, porni pe coridor, deschise o ușă și intră în camera filtrelor, imediat înapoia cabinei de control Cu o înclinare a capului îi salută pe băieții care-și dezmorțeau mușchii și schimbau povești de groază peste birourile cu trei rânduri de videofoane, și în clipa când vru sa deschidă ușa cabinei, Vince Gelardi ieși dinăuntru.

— Astă-seară ai fost pe meserie, băiețică, rosti Gelardi. Se dau în vânt după Peoria și alte artificii tradiționale din lumea varietăților.

— Pe meserie? izbucni Barron prefăcându-se șocat, știind că merseseră ca niște inconștienți, evitând plonjonul kamikadze în hău. Pe meserie? Broscar cretin, era gata să mă termini, aia-i!

Dacă n-ar fi băiatul-minune-cu-creier-de-geniu, Jack Barron, tu și eu și toți imbecilii ăștia de la filtre am fi fost mâine la pavat șosele.

— Aveam impresia că realizăm *Capsați-l pe Jack Barron,* emisiunea care-i atacă pe toți, nu o reluare după *Preotul și dascălul,* răspunse tărăgănat Gelardi. Noi trebuie să stârnim un fel de controverse, nu-i așa?

— Ai zis exact ce trebuie, Vince, *un fel de,* încuviință Barron, și-și dădu seama că acum era mult mai serios. Ne luăm de schilozi, de fanfaroni fără inimă și cu picioare de lut, și dacă ne simțim în formă dăm și-n unii de-ăștia cu gura mare, ca Shabazz sau Withers. Da’ nu băgăm săbiile în pielea moale a unor tigri cu dinții mari de sponsori *de* rețea - CCF, ca Bennie Howards. Din când în când îi mai tragem de coadă, ca să căpătăm medalii de bravură, da’ nu-i ținem c-o mână de coadă, iar cu cealaltă le tragem cu biciul.

— Hai, mai termină cu rahatul, făcu amuzat Gelardi. Știam cum o să faci, știam cum o să se termine, și tu știai că știam. Altfel zis, cu Bennie Howards simțind doar o ușoară împunsătură de ulcer, de-asta ți l-am dat pe Johnson. Știam c-o să aduni puncte, da’ fără să omori pe nimeni. Ești idolul meu, Jack, știi doar.

Barron izbucni în râs.

— Bănuiesc că știai și că Teddy Hennering s-a sclerozat în mod brusc, așa-i? întrebă el, extrem de mulțumit, gândindu-se la ceea ce făcuse.

— Nici măcar marele Vince Gelardi nu-i perfect, înălță din umeri celălalt. Deși mie mi s-a părut mai degrabă un puseu de conștiință.

— E vreo deosebire? făcu Barron. Dacă da, nu contează, pentru că rezultatele sunt aceleași. Apropo de rezultate, secretara lui Howards și-a lăsat numărul?

— Ai chef de bancuri? replică Gelardi, și Barron văzu (ah, bine!) că spunea adevărul.

— Vince, băiete, rosti el în stilul sfătos al lui W.C. Fields, o „apreciată cunoștință de-a mea, citind într-o gazetă cultivată că, din cincizeci de femei fluierate pe stradă, una se lasă agățată, a testat teoria la colțul dintre Strada 42 și Fifth Avenue. A fost zdravăn cotonogit cu umbrele, genți și alte obiecte dureros de rigide. Însă, băiete, a avut cu cine să-și petreacă noaptea.

Râsete sicofante plutiră către urechile lui Barron dinspre băieții de la filtre.

— Ce? pufni el continuând să-l parodieze pe comicul englez. Mi se pare mie, sau iau în derâdere vorbele-mi înțelepte? Rușine, rușine! Fără-ndoială că asemenea mocofani l-au forțat și pe Socrate să-și bea cucuta.

— Văd că pentru obișnuitul tău futai de miercuri seară ești cu gura mare, spuse Gelardi.

— Gura mare? repetă Barron, fără să abandoneze rolul Fields. Cine-i muierea, și *merită?* Renunță la parodie și adaugă: Părăsește scena prin stânga și dispare în…

Îl salută din cap pe Gelardi, se înclină spre băieții de la filtre și… dispăru în noapte.

— Într-adevăr, *ești* Jack Barron, spuse ea, blonda glacială, secretară executivă din East Side 27 Superior, cu stil hippy East Side *Inferior,* fost dur-tăios. Ți-am recunoscut imediat aroganța absolută, domnule Barron.

— Spune-mi, Jack, zise el, fulgerându-i un superb surâs fals de agent comercial. Așa-mi spun toți dușmanii.

O zări strâmbându-se, jocul de cuvinte răutăcios și inteligent, în momentul corespunzător, zări semi-sutienul ridicând țâțe nu chiar *așa* grozave, zări firișoare de păr strecurându-se din slipul negru lucios (asta poartă lenjerie), fire trădătoare, *negre,* de blondă oxigenată, simți picioarele tari și flămânde, și știu imediat că Jack Barron în culori adevărate trăgea năvodul.

Se sprijini cu un cot de tejgheaua barului, îi întinso pachetul lui de Acapulco Golds, mască zâmbetul conspirativ de fetiță, când ea luă o țigară și-o aprinse rapid cu bricheta ei – însemnând că era pe meserie de ani buni, de pe vremea prohibiției, când drogurile aveau aroma pericolului din plicurile groase, furișate de distribuitorul ocazional și cinstit din cartier. De ce, se întrebă el, toți *foștii* preferă Acapulco (sponsorul meu) Golds?

— Fac pariu că ai tot felul de dușmani… Jack (două puncte), rosti ea, inhalând oferta, suflând fumul dulce, răsuflarea dulce pe tejghea, tachinând nările bărbatului. Dușmani puternici, dușmani importanți… ca Benedict Howards.

— Aha, făcu el, m-am prins! Ai văzut emisiunea de-astă seară. (Deșteaptă gagicuță, dar nu chiar atât de deșteaptă.) Nu-

mi spune, știu, ești o fană veche de-a mea, și loială.

O minusculă clipire iritată îi spuse (n-ar fi recunoscut-o niciodată) că așa era, iar femeia trase un fum și rosti:

— Nu-s fana ta. Pur și simplu, simt…

— Mirosul sângelui? sugeră el.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet răutăcios, marijuana începuse să acționeze, începuse să relaxeze pulpele, să relaxeze centrii foamei de putere, foamea de a înhăța o bucățică, foamea-erzaț de putere, foamea de a mă fute în cercul mistic de putere, unde-i totul foame, să mă faci reală cu sula ta înfometată în culori naturale.

— Îmhî, cu toții simțim mirosul sângelui, rosti Barron privind în jurul încăperii atent scăldată în penumbre-parfumuri, un băruleț cinstit din East Side Superior, plin cu tineri îmbătrânind, încordat de nepăsători, dintre cei suntem-la-un-pas-de-vârf, aproape gata de înghesuială, gagici care nu mai sunt puștoaice și nu vor fi niciodată femei. Îmi plac gagicile care au coaie s-o recunoască. (Ai bunghit posesiunea verbală a organelor masculine, nu, păpușă?) După cum poate ai observat, și eu sunt nițeluș sălbatic.

Înclină capul pe un umăr, prinzând luminile candelabrului reflectându-se de pe luciul tejghelei, în orbitele ochilor lui afundați, și întredeschise buzele, descoperind pentru un moment limba leneșă înapoia dinților – un truc vizual premeditat din *Capsați-l pe Jack Barron.*

Fixați de privirea lui, ochii ei scânteiară fulgerător, stânjeneala fetei-prinse-că-trage-cu-ochiul, iazurile mari și căprui de poftă deschisă și abisală, apoi femeia înălță din umeri nu-te-pot-fraieri, coborî umerii, lăsă coatele pe tejghea, ridică palmele să-și sprijine fața, cu ochii în continuare ațintiți în ai lui, și surâse cu limba roz peste buzele umede.

— Cred că ești probabil un porc ordinar, rosti ea încetișor, îți place să te joci cu capetele oamenilor, și acum te joci cu al meu, și-aș fi gata să plec, dacă n-ai fi atât de priceput la ce faci.

Știind acum că o lipise definitiv, Jack Barron spuse:

— Doar așa mănânc și eu o pâine. Vrei și tu? Sau mai degrabă ai vrea să-ți spun că mă dau în vânt după mintea ta? Sau ai prefera să mă lași să mă joc cu… capul tău? Nu-i chiar așa rău, dacă te lași pe spate și guști plăcerea…

— Tu nu-mi placi deloc, Jack Barron, spuse ea. Însă in

același timp, bărbatul îi simți unghiile prin pantaloni, pe coapsă.

— Dar ești aproape sigură c-o să-ți placă ce-o să-ți fac.

— Mă topesc după mirosul sângelui, așa cum ai zis-o, răspunse ea. (Sălbatică, zâmbetul de fetiță pierdută trimițând un fior prin el, fiorul *deja vu,* zâmbetul *deja vu,* fața *deja vu,* cu păr galben ca mierea, carapacea dură, la modă peste moliciunea dulce și oftată). Chiar dacă-i al meu. Un bărbat ca tine îl poate adulmeca la o fată, nu? Bine, monstrule du-mă la abator.

— Atât de ușor, se gândi Jack Barron. Mai bine-așa, dacă vrei acțiune, păpușă – aici mai sunt câteva zeci de fete cu păr galben ca… (termină!)

— Hai s-o ștergem, știi-tu-unde, spuse apucându-i palma uscată și rece. O să-ți ofer ceva să ai ce povesti nepoților.

Să agațe imediat o gagicuță de pe stradă nu era ceva neobișnuit pentru Jack Barron, mai ales miercuri seara după ritualul emisiunii, și Claude, ușierul, de obicei șmecheraș, nici măcar nu rânji înapoia puicuței când Barron o conduse prin ușă, traversând holul, și în liftul apartamentului, și asta-l capsă pe Jack Barron.

Scârba de Claude s-a obișnuit cu asta, nici măcar nu mai face bancuri cu mine, gândi Barron, pe când ascensorul îi purtă silențios în sus. Mă face să mă simt ca un nenorocii de fetișist. De câtă vreme țin chestiile astea de miercuri noaptea, câte Sara de miercuri noaptea…? (Termină, e prea târziu să termin, nenică, pe cine fraierești?). Când liftul se opri, Barron o privi pe fata fără nume strângându-l de mână, văzu părul vopsit galben ca mierea, ochii mari și căprui, corpul ușor prostetic făcut pentru ciocăneală, văzu ultima din șirul interminabil de non-Sare, blonde ca mierea și cu ochii mari, simți șabloanele cuprinzându-l precum soarta, precum o creatură cuplată în circuitele cu relee kismet, simți acel sentiment mai puternic decât pofta carnală și mai slab decât dragostea pentru fata fără nume, fata flămândă după imaginea sulei în culori naturale a faimosului Jack Barron. Un târg cinstit, se gândi el, valoare dată contra valoare primită, aidoma Contractului de Congelare al lui Howards: reglează-mă cu imaginea ta, păpușo, și eu o să te regulez cu imaginea mea.

Ușa ascensorului se opri și Barron o conduse pe fată în holul apartamentului său, cu blănuri de urs așternute pe jos, frescele kinestop (spirale galbene pe fond albastru, instabilitate

imagine-post-imagine calculată, uriașă retină schimbătoare, zumzăind) vizavi de lift, și o împinse tăcut mai departe în coridorul strimt și întunecos, tunel-pântece între ușile închise ale biroului și bucătăriei, și în inevitabila stupefacție a salonului.

La etajul douăzeci și trei al unui bloc newyorkez din East Sixties, Jack Barron trăia în sudul Californiei. Coridorul dădea pe platforma îngustă a unui bar, situat puțin deasupra unui uriaș salon cu mochetă roșie, al cărui perete îndepărtat era constituit din uși de sticlă glisante, deschizându-se pe o terasă împodobită cu palmieri pitici și ficuși. Fundalul era ceața luminilor de pe East River, amurgul permanent din Brooklyn. Plafonul salonului era un luminator gigantic din plexiglas, în formă de dom geodezic multifațetat. Obiectele din salon: un perete întreg de aparatură electronică – ecrane TV, videocasetofon, magnetofon, combină AM-FM-stereo, complex de orgă de lumini, stroboscop, videofoane, metri de pupitre de comandă interconectate – canapele tapisate în portocaliu, ruginiu și albastru, pernuțe din piele neagră, banchete din lemn de sequoia și vreo șase măsuțe asortate, șei de cămila, șase maldăre de perne multicolore, în stil oriental, toate aranjate în jurul unei vetre de un metru pătrat, fundată, placată în gresie, cu flăcările libere (tipul automat, cu gaze și ventilație laterală), proiectând umbre roșiatic-portocalii, înalte și pâlpâitoare, din erzațul de foc aprins de comutatorul din hol.

Barron apăsă pe o telecomandă de lângă bar (toate gadgeturile din apartament aveau telecomenzi) și colajul montat de el din înregistrări muzicale zbârnâi electric prin văzduh, iar orga de lumini scânteie prin fațetele luminatorului cu fulgere spectrale permanent schimbătoare, modulate după muzică.

Blonda icni, cu ochii măriți (ochi Berkeley, pentru că eroul stilului ultramodern printre studenți, cruciatul Baby Bolșevic, adoră ochii adoratori, întotdeauna ochii aceia înainte să i-o sugă) de uimire întorși asupra lui, sinapse albite de surpriză, și rosti prostește:

— *Vai, domnule Barron…*

Barron clipi, îndepărtând imaginile tandre *deja vu,* se întări, culese pulsațiile orgii de culori și căldura vetrei, în păr, în gura pe jumătate deschisă, în orbitele ochilor, și rosti sardonic, însă cu măsură:

— Și încă n-ai văzut *dormitorul.*

— Cred că mi-ar plăcea, spuse ea cu dulceața fetiței dure. Am senzația că va fi o adevărată experiență.

Barron râse, trezindu-se brusc cu *această* fată, aici și acum, indiferent care i-ar fi fost numele, mirosul ei mai puternic decât persistenta amintire a mirosului Sarei. Un futai simplu și sănătos, se gândi, conducând-o în jos, pe treptele din lemn de sequoia, peste mochetă spre ușa dormitorului. Fă-o cu ea, nu cu Sara.

Simțindu-se ca un animal în călduri, falic, lipsit de judecată, deschise ușa și pășiră dinăuntru în afară.

O seară târzie și înmiresmată de mai în New York, iar peretele îndepărtat al dormitorului era deschis, din tavan până în podea, dintr-o parte în cealaltă, spre ficușii de sub cerul liber al terasei, pe fundalul întunecat al amurgului orașului, tavanul era o singură cupolă-luminator, continuă, din sticlă transparentă sub negrul cerului liniștit de stele, mocheta integrală era plastiarbă verde, senzuală, unduind sub briza terasei, uriașul pat circular ridicat în centrul unui podium, luminat în raze aurii, proiectate dinspre căpătâiul semicircular (cu rafturi interioare și consolă de comandă) din lemn lustruit, acoperit de iederă adevărată. Zgomot îndepărtat de talazuri, țiuituri discrete de insecte, sunetele unei nopți tropicale umplură odaia, înlocuind muzica, atunci când Barron manevră o comandă din perete.

— E... păi, e..., se bâlbâi fata, privindu-l cu ochi noi, ochi care nu mai erau siguri, privind în hăuri despre care știa (el știa că ea știa) că nu le va putea măsura niciodată, știind într-o străfulgerare că *de aceea* (nu din noroc, nu întâmplător, nu prin înșelătorie) ea era o secretară executivă flămândă după realitate, iar el era Jack Barron.

Barron zâmbi, un zâmbet cald și mândru, de băiețaș din Berkeley, îi luă ambele palme într-ale sale, se opri o clipă în străvechea rutină de iatac pentru a savura un moment de mândrie reală, neorientată spre seducție, pentru modul cum dormitorul îndulcea ochii femeii, îndulcea imaginea lui, imaginea ei, îi transforma în două simple făpturi omenești ținându-se de mâini înaintea unui pat, într-o noapte caldă de primăvară. Salonul era un premeditat tur-de-forță, o extensie a lui Jack Barron cel în culori naturale, însă dormitorul era Jack-și-Sara în Berkeley iubindu-se pe dealuri, era căsuța din Los Angeles și

noaptea caldă de vară a Canionului unde făceau dragoste în aroma plantelor, era căsuța de pe plajă în Acapulco și Sara transpirată de surfing, era fericita imagine science-fiction din minte a Californiei duetului (New York-California-New York) expatriat și rememorând nostalgic exterior-interior-exterior.

Ea curmă reveria și căzu înainte lipindu-se de el, azvârlindu-i brațele în jurul gâtului; îi putu vedea gura deschisă, limba deja întinsă, flămândă, în secunda de dinainte ca buzele să atingă gura lui deschisă, așteptând, dar sardonic supusă în inversarea rolurilor.

Limba ei, disperare vie, dorință vie, rugăminte fă-mă-reală vie în gura lui, își lipi trupul unduind dinspre umeri spre sâni, întâi pântecul, apoi pelvisul dur și osos, complet lipită, presând dur corpul dur, limba dură, gura dură, maxilarele durându-l, apăsându-l pe toate punctele lui – interfața ei, încercarea patetică și disperată de a străpunge interfața, topindu-i vaga imagine personală asupra trupului cu realitatea electrică, perfect conturată, în culori naturale, de la Atlantic la Pacific, a lui Jack Barron.

Prin ochii lui deschiși, aflați la ani-lumină depărtare, o văzu strângând etanș, simți vidul energie-realitate-viață căscându-se și sugând, foamea ei vampirică, gura inhalându-i răsuflarea-magică, răsuflarea-realitate în dorința totală de a fi umplută, cuprinsă, pătrunsă, transfigurată (în imaginea pielii trupului său, privind dinăuntru în afară, imaginea de participare în rețeaua satelit-circuit electric, o hiperexistență proprietate publică) de el.

Oscilând între repulsie și atracție, o strânse în brațe și începu să-și deplaseze limba, purtând-o pe fată cu spatele spre pat, o simți înmuindu-se ca un oftat, complet maleabilă, inertă, dar vie, simțindu-l în sfârșit ca un activ principal – ospățul corpului moale de femeie dorind numai să fie devorat, digerat, încorporat în corpul său imagine-a-puterii.

Scoțându-și jacheta, el încetini și ea îl trase în jos pe pat, unghiile-i rupându-i cămașa, afundându-se în pielea spatelui, el desfăcu fermoarul și ea lunecă precum un șarpe din pielea năpârlită, rochia strâmtă, el chinuindu-se cu pantalonii, trăgând și împingând în ei cu pantofii, zvârlindu-i pe podeaua din plastiarbă, întinzând stânga și scoțând șosetele, descheind și trăgând sutienul, lunecând în jos slipul din mătase roșie (păr

creț, negru, oxigenată, după cum bănuise), și erau amândoi dezbrăcați, briza suflându-le peste trupuri.

Brusc, un straniu moment de pauză (o măsură întreagă) când imaginea poftelor pasionale, a hainelor sfâșiate în dormitor deveni pielea-lângă-piele în adierea curată, un nou stil de percepere a realului: realitatea elementară a corpurilor goale. Barron privi în jos, cu ochi încețoșați, mâini ușoare și nemișcate, văzu sfârcuri-sâni-pântec-ombilic-pubis, un simplu trup de femeie, aici-și-acum, cald, mătăsos, un trup de femeie, bine alcătuit, și atât. Fata își ținu respirația, îi surâse un simplu surâs omenesc, ochii strălucind, un pur ia-mă, surâsul simplu tu-Tarzan-eu-Jane al oricărei fete. El răspunse zâmbetului. Pauză fericită, dulce, momentul schimbării vitezelor…

Ea îl cuprinse cu picioarele într-o strânsoare de clește, se mișcă sub el, îl atrase ca de bun-intrat, cu ochii închiși, gemete slabe, unghiile în fese, el gemu, trecu peste ea, înăuntru, în jur, cu mâinile, pieptul, gura, organul, conștiința lui trecută în mâini, în mușchi, în organul împingând lent, ritmul kinestetic tactil el-ea, interfața plăcerii ondulând sălbatică, independentă de ei.

El închise ochii și se deschise pe sine, simți valurile plăcerii ridicându-se prin mușchii de percepere ai organelor, pielii, coapselor pe vârfurile talazurilor ritmice, urcând urcând urcând, o simți pe ea, cu o jumătate de tempo înainte-eu-tu-eu-tu-eu fiecare pompare de plăcere, funcționând-lin-ca-uns, a mecanismului organic, la un tempo de propriul lui spasm inversat de durere-plăcere, ea-el, parazitare a sinapselor, și ea…

Își dădu drumul. Gemu, țipă, zgârie cu unghiile, strigă „Jack, Jack, Jack”, gura cuprinse urechea lui, limba pătrunse inundându-l, în momentul atemporal al orgasmului năvălitor: plăcerea copleșitoare într-un reversibil, insuportabil, delicios spasm organic *deja vu,* imagini extatice de atingere-văz-auz-amintire…

Limba în ureche, strigătele „Jack, Jack, Jack” în locuințele din Berkeley, L.A., California, pe plaja Acapulco, părul ei, buzele, trupul udate de apa sărată, limba Sarei mișcându-se, urechile corpurilor lui Jack-și-Sara, împărțind aceleași răsuflări gemete mirosuri transpirații, dându-și drumul față în față (deschise ochii și văzu extazul din ochii mari, căprui ai blondei) împreună, având orgasmul împreună, având având având… împreună, având orgasmul împreună, având având având… împreună.

— Sara, Sara, Sara, strigă el, risipindu-se, risipind sămânța, imaginile plăcerii fulgerându-l, lăsându-i un moment de tandrețe pustiită, de căldură reflexă; cu buze tandre, se mișcă spre gura ei, se opri brusc, reveni în noaptea de miercuri newyorkeză, cu o remușcare repulsivă, și vântul suflând dinspre terasă era rece, cu adevărat rece, rece.

— Mă numesc Elaine, rosti blonda din depărtarea agățatei secretare executive de pe 27, din carapacea dură, la modă, a telefonistei intercontinentale.

— Nu mai spune?! făcu Jack Barron.

4

Benedict Howards? repetă Jack Barron în intercomul biroului său, de parcă neîncrederea ar fi putut destrăma spectrul într-un norișor de ectoplasmă.

Trebuia să fi ocolit blestematul de birou, se gândi, să las Rețeaua să mă aibă o oră pe săptămână, și în restul timpului să stau în cușca mea, dacă mă caută necazuri cum e Howards, cel puțin sunt pe terenul meu. Dar puterile viitorului, prezentului, insistă să ocup un scaun ca prostul, sub nasurile celor din Rețea, vinerea ca să domolesc zbieretele angoasate după joia de paralizie, lunea ca să pun la punct noile răcnete de miercuri ale VIP-ilor răniți, ce vor fi iarăși adunate în vinerea următoare – un lanț sado-masochist de floricele.

— Trimite-l înăuntru, gemu Barron, sperând că intercomul fusese deschis la maximum de Carrie, astfel încât Bennie să știe cât de încântat era să-l primească, dar știind că, din ordinele Rețelei, ea lucra foarte atentă (pentru Dumnezeu, încearcă să-l oprești pe Barron să-i devoreze pe VIPi, domnișoară Donaldson), Carrie cea competentă și rece, eficientă și distantă chiar și în pat. (Și acolo respectă ordinele Companiei? se întreba el adesea.)

Ușa camerei se deschise, ținută de zvelta Carrie, brunetă, mascându-și dezgustul pentru decorul interior (sunt aici la limita răbdării) de-bârlog-de-trântor, în vreme ce eleganța tip ‘70 (costum din mătase neagră fără nasturi, lavalieră albă peste jaboul roșu al cămășii) a lui Bennie Howards, înalt, cu pielea roz, păr rărit purtat lung, semibuclat, își făcu loc pe lângă ea și rămase amuțit înaintea biroului încărcat.

— Șterge-o, Carrie, spuse Barron, știind că avea să-l capseze pe Howards, care în public nu i-ar fi spus pe nume secretarei pe care o regula de cinci ani. (Mă-ntreb dacă o ciocăni și „ghețarul” ăla al lui.)

Când femeia ieși, Barron îi indică lui Howards scaunul străvechi, capitonat cu piele mucegăită din fața biroului, și rânji când bărbatul își depuse grijuliu fundul pe marginea scaunului, precum un om absolut convins că și *tu* poți lua sculament de pe colacul unui closet public.

— Ei bine, Howards, rosti Barron, cărui fapt îi datorez plăcerea oarecum dubioasă a prezenței tale?

— Nu ești în fața camerei, Barron, replică celălalt, așa că

nu-ți irosi poantele inteligente pe mine. Știi al dracului de bine de ce-s aici. Nu-mi place să fiu înjunghiat pe la spate, și te avertizez, nimeni nu i-o trage de trei ori lui Benedict Howards. Prima dată capeți un avertisment, a doua oară ești turtit ca o capsă.

— Dacă n-ai fi așa de căcător-de-ncântător, Howards, aș lua asta ca pe a amenințare. Din fericire pentru tine, am o fire nepăsătoare. Pentru că nu-mi plac amenințările, nenică, ele mă capsează. Și miercuri ai simțit, doar puțintel, ce se-ntâmplă când îl capsezi pe Jack Barron. Dar a fost doar o cârpitură, Howards, nimeni n-a fost rănit, și amândoi o știm. Eu am făcut unele observații, pentru că ăsta-i jocul, dar ți-am oferit o șansă de scăpare. Nu-i vina mea că n-ai fructificat-o. Sper c-ai prins ceva mare.

Rânji, văzând expresia nedumerită pentru o clipă a lui Howards. (Domnul Howards se află în călătorie de pescuit și vânătoare în Canada, domnule Barron).

— Bănuiam eu, continuă. Nu știu de ce ai crezut că e o idee inteligentă să mă eviți când eram în emisie, dar nu mi-a plăcut. Te-ai fript, însă n-a fost decât vina ta. Ai avut ocazia să fi adunat puncte pentru blestemata aia de Lege a Congelării, și ți-ai bătut joc de ea. Eu lucrez simplu, Howards. Dacă mă faci prost, îți răspund cu aceeași monedă. De asta l-am tăiat pe Yarborough și l-am lăsat pe Luke Greene.

— Parcă-mi aduc aminte că tu și Greene erați destul de apropiați cândva, zise Howards. Din câte știu, continui să fii implicat în Coaliția Justiției Sociale... După câte ai făcut pentru ca Yarborough să pară un dobitoc, și dup-aia l-ai lăsat pe cioroiul ăla să-și toarne comunismele...

— Să lămurim câteva lucruri, îl întrerupse Barron. Unu, Yarborough a ajuns un dobitoc prin eforturile *proprii.* Doi, eu lucrez emisiuni pentru public, Howards, nu-s politician. I-am zis pa și pusi CJS-ului când am obținut emisiunea asta, și-o consider o treabă bună. Mă interesează audiența mea, să se vândă mașinile și țigările din reclame, și-atât. Nu-ți place de mine, perfect, totuși crede-mă că sunt ceva mai mult decât un imbecil. Dac-aș folosi emisiunea să fac propagandă vreunui partid, CCF-ul m-ar face praf înainte ca tu să le trimiți vorbă ălor doi congresmeni, și-atunci *chiar* că mă pot întoarce la marșuri și demonstrații. Însă în direcția aia nu-i cine știe ce pâine de

mâncat, și-mi place cum trăiesc acum mult mai mult decât golăneala pe care-am dus-o prin Berkeley și Los Angeles.

Și, în sfârșit Howards, deși mă doare-n pix de politica lui Luke, îmi *este* prieten bun și dacă-i mai zici cioroi sau negrotei în fața mea, spăl cu tine pe jos.

— Tu știi cu cine vorbești? răcni Howards. Nimeni nu-l ia-n balon pe Benedict Howards! O să-i strâng cu ușa pe sponsorii tăi și Rețeaua și-o să forțez mâna CCF-ului, am suficientă putere s-o fac. Ține-o așa și te fac tocăniță și te dau la pești.

— Cam cât timp crezi că poate dura asta? întrebă nepăsător Barron.

— Pot să te scot de pe post într-o lună, și-ar fi bine sa mă crezi pe cuvânt.

— Patru săptămâni, patru emisiuni, remarcă Jack Barron. Gândește-te la asta. Gândește-te la ce ți-aș putea face dacă n-aș mai avea nimic de pierdut pentru că oricum îmi desființezi emisiunea. Patru săptămâni de șuturi. Patru ore în fața a o sută de milioane de spectatori, neavând altceva mai bun de făcut decât să mă răzbun pe tine și Fundația ta.

Bineînțeles, mă poți distruge dacă vrei să-ți faci harachiri și, în privința asta, pot oricând veni kamikadze peste tine. Suntem amândoi oameni în toată firea, Bennie, suntem amândoi prea mari ca să ne putem rade unul pe celălalt fără să provocăm un recul puternic. Eu nu te plac iar tu nu mă placi, dar nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea, decât dacă mă bagi la strâmtoare. Însă dacă eu cad, cazi și tu, nu uita asta.

Brusc, neașteptat, Howards se domoli.

— Uite ce-i, zise el cu o bunătate discordantă, eu nu venisem aici să mă iau cu tine la ceartă. Ai dat în Legea Congelării, și asta o să mă coste niște voturi, dar…

— Nu da vina pe mine. Dă-i în cap cretinului de Hennering. E omul tău, și de-asta l-am solicitat, ca voi să puteți puncta și lămuri lucrurile. Nu-i vina mea că n-are…

— Astea-s de-acum de domeniul trecutului, Barron, îl opri Howards. Pe mine mă interesează viitorul. Unul ca mine trebuie să privească în perspectivă. (Howards zâmbi, un zâmbet straniu de fericit. Ce dracu-i *asta?* se gândi Barron). *Adevărata* perspectivă… Și Legea Utilității Congelării este teribil de importantă pentru viitorul meu, pentru, viitorul uma…

— Hai, te rog… lasă-mă cu frecțiile astea, mârâi Barron.

Vrei să se promulge o lege ca să capeţi Monopolul Congelării, asta-i cioaca ta, da’ nu-ncerca să mă vrăjeşti cu viitorul rasei umane. Tu eşti cu gândul la Numărul unu, punct. Revino la chestia asta, şi poate că te ascult.

— Bine, Barron, o s-o pun pe masă. Tu ai ceva ce-mi trebuie mie… Ai o legătură cu *o* sută de milioane de americani, iar ceea ce gândesc ei despre lege poate modifica nişte voturi în Congres, nu atât de multe pe cât le-ar plăcea să creadă, poate doar câteva. Vreau voturile acelea. Vreau ca tu să faci genul de emisiuni care să mi le aducă… nu în fiecare săptămână, nu putem face ceva bătător la ochi, doar nişte nuanţări, ici-şi-colo. Tu ai audienţa şi ştiinţa cu care s-o faci, Asta poţi face pentru mine, Barron, şi-n schimb…

— Eşti nebun, ştii asta? exclamă Jack Barron. Te aştepţi să-mi risc emisiunea ca să-ţi ascut securea? Care-i procentajul, Howards? într-un an bun, eu încasez patru sute de mii, şi mă mai aşteaptă destui ani cu *Capsaţi-l pe Jack Barron.* Emisiunea îmi aduce suficienţi bani ca să trăiesc exact aşa cum vreau, şi *ştiu* asta. Las-o baltă, nenică, nu mă poţi cumpăra aşa cum cumperi loaze ca Teddy Hennering. Pur şi simplu n-ai ceva care să-mi doresc atât de mult.

— Chiar n-am? zâmbi superior Bennedict Howards. Ba am ceva ce îşi doresc toţi, ceea ce nu poţi cumpăra cu bani – *viaţă,* Barron, viaţa însăşi. Nemurirea, gândeşte-te la asta, omule, o viaţă care ţine, mereu şi mereu, nu doar un amărât de secol, ci mileniu după mileniu, de-a pururi tânăr, puternic şi sănătos. Gândeşte-te ce-nseamnă asta, în fiecare dimineaţă când te trezeşti, ştiind că aşa va fi pentru vecie – gustul mâncărurilor, felul cum se simte trupul unei femei, mirosul aerului – totul e al tău, şi pentru totdeauna. Nu ţi-ai vinde sufletul pentru asta? Nu şi l-ar vinde oricine? Pentru că n-ai mai avea nevoie de un suflet care să meargă undeva şi să cânte la harfă, când horeai. Ai avea totul, chiar aici, pe *terra ferma,* pentru totdeauna… Pentru totdeauna…

— Vorbeşti de parcă mănânci foc şi pucioasă, şi-mi ceri să semnez un contract cu sânge, remarcă sec Barron.

Howards păru să tresară: ochii lui arzători se contractară brusc până la şiretenia rece a unui mistreţ de parcă vorbise despre ceva ce n-ar fi trebuit… sau, gândi Barron, de parcă bătrânul Bennie şi-a dat scama ce aiurea sună.

— Vorbesc despre un Contract de Congelare, rosti Howards. Un Contract *gratuit.* Fără garanții sau proprietăți lichide. Am informatori, Barron, și știu că la tine banii nu fac purici. Niciodată n-o să strângi atâția câți să cumperi o Congelare. Și, fie vorba între noi, chiar dacă ai face-o, eu nu te-aș lăsa s-o cumperi. Pentru că nu-ți vreau banii după ce mori. Te vreau pe *tine,* Barron, viu, și acum. Asta-i oferta – mergi cu mine și ai ocazia nemuririi sau când mori ajungi la viermi. Totdeauna înseamnă cam mult timp pentru a fi mort, Barron.

Ce-i asta? se gândi Barron. Legea lui Bennie are de partea ei jumătate plus zece în Senat și plus treizeci în Cameră, și totu-i gata, a rămas doar anunțarea. De ce-i așa mierlit după trupul *meu?* Congelarea Gratuită e o mită la nivelul unui barosan de senator-membru al Cabinetului-al Curții Supreme, nici vorbă de a-l cumpăra pe Jack Barron care le dă la toți cu șutu-n cur. Face și gafe – recunoscând că acele Congelări pot fi acordate sau retrase indiferent de bani. Care-i șpilul, ce știe el iar eu nu, de ce-i așa speriat Bennie Howards care-are-totu-n-palmă? Speriat de *mine...*

Deși, rahat, o Congelare bate oricând o înmormântare mișto. Nemurire... Cine știe ce poate aduce secolul viitor? Să trăiești de-a pururi, tânăr, puternic și sănătos...? Nu pierzi nimic la o Congelare gratuită, cel mai rău lucru care se poate întâmpla e că totu-i o escrocherie și, băiețică, atunci oricum ești mort. L-aș putea fenta? Să-i fac jocul lui Howards, dar îndeajuns de subtil *ca* să păstrez emisiunea? Mare risc nu-i, odată ce Contractul e semnat în trei exemplare, Bennie nu-l mai poate încălca... Pe când Jack Barron cel cinstit nu va pune nimic din partea lui pe hârtie, și-l poate încolți pe Bennie oricând. Se pare că l-am prins bine pe Bennie, Totuși de ce? Un mod de amuzament total străin mie? Atenție, Jack băiete!

— Simt fumul de lemn ars, rosti Howards. Îl simți și tu, nu-i așa, Barron? Pentru totdeauna, un milion de ani de viață, pentru cel mult câteva luni de joc de partea mea. Orice om își are prețul lui. E o vorbă veche, nu? Eu însă reprezint ceva nou: pentru moneda cu care pot plăti, vând *toți.*

— Ușurel, Bennie, replică Barron. Mie-mi pute ceva. Bun, recunosc că un Contract de Congelare sună interesant, m-aș vinde pentru suma cea mai mare, și poate că, doar *poate că,* aș merge pe mâna ta. Dar de ce te dai peste cap să m-agăți? Ai

Legea Congelării în buzunar, ai și forța și relațiile s-o duci în Congres, și amândoi știm lucrul ăsta. În plus, dacă vrei să folosești Congelările drept mită, de ce mă mituiești pe *mine,* de ce nu te duci direct la Foghorns? Ce dracu, n-am decât treizeci și opt de ani, și ideea unei Congelări mă interesează, păi un senator sau un congresman care mai are în plus vreo treizeci ar trebui să fie *cu adevărat* interesat. Pare că eu am mai multă nevoie de tine decât invers și că ești pur și simplu generos. Eu însă nu te consider un tip filantrop. Păzește-te de grecii și excentricii care aduc daruri. Nu-mi spui totul, Howards, și tu te-nvârți în cercurile înalte. Mi se pare o situație paranoică. Ești speriat, nu-ncerca să mă aiurești pe mine. Ești îngrijorat de șansele Legii Congelării, și, din ce cunosc eu, n-ar trebui să fie așa. Deci nu cunosc totul, da' să fiu al dracului dacă n-o să-mi spui dacă vrei să fiu de partea ta.

— E vorba de aspectul rasial stârnit de nenorocita ta de emisiune, îi răspunse Howards cu o vehemență atât de evident încropită, încât îl puse pe Barron și mai mult în gardă. Toate rahaturile alea ale lui Greene și-ăilalți i-au ridicat pe cioroi împotriva…

— Oprește-te, Howards! se răsti Barron, capsat, însă simultan calculând cu sânge rece. În primul rând, ți-am spus că nu-mi place cuvântul „cioroi”, și-n plus e o vrajă. Optzeci la sută din negrii din America votează oricum pe CJS, iar CJS e rău pornită împotriva legii tale, așa încât cum poți spune că din cauza mea ai pierdut voturi pe care nici măcar nu le-ai avut? Deci, atât CJS cât și Republicanii sunt împotriva ta din motive diferite, totuși asta n-ar trebui să te sperie, cu Teddy Hennering, omul tău în rândul întâi; ba chiar și Teddy Pretendentul te-a făcut s-o mai termini cu intervențiile tale printre Democrați. Partidul Democrat controlează cât… aproape două treimi din Congres? Ai vrăjit celelalte facțiuni așa… ca să nu mai facă valuri, iar pe Hennering & Co. îi ai în buzunar. Atunci, ce…

— Vrei să zici că n-ai auzit?

— Ce s-aud?

— Despre Hennering.

Howards își strecură mâna în buzunarul interior al hainei, apoi azvârli pe birou un articol rupt din ziar. Barron citi:

TED HENNERING MOARE ÎN CATASTROFA AVIATICĂ

Avion personal distrus de explozie aeriană

— S-a întâmplat ieri-noapte, continuă Howards. Acum înțelegi de ce sunt puțin nervos. Hennering a fost omul nostru de vârf în privința Legii. După moartea lui, nu că am avea necazuri, dar am pierdut un atu. Iar eu nu-s de părere să risc. Tu-mi poți recâștiga acest atu, și să-i atragi pe cio... ăă..., negri. De-asta îți ofer o Congelare, Barron. Fără tine, Legea va fi aproape cu siguranță votată. Dar mie nu-mi place acest *aproape.* Eu vreau lucruri clare. Vreau siguranță.

Hennering mort, se gândi Barron, deci asta-i. Bennie-băiete, ai pierdut principalul tău candidat la președinția de paie, și-asta înseamnă că viitorul președinte e Teddy Pretendentul, absolut sigur, și el nu prea e în buzunarul tău. Mda, asta ar trebui să te pună pe gânduri, dar...

Dar în privința Legii Congelării. Își dădu brusc seama. Acolo nu se pierduse absolut nimic, decât votul amărât al lui Hennering, și voturi avea destule. Atunci de ce...?

Semnale reci de pericol, venind de undeva din arii de reacții reflexe, înaintea gambiturilor unor oameni grei, pulsară în mintea lui Barron dinspre terminațiile nervoase ale măruntaielor, strigând: Bombă! Bombă! Bombă! Prea la fix, prea multe fleacuri care nu-s *deloc* așa: Hennering purtându-se ca în transă, miercuri seara, și mort de-a binelea vineri dimineață, articolul pregătit, lanțul de răspunsuri pregătite ale lui Howards, fiecare *pârând* mai real, parcă extrase sub presiune. Să-l cumperi pe Jack Barron ca să fii ultra-triplu-sigur? Nu le aduna, că se adună în ceva mult mai barosan, care-l sperie chiar pe Howards...

Joacă-ți cărțile atent, Jack, băiețel! Instinctul jucătorului: tu ai valorile, Bennie știe asta, știe ce anume sunt, tu nu știi, așa că plusează, nu te opri până nu afli câți ași ai.

— Uite ce-i, Howards, încă n-am prânzit, și m-am săturat să mă duci cu fofârlica. Te ții după mine. Nu știu ce ai în mânecă, da-i sigur că ai *ceva.* Cu sau fără Hennering, ți-ai asigurat Legea Congelării, și nu mai pierde timpul spunându-mi altceva. Să zicem că-s interesat să trec de partea ta. De ce nu? Nu dai cu piciorul unei congelări pe gratis, doar pentru că ai inima pură. Dar eu nu mă bag în *nimic* cu ochii închiși, ori tu tocmai asta-mi ceri.

Howards ezită, își umezi buzele, răsuflă adânc, se scobi în nas, deschise gura, o închise, făcu o pauză, o deschise din nou, și

spuse:

— Vreau să faci ceva pentru mine. Nu vreau un nenorocit de partener. Tu-mi pui niște întrebări de partener, care nu-s treaba ta. Te plătesc mai mult decât face, și-o fac doar pentru că-mi pot permite fără probleme. Dacă însă faci altceva, ai ratat-o. Eu sunt cu mult peste cei din cercul tău, Barron, nu-ți forța norocul.

Exact asta-i chestia, se gândi Barron. Bennie vrea să-și cumpere alt servitor, și-o vrea tare de tot. *Prea* tare. Deci și eu sunt peste cei din cercul meu, Bennie? Mai șmecher, poate și mai cu putere. Gândește-te așa, Howards, și-o să te ducă bucățele acasă. Poate că eu sunt într-un cerc greșit, dar tu ești într-un joc greșit. Ai prea multă putere ca să pierzi atâta vreme trăgându-mi cacealmale. Ești înaintea mea numai cu trei metri și te-ai băgat în ceață, da' nu te poți pune cu jocul de picioare al bătrânului Jack Barron, care a gândit în imelman-uri în jurul altora mai barosani, domnule Howards.

— Nu-l forța tu pe *al tău,* Howards, îi răspunse. Nu mă poți *cumpăra,* doar poate să mă închiriezi sub formă de agent. Nu mă cumperi ca pe-o slugă, altfel nu batem palma. Îmi zici adevărul, tot adevărul... poate că-ți angajezi un aliat. Dar dacă mă mai aiurești mult, cu siguranță ți-ai câștigat un dușman. Nu cred că-ți permiți să mă ai de dușman. Dac-ai putea, n-ai fi așa-n limbă după mine.

— Ascultă-mă pe mine, nici n-ai vrea să știi ceea ce crezi c-ai vrea. Eu nu vând mașini, nici droguri, și nu-s din lumea artistică. Eu joc pentru... pentru sânge. Las-o așa, Barron, e dincolo de puterile tale. E ceva atat de mare... nu-s treburile tale. Ai șansa de a trăi veșnic, n-o irosi încercând să-ți vâri nasul într-o mașină de tocat carne. Da sau nu, Barron, aici și acum. Gata cu fentele.

— Ți-am zis părerea mea, și poți sau nu să fii de acord.

— Eu zic să nu ne grăbim, spuse Howards, schimbând din nou în mod straniu tonalitatea spre un lipsit de sens și dulce apel la rațiune. Îți dau o săptămână. Gândește-te, gândește-te ce-nseamnă să fii hrană pentru viermi, și ce înseamnă să trăiești veșnic.

Fraierule! își spuse Barron. Bennie-băiete, ai dat-o-n bară. Bennie Howards nu dă îndărăt înaintea unui da-sau-nu, decât dacă crede că răspunsul va fi nu, și știe că nu-și poate permite

un nu din partea lui Jack Barron. Ești în limbă după persoana mea, păpușel, și până pui laba pe ea o să mai schimbi placa!

— Bine, încuviință el. O săptămână. Să ne gândim amândoi.

Și-o să ai la ce te gândi miercurea viitoare, domnule Benedict Howards!

— Asta vreau, Vince, rosti Jack Barron când imaginea cenușie de vasilisc a lui Gelardi apăru pe ecranul videofonului. Asta vreau, și e emisiunea mea, și-asta o să fie.

— Nu mă prind, făcu Gelardi. Miercuri mi-ai făcut scandal că ți-am băgat un apel care se lua prea tare de Howards, și-acum vrei să-i dai un șut în coaie. Ce s-a-ntâmplat de miercuri până azi, nenică?

— Barron tăcu, se gândi, simți circuitele camerei videofon purtându-i imaginile cuvintelor spre Gelardi, imaginile din puncte fosforescente vorbind între ele, de la ecran-la-ecran, de la cameră-la-cameră, complet controlat, ține-o sub control. Sunt mize mart, Jack, băiete, o congelare gratuită e doar deschiderea, trebuie să vezi ce-are în mână Howards, câte cărți cere. Joacă pe mâna ta în jocul ăsta, scuze, Vince, chibiții n-au voce.

— S-a-ntâmplat, Bennie Howards, zise Barron. S-a-ntâmplat acum o oră, aici în birou.

— Deci emisiunea l-a băgat în boală?

— Băgat în boală! Bennie era iritat tot așa cum Shabazz e negru. Va trebui să-mi schimb covoarele, și am încă urme de dinți pe gât, Howards a sărit calu'. A amenințat că va forța Rețeaua, c-o să-i preseze pe sponsori, și-o să-i pună pe slugoii din CCF să mă treacă pe lista neagră.

— L-ai potolit? întrebă nervos Gelardi.

— Regia de platou și filtrele sunt cele mai bune ocazii din viața ta, este, Vince? se gândi Barron. Îți vin dracii când fac valuri.

— Să-l potolesc? *Să-l potolesc?* L-am potolit, nicio problemă, l-am băgat în pizda mă-sii.

Gelardi scoase un zgomot obscen, clătină din cap și ridică ochii spre cer. Barron surâse, calculând mental. Am nevoie de un motiv fals, de-ajuns de țeapăn ca să facă lucrul dorit, se gândi, să-l fac pe Vince să creadă că tot emisiunea e pe locul

întâi. Am nevoie de motivele tipice lui *Capsați-l pe Jack Barron* ca să i-o trag lui Bennie în boașe.

— Ești nebun, știi asta, Jack? rosti serios Gelardi, îmi zici că nu-i tragem pe tigri de coadă, și-acum exact asta faci, îl bagi în boală pe Bennie Howards, și-n loc să-l potolești îl bagi în mă-sa; ca și cum n-ar fi suficient, vrei și-o emisiune care să-i ia gâtul. Ai luat ceva mai tare decât marijuana sponsorilor?

— În trei cuvinte, Vince, suntem în căcat. Howards era convins că-s pornit pe el, și nu l-am putut convinge de contrariu. Așa încât m-a anunțat că mă va rade *el* și amândoi știm c-o poate face, dacă are timpul necesar, Atunci, înțelegând că vorba dulce nimic n-aduce, i-ami zis s-o frigă și l-am avertizat. I-am spus că ce s-a întâm-plaf săptămâna asta a fost floare la ureche pe lângă ce va păți dacă se dă grande cu mine. De asta o să-l mușcăm în emisiunea viitoare – ca să-l conving că nu vorbesc în vânt, că nu câștigi nimic dacă-l superi pe Jack Barron, nici chiar dacă ai relațiile lui Howards. Îl ardem nițel și-o să dea-napoi. Crede că-i aranjat cu Legea Congelării: vreau să-i demonstrez că-l pot pune pe gânduri dacă-mi dă motive să risc. Îi arătăm ghearele, ca s-o sugă, *comprende, paisan?*

— Oh, ulcerul meu deschis! făcu Gelardi. Acum m-am prins de motiv, da' Rețeaua o să se suie pe pereți.

— Dă-o-n mă-sa, replică Barron. Există alte trei rețele care ar fi gata să-l ia pe *Capsați-l pe Jack Barrom* , și o știu și ei. Atât timp cât îl speriem pe Howards din cârca noastră, ei o să bombăne și o să zbiere, da' n-o să facă nimic. Și asta-i valabil și pentru sponsori. Pentru părăluțele pe care ni le aduce la toți emisiunea își pot cumpăra lăptic să-și trateze ulcerul. Întrebarea e: pe ce fel de apel putem conta săptămână viitoare, pe care să-l pot folosi împotriva lui Howards? Dacă trebuie, putem înscena ceva, da' nu mă dau în vânt după ideea asta. Dacă Howards, sau Rețeaua, sau CCF-ul află că măsluim apelurile…

— Dar o scenă pe patul morții? sugeră imediat Gelardi. Meseriașul de Vince, gândi Barron, întinde-i un deget cu care să fie de acord și demarează.

— O scenă pe patul morții? repetă el cu glas tare.

— Exact, încuviință Gelardi. În fiecare săptămână avem cel puțin cinci-șase… nenorociri, filtrele știu că nu trebuie să-i lase. Vreun amărăștean care e pe ducă de-o boală lentă, de obicei cancer, de obicei pe Securitate Socială sau pe Venit Anual

Garantat, știi, terminați, cu toată familia strânsă-n jurul videofonului și viitorul cadavru drept decor, și vor să rogi Fundația să-i dea moșului o Congelare gratuită. Drame lacrimogene. Sunt șanse să luăm vreunul când încă poate să vorbească. Și-i aproape sigur că, dacă vrem, putem să tragem iarăși pe rasisme.

Îmhî, își zise Barron, exact episodul potrivit. Mulgem zece-unsprezece minute de lacrimi fierbinți și furioase, și dup-aia îl punem pe Bennie (e clar că de data asta o să răspundă la apel) pentru restul emisiunii. Să simtă un pic șfichiul, dup-aia el are de ales, îl bag iar la tăiș, îl mai las să facă puncte, alt șut în coaie – șoarecele și pisica, să știe care-i locul lui. Arată-i că-l poți rade când vrei, dar amână *coup de grace,* dă-i sângele găinii, da' mai lasă-i și șansa de a preda ouăle de aur – și-n schimb, o emisiune dată-n mă-sa de bună!

— Îmi place, îmi place, aprobă Barron. Da' de data asta, hai s-o lăsăm cu rasismul. O să fie pregătit pentru așa ceva, și vreau să-l lovim acolo unde nu-i. Pune-i pe băieții de la primul filtru să-ți comute direct toți muribunzii, și trimite-mi-l pe cel mai tare pe care-l găsești.

— Tu ești șefu', Jack, mormăi Gelardi. Pe mine însă m-a cam dat peste cap afacerea. L-ai atacat pe Howards *prea* tare și n-o să-l sperii, ba chiar îl transformi în kamikadze. Ești pe muchie de cuțit, nenică... și pe drumul tău se joacă slujbele noastre.

— Ăsta-i jocul, Vince, concluzionă Barron. Mă-mpingi pe firul de înaltă tensiune, și eu merg pe el. Ai încredere-n unchiul Jack.

— Mă-ncred în tine ca-n propriul meu frate.

— Nu știam c-ai un frate.

— Am, rânji Gelardi. Face zece ani în Sing Sing pentru fraudă. Ne-ntâlnim pe frigare, Jack.

5

— E curat? întrebă Bennedict Howards, privind dincolo de individul gen contabil fără chip, prin fereastră, spre pereții albi, liniștitori ai Congelatorului principal al Complexului de Congelare Long Island, monolit de putere nemuritoare, apărat de viermii târâtori și incompetenți asemenea acestui Wintergreen, slugi accidentale ale cercului negru de moarte ca Jack Barron.

— Nimeni nu-i curat, Wintergreen, și în niciun caz un om cu un trecut atât de agitat ca al lui Jack Barron – fondator al Coaliției Justiției Sociale, fost scandalagiu de Berkeley, prieten din copilărie al fiecărui blestemat de comunist-iubitor-de-Beijing din țară, și tu-mi zici că-i curat? E tot atât de curat cât o hazna.

Wintergreen răsuci în mâini dosarul gros, pe care-l muta întruna de pe masă în poală și invers, aidoma unui cangur agitat.

— Da, sigur, nu în felul *ăsta,* nu-i, domnule Howards, murmură el. (Iepure căcăcios, care știe doar să aprobe gândi Howards.) Totuși acesta este un dosar complet al lui Barron, și aici nu există nimic ce-am putea folosi împotriva lui, absolut nimic. Sunt gata să-mi pun reputația la bătaie, domnule.

— Îți pui al dracu' mai multe la bătaie decât reputația ta inexistentă. De-acum e vorba de slujba ta, și de locul în Congelare. N-am nevoie de-un șef de „Personal” care să-mi aducă un maldăr de hârtii inutile despre un tip pe care vreau să-l pun la zid. Te plătesc ca să-mi găsești un mâner de care să-l pot apuca. Fiecare om are un mâner pe undeva, și ești plătit ca să-l găsești.

— Dar nu pot produce ceva care nu există, miorlăi Wintergreen. Barron n-a fost niciodată membru al vreunei organizații de pe vechea listă a Procurorului General deși mulți dintre prietenii lui au fost. Nu există nimic care să-l lege de ceva mai rău, decât niște demonstrații ilegale din punct de vedere tehnic, și-n ziua de azi asemenea lucruri te transformă mai degrabă în erou decât în criminal. Nici măcar nu mai este membru CJS, i-a abandonat la mai puțin de un an după ce-și căpătase emisiunea TV. Câștigă bani mulți, cheltuiește fără rețineri, dar evită datoriile. Se culcă cu multe femei lipsite de legături, nu practică perversiuni ilegale și nici nu consumă droguri ilegale. Nu avem ce folosi împotriva lui, iar în direcția aceasta, care bănuiesc vă interesează, domnule, este perfect

curat. Wintergreen apucă iarăși dosarul și începu să-i îndoaie coperțile.

— Termină dracu' joaca! se răsti Howards. (Cretinul dracului, toată țara-i plină de cretini care nu-și pot găsi nici curul fără o hartă.) Deci nu-l putem șantaja pe Barron, continuă el, și-l văzu pe Wintergreen crispându-se înaintea cuvântului folosit în mod deschis, *șantaj.* Să ți-l închipui pe *ăsta* trăind veșnic, veșnic funcționar veșnic iepure laș. Nemurirea e pentru bărbații care-au sânge-n ei, s-o înhațe, să lupte pentru ea, să lupte din Panhandle cel arid și vântos până-n cercurile de putere ale lui Totdeauna, s-azvârle restul în tomberonul cercului negru micșorându-se, exact ceea ce merită – ca prostul și lașul de Hennering.

— I-adevărat, unii nu pot fi șantajați, urmă el. Dar nu există om care să nu poată fi cumpărat, odată ce-i știi prețul. Așa că-l cumpărăm pe Jack Barron.

— Însă i-ați oferit deja cel mai mare preț posibil, observă Wintergreen, un loc în Congelator, și nu l-a acceptat.

— Dar nici nu l-a refuzat, reflectă Howards. Eu cunosc oamenii, adică le miros prețul. De-asta am ajuns unde sunt acum. Așa cum îți cunosc prețul *tău,* până la ultimul dolar – mai mulți bani decât ai putea cheltui, și-un loc în Congelatoare când crapi, și ești al meu pur și simplu pentru că-ți cunosc prețul pe care ți l-ai fixat, și-mi pot permite să ți-l ofer. Barron nu-i cu nimic deosebit de tine sau de altcineva: vrea Contractul de Congelare, poți face pariu p-asta. Îl vrea îndeajuns de mult ca să mă lase după aia să mă folosesc de el, în condițiile fixate de el. Cu moneda asta, îi pot cumpăra serviciile exact până crede că mă poate trage pe sfoară și scăpa. Și o dată ce semnează contractele, *într-adevăr* poate scăpa. Iar un tip ca Barron nu va intra-n joc până nu semnez și *eu.* Cu unu ca el nu-i bine să riști, trebuie să-l aduci să-ți datoreze până și tălpile pantofilor lui. Și-o Congelare gratis n-ajunge. Pentru-așa ceva o să intre-n jocul meu atâta vreme cât îi răspund la toate-ntrebările și-i plac răspunsurile.

Însă nu așa lucrează Benedict Howards. E mai ușor să-l cumperi pe Jack Barron decât să-l distrugi, și e și mai practic. Tu trebuie să-mi faci rost de acel ceva care acoperă prețul pe care și l-a fixat el. Trebuie să existe *ceva* după care este flămând și de care nu poate face rost singur.

— Păi, începu ezitant Wintergreen, ...ar fi fosta lui soție. Dar pe *ea* n-avem cum să i-o aducem.

— Fosta *soție?* șuieră Howards.

(Cretinoid imbecil, umflat și sclerozat, a fost tot timpu-n fața ochilor tăi, un egocentrist ca Barron trebuia s-aibă o femeie care să-nsemne pentru el ceva mai mult decât un futai sănătos. Cum îi zice, gagică de suflet, îmhî, bolșevicul hipiot trebuia s-aibă mintea unei femei cu care să se joace, bineînțeles dacă și *ea* era-n stare să se joace cu-a lui.)

— Și ce-i cu fosta lui soție, idiotule? Cum o cheamă? De ce s-au despărțit, dacă Barron tot o mai dorește? Asta căutam de la-nceput, omule! Eu sunt *singurul* care mai gândește pe-aici?!

— Mă tem că este zadarnic, domnule Howards, răspunse Wintergreen, continuând să se joace cu dosarul.

Howards fu gata să se răstească, apoi se gândi – ce dracu'. Lasă-l, privește-n perspectivă, răbdare, răbdare, ușurel când ai la dispoziție tot timpul de pe lume.

— O cheamă Sara Westerfeld. Trăiește chiar aici, în New York, în Village. Se ocupă cu efecte kinestop pentru interioare. Barron a cunoscut-o pe când era student la Berkeley. Au trăit împreună vreo doi ani înainte de a se căsători și au divorțat la doi ani după ce el s-a angajat la Televiziune. Anticipasem atenția dumneavoastră, domnule Howards, și am cules informații despre ea. Nimic bun, domnule. Este membră cotizantă în Coaliția Justiției Sociale și susține vehement Liga Congelării Publice; știți cu ce ochi ne văd *ăștia.* Iar din câte am izbutit să aflăm, pare că-l urăște pe Barron la fel de mult cum ne urăște pe noi. Se pare că-i ceva legat de meseria lui. De fapt, ea l-a părăsit la numai șase luni după ce a căpătat emisiunea.

— Parc-ar fi ultima hipiotă adevărată, comentă Howards.

La dracu', își spuse. Pare firesc ca Barron să fie mierlit dup-o bolșevică ratată din Berkeley, cu pletele pân-la cur, artistă-cordistă, urând Fundația! Dar ea-l urăște, bun. Înseamnă că singur n-o mai poate prinde. Dacă i-o cumperi, l-ai cumpărat pe Jack Barron. Întrebarea e cum o cumperi pe aiurita de Sara Westerfeld?

— Ea cu cine se culcă? întrebă Howards, mânat de un impuls.

— Mai ușor de răspuns, chicoti prompt Wintergreen, ar fi cu cine *nu* se culcă? Se pare că a avut relații cu toți ratații sociali

din Village – și fără prea multe repetiții. Evident, o nimfomană.

Clic! Howards simți piesele mozaicului alcătuind în mintea sa desenul corect: Jack Barron regulând tot ce-ntâlnește, fosta nevastă făcând la fel, totuși amândoi trăiseră laolaltă destul timp, și e clar că nu-i plauzibil ca amândoi să se-arunce în aventuri de-o noapte fără motiv, nimeni nu face nimic fără motiv. Probabil că amândoi au *același* motiv. Pe Barron îl roade dorul după ea, n-are cum și-l potoli, și de-asta-ncearcă din răsputeri, ca ea…

— Wintergreen, îi spuse, mi-e clar că n-ai habar de femei. E limpede că tot mai e-n gât după Barron, chiar dacă-l urăște sau nu, și de-asta lucrează ore suplimentare, încercând să se sature pentru că nu se poate sătura fără Barron – și tot îl mai dorește. Iar ăsta-i genul de femeie cel mai ușor de cumpărat, pentru că e deja cumpărată pe jumătate. Jumătate-l iubește pe Barron, jumătate-l urăște. Dă-i un motiv suplimentar să revină la el, și-o s-o facă imediat, pentru că *dorește* o scuză să se strecoare-n pat cu Barron. Înseamnă că vrea să fie cumpărată, chiar dacă n-o știe încă.

Howards rânji: chestia cea mai bună e s-o bag în pat cu Barron, atunci am cumpărat-o pe de-a-ntregul, pentru că cel mai nasol lucru din lume pentru Sara Westerfeld este ca Barron să afle c-am cumpărat-o. E o târfă, târfa mea, o să facă așa cum i se spune, cumpăr-o și l-ai cumpărat pe Jack Barron.

— O vreau pe Sara Westerfeld în biroul ăsta peste cel mult cinci ore, zise el. Nu mă interesează cum o faci. Ia-o pe sus dacă trebuie. Nu-ți fă griji. N-o să deschidă gura și n-o să acuze pe nimeni după ce termin cu ea.

— Dar, domnule Howards, o femeie ca ea, cum puteți?…

— Lasă asta pe seama mea. Mi-e clar că-i o femeie cu viermișori în loc de creieri, și genul ăsta îl poți oricând cumpăra. Dă-i drumul… și termină dracului cu dosarul ăla!

Christoase, ce obosit sunt, se gândi Benedict Howards. Obosit pentru că trebuie să fac eu totul, obosit de politicieni imbecili cu bufeuri de conștiință, ca Hennering, obosit să lupt de pe câmpiile reci și pustii până la stocurile de petrol, cercurile puterii, Houston, Los Angeles, New York, Washington, luptând cu capetele doctorilor încuviințând acele infirmierelor, tubul de

plastic în sus prin nas, în jos prin gâtlej, viața scurgându-se în recipiente din plastic, luptându-se cu cercul negru strângându-se, cu teama-de-bani, puterea vieții împotriva morții, luptând, luptând mereu singur, idioți mereu, sicofanți incompetenți și dobitoci, nebuni inutili bâjbâind, prostia este toată de partea morții, partea cercului negru strângându-se în neant, strângându-se, mai mic, tot mai mic…

N-o să pună laba pe Benedict Howards! Te-mpinge, te deschide înapoi, așa, fir-ai al dracu'! Palacci, Bruce, doctori, endocrinologi, chirurgi, interniști, slugoi ai Fundației, toți împotriva ta, toți proprietatea lui Benedict Howards, te-am prins acum, merge, balanța endocrină stabilizată, Balanța Endocrină Homeostatică, tânăr, puternic, sănătos – o simt când mă scol, mănânc, piș, ating femei, fierbinte, puternic, iute ca-n zilele câmpurilor petrolifere din Dallas și Los Angeles, ținută toată noaptea, și flămând și puternic, dimineața, pentru totdeauna, domnule Howards, anabolism, balanțe, catabolism, domnule Howards, nemurire, domnule Howards.

— Luptă, luptă, luptă, și-acum am totul. Am puterea banilor, puterea vieții-împotriva-morții, senator (blestematul de Hennering!), guvernator, președinte…? (Lua-l-ar dracu' de blestemat de Hennering!), domnule Howards, ați obținut veșnicia, domnule Howards.

Și nimeni nu-i mai smulge veșnicia lui Benedict Howards!

Nu Teddy Hennering, nici Teddy Pretendentul, nici nenorocitul de cioroi bolșevic Greene, nici șmecherul de maimuțoi Jack Barron… Cumpără-i, ucide-i, ia-i pe toți, oamenii de partea morții, până ce rămân numai de două feluri: ai Fundației, și morții, hrana viermilor, domnule Howards.

O ultimă luptă ca să păstrez pentru totdeauna, în siguranță, pentru totdeauna al meu, pentru totdeauna. Să obțin aprobarea Legii Utilității, să găsesc noi slugoi (jigodia de Hennering), să-l fac președinte, să controlez totul, să controlez Congresul, Casa Albă, Congelatoarele, puterea vieții împotriva morții, puterea nemuririi, toată puterea împotriva cercului negru strângându-se, să-l ții pe loc, să-l împingi înapoi, să-l deschizi pentru totdeauna.

Apoi să te-odihnești, să te-odihnești zece mii de ani cu femei fine și perfecte în arenele puterii climatizate, tinere, iuți, puternice, zece milioane de ani, să te-odihnești în răsfățuri ale bătăliei pentru Totdeauna, femeile mele, puterea mea, țara

mea, veșnicia mea..

Șmecheru’ de bolșevic, așa-zis artist, Jack Barron, crede că mă poate-nfrunta, să mă păcălească, să mă mulgă, să joace jocurile puterii, jocurile amenințării, jocurile morții cu Benedict Howards, nimeni nu se joacă cu Benedict Howards. Ieșit din mediul lui, strivește-l ca pe-un gândac, cumpără-l, ia-l, folosește-l să se aprobe Legea Utilității, în ciuda lașului de Hennering. Îl deții pe Barron, deții o conductă personală către o sută de milioane de amărășteni, îi deții pe ei, deții spaime, minți, voturi, trupuri, Congres, Casă Albă, țară, ești în siguranță când vor pricepe, în siguranță pentru totdeauna, în siguranță…

Ultima piesă în mozaicul puterii, atâta ești, Jack Barron, marele șmecher. Ultima piesuliță care să se potrivească în mozaicul Fundației de viață împotriva morții, senatori, guvernatori, președinte, puterea siguranței, o rotiță în mașina uriașă a lui Totdeauna, o simplă rotiță din alamă, Barron.

Mă calci pe coadă, te calc pe coadă, da, Barron? *Curatul* Jack Barron, băgăciosul dracului, Jack Barron. Crezi că puterea Fundației, puterea banilor, puterea vieții-împotriva-morții nu te pot atinge? Nimeni nu-i spune „nu” lui Benedict Howards. Eu am minerul tău, Barron, eu găsesc minerul tuturor, mai devreme sau mai târziu.

Sara Westerfeld. Howards savura numele, gustă silabele cu întreaga limbă. Curvă proastă, ratată și nebună da’ te-a prins de coaie, așa-i Barron? Te crezi puternic, Barron, îndeajuns de puternic ca să faci talente cu Benedict Howards…

Howards zâmbi, se lăsă pe spate în scaun, și așteptă, o așteptă pe Sara Westerfeld, minerul lui Jack Barron. Știa că nimeni nu-i puternic dacă are o slăbiciune pentru cineva slab. Lanțul de comandă: Benedict Howards spre Sara Westerfeld spre Jack Barron spre o sută de milioane de fraieri cretini, spre senatori, congresmeni, președinte…

Și toate legăturile existau deja, mai puțin prima, cea mai ușoară – Sara Westerfeld. Sara Westerfeld – material de târguit. Urăște Fundația, da? Membră în Liga Congelării Publice?…

— Da-a, șuieră Howards. Asta era, asta trebuie să fie! Nebunii cu congelarea publică vor Programul Federal de Congelare, pentru ca *ei* (ratați nenorociți) să-și aibă un loc în Congelator. Oferă-i țicnitei o Congelare gratis și-o să vândă mai repede decât poți cumpăra. Eticheta de preț pe Sara Westerfeld:

Jack Barron și Veșnicia. Și una-i scuza ei pentru a o obține pe cealaltă!

Îl am pe Barron în buzunar, ca și cumpărat, se gândi Howards. Sara Westerfeld, prețul lui Jack Barron – norocoasa Sara Westerfeld!

Curiozitatea, teama, fascinația și disprețul erau un rod în stomacul ei… un sentiment vizionar amețitor izbucnindu-i din cap, în loc să pătrundă, furnicăturile electrice ale unui scalp drogat, când Sara Westerfeld coborî din mașină, în fața opacității clădirii-morții, albă și amenințătoare, a principalului Congelator al Complexului de Congelare Long Island.

Un templu, își spuse, e ca un templu azteco-egiptean, cu preoți jertfind zeilor urâtului și rugându-se pentru alianțe cu idolii cu cap-de-șarpe, pentru a-i păzi de zeul fără chip, și tot timpul adorându-l cu frica lor. Zeul morții, fără chip, sub forma unei uriașe clădiri albe fără ferestre; și înăuntru mumii în culcușuri reci, reci de tot, dormind în amnioticul heliu lichid, așteptând renașterea.

Se înfiora când bărbatul cel chel îi atinse umărul în tăcere, ca un preot, se înfiora de parcă putuse simți prin simpatie magia răcelii spațiale de heliu lichid a însăși Fundației, în atingerea lui, atingere mortală de reptilă putrezită a lui Benedict Howards, așteptând-o acolo, în vizuina lui albă precum oasele, și lipsită de ferestre. „De ce? De ce?”

Îl urmă pe bărbatul care venise în apartamentul ei cu invitația sa extrem de politicoasă – politețea dictatorilor, a piloților din Los Angeles, a polițailor din Berkeley, politețea sinistră a unui Peter Lorre din poliția secretă, cu dube capitonate, scutieri, celule, arme, bocanci, așteptând înapoia rânjetului de crocodil – traversând o peluză largă, verde, cumva părând artificială, gândindu-se că nu se poate întâmpla aici, avem drepturi, dreptul lui *habeas corpus*…

O zgâlțâi o tremurătură. Un corpus introdus în Congelator nu mai putea fi eliberat nici cu toate hotărârile judecătorești de la începutul timpului. Abia după ce Fundația avea să descopere o modalitate de a decongela trupurile… Controlează-te! N-o să te congeleze nimeni, doar o mică discuție, a zis libidinosul. Cu Benedict Howards. O mică discuție între o furnică și un elefant. Mi-e frică, recunoscu, nu știu de ce, dar vai, vai, mi-e frică.

Puterea, așa zisese el, arena, acolo unde-i adevărul, piața reală a puterii, gagico.

Așa zisese *el,* nenorocitul de trădător. Doi la fel, Jack și Howards. Jack ar fi știut ce să zică și ce să nu zică, în cincisprezece feluri diferite, să facă numai noduri din reptila aia lunecoasă. Exact meseria lui Jack.

Dincolo de peluză, pe o potecă de-a lungul Congelatorului, și într-o dependință mai mică, cu ferestre, coridoare reci, albastru pastel, cu mochetă din pluș roșu, uși din lemn de nuc, arome de secretare, cafea, clinchete înăbușite ale mașinilor de scris silențioase, glasuri, o clădire cu birouri, fără săli de operații, pompe bolborosind, sânge în eprubete, izuri chimice ale Congelatorului, senzația de strat peste strat de corpuri moarte așteptând, ticsind, cimitire reci (mai reci decât orice cimitir) apăsând în aerul coridorului. Pur și simplu o clădire cu birouri, un decor prost, clădire texană, concepută industrial, lipsită de gust, a lui Benedict Howards.

O înspăimântă însă și mai mult. Clădire fără chip ca un Congelator fără chip fără ferestre fără chip zeul morții Howards fără chip mesaj politicos fără chip mesager politicos fără chip al blestematei de lumi *reale* a lui Jack, lumea puterii unde oamenii sunt imagini fără chip unul celuilalt pion pe tabla de șah fără chip a jocului vieții și morții.

N-o să fie niciodată lumea mea, își spuse. Ca realitatea unei supradoze luată de-o haimana, efectul nasol al drogului, lumea toxicomanilor, paranoia cu margini tăioase. Simțindu-te precum o creatură din carne moale în lumea junglelor metalice de cuțite, mădulare ca niște pistoane din oțel.

Jack... Jack, pui de cățea, de ce nu ești aici cu mine? Jack, ți-ar fi tras-o, Benedict Howards! Curajul cald, dragostea de a lumina lumea, mănușile azvârlite in fețele polițailor, polițai din Berkeley, polițai din Los Angeles, polițai din Alabama, bădărani, pumni, judecători, eu și bărbatul meu împotriva tuturor neaveniților, făcând dragoste sub cerul liber, senzația trupului său lângă mine în pat, sprijinit într-un cot, vorbind cu Luke la telefon, punând lumea la cale, prietenii noștri ascultând, chipurile strălucind la glasul speranței din patul meu care făcea ca totul să pară posibil. Un bărbat e totul, Benedict Howards, nu o reptilă ambulantă, dulcele cilindru cărnos, mai puternic, mai rezistent decât oțelul uns al pistonului.

Oh, Jack, unde ți l-ai pierdut, unde este, unde ești, am nevoie de tine acum, cavalerul meu în armură de carne vulnerabilă, cu brațele cuprinzându-mi mijlocul, privind în jos, rușinând sau ridicând mulțimea doar cu glasul tău drept sabie, și iubirea noastră drept armură…

Se înfioră când bărbatul chel deschise o ușă, o conduse printr-o anticameră pustie – o ceașcă de cafea pe jumătate plină pe biroul gol al secretarei, de parcă martorii fuseseră brusc îndepărtați de pe scenă de întâlnirea teribilă reptilă-om, carne-oțel. Și ea își aminti cât de singură, cât de absolut singură, cât de izolată în timp și spațiu era de singurul ei cavaler în armură ruginită – tot ceea ce mai rămăsese din acel Jack care fusese, era durerea amintirii.

Și își aminti ultimele lui cuvinte adresate ei, cuvinte triste, nefericite, lipsite până și de căldura mâniei:

— Vremea Cruciadei Copiilor s-a dus, fetiță. Caută-ți un *băiat* drăguț și idealist cu un carici drăguț și mare, și poate c-o să fii fericită. Dacă nu poți să te-mpaci cu lumea mea, nu poți să te-împaci cu mine. Eu am treburile mele, și n-aș vrea să revin la starea de învins nici chiar pentru tine, Sara.

Nici măcar n-o sărutase de adio.

Fiorul de gheață al amintirii forja un zid de oțel în inima ei. Păstrând amintirea acelui Jack ținut pentru căldură, și imaginea acelui Jack ținut pentru mânie, păși în cabinet, când chelul îi deschise ușa și, ținând-o, rosti:

— Domnule Howards, iat-o pe Sara Westerfeld.

Și închise ușa îndărătul ei.

Bărbatul dinapoia ultracuratului birou din lemn de tec (nu-i biroul *lui,* se gândi femeia, nu folosește odaia asta prea des, nu-i un birou utilizat) semăna mai degrabă cu un bogat unchi Bill – trandafiriu, sobru îmbrăcat, ușor grăsun în costum maroniu tip anii ‘70, cu lavalieră – decât cu Benedict Howards, rechinul activ al apelor morții-nebuniei-puterii.

Cu o mână moale și grea, el îi ridică scaunul din fața biroului, scump, prost proiectat, lipsit de confort, din tec și piele de cal, și rosti:

— Domnișoară Westerfeld, mă numesc Benedict Howards.

O fixă cu ochi ca niște găuri negre, ochi de rozător sălbatic, ochi kinestop, ochi strălucitori sclipind fulgere de teama-puterii, ochi de toxicoman, ochi ce spuneau „aici sunt tigri”.

— Ce vrei de la *mine?* întrebă ea, afundându-se în scaunul despre care înțelese brusc că era intenționat lipsit de confort, viclean conceput astfel încât să deranjeze fundurile, un scaun de interogatoriu, de șobolan al puterii, focarul paranoicului drogat.

Howards rânji ca un crocodil, cu sinceritatea unui unchi fals, rearanjând chipul rozaliu într-un desen de vasilisc din piele moartă în jurul ochilor șireți și nebuni, și răspunse:

— Ceea ce doresc de la tine, domnișoară Westerfeld, nu depășește cu nimic ceea ce sunt pregătit să ofer.

— Nu există nimic ce mi-aș putea dori vreodată de la tine, replică ea, și nu-mi pot imagina ce ai putea dori tu. Cu excepția (să fie oare o prostie atât de lipsită de griji?) unor lucrări kinestop pentru cabinet. Poate decorarea întregii clădirii? Am mai lucrat clădiri administrative, și cu siguranță și-aici s-ar…

Howards o întrerupse cu un fel de chicotit.

— Viața mă interesează mult mai mult decât arta, nu și pe *tine,* Sara? Nu și pe toți oamenii? Nu știu despre ce vorbești, ezită ea. Apoi, cu prefăcuta iritare a unei fetițe: Și nu ți-am spus că-mi poți zice Sara.

Howards o ignoră, vorbind parcă la un videofon unidirecțional:

— Tu te ocupi de afaceri cu kinestop, iar eu de afaceri cu viață. Afacerile vieții veșnice. Nu găsești asta câtuși de puțin interesant?

— Nu găsesc interesante nici persoana ta, nici Fundația ta oribilă, se repezi Sara. Ești un tip dezgustător, iar ceea ce faci este scârbos, să fixezi un preț pe… pe viață însăși. Singurul lucru care mă interesează la tine, domnule Howards, este cum izbutești să te privești într-o oglindă fără să vomiți? Ce vrei de la mine, de ce m-ai târât aici?

— Nimeni nu te-a târât aici, rosti împăciuitor Howards. Ai venit de bună voie, n-ai fost… răpită…

— Și dacă n-aș fi venit de bună voie, aș *fi fost* răpită, nu? întrebă ea, simțind cum furia îi dizolvă teama. N-ai decât să-ți bagi-n cur sula ta de inox, Benedict Howards!

— O să-ți spun de ce-ai venit aici de bună voie, răspunse Benedict Howards. Nu mă poți ului cu rahaturi despre puritate, nimeni nu-l vrăjește pe Benedict Howards. Ai venit aici pentru că ești fascinată, ca toată lumea, ai venit aici s-adulmeci aroma

veșniciei. Nu te mai gândi să mă prostești, le știu pe toate, nu există pe Pământ un bărbat sau o femeie căruia să nu-i surâdă un loc într-un Congelator, pregătit, gata când moare, care să nu vrea să știe asta când se strânge cercul negru, te suflă ca pe-o lumânare, nu-i veșnicie, bezna nu-i veșnicie, nu te îndoapă cu formaldehidă și te-aruncă la viermi, și s-a zis cu Sara Westerfeld, nu? Mai bine să-nchizi ochii pentru ultima dată, știind că *nu-i* ultima dată, că nu-i obligatoriu să fie o ultimă dată, într-un secol, sau un mileniu – nu contează, pentru că nu simți altceva decât un somn bun – o să te dezghețe, și-o să te facă de nouă, și-o să fii tânără, sănătoasă și frumoasă pentru totdeauna. De-asta ai venit aici, și nu te ține nimeni legată, poți pleca oricând dorești. Dă-i drumul, întoarce spatele nemuririi, vreau să te văd.

Și-n tot acest timp ochii lui o măsurau ca pe un cârnat, ochi reci, ochi de nevăstuică, ochi sulfuroși de satană, privindu-și propriile cuvinte ricoșând din fața ei, într-un feedback spre surâsul lui calm, sigur pe sine, de vasilisc care spunea că știa totul, știa următoarele cuvinte pe care avea să le spună ea, motivul pentru care avea să le spună. Îi știa toate tainele, îi știa punctele sensibile chiar mai bine decât le știa ea, și din motive personale, pe care ea nu avea să le priceapă niciodată, era gata să le folosească.

— Nu… nu cred că m-ai adus aici ca să discutăm filosofie existențială, replică ea jalnic.

— Filosofie? repetă Benedict Howards. Și în gura lui cuvântul răsună precum „rahat”. Nu-ți arunc prafuri academice Berkeley, vorbesc despre realitatea dură, femeie, despre moarte, cea mai dură dintre realități. Cunoști ceva mai nasol? Eu nu, și-am privit moartea drept în ochii ei urâți, și-ar fi bine să mă crezi, cercul negru strângându-se, cu viața ta scurgându-se prin tuburi și flacoane, că-s ochii cei mai urâți. Și-asta se va-ntâmpla cu *tine,* Sara Westerfeld, și nu te poți împotrivi cu nimic. Săptămâna viitoare sau anul viitor sau peste șaizeci de ani o să privești în hăul acela fără fund, și ultimul lucru la care te vei gândi vreodată este că niciodată n-o să mai gândești nimic. *Asta* ai învățat la Berkeley, la filosofie, domnișoară Westerfeld?

— Ce-ncerci să-mi faci? răcni Sara de pe marginea unui crater hidos și întunecat, o prăpastie fără fund, drojdia neantului rău, supurată de omul-reptilă mânjind indescriptibile imagini de

spaimă finală pe zidurile de latrină ale minții ei.

— Încerc să te cumpăr, domnișoară Westerfeld, șopti el. Și crede-mă, o să vinzi. Nimeni nu-i spune *nu* lui Benedict Howards. Pentru că eu plătesc bine; te cumpăr cu totul, dar plătesc tot. Eu cumpăr cu ceea ce-și doresc toți.

— Ești nebun! izbucni Sara. Nu vreau nicio parte din tine, la niciun preț, pentru niciun motiv, niciodată.

— Gândește-te cum e să fii moartă, șopti aproape hipnotic Benedict Howards. Moartă… nimic altceva decât un maldăr de carne mâncată de viermi, putrezind sub pământ. Ăsta-i sfârșitul tău, Sara, sfârșitul tuturor nenorocitelor tale de principii, sfârșitul a tot ce-ai fost sau ai dorit să fii vreodată. Nu învingi moartea, domnișoară Westerfeld. Mai devreme sau mai târziu, din tot ce-ai făcut, sau n-ai făcut, nu rămâne decât o grămadă de resturi. Și-ntotdeauna e mai devreme.

— De ce… de ce…. bolborosi Sara.

Nimeni nu vorbește despre asta, își spuse ea. Trăiești cu ea pentru c-o ignori, pentru c-o înăbuși, altfel te-ar dezlipi urlând de pe pereți. Tu de ce nu urli când te auzi, Benedict Howards?

— Îți vorbesc despre moarte ca să-ți apreciezi viața, continuă Howards. Viața ta e nemuritoare. Pentru că tu nu trebuie să mori, domnișoară Westerfeld, nu permanent, nu pentru totdeauna. Un loc în Congelator, asigurat, al tău când vei muri… dar de fapt nu vei muri niciodată. Pur și simplu într-o bună zi te duci la culcare, și când te trezești ești tânără. Nu-i mai tare decât să fii moartă, domnișoară Westerfeld?

— Un loc în Congelator… în schimbul a ce? Eu n-am asemenea sume. În plus, nu-i cinstit – o mână de oameni care au ce vrei tu vor trăi mereu și mereu, și toți ceilalți murind și duși pentru totdeauna. Ăsta-i lucrul cel mai oribil la tine și la Fundația ta – oamenii mor cu milioanele și câteva mii de ticăloși bogați ca tine trăiesc pe vecie! Un Program Public de Congelare ar…

— Și-acum cine-i un ticălos de filosof? pufni Howards. Bineînțeles, nimeni n-ar trebui să moară. Dar pentru că nu-i pot congela pe toți, îi congelez pe cei care-mi pot da ceva în schimb. Sunt un monstru pentru că nu pot acorda favoruri tuturor? Congelare Publică – căcat! Eu am singurul sistem de Congelare viabil, care există sau va fi vreodată; faci afacerea cu mine sau te mănâncă viermii. O să te simți al dracu’ de

virtuoasă când o să mori, dar asta n-o să te-ajute cu nimic. Zi: dacă vrei, poți să te scoli, să pleci și să nu mai auzi niciodată de mine.

Simțindu-și numai carnea, buzele, limba plină de sânge, în vreme ce forma cuvintele, gustul salivei, senzația de mortalitate a dinților, Sara spuse:

— Bun, după câte vezi, rămân. Bineînțeles că nu vreau să mor, da' încă nu m-ai prins. Au mai rămas câteva lucruri pe care nu le-aș face niciodată, nici chiar dac-aș trăi veșnic.

Proiectă pe ecranul minții ei imagini hidoase ale destinului, mai rele decât moartea: mutilându-i cu dinții organele lui Jack, devorând cățeluși nou-născuți, putrezind o mie de ani în excremente, ucigându-și mama, futându-se cu Howards… Căutând disperată prețuri prea mari pentru a fi plătite de satana minților drogate, atotștiutorul îngâmfat cu ochi de nevăstuică, se simțea lipsită de putere în monstruoasa realitate ascuțită, cunoscând adevărul insuportabil – moartea *este* sfârșitul, ce crimă prea teribilă s-o-mpingă s-o-mbrățișeze? *Te rog,* se rugă în gând, să fie ceva prea groaznic de acceptat!

— Relaxează-te, spuse Benedict Howards, nu vreau să ucizi pe nimeni, și nici nu-s în limbă după trupul tău. Dacă vrei să trăiești veșnic, ai de făcut un singur lucru. Trebuie să intri în patul lui Jack Barron.

O izbi acolo unde nu era pregătită, unde nu exista nicio apărare, până la carnea moale, de femeie, a minții ei. Nici o crimă oribilă și sângeroasă, doar gura lui Jack din nou peste a mea, trupul tare și colțuros, umplându-mă, sfâșiindu-mă cu dulceață, limbile râzând laolaltă în locurile noastre secrete, amestecându-și sucurile – Jack! Jack! Văzu însă ochii reci, măsurători, ai lui Benedict Howards și totul căpătă sens, sensul puterii reale. Câte știe viermele ăsta? se întrebă, și pricepu că Howards știa totul, tot ceea ce juca vreun rol în schema lui de putere. Jack este acum o ființă importantă, puternică, o cantitate măsurabilă de putere reală, drogată, cântărită de Howards, dorită de Howards, poate chiar temută de Howards, iar eu sunt tocmai prețul pus pe Jack pentru livrare: Sara Westerfeld, înapoi în pat, în dragoste ca pe timpul lui Berkeley, însă acum în condițiile lui Jack. Revine la Jack, și-apoi trăiește veșnic cu spectrul lui Jack cel mort de ani de zile, atât de jigodie, atât de decăzut încât îl trimite pe Howards, omul-reptilă, ca să

facă pe proxenetul pentru el…

— Deci Jack a decăzut în halul ăsta? întrebă ea cinică. Și el ce va face pentru tine când o să-i livrezi trupul meu?

— Ai înțeles greșit, chicoti Howards. Barron habar n-are de asta, și nu va afla niciodată. Nu de la mine… și nici de la tine, este? Eu nu te *vând* lui Barron. Tu-l vei convinge pe el să-mi vândă *mie* ceva. Vreau ca Jack Barron să semneze un Contract de Congelare gratuită identic cu cel pe care ți-l ofer ție. Asta-i învoiala. În clipa când l-ai făcut pe Barron să semneze un Contract de Congelare cu Fundația, eu îl semnez pe-al tău. Și nu mai ai nimic de-a face cu mine, după asta suntem chit. Îl poți părăsi pe Barron, sau rămâi cu el, sau chiar să-i spui adevărul, nu mai e treaba mea. Ce zici, nu-i ocazia unică-n viață? A unei vieți lungi, lungi…?

— Dar nu-l iubesc pe Jack, insistă ea. Îl urăsc aproape la fel de mult cum te urăsc pe tine.

— Iubirile tale nu mă interesează, remarcă Howards, deși sunt aproape sigur că minți. Hai să nu ne mai prostim, nu ești Scufița Roșie. Te ciocănești cu tot ce-ntâlnești. Ia zi-mi, îi iubești pe *toți* ăia? Atunci, fă-o și cu un tip care pentru tine… nu-nseamnă *nimic,* fă-o vreo două săptămâni, atât până semnează contractul ăla, și-ai obținut nemurirea, și-asta-i ceva ce nu capeți pentru că te regulezi cu jumătate din Village. Amândoi știm că-l poți convinge să semneze, amândoi știm că *el* încă te iubește nu? Și cine știe, s-ar putea să vezi că-ți place, amândoi știm și chestia asta, nu, domnișoară Westerfeld?

— Ești un nenorocit, și-o bestie, scânci Sara. Te urăsc! Te urăsc!

Pleacă, își spuse. Fugi, fugi de veșnicie pe veșnicie, fugi de groaznica realitate a puterii, fugi de Jack, de Howards, lasă-i pe cei doi oameni-reptile să se sfâșie între ei, se merită unul pe celălalt.

Dar Jack… Jack e-n primejdie, somnambul mergând printr-o junglă de cuțite din oțel dur, sărmanul Jack, orb, înconjurat de… Orb? Da! Da! Orb! Benedict Howards, imbecilule, idiot oribil și orb! Și totul i se desfășură în minte precum o viziune kinestop gestalt: Jack, sărman orb, Jack înșelat, visul somnambul de succes artificial, capcana plasei de păianjen a zeului-morții, Howards fără-de-chip, țesută în jurul lui din vizuina albă ca hârca. Eu, ultimul fir în năvodul răului; iubirea, iubirea mea,

iubirea lui Jack, folosită ca un otgon lipicios de păianjen în construcția puterii.

Să fie într-adevăr Benedict Howards atât de prost? Prost, da! Orb înaintea iubirii, pe altă lungime de undă decât puterea dragostei – eroarea fatală din planul reptilei albe ca hârca. Pentru că stârnitul Jack, furiosul Jack, Jack cel plin de iubirea Jack-și-Sara din Berkeley ar deveni un înger al apocalipsului pentru a-l distruge pe Howards, a distruge Fundația, îndrăgostiții puternici împotriva nopții, cărora niciun om-reptilă fără chip, zeu al morții, nu li se va putea opune, împotriva vechiului Jack Barron care trebuia să se trezească…

O să li-l dau pe Jack Barron! se gândi, dar o să ți-l dau pe Jack Barron *al meu.* Fii curajoasă. Da, da, acceptă târgul, du-te la Jack, iubește-l, fă-l să semneze contractul…

— Contractele alea, rosti ea controlându-se, vicleană, vor fi cele obișnuite, publice și ireversibile? Amândoi vom deține copii legalizate?

Howards surâse cunoscător.

— Nici nu m-aș aștepta ca vreunul din voi s-aveți încredere în mine. Amândoi veți căpăta contracte standard, în trei exemplare.

— Ești un om viclean, rău și urât, spuse Sara. Știai ca vei câștiga în cele din urmă, și-așa s-a-ntâmplat. Facem târgul.

Da, își zise ea, un târg. Vom dansa după muzica ta, până se semnează contractele, Jack și cu mine din nou împreună, de data aceasta pentru totdeauna. *Pentru totdeauna!* Și nu Jack-ajunsul de stil nou, ci vechiul Jack din Berkeley, din Jack-și-Sara. Da! Doboară-l pe Jack, bagă-l cu nasul în rahatul omului-reptilă, apoi spune-i, spune-i toate cuvintele urâte, cum m-a folosit Howards, cum l-a folosit pe el, cum îi folosește pe toți, cum m-a făcut târfa lui…

Apoi un Jack furios, înger apocaliptic pornit să te distrugă, Benedict Howards, Jack, Jack al meu, trezit și viu din nou. Jack și Sara din nou împreună, așa cum trebuia să fie. Și de data aceasta pentru totdeauna. *Pentru totdeauna!*

— O plăcere să faci afaceri c-o fată ca tine, zâmbi Benedict Howards, fulgerând ochii de nevăstuică spre pântecele ei, trimițând un fior rece de teamă prin planurile ei sigure de înfruptare din prăjitură – câte știe omul-reptilă, cât de adânc văd ochii de nevăstuică?

Curaj, curaj! își spuse. Omul-reptilă, zeu al morții este orb la puterea dragostei, e o culoare a cărei lungime de undă n-o poate distinge, nu poate integra iubirea în plasa de păianjen a puterii. Ce fel de om ar fi bănuit că putea preschimba dragostea caldă și primitoare în aroma rece cu tăiș de oțel a puterii paranoice?

6

— Mărită-te cu mine, Carrie, fetițo, rosti Jack Barron în post-strălucirea caldă și mută a întregii nopți, pe măsură ce soarele dimineții strălucea prin luminatorul bombat al dormitorului pe verdele plastierbii, pe iedera acoperind spătarul patului, pe ficuși, pe terasă, pe pielea roz a Carriei Donaldson, și scria un scenariu Adam-și-Eva pentru decorul dormitorului.

Carrie Donaldson mormăi un sarcasm neinteligibil în perna de lângă el. Întotdeauna se trezește greu, gândi Barron, nu pot suporta o femeie care face tot tacâmul orhideei veștejite, lovită și-mpăienjenită în dimineața de după. Sara era obișnuită să se trezească imediat, peste mine, gata, cioc-cioc, să mă scoale, nu invers. Tu ai vrut-o, don'șoară Donaldson, ești gagică șmecheră, cu ordinele Rețelei, fii cu ochii și corpul tot timpul fixate pe nebunu' de Barron. Întinse mâna în spate, bâjbâind prin iedera de la capul patului, caldă, ca o reptilă, apăsă un buton de pe consola de comandă și așteptă reacția când ușa din sticlă a terasei glisă deschizându-se și o briză de dimineață de mai la etajul douăzeci și trei undui plastiarba și făcu pielea de găină pe fundul dezvelit al Carriei Donaldson. Ea chițăi, se ghemui reflex lângă bărbat, și complet trează privi de pe pernă:

— Futu-te-n cur de sadic! Îngheț!

Barron răsuci un reostat de pe consolă într-o poziție intermediară, rezistențele electrice din saltea începură să-și trimită căldura prin trupurile lor, un pat la temperatura corpului în adierea rece de-afară.

— Sper că n-ai vorbit serios; a fost o noapte destul de tare, și parcă nu mă simt în stare. Lasă-mă măcar să-mi trag sufletul.

— Sunt tot atât de serioasă cât și propunerea ta, răspunse Carrie, întorcându-se pe spate și îndepărtându-se de el, sâni mici, movilițe scunde, pielea pântecului întinsă ca darabana peste coastele ieșite în relief, joncțiunea picioarelor lungi, musculoase, încă înroșită, observă Barron cu satisfacție masculină de Tarzan. Cred că știu cum se simte Benedict Howards, adăugă ea.

Barron arcui o sprânceană întrebătoare.

— Complet futut, adăugă Carrie Donaldson, zâmbind scurt exact la momentul oportun al livrării poantei.

Barron emise un hohot scurt, *pro forma.* Carrie cea bună, își spuse, salteaua favorită sută-la-sută americană, câinele de pază

al Rețelei, direct la treabă și fără fandoseli, îi privi chipul imobil și indiferent, din planuri tăioase, stăpânit chiar și sub vizuina de șobolani a dimineții-de-după, alcătuită din pletele negre și lungi, și se întrebă ce se petrecea în capul ei devotat Rețelei. Un futai prea bun ca să se fi prefăcut, se gândi, dar oricum, unde-i legătura între pizda și capul ei? De fapt ce obține de la mine? N-o regulez mai bine decât oricare altul cate ar putea ține pasul cu ea, unu la unu, și are emotivitatea unui anaconda. Capul plin cu ordinele deschise și secrete ale Rețelei, găuricea cu suficiente condimente pentru oricine o poate deschide, și absolut nicio legătură între ele. Doar o singură dată, domnișoară Carrie Donaldson, mi-ar plăcea să te fut *cu adevărat,* adică să-ți fut și așa-zișii creieri. Dar cum poți fute un computer-din-circuite-electrice-programat-de-Rețea cu plete lungi, negre și sexy?

Mă capsezi, Carrie, se gândi, te ciocănesc săptămână după săptămână, facem gimnastică, nu glumă, și absolut nimic nu se petrece cu capul tău. Chiar atât de grozave sunt calculele Rețelei? Există forțe care-și dau seama că amicul Jack Barron acceptă permanenta provocare a unor minți limpezi, fără implicare emoțională, fără sarea-și-piperul elementare ale vieții sexuale, sau prea multe șmecherii pentru barosanii Rețelei?

— Ce-ți umblă prin mintea aia zănatică? întrebă Carrie, mângâindu-i firele din jurul urechii, atingându-i pavilioanele cu degete reci.

Eh, asta chiar că-i..., și Barron fu întrerupt de clinchetul extensiei videofon din dormitor. Se răsuci pe spate, pe un cot, spre consola de comandă, apăsă tasta „Hold”, transferă convorbirea în salon, declanșă prin telecomandă jeturile de gaz din șemineul salonului, sări din pat și merse gol-pușcă în salon, observând cu un amuzament scârbit cum Carrie, alertată asupra posibilei convorbiri de afaceri, îl urma, la fel de dezbrăcată, la câțiva pași.

Barron se apropie de complexul mural, luă videofonul standard din nișa lui de lângă videorecorderul automat, se întinse pe covorul roșu și gros, întoarse videofonul astfel încât să arate numai chipul lui, făcu legătura, porni, mânat de un impuls brusc, videorecorderul și rosti:

— Jack Barron.

Carrie se ghemuise în stânga lui, evitând atentă raza camerei videofonului.

Barron tresări, zărind pe ecran țeasta complet pleșuvă, cu chipul lătăreț, neoslav, al lui Gregory Morris, băftosul Republican (strecurându-se între candidații CJS și Democrați), guvernator al Californiei, liderul *de facto* al semirezidualului partid Republican, și văzu cum Carrie îl recunoscuse pe Morris – ochii indiferenți de secretară se lărgiseră puțin – și-și regăsi calmul, adunând punctele pe care Morris tocmai le marcase pentru el cu Carrie.

— Bună dimineața, domnule Barron, rosti Morris cu glas încrezător-de-putere. „Falsă putere”, își spuse Barron, fără al dracu’ de multe să i-o confirme. Și felicitări!

Ce dracu-i asta? se întrebă Barron, uitându-se pe furiș spre Carrie, cu ochii și mai lărgiți, buzele umede întredeschise, văzând cum șefu’, tipul răsfățat, amantul impus de Rețea se trăgea de șireturi cu guvernatorul în carne și oase, știind că indiferent ce dracu’ voia Morris, pentru Jack Barron asta era în sfârșit ocazia de a se juca puțin cu mintea Carriei, știind exact cum și pentru ce avea să se joace, cu sondajul Brackett de telespectatori indicând cifra unu, mai exact Carrie Donaldson.

— Felicitări pentru ce, *Morris?* făcu el accentuând lingușitor numele, și, da, acum ochii lui Carrie pur și simplu îl mâncau.

— Pentru ultima ta emisiune. Un satir de mâna-ntâi. Cred că i-ai luat Legii Congelării vreo cinci voturi în Senat și poate vreo duzină în Cameră. O să intri-n istorie, domnule Barron. Emisiunea aia a impresionat multe persoane, persoane importante. Știi că Partidul Republican se opune Legii Utilității pentru că ar descuraja libera inițiativă în…

— *Căcat,* replică Barron, știind efectul cuvântului asupra bine cunoscutului puritan Morris, efectul efectului asupra lui Carrie, în vreme ce Morris, cu bășinoasa etichetă de gentleman, pretindea că nu se întâmplase nimic. Vă opuneți Legii Congelării pentru că înapoia unor Democrați sunt lovelele Fundației, și știți că voi nu mai prindeți trenul lui Howards, și v-ar plăcea și vouă să vindeți, numai că Howards nu cumpără. E cam de dimineață pentru șmecheri, Morris. Ce dorești?

— Perfect, domnule Barron, încuviință Morris, părând că înghite un dezgust imens, conform unui plan premeditat. Voi intra direct în subiect. Ai dori să devii președintele Statelor Unite?

Barron îngheță în jurul unei replici sardonice care nu voia să i se mai formeze înapoia ochilor, înghețată în *deja vu,*

mansarda din Berkeley, e o altă fată stând pe podea, cu ochi mari, părul galben ca mierea, ascultându-l, privindu-i pe Luke Greene, Woody Kaplan, Markowitz, fata cu coadă de cal, odaia întunecoasă cu ceilalți ochi strălucind, privindu-l – locul nașterii Coaliției Justiției Sociale, controlând acum două state sudice, douăzeci și opt de congresmeni, forță pivotantă și râvnită la New York, în fiecare stat sudic, în Illinois, în California. Cercul complet de la Mesia Puștiul Bolșevic visând la putere în mansarda din Berkeley, cu Sara privind adoratoare la liderul celui de-al treilea partid de țicniți, până la Jack Barron cuplat în circuitele electronice a o-sută-de-milioane-americani, ascultând bolboroselile patetice, visele imposibile și disperate de revenire la putere ale muribundului (de-acum el însuși un ciudat al treilea partid) Partid Republican.

— Mi-l pot alege pe Luke Greene ca vice? găsi Barron perechea imposibilă.

— Eventual, încuviință Morris. Barron încremeni din nou înaintea răspunsului năucitor. CJS și Republicanii ocupau extremele opuse a orice, exceptând ura mutuală pentru monoliticul Partid Democrat, dominând centrul, Partidul guvernului monocolor. Morris era cu siguranță sărit de pe fix sau... *ce?*

Barron o privi gânditor pe Carrie, acum total absorbită de dialogul pe care el vedea că ea îl privea ca pe o târguială între doi oameni de afaceri, un *Capsați-l pe Jack Barron,* nu secret, ci un spectacol numai-pentru-ea, sau cel puțin o scenă care să înece programarea Rețelei din căpșorul ei detașat de secretară, câine-de-pază al Rețelei. Cel puțin *Carrie* înghite totul de la Morris, nadă, cârlig, plută și fir.

— Bine Morris, spuse Barron, deci ai făcut o ofertă, dă-i drumul.

— E foarte simplu, începu guvernatorul. (Barron îl putea simți intrând în șablonu-i cunoscut.) De la Roosevelt, Partidul Republican a avut numai doi președinți, și *trebuie* să câștigăm la anul dacă dorim să fim tratați cu seriozitate. Iar în privința modalității de reușită, nu ne putem permite să alegem. Singurul fel în care am putea câștiga alegerile este printr-o coaliție cu CJS, susținând un același candidat la președinție și cu un obiectiv prioritar identic.

Singurul lucru pe care-l avem în comun cu Coaliția Justiției

Sociale este opoziția față de Legea Utilității Congelării. Ei vor Congelare publică, iar noi Congelare particulară, la concurență. Însă cu toții putem fi de acord că ne opunem poziției Democraților, care e totuna cu poziția Fundației. Singurul individ pe care-l putem desemna și care poate obține și numirea din partea CJS ești tu. Ești unul din fondatorii CJS, tocmai l-ai înjunghiat pe Benedict Howards, ești un prieten apropiat al lui Luke Greene și ai și *Capsați-l pe Jack Barron.*

De acum și până în Ziua Alegerii, o sută de milioane de oameni te vor vedea săptămânal. Putem face cu tine ceea ce am făcut cu Reagan, și s-o facem cu brio folosind emisiunea, iar până când vei fi desemnat, vei avea deja mai mulți suporteri decât orice candidat Democrat posibil. Sunt extrem de serios, Barron. Mergi pe mâna noastră, și te vom face președintele Statelor Unite.

Președintele Statelor Unite. Cuvintele alcătuiau o stranie muzică amețitoare „Hail to the Chief” în acorduri de chitară electrică, pe bune, chiar din partea unui lunatic patetic. Barron era extrem de amuzat de răspunsul reflex al propriilor sale viscere, regăsind amintiri auditive de la învestirea lui J.F.K., și mai amuzat-încântat de Carrie Donaldson, rigidă ca un stâlp, holbându-se la el cu ochi tot atât de strălucitori de uimire, uimirea unei fetițe cum fusese Sara în zilele din Berkeley. Nu știai că-l regulezi pe viitorul președinte al Statelor Unite, așa-i fetițo? Iisuse Christoase pe-un Harley-Davidson!

Barron se lăsă pe spate, intenționat accidental, lovind videofonul, aplecându-l în lateral și-n sus, oferindu-i lui Morris un plan elegant al țâțelor lui Carrie, îl bălăngăni îndeajuns, zâmbind, ca să-i arate lui Morris că vorbea c-un Jack Barron gol pușcă, și-l privi pe Morris pălind.

— Haide-amice, făcu Barron, scărpinându-și ostentativ testiculele, chiar și viitoru’ Președinte mai trebuie să se ciocănească din când în când. (Ia să vedem cât rahat e-n stare să mai înghită bombonel ăsta-mpăiat.)

— Ei bine, șuieră Morris printre buzele subțiate ca baierele de pungi, ce spui, Barron?

— Ce spun? exclamă Jack Barron. Spun că nu ești în toate mințile, aia spun. Ca deschidere… *deschidere?* I-așa o aiureală că nu există nicio deschidere, îți plătesc cu sec ție, ești un țicnit, dar cel puțin ești un țicnit de clasă. Mai întâi, urăsc tot ceea ce

reprezinți. În zilele astea, Partidul Republican nu-i decât *o* colecție de domnișoare bătrâne din Pasadena, imbecili Wallaciți și nenorociți paranoici a căror idee despre un președinte valabil e cam cineva aflat la vreo zece ani-lumină în dreapta lui Adolf Hitler. Nu poți câștiga alegerile prezidențiale cu Iisus Christos și John Fitzgerald Kennedy pe același loz. De ce nu te târăști înapoi, sub bolovanu' ăla slinos de unde-ai ieșit? După cum văd eu treaba, o etichetă Republicană i-un sifilis politic cu trei cruci. Crezi că-mi pasă de partidul tău, Morris?

— Nu te credeam așa naiv, Barron, replică guvernatorul, și acum Barron zări esența nudă hâdă, reală, fără cioace, în chipul bătrânului, în glasul lui, își aminti că, băftos sau nu, acesta era guvernatorul celui mai mare stat din Uniune și că partidul ăla lipsit de speranțe, sonat, veșnic-pierzând, Marele și Vechiul Partid, continua să aibă îndărătul lui banii grei ai industriașilor de pe Madison Avenue, ai companiilor de asigurări și băncilor de pe Wall Street, și acum Morris i-o reamintea cu chipul, glasul, ținuta: crezi că nu știm exact ce ești, ce-ai fost, și ce crezi despre noi? Chiar ne crezi atât de imbecili, Barron?

— Și totuși încercați să-mi vindeți chestia aia cu nominalizarea Republicană, murmură Barron, brusc un *deja vu* al feței lui Morris devenind fața lui Howards, târgul lui Morris devenind târgul lui Howards, aluziile la rotițele angrenând rotițe ale puterii, cuplându-se și scârțâind, un monstru Frankenstein invizibil, cu Howards și Morris două creste vizibile ale aceluiași ascuns aisberg.

— Da, încuviință Morris, dar nu pentru că ne place mirosul tău. Te urăsc la fel de mult cum mă urăști tu, dar amândoi știm că atunci când ajungi la nivelurile de sus ale puterii apar momente când, din motive strategice, trebuie să lași deoparte chestiile astea. Tu, Barron, ești o marfă cu succes pe piață, ca un Limburger frumos și apetisant, o imagine înapoia căreia putem să ne unim cu CJS pentru a obține președinția, *singura* imagine care poate crea o fuziune Republicani-CJS împotriva Democraților și a lui Howards. *Imaginea,* Barron, imaginea este cea importantă – ca la Eisenhower sau Reagan – nu omul. Nouă ne trebuie imaginea ta și *Capsați-l pe Jack Barron* care s-o răspândească, și nu mai contează cum este adevăratul om dinapoia imaginii. Nu cu asta se câștigă alegerile. Alegătorii nu văd altceva decât *imaginea.*

Pentru o clipă dură, Jack Barron o uită pe Carrie, cu ochii holbați, goală, adorându-i puterea, lângă el, uită sponsorul Rețelei, puterea strivitoare a M.V.P.-ului, uită *Capsați-l pe Jack Barron,* revenind în Berkeley, Los Angeles, cu Puștoaica Bolșevică, roșie și fierbinte, Sara, lângă el, lângă zilele furiei-sângelui-inocent.

— Și dac-accept... și dacă-s ales, rosti indiferent, chiar crezi c-aș fi un bun președinte Republican?

— Asta este problema noastră, răspunse Morris. Amândoi știm că nu ești politician, dar nici Eisenhower n-a fost. Vei avea suficienți consilieri, persoane cu experiență și calități, care să conducă guvernul în numele tău. Nu trebuie să-ți faci griji...

— Nu-s târfa nimănui, nu uita asta! răcni Barron. Nu-l vinzi pe Jack Barron ca pe-un săpun, și după aia-l arunci ca pe-un prezervativ folosit când ai pus mâna pe ce-ai vrut. Ia-ți propunerea și bagă-ți-o-n cur! Ai dreptate, nu-s politician, și dacă vrei să știi de ce, n-ai decât să te uiți-n oglindă, dacă nu-ți vine să borăști. Ești mai nenorocit decât un pește mexican de frontieră; ar trebui să te sui pe Empire State Building ca s-ajungi la coaiele unui gândac. Tu și-ai tăi sunteți paraziți, păduchi, cheaguri în arterele omenirii. Nu ești bun să-mi cureți closetul. Eu sunt un amfitrion, nu o curvă. Ofer valori pentru valorile primite. Ești ultimul dinozaur, Morris, și o să fie-o plăcere să te văd înecându-te, urlând, în cazanele cu smoală unde ți-e locul.

— Cine dracu' te crezi? șuieră șerpește Morris. Cu *mine* nu se vorbește-așa! Joci cum îți cânt, dacă nu, te distrug, umblu la sponsorii tăi, îl forțez pe...

Jack Barron emise un hohot aspru, fals eliberator de tensiune. Toți puțoii din țară cred că-s mai barosani decât amărâtul de Jack Barron, se gândi. Howards, Morris – doi cretini potriviți.

— Ești jalnic, știi asta, Morris? îi spuse. Știi de ce? Pentru c-am tras toată convorbirea pe bandă, d-aia. Muicica ta grasă și gura aia mare o să fie gata să intre în *Capsați-l* oricând îmi pari..., să zicem, *obositor.* Ți-ai scos puțulica-n fața camerei TV și-oricând vreau o pot da s-o vadă o sută de milioane de oameni. Ești în curu' gol, Morris, in curu' gol! Dac-aud ceva, numai o aluzie că faci valuri în direcția mea, gata, i-am dat drumu'. Du-te și strâmbă-te la țânci, Morris, îți pierzi vremea încercând să mă sperii pe *mine.*

— Mai gândește-te, reveni Morris cu sforțare la tonul dulceag și rațional de proxenet. Lași să-ți scape șansa vieții…

— Du-te-n mă-ta! întrerupse legătura Barron, și opri înregistrarea.

— Jack…, oftă Carrie Donaldson, cuprinzându-i mijlocul cu brațele, lăsându-se în genunchi, buzele-i dezmierdându-l, îndeplinirea dorinței-vis a lui Carrie, sugându-i-o, mintea ei sugând ordinele Rețelei sugând rece sugând lingându-l pe șeful futador-de-minți, violată de simplul stil *Capsați-l pe Jack Barron* în ședința de șutuit VIPii. Acum însă, Barron o văzu în realitatea ei de imbecilitate blestemată, fantezie – Sara răsucită pe dos: Carrie-Sara, ațâțată de scena *Capsați-l pe Jack Barron,* făcea treaba adevărată. Ultimul lucru pe care-l vreau acum, se gândi, desprinzându-se de ea, este să dau muie unei fantome dintr-un vis nocturn.

— Mai târziu, păpușă, îi zise, mi-a stricat tot cheful labă ăla. Acționând instinctiv (impulsul *Capsați-l,* subliminal, actul de balansare mergând pe sfoară, se gândi scârbit în timp ce forma numărul) formă numărul videofonului de acasă, neînregistrat, al lui Lukas Greene.

Chipul negru și ascuțit al lui Greene se holbă la el de pe ecran, deasupra unei cești de cafea, dormitorul principal al Reședinței Guvernamentale distingându-se vag opulent în fundal.

— Tu ești, hă, Claude, vorbi Greene privind ceva din lateral, Jack Barron… la ora *asta?*

— Haide, Lothar, replică Barron, știi c-am ficatul sănătos.

— Percy, continuă guvernatorul, am văzut ficați mai sănătoși înecați în rântaș la birturile din Harlem. Și-apropo… unde dracu' mi-e dejunul?

Aproape imediat, un negru înveșmântat în alb fulgeră peste ecran, purtând o tavă, o așeză pe pat și dispăru tăcut în mobilier.

— Beauregard, rânji Barron, treb'e s-o recunosc la voi, gentlemenii sudici. I-ați instruit bine pe colorați este?

Greene ciuguli dintr-o felie de costiță, întinse cu o chiflă prin albuș și răspunse:

— Voi poporanii nordici liberali comuniști și pupători-de-negri ie geloși pă stilul gingaș dă viață din sud. Noi aicea ne iubim negrișorii. Noi îi *iubim,* și ei ne iubește, și dacă nu, îi

atârnăm de-un măr pădureț. Auzi, bă, față-palidă, de ce-l deranjezi p-un tip important ca mine la ora asta? Nu-i miercuri noaptea și nu suntem în direct… *sper.*

— Ia ghici cine m-a sunat? făcu Barron, văzând cum Carrie era și mai terminată de poantele rasiale cretine dintre albiciosul Jack Barron și negrul guvernator al statului Mississippi.

— Fantoma lui Dylan? Teddy Pretendentul?

— Dacă ți-aș zice Tataia-cu-Paraii-Vechi?

— Cine?

— Greg Morris, explică Barron. E cam tot aia, nu? îți vine să crezi că vorbești cu viitorul președinte al Statelor Unite?

Greene sorbi prelung din cafea.

— E cam devreme să fii criță, nu? medita el cu seriozitate.

— Pe bune, maistre. Morris mi-a oferit candidatura la președinție din partea Republicanilor.

— Hai, nenică, termină cu introducerea și zi poanta.

— Nu glumesc, spuse Barron, i-adevărat, Luke. Pumțoiu’ crede că i-aș putea convinge și pe CJS să mă sprijine, și să-i lipesc pe-un mandat, și cu toții să-l frigem pe Pretendent.

— Tot mai cred că faci mișto de mine, comentă Greene. Tu, un Republican și CJS tovarăși cu neandertalii ăia? Ori faci mișto de mine, ori guvernatorul Californiei a sărit de pe fix. Cum ar putea Republicanii și CJS să se înțeleagă asupra a *orice?*

— Morris pare să creadă că opoziția față de Legea Congelării este un subiect comun suficient de baban ca să acopere tot restul. După cum o vede el, mandatul de fuziune nu-nseamnă o platformă comună, doar lupta cu Bennie Howards. O aiureală, este, Rastus?

Barron simți o tăcere lungă și sonoră pe când Greene sorbea cafeaua, ochii lui devenind reci, duri, calculați, o văzu pe Carrie continuând să-l privească flămândă, mișcându-și ochii pentru a se uita la imaginea lui Luke, adulmecă lemnul pielii lui Carrie, imaginea de lemn a lui Luke arzând. În afară de mine, nimeni nu mai are simțul umorului?

— Este adevărat, nu-i așa, Jack? șopti în cele din urmă Lukas Greene.

— Pentru Dumnezeu, Luke…

— Stai, așa, Vladimir! Mi se-arată! Tu, *Capsați-l pe Jack Barron*, mălaiul Republican – și au încă destule lovele. Știi, s-ar putea să meargă. S-ar putea să meargă. Bennie Howards ca

sperietoare, ca să nu trebuiască să te-nfruntăm chiar față cu Teddy. Îmhî, pur și simplu îl *ignorăm* pe Pretendent, legăm Democrații de Fundație, și-avem pentru asta emisiunea ta. Un președinte al Justiției Sociale…

— Alo, băiatu', de pe ce planetă ziceai că vii? exclamă Barron, gluma nemaifiind amuzantă. Nebunu' de Luke crede că-i înapoi în Berkeley, în iluzia grandioasă a unui vis de labagiu, o fantezie a puterii. Nu poți fi așa cretin! Morris vrea să folosească CJS să aleagă un președinte Republican, și dac-o face, o să v-arunce la pești pe voi toți Puștii Bolșevici ajunși la bătrânețe. El nu vrea altceva decât imaginea unei persoane care să reprezinte fuziunea și să se-ntrevadă înapoia lor, atât!

— Exact, încuviință Greene, da' persoana aia-i amicu' Jack Barron. Până și Morris știe ce oportunist ești, și de-aia crede c-o să fii o slugă blândă. Da' eu te știu mai bine, Adolf. Când o veni vremea, cred c-o să-ți amintești cine-ai fost cândva. Poate că-s eu nebun, da' aș fi gata să mă-ncred în tine. Cred c-ar face-o și Consiliul Național, după ce-o să-i bat bine la cap. Vino cu desemnarea Republicanilor, și eu îți pot obține numirea din partea CJS. Poate că *într-adevăr* vorbesc cu viitorul președinte. Ce i-ai zis lui Morris?

— Tu ce crezi? se răsti Barron. L-am băgat în mă-sa. Ai luat-o și tu razna, Rastus?

Greene se încruntă.

— Totdeauna ai avut gura mare. Hmmm… Morris trebuie să știe unde ești, așa că poate n-ai stricat totul. L-ai înregistrat? zâmbi el atoateștiutor. Sunt sigur c-ai făcut-o, Claude, știu cum îți merg rotițele. Ce-ar fi să-mi pasezi și mie semnalul audio?

— Las-o baltă, Luke. Îți cunosc stilul, eu nu fac așa ceva, nu *mai* fac așa. Nu mă vând nici lui Morris, nici ție. Dacă m-oi vinde cuiva e… Se opri în ultima clipă; fusese gata să pronunțe Bennie Howards. Așa-i, se gândi, dacă tot te vinzi, și riști s-arunci totu-n aer, mai bine-o faci dracu' pentru chestia babană cu veșnicia, nu pentru vise de cretini… Hopa, ia stai… Poate că dobitocii ăștia de politicieni îmi pot da un as suplimentar, să-l țin în mânecă în meciul meu cu Howards. De ce nu?

— Hai neicuță, încercă Greene să-l convingă, amuză-mă și pe mine. Bagă-mi discuția. Tu te-ai distrat, lasă-mă și pe mine. Nimic altceva, poate c-o s-o folosim *dacă* Republicanii ies cu ceva pe covertă. Asta nu te-atinge cu nimic, așa-i, o, nobile

erou, Jack Barron? Ba poate chiar îți crește audiența.

— Pentru că mă iei la sentiment, ți-o trimit, cu o condiție. Până nu-ți dau verde – și n-o să-ți dau – este strict secret. Numai între noi doi. Bine?

— Cerșetorii n-au dreptul s-aleagă, rânji Greene. Stai să-mi pun scula. Moșmondi ceva în afara câmpului vizual al camerei. Bagă când ești gata, Gidley.

Barron scoase banda din videorecorder și-o transferă în emițătorul de semnale concentrate.

— Gata și eu, spuse.

— Dă-i!

Barron apăsă butonul emițătorului; acesta comprimă semnalele audio ale conversației în nouăzeci de secunde de fluierături și bolboroseli ascuțite prin circuitul videofon până la aparatul lui Greene din Mississippi, unde introdus într-un decodificator avea să-i ofere lui Luke machiavelicele bucurii de a mânca inimioara altuia.

— L-am luat, anunță Greene. Dacă nu mai ai și-alte revelații zguduitoare, Claude, cred c-ar fi mai bine să mă ocup de problemele statului Mississippi. Pa.

Mori de nerăbdare s-asculți, da, Rastus? gândi Barron.

— Niciodată n-am lipsit pe cel mai slab de minte de modestele lui bucurii. Pa, Lothar, și întrerupse convorbirea.

— Jack… Carrie șerpui pește carpetă, cu brațele cuprinzându-i pieptul, ochii, biletele puterii spre cercurile unde-i totul, ochi blestemați, magice imagini parfumate, de ce-ntotdeauna ochii ăia blestemați, poleiți de febră, aceiași ochi pe care-i are fiecare cățea care-mi știe numele și-mi vede sula, face ochii ca niște-aspiratoare, ochii suge-pân-la-os pentru Jack Barron în carne și oase, o sută de milioane de-americani la ultimul sondaj Brackett. Acum și tu, Carrie Donaldson, secretara-robot, rece, programată de Rețea, cu gaura roșie ca focul, nu cumperi la preț de rahat *Capsați-l pe Jack Barron,* e prea la-ndemână, da' ia să vină puțoiu' de Morris și nebunu' de Luke și să fluiere „Hail to the Chief”, și gata, bine-ai venit, Carrie, păpușă, în clubul cu pricina.

Hei, ce-i cu tine, nenică? se întrebă Barron, în vreme ce Carrie Donaldson îi frământa buzele cu limba ei umedă și nervoasă. Acu' zece minute visai exact ce capeți acum – mintea lui Carrie total futută, terminată, spartă-n toate orificiile

mentale – și de-asta ai jucat așa, de-asta l-ai șutat pe Morris în primul rând, ia zi, nu-i așa?

O străfulgerare intuitivă când Barron își îndreptă atenția spre organul primar, prostănac, moale și gușat, extensia egoului său capsat în palmele ei fine și răcoroase, legănând, lingușind, și în cele din urmă stimulând reflexul adormit al erecției, simțind sângele, atenția, dorința curgând mecanice în el – după Sara cu nicio altă gagică nu se culcase de-atâtea ori, regulat de două ori pe săptămână, un futai sec și detașat, luni și luni de zile, o non-relație statică, strict pântec-pântec, îl sictirise cu ordinele Rețelei, capul nelegat de carnea caldă a pizdei. Dar acum, cu detașarea Carriei spulberată, așa cum crezuse el c-ar vrea să fie, Barron înțelese că tocmai nepăsarea aceea fusese motivul pentru care continuase s-o reguleze pe Carrie – alternativa de păstrare a sănătății mintale, față de un șir nesfârșit de imagini ale unor futaiuri de miercuri noaptea, cu Sara blonda. Iar acum devenise și ea membră a clubului fanelor cu ochi holbați ale nenorocitului de *capsați-l,* luând muie în stilul *deja-vu* de miercuri noaptea, visul Sarei în genunchi visând că suge scula președintelui faimos în toată lumea pentru șuturile-date-n-cur, așa-l crede curva proastă pe Jack Barron. Un vis, o dorință-mplinită, un *deja-vu,* Carrie, aidoma tuturor celorlalte fantome masturbatoare, *deja-vu,* nu lucrul adevărat, încă un erzaț din carne și păr, nu Sara, dar nici Carrie. Și nu Sara. Niciodată Sara.

Cu organul trădător tare și rigid, cu mintea rece, rece și departe, la ani-lumină, cu nimic, nimic, între cele două, Barron se sculă în picioare, în statuia ironic semeață a Marelui Bărbat cu mâinile-n șolduri, păstrând ținuta imobilă, batjocoritor eroică, în vreme ce buzele calde, fremătătoare, limba mângâietoare și iute, ochii dați peste cap pe jumătate închiși îi trimiteau valuri de plăcere fierbinte, palpabilă prin coapse, prin testicule, prin organul lipsit de minte pulsând independent, valuri de plăcere oprindu-se moarte, ca retezate, deasupra mijlocului.

Bucură-te, bucură-te, Carrie, păpușel, se gândi, simțind spasmul acumulându-se prin cincisprezece mii de kilometri de circuite electrice izolate. Simte-te bine, Carrie cu gura-de-foc, pentru că-i ultima treabă pe care o s-o capeți tu vreodată de la Jack Barron.

Privind în flăcările portocalii, nude, ale vetrei, gol, cu Carrie Donaldson goală pe covor, într-o stare de epuizare, saturație, moțăială, alături de el, Jack Barron simți o carapace de piele-istorie-imagine, cuprinzându-l precum pereții din oțel ai unui aparat TV, o creatură întemnițată în circuitele electronice ale propriului cap, simțind prin afișaje, videofoane, simțuri-erzaț, lipsite de nervi, comunicând cu viteza luminii, separat de fata de lângă el prin ecranul TV din sticlă impenetrabilă, cu punctulețe fosforescente, Marele Zid Chinezesc al propriei sale imagini.

Prima dată după o muie când mă simt ca o hidoșenie slinoasă azvârlită, se gândi. Hidoșenia, își spuse, este ceva ce simți – adevărul este hidos când e o armă, minciuna e minunată când i-un act de iubire, hidoasă când e unilaterală, futaiul e minunat când i-o ciocăneală simplă, reciprocă, fără prostii, hidos când gagica se preface, da' e cu gându-n altă parte, de asta te simți ca un căcat în ploaie, nenică. Vrajă că-i pentru că m-aș gândi la Sara când mi-o suge alta; să ți-o ia la cioc, minciună vie a imaginii de-statuie, minciuna altuia care e *mâncat* (lasă-mă să ți-o mănânc, lasă-mă să ți-o mănânc, dragule!) este un act murdar de canibalism plastic, murdăria *ei,* nu a mea.

Întreaga lume e plină de canibali, plastici, umplându-și tolbele cu hrană din nenorocita mea carne-imagine, mâncând spectrul lui Jack Barron, care nu-i acolo. Și-acum Morris și-așa-zisul meu prieten, Luke, ard de nerăbdare să-mi porționez trupul în-culori-naturale, să facă din el semipreparate de halit la TV, și să-l vândă unei sute de milioane de canibali-spectatori-votanți pentru treizeci de arginți de putere.

Dacă-mi vinde cineva trupul, se gândi, ăla o să fiu eu, pe bune, lui Howards, pentru viața veșnică a cărnii, nu lui Luke sau Morris pentru o notă de subsol a unui candidat învins într-o carte de istorie pe care n-o citește nimeni. Totuși și-acolo se-ntâmplă ceva, și nu prea știi despre ce-i vorba, este Mr. Jones? Howards-Morris-Luke, ghirlanda de floricele a deținătorilor de putere, fiecare de gâtul celuilalt, toți cu ochii la Jack Barron ca la un set suplimentar de colți. Prea multă agitație într-o gașcă prea babană ca să fie o pură coincidență, se-ntâmplă ceva, un rahat mare gata să fie dezgropat în public, și nu-i nimeni să-i vândă pontul lui Jack Barron.

Bun, o să mai vedem noi miercuri seara, Bennie Howards, o să mai vedem cât de tare te poți ține la urma urmei, în scaunul

electric din *Capsați-l.* Nenică, acu’ joci pocher cu afurisitul de candidat prezidențial, cu socoteala ca păru’ frecat cu-ardei iute, trebuie să pui toate cărțile jos dacă vrei să rămâi în jocul *ăsta,* Bennie-băiete. Îmhî, ești în vârful pomului, moșule, ești șmecheria cea mai tare din bordel, toți-s cu ochii pe tine, ești…

Clinchetul videofonului îi întrerupse iritarea germanică auto-compătimitoare (și drum bun, se gândi) când stimulul familiar declanșă răspunsul condiționat cinic al lui Jack Barron acceptând ironic convorbirea. La pace că-i chiar Teddy Pretendentul, se gândi rânjind, toți bolnavii de putere din cartier încearcă să-l găsească pe dom’ doctor Jack Barron.

Însă chipul blondei cu ochii mari și căprui (memoria furnizând culoare imaginii alb-negru) de pe ecranul videofonului îi expedie indiferența de pe fața nevăzută a Lunii, când cuplă emitorul, și izbuti doar să se bâlbâie:

— Sara…

— Bună, Jack, rosti Sara Westerfeld.

Barron simți o clipă de amorțeală pustie, conștient de goliciunea lui, simți același neant neajutorat înapoia ochilor de căprioară speriată ai Sarei, căută ajutorul unui șablon de reacție pe afișajul sufleorului din mintea sa, și-și auzi glasul blindat cu ironie răspunzând:

— Sadism sau masochism, ce-i în mintea ta îmbibată de-acid, păpușo?

— A trecut mult timp, începu Sara, și Barron, scotocind cu disperare după tiparul unei reacții protocolare înaintea spectrului amintirilor dureroase dintr-o mie de nopți corp-la-corp, căzu pe inepții precum un înfometat pe o felie de pâine mucegăită.

— Chiar așa? Am crezut c-ai ieșit să cumperi niște droguri acum șase ani. Ai avut vreo pană, Sara?

— Trebuie, Jack, îl imploră ea, neajutorată, cu privirea. Chiar trebuie să ne facem bucățele unul pe celălalt?

— Nu *trebuie* să facem nimic, simți el amărăciunea înecându-l. Tu m-ai sunat, nu eu. Eu n-o să te sun niciodată. Ce dracu’ ți-aș putea spune? Ce mi-ai putea spune tu? Ești criță? O iei razna? Cu-al cui cap te joci acum, cu-al tău sau al meu?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru totul. Închide dacă vrei. Cine te-ar putea acuza? Am… am vrut să te văd, Jack, am vrut să-ți vorbesc. Am…

— Ai televizor, deschide-l miercuri seara și mă poți vedea. Pune mâna pe videofon, sună filtrele, și dacă ești bună Vince te bagă-n emisie. Ce-i chestia asta? Au trecut șase ani, Sara, șase ani nenorociți, și-acum îmi zici „Bună Jack”, și te-aștepți să te iau în brațe? Unde ți-ai lăsat capul, Sara?

— Te rog…, rosti ea cu pavăza de fier a unei femei slabe lipsite de apărare. Crezi că pentru mine e ușor? (Un văl, o panică, păru că trece ca un nor peste cerul ochilor ei; ezită, apoi începu să vorbească tot mai repede.) Am văzut ultima ta emisiune, întâmplător, recunosc, dar am zărit acolo ceva ce crezusem mort. Am zărit scântei, doar scântei în tot rahatul ăla, dar erau scântei din *tine.* Mă refer la *adevăratul* tu, străfulgerări, dar existau, și erai tu, și de fiecare dată când scânteiau mă străpungea un cuțit. Și doamne ajută-mă, nu puteam să nu te iubesc, singur acolo în televizorul ăla, singur înăuntru, fulgerând între adevăratul Jack și oportunistul Jack, neștiind care era adevărat, și eu nu știam care-i adevărat – Jack pe care l-am iubit sau Jack pe care l-am urât și te-am iubit, și te-am urât, și am înțeles că mai port încă în mine o părticică din tine, de care nu pot scăpa, și… și…

— Erai făcută, este? întrebă Barron cu o cruzime cinică premeditată. Criță, nu? Luaseși acid?

Din nou aceeași ezitare înainte de a răspunde, ca mecanismul unui automat de jocuri înapoia ochilor.

— Am… da, a *fost* o excursie. Poate că… poate că asta a fost, văzându-ți emisiunea cu ochi noi, ochi vechi, ca niște ochi vechi-noi, parcă o parte a mea era iarăși în Berkeley. Și o parte era cu tine atunci ultima dată, și altă parte era în televizor cu tine, și… Trebuia să te văd, trebuia să știu dacă era de vină acidul, sau…

— Deci am ajuns un nenorocit de drog! izbucni Barron. Ca un caleidoscop sau un disc de-ăla vechi de-al tău cu Dylan, ceva cu care s-o iei razna. Și, te-ai făcut? Ai văzut lumini colorate? Eu nu vreau să fac parte din excursiile tale de drog – nici măcar cu delegație. Mă faci să borăsc, sunându-mă așa, criță, de nu mai știi ce-i cu tine. Las-o moartă, păpușă. Du-te și dă-te-n roata mare din State Island, agață un marinar stătut și fute-i capul *lui,* pentru că eu n-o să te mai las să te joci de-a acidul cu-al meu, niciodată. Niciodată.

— Acum nu-s criță, Jack, șopti ea. Sunt pe bune, poate cum

n-am fost niciodată în viață. Toți trecem prin schimbări. Eu te-am urmărit cum ai trecut prin ale tale, și nu le-am putut înghiți. Acum cred că am trecut și eu printr-una, una mare. Uneori așa se întâmplă, șase ani de chestii care se petrec cu tine, dar de fapt nu-ți ajung la minte, și apoi ceva, acid plus ceva, poate ceva idiot și lipsit de sens declanșează bomba, și brusc ăia șase ani te lovesc toți o dată, și-i *simți* și anii dinainte, și toate viitorurile posibile, totul într-o clipă, și de fapt nu s-a întâmplat nimic care să fie văzut și de altcineva, dar tu nu mai ești același *tu.* Apare o crevasă, o discontinuitate, și știi că nu mai poți reveni la ceea ce-ai fost, însă nici nu știi deocamdată ce ești.

Și numai tu îmi poți spune, Jack. Acum nu mai am prezent, iar tu ești trecutul meu, și poate – dacă n-o iau de-a binelea razna – dacă mă mai dorești, și viitorul meu. Acum văd altă față de-a ta. Pricep că tu poți vedea lucruri pe care eu nu le văd, și acum nu mai sunt așa sigură că-s complet rele. Ajută-mă, Jack. Dacă m-ai iubit, vreodată, te rog, ajută-mă acum.

— Sara…

Sara, târfă nebună, nu-mi face-asta, nu mă da peste cap, nu mă-ntinde ca pe-o coardă de pian, nu cânta arpegii pe craniul meu, ping-pong cu ouăle mele, se gândi Barron, încercând disperat să-și lipească de el pavăza de cinism, împotriva valului năpustindu-se asupra lui, valul de Berkeley, cearșafuri răcoroase pătate de iubire, limba în urechea lui, forma confortabilă de clepsidră, nevăzută de șoldul lui, pe care să se rezeme, cald în brizele răcoroase din nopțile californiene cu arome de bougainvillea, în Los Angeles, Berkeley, Acapulco, respirând izul de fum ie drog, gură la gură, cuibăriți în paturi mototolite, aproape de sângeroșii zori nevinovați al lumii pierdute ani de mâine, ani, șase ani pierduți și duși și îngropați în trupurile blondelor imagini-de-ciocănit miercuri noaptea, și cântecul acelor ani, cântat de ea cu minunata ei voce de fetiță, fals, trist și melancolic în vremuri fericite și pline de râsete, tristețea prevestitoare a viitorului cântec de Crăciun:

„Unde s-au dus toate florile, de-atâta timp…?”

„Când vor înțelege în sfârșit? când vor înțelege în sfârșit…? ”

Și când vei înțelege *tu,* în sfârșit, Jack Barron? În adâncul tău, știi că-i nebună, zău, dar în inima ta… în inima ta e o gaură de mărimea Sarei, pe care nici Carrie, și nici *deja-vu* de miercuri

noaptea, numai Sara ar putea-o umple, dacă trăiești erele geologice de milioane de ani promise de Benedict Howards… Ești bolnav-de-Sara, n-ai ce-i face, băiete, și ea-i singura farmacie din oraș.

— Jack.. spune ceva, Jack…

— Trebuie? șopti el… o dulce predare înaintea spectrului de speranță care nu voia să moară.

Pot s-o fac. *Pot s-o fac,* își spuse. Eu sunt Jack Barron care dă șuturi-n cur, care-i învârte pe senatori, VIPi, Howards, Morris, Luke, toți artiștii diviziei întâi, lui Jack Barron îi e teamă să joace marele joc, jocul dragostei (jocul e totul!) pentru singura femeie pe care-am iubit-o vreodată? O să te ajut, fetiță, o să te-mping în realitatea dură – tu și cu mine în căminul de la etajul douăzeci și trei, ca-n colțul ecranului din *capsați-l,* să umpli odăile cu cântecul tău, cu gustul-mirosul-pipăitul casei. Toate pentru tine, Sara, acolo unde ar fi trebuit să trăiești toți anii ăștia. Și dacă-ntr-adevăr acidul ți-a deschis ochii, atunci trei urale pentru Tim Leang Nebunu'.

— Când te pot vedea? o întrebă.

— Imediat ce poți ajunge aici.

— Cobor în patru'ș'cinci de minute. Doamne, oh Doamne, cât mi-ai lipsit!

— Și tu mi-ai lipsit – spuse ea și bărbatul crezu că-i vede ochii încețoșați.

— Patru'ș'cinci de minute, repetă el, întrerupse legătura, se ridică și se întoarse să-și ia hainele, pantofii și cheia mașinii.

Și dădu nas în nas cu Carrie Donaldson, goală, palidă, cu sânii moi și căzuți ca florile veștejite dintr-un spital.

— Nu spune nimic, rosti ea cu glasul de secretară. Nu spune nimic, domnule Barron. S-a spus totul, nu? Totul s-a explicat frumos și elegant. Și eu crezusem că erai prea… prea mare, și important, și ocupat cu munca pentru ca să-ți mai pese… și m-am gândit că dacă te fac să te simți bine, fără probleme, fără dureri de cap, fără rahaturi, să mă chemi când mă dorești, să-ți încălzesc patul când s-a răcit, atunci într-o bună zi poate c-o să te trezești frumos și ușor, încetișor, și-o să vezi că… că… Dar am greșit, te-am judecat greșit… Mă-ntreb cum e să fii iubit așa cum o iubești pe ea. După cum merg toate, mă-ntreb dac-o s-ajung vreodată să aflu și eu…

— Carrie, n-am… n-am putut, eu credeam că Rețeaua…

— Rețeaua! Poate că nu-s cea mai bună ființă din lume, Jack Barron, dar, după cum tocmai te-am auzit c-ai spus cuiva: Nu-s târfa nimănui! răcni ea. Bineînțeles că trebuie să fiu cu ochii pe tine, da’ să nu crezi că... Începu să tremure, ochii i se umplură de lacrimi, și-și dădu capul pe spate pentru a le ascunde, făcând-o să pară mândră și curajoasă.

Christoase, ce rahat fără ochi ești, Jack Barron! se gândi bărbatul, când femeia se ridicase, mai înaltă decât oricând în ochii lui, și totuși continua să nu simtă nimic pentru ea, niciodată nu simțise, și nici nu se putea preface acum.

— De ce n-ai zis nimic? izbuti să rostească.

— Ar fi contat? Știi bine că n-ar fi contat. Ai fost mereu mult prea legat de ea ca să mă privești, pe mine sau oricare altă femeie, și să vezi pe cineva care să conteze. Cel puțin așa... ai fost un amant bun, Jack Barron. Păcat... Păcat că niciodată n-o să mă mai poți îndemna să te ating.

Și tot ce-i putu el arunca nu era decât o bucățică, intrând în dormitor ca să se îmbrace, și permițându-i demnitatea de a plânge singură.

7

Traversarea lui Fourteenth Street seamănă cu traversarea spațiilor dintre benzile desenate cu stilouri diferite, se gândi Jack Barron, împingându-și Jaguarul milimetru cu milimetru prin înghesuiala de sâmbătă de pe Seventh Avenue. Ca și cum ai trece de la stilul real al lui *Mary Worth Rex Morgan Man Against Fear* la *Terry and the Pirates* (rahat de stil vechi pre-Mao, cu Chopstick Joe, Dragon Lady și pirații chinezi de pe fluviu) sau cel nebun, de Dali suprarealist, al benzii *Krazy Kat Captain Cool* despre un Village șerpuit și lăbărțat precum Istanbulul (de la un fluviu la celălalt, de la Fourteenth la Canal), ghetoul Coastei Barbare a minții.

Ajungând la Fourth Street, Barron coti impulsiv la stânga, traversând, apoi la dreapta în râul umflat de mașini sufocând Mac Dougal – Strada banilor, Strada-Aspiratorului-de-Turiști Veniți-în-Orașul-Desfrâului, cloaca principală pentru tipii mărginiți din exterior, artera vitală de lături economice în ghetoul de la un fluviu la celălalt, în care puterile actuale împinseseră Village-ul cu biciul-și-zăhărelul.

Și iarăși vedem palma asudată a anilor ‘70 încă grea pe pământ, se gândi Barron în vreme ce traficul înainta cu niciun metru pe secundă spre Bleecker, pe lângă tarabele cu suveniruri, bombele de striptis, prăvăliile de acid cu licență statală, șmecherii cu marfă la colțul străzii, târfe de turiști pe zone limitate, ex-zeițele Mahalalei, printr-o miasmă densă de cârnați prăjiți în grăsime, fum de droguri, urină de marinari beți, izul dezastrului concentrat al unei latrine… Patetica și destrămata Bătrână Doamnă Greenwich Village redusă la a-și codoși găoaza unor străini aflați în trecere.

Dacă nu-i poți bate, înghite-i (mottoul nerostit al zilelor de după Lyndon). Rezervații frumoase și climatizate pentru toate triburile din America: dă-le tuciuriilor Mississippi-ul, nebunilor ălora de drogați pletoși Village, Fulton și Strip City, iar bășinoșilor bătrâni sălile de așteptare auxiliare cimitirelor din Sun-City-St-Petersburg. Toate rezervate din timp, asigurați în lințoliile lor, și la o parte din drum! Și un itinerar turistic drăgălaș să ciugulim și noi un bănuț. Vizitați ținutul cioroilor, Țara drogaților, Tărâmul Cetățenilor Vârstnici, vedeți America Dintâi, vedeți America și apoi muriți.

Cotind la stânga pe Bleecker, Barron se trezi copleșit de

tristețe – întâlnind o iubire a tinereții sale într-un bordel mexican, luând muie pe fise, și frate n-ai una-n plus.

„Unde s-au dus toate florile,

De-atâta timp...”

Sara... Sara... Altă ștoarfă pe șiragul vampirilor, proxenete de imagini, un decor pe străzile unui bordel în aer liber din demența rotitoare Disneyland – Hippyland...

— E Jack Barron!

— Hei, Jack!

La dracu’ m-au recunoscut! gândi Barron, ciugulind paradoxul ironic de satisfacție-dezgust dinlăuntrul său, când o gagicuță roșcovană bine făcută, în salopetă cu model kinestop (șerpi de-un albastru electric lunecând-fulgerând sub pântece – creația Sarei?) îl strigă pe nume cu ochi banal-adoratori, și ochii se întoarseră, chipurile se întoarseră, traficul zăgăzuit pentru moment într-un mic vârtej de holbări pe gâturi flexibile. – *Da, el este!* Jack Barron!

Un moment de panică, când trotuarele de pe ambele părți ale lui Bleecker se bombară spre rigole cu realos și turistas, fluturând brațele și urlând, undele răspândindu-se către-colțul lui Mac Dougal înapoia lui și pe Bleecker înaintea lui, în vreme ce localnici și turiști, veniți aici pentru ațâțare, se uniră în zbierete în plictiseala lor disperată, contopiți cu fluturări, armonizați în răcnete, indiferenți, neștiutori asupra sursei – pur și simplu înfometați pentru miezul a ce-o fi fost acolo.

Dar pe măsură ce Jaguarul se târa spre est prin circulația înghețată, Barron zări insigne deasupra țâțelor, pe haine, sub bărbi – desene roșii-pe-albastru fulgerând kinestopic ca ochii de vid fierbinte ai Sarelor de miercuri noaptea pe trupul lui, aidoma unor mâini deșteptând imagini din marșurile Berkeley, Los Angeles, Meridian, ochi de Puști Bolșevici care nu mai erau tineri zgâindu-se la el ca la un Iisus din plastilucitor, erou a ceva în ce nu mai credea. Propriul său nume îl batjocorea din vitrina unei prăvălii de curiozități: „Capsați-l pe Jack Barron” strigau insignele kinestop.

Da, păpușel, ăsta ți-e veșnic devotatul public! „Capsați-l pe Jack Barron”– deviza vitaminei popularității pornită chiar aici, în casa unde nu te mai poți întoarce, străzi ale trecutului, visul tinereții, pe care-l poți lua, dar un rahat cu totul, nimic adevărat.

Însă prins de ritm, de dogoarea trupurilor calde, de sunetul-

aromă al propriului său nume prin aer, Barron flutură mâna, zâmbi și se vându singur ca un labagiu de primar al Hollywoodului.

Circulația se acceleră, în sfârșit, când intră pe Thompson, fețele deveniră pete neclare de puncte fosforescente pe un ecran TV, iar sunetele deveniră zgomote dopplerate de fundal. Și când vira pe West Broadway, îndreptându-se către Houston, principala ieșire est-vest din scenă, descoperi că este asudat – ca atunci când țâșnești în capul oaselor în pat, la sfârșitul unui vis erotic nebunesc.

Ce m-a-mpins să fac *asta?* se gândi Jack Barron, simțind curentul de aer răcorindu-l pe drumul său către est, către First Avenue. *Acum,* cine se mai joacă cu capul lui Jack Barron – dacă nu chiar maestrul regulatorilor de minți? Pe cine prostești, nenică? Trebuia s-o iei direct pe Seventh, spre Houston, nici măcar prin preajma lui Clown Alley, cu tot traficul ăla idiot, *știai* c-o să te recunoască, aia-i. Clubul fanilor Jack Barron: toți ratații din Village, drogații din San Fran, gagici ghinioniste din Berkeley sau Strip City, scena străzii întinzându-se cvartal după cvartal, una uriașă acolo unde era, de la Commercial Street la Mac Dougal, la Haight și Sunset, înotând printre stafiile de rahat ale gloriei, înțelegându-l pe băiatul care se dădea pe mâna târfelor miercuri noaptea.

Barron viră la stânga pe First Avenue, și dispoziția i se modifică odată cu strada: First Avenue, realitatea principalei străzi a localnicilor. Baruri de modă veche, cafenele, discoteci, galerii, prăvălioare zănatice la etajele inferioare ale renumitelor clădiri ale polonezilor ucraineni, o stradă și o dispoziție unde spectrele viitorului își frecau fesele strânse, strălucitoare ca neonul, de descendenții încordați ai fantomelor slave-jidănești-portoricane din ghetourile trecutului.

Așa-i, se gândi Barron, aici e centrul acțiunii, Las Paranoias, orașul de frontieră, apartamente semiieftine, magazine folk ale noului ghetou drogat, ridicate prin războiul de gherilă cu rămășițele stilului vechi al stăpânilor mahalalelor, controlorii chiriilor, din scena Marii Societăți a periferiei din trecutul muribund – Flower People străduindu-se să intre cu tot atâta disperare cât și valul de imigranți de-Dumnezeu-știe-când care se străduiau să iasă... Tâmpiții sunt mereu mai tineri, își spuse Barron. Pe vremea lui Village, Berkeley era bunicul; zilele

Berkeley, Strip City, și înapoi aici în blestemata cunună incestuoasă de flori de la o coastă la cealaltă. Hei, nenică, pe unde-i v’o mișcare ceva? Și, moșule, când ești un ratat, mișcările-s totdeauna-n altă parte. Așa că de ce nu celălalt capăt al biberonului, tărâmul lui *Capsați-l pe Jack Barron* în contact direct prin circuite electrice cu locurile puterii, visele acid de revoluție, secretul intim al sutei de milioane de sondați Brackett: nenică, Jack Barron care le dă cu șutu-n cur și-i taie pe VIPi, ie de-al nostru. Gagiu’ ăla-i de partea *noastră.*

Adevărat, este? se întrebă Barron. Din motive personale, din motivele creșterii numărului telespectatorilor, *sunt* de partea lor, de partea oricărei persoane șutate din întregul univers uriaș, imaginea din puncte fosforescente a sunetelor libertății clipind „Dușman acelora care și-l fac dușman, prieten acelora care n-au prieteni”. Boston Blackie, ăsta-i.

Atunci ce te capsează atât insignele-alea?

Cine, de ce, de unde-au apărut? e întrebarea pe buze. Luke sau Morris, sau deja amândoi, mișculând cu momeli de-ncercare, mostre gratuite ale unor posibile semipreparate de halit imagini la TV sau pur și simplu niște zănatici inofensivi?

Rahat, nenică, *știi* prea bine de ce ești capsat. Sara-ți aduce fundu’ tău de-un milion de dolari pe terenul ei. Un telefon amărât, și trosc în mașină, în Village, în trecut, iute pe cât te pot purta dolofanele de Michelinuri, plonjând după perie-n lături, un cântec cretin din anii ‘60, da’ exact așa era treaba:

„Zeița Mahalalei ce-n Lower East Side își are casă Zeița Mahalalei pe ea am să mi-o fac mireasă... M-a dat gata prima dată când i-am tras-o...”

Aha, ai *atâta* dreptate, păpușă! Uite-mă, trăgându-mi cocoșelul pe First Avenue înapoi în scena aia nenorocită căreia i-am zis adio acum șase ani. Sara, dacă ești criță când ajung, te bat de te caci pe tine, să mă ia dracu’.

Dar când parcă Jaguarul la colțul dintre First Avenue și Ninth Street, se întrebă cine de fapt avea să se cace pe el.

Apartamentul Sarei era la etajul al doilea al unui bloc de patru etaje renovat (asta însemna progres; pe timpuri, când căutai pe cineva în East Village, locuia *întotdeauna* la etajul patru), și după ușă puteai spune că-i al ei: ușa și peretele în care

se afla erau zugrăvite în desene kinestop, imitând forma ușii negru ondulator lipsit de formă fixă și cercuri concentrice din benzi chartreuse alternative, creând iluzia unui tunel ce se întindea dincolo de ușă, convergând în cerc, contractându-se în punct, într-un straniu și descentrat centru galben clanță-sonerie, focarul întregului desen, în mod ciudat plasat în partea de sus a ușii.

Barron se opri, privind clanța aurie, simțindu-se prins în desen, laturi zbârnâitoare de un verde violent țâșnind din fundalul negru și plat, transformându-l într-un tunel de neon în jurul lui, absorbindu-l precum picioarele fine ale Sarei, încolăcite înapoia spatelui său, extinse în mediul înconjurător, atrăgând atenția asupra miezului aurit – deschide-mă! Lasă-mă să te-ating înăuntru, iubitule – spunea desenul kinestop.

Bărbatul nu se putu abține să nu zâmbească, știind ca nu era câtuși de puțin o sugestie care să-i împlinească dorința, dar blestemata de Sara știa exact ce face cu asemenea chestii – făcând din intrarea în casa ei o pizdă pentru lume. Vezi vopseaua, nenică, e veche, a-nceput să se cojească pe la margini; chestia asta era aici cu mult înainte de a te suna pe tine. Amintește-ți ce-nseamnă asta și încearcă să nu cazi pe spate.

Se întinse, apăsă ombilicul sidefiu din mijlocul clanței rotunde, auzi înăuntru soneria cântând Chinese J. Arthur Rank, pași înăbușiți pe covor… și Sara deschise ușa. Rămase în prag, încadrată de lumina de culoarea vinului unei singure aplice, holul întunecos înapoia ei, părul lung și despletit, auriu-sângeriu căzându-i pe umeri, într-un chimono din mătase neagră, vălurit peste sânii ei, peste șolduri, precum uleiul, sfârcurile joase și ațâțate prin țesătură, convergența pântece-picioare, imaginatul triunghi pufos sugerat de faldurile grele ale mătăsii întunecate.

Ironie *deja-vu* a intrării în apartamentul lui, amintindu-și propriul vino-n-casa-mea, hai-vino, propriile sale seducții ambientale, precum și de la *cine* învățase tehnica hipnotică a kinestopiei, Barron râse.

— Drumul spre inima unui bărbat trece prin stomacul lui, rosti el, iar drumul spre sculătoare trece prin ochi, așa-i Sara?

— Ai rămas neschimbat, Jack, răspunse ea cu un surâs ironic neașteptat, care-l prinse nepregătit, îl absorbi *în* ochii scânteietori-râzând-triști-patetici-curajoși, prin nivelurile de

iluzii, o glumă personală asupra universului dintre ei, scânteia vechii iubiri Jack-și-Sara, durii favoriți mistici ai destinului din Berkeley, Los Angeles, cinismul lor inocent o spadă împotriva nopții. Magia nu te-atinge, continuă ea, am uitat slova aceea vrăjită pe care o purtai împotriva necromanției.

— Mulțumesc, J.R.R. Tolkien, replică el pășind înăuntru și trăgând ușa înapoia sa cu un gest protocolar controlat. Putem lua loc undeva în această grotă a vânturilor? o întrebă, alungând imaginile ce-i acționau glandele, destrămându-i nepăsarea, dorind s-o însface chiar acum, pe loc. Ține-te tare, își spuse.

Ea zâmbi și-l conduse prin holul capitonat în catifea și umbre întunecate dansând (țesătura neagră peste desene kinestop, se gândi el, imaginile decorului de fundal din *Capsați-l;* jucăm aceleași jocuri, numai mizele sunt altele), într-o sufragerie cu covor de paie pe jos, mobilier japonez, scund, în culori primare, cu muchii ascuțite și de o precizie geometrică, sub lumina neutră, aproape albicioasă, din pseudo-lampionul de deasupra, în pătratele și dreptunghiurile reci, depărtate la o mie de ani pe străzile Village-ului, desuete în barocul neoanelor. Se ghemui pe o pernă roșie din pluș, înaintea unei măsuțe lăcuite în negru și zâmbi la televizorul așezat arogant pe ea, ca un Imperialissimo Yankeu în cearșafuri orientale.

Sara se așeză lângă el, deschise o casetă albastră de pe masă, luă două țigări și-i întinse una. El citi marca și se răsti:

— Fără cânepă, fetiță. Discutăm, și-atât, amândoi, sau plec.

— Sponsorul tău, Acapulco Golds, remarcă ea, frecând țigara între degete, sfioasă. Ce-ar crede Rețeaua?

— Lasă frecțiile, Sara!

— Bine, Jack, spuse femeia, brusc golită într-o confuzie reală, de fetiță (de parcă *eu* aș fi început). Speram c-o să... c-o să scrii tu dialogurile pentru scena asta. Dintotdeauna te-ai priceput la chestiile astea, nu ca mine.

— *Eu?* Ascultă, păpușă, asta a fost pasiunea ta din capul locului. Tu m-ai sunat, mai ții minte? Tu ai vrut să mă vezi, n-am venit aici-n galop, cu sula-n mână ca să...

— Nu, Jack? rosti ea încetișor.

Iar el privi în ochii ei adânci și întunecați ce ascundeau gropi fără fund înăuntrul lor, privirea lui fixată pe a ei fixată pe a lui, precum aparate de raze X puse față-n față într-un circuit feed-back între ele, de la măruntaie la măruntaie, pântece lângă

pântece, ochii cei mari și întunecați devorându-l și spunând: Știu că știi că știu că știm, știm, știm – nesfârșitul feed-back al nemiloaselor bisturie ale științei.

— Bine Sara, încuviință el, predându-se molatic gramaticii adevărului reciproc înțeles și returnat feed-back. Am uitat cu cine vorbesc. A trecut mult: am uitat că cineva a fost vreodată atât de adânc în interiorul meu. Voiam. Voiam să uit că știam că știai ce simt despre tine. E nasol să-mi amintesc că m-ai părăsit... și eu tot te mai iubeam când ai făcut-o.

— De ce mănânci rahat? se răsti ea cu un botic jignit, înapoia căruia ochii se întrezăreau răniți. Eu nu te-am părăsit, tu m-ai dat afară...

— *Te-am dat afară...?* fu gata să zbiere Barron, și-și auzi vocea înălțându-se într-o ceartă străveche și tradițională, îngropată de șase ani, nicicând pricepută de ea, o non-comunicare inutilă, un zadarnic zid... nesfârșite, nesfârșite hârâieli. Își rechemă calmul: N-ai înțeles niciodată, Sara, niciodată nu ți-a putut intra în cap. Nimeni nu te-a dat afară. Tu anunțai întruna ultimatumuri, și-n cele din urmă m-am sictirit îndeajuns ca să te provoc s-o faci, și-ai plecat.

— Tu m-ai împins să plec, insistă femeia. Ai făcut în așa fel încât mi-era imposibil să mai rămân. Nu mai puteam rezista, și tu nu voiai să te schimbi. M-ai azvârlit ca pe un prezervativ întrebuințat.

— Acum ajungem la adevărul gol-goluț, și încă din propriile noastre guri. Tu nu-l doreai pe adevăratul eu, așa cum eram eu în realitate. Și când am refuzat să mă mai joc de-a Puștii Bolșevici, și-am început să trăiesc în lumea reală, tu n-ai putut să te oprești și să ieși din gaura ta căptușită cu cânepă, și când n-am vrut să mă târăsc înapoi lângă tine, ai plecat. După tine, asta-nseamnă să fii dată afară?

Așteptând așteptata replică din nesfârșitul replay, Barron văzu pe chipul ei ochii răniți strângându-se familiar, formându-se masca buzelor tremurând și dizolvându-se brusc, în lacrimi aproape deschise.

— Nu, negă ea, parcă amintindu-și o hotărâre de Anul Nou. Asta se întâmplă *acum,* nu cu șase ani în urmă. Și nu vreau să mă cert, nu doresc să am câștig de cauză. Ultimă dată, eu am crezut c-am câștigat... tu ai crezut c-ai câștigat... și de fapt am pierdut amândoi. Nu-nțelegi lucrul ăsta, Jack? Tu m-ai dat afară,

eu te-am părăsit… cuvinte, cuvinte, cuvinte. Când ne-am oprit noi din a mai încerca să ne înțelegem și-am început să marcăm puncte? Asta am simțit când…

Ezită ciudat, și ceva rece păru că-i trece peste ochi înainte de a continua:

— Când ți-am văzut emisiunea și eram pe acid, acel *tu* pe care l-am iubit era tot acolo, era tot timpul acolo. Însă celălalt *tu…* marca puncte, marca mereu puncte… cu Hennering, și Luke, și Yarborough, așa cum și cu mine marcai mereu la puncte spre sfârșit… Și-acela erai tot tu, Jack. A fost dintotdeauna, și va fi totdeauna, și cândva îți iubeam și partea asta, atunci când dușmanii tăi erau dușmanii noștri… mai ții minte? îți mai aduci aminte de Berkley și de noaptea când ai înființat CJS-ul? Nu Luke, nu ceilalți, ci *tu* i-ai adunat pe toți laolaltă, marcând puncte *cu un scop,* și cum ai oprit răscoala aia doar cu chipul tău și cu glasul tău? Și privindu-te cum făceai bucățele Fundația, așa cum obișnuiai și cu mine, dar cum l-ai făcut bucățele pe nenorocitul ăla de fascist, și-ai ridicat emisiunea, oh, ăla era Jack Barron, numai Jack Barron, Jack Barron care așa trebuia să fie. Și m-am gândit că poate tu nu te-ai schimbat, poate că eu mă schimbasem, poate că eu mă oprisem din a încerca să înțeleg, cumva temându-mă de putere, temându-mă ca visele sigure să nu devină realitate, temându-mă de responsabilitatea de a fi femeia unui învingător, temându-mă de adevărații rechini din adevăratul ocean. Dacă tu ai fost un oportunist, eu am fost o lașă, abandonându-te în loc să te înțeleg.

Oh, Jack, ești singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat vreodată, singurul bărbat pe care l-am respectat, și tot nu te-nțeleg, și poate că n-o să te-nțeleg niciodată. Dar dacă mă accepți, o să-mi petrec restul vieții încercând. Te iubesc, te iubesc. Nu spune nimic, fute-mă, fute-mă, iubitule, fute-mă să-mi sară capacele, m-am săturat să mai gândesc, vreau doar să *simt.*

Se sprijini de el, cuprinzându-l cu brațele, cu sânii calzi și zbătându-se, împlântându-și limba până la rădăcină, pe neașteptate, printre buzele lui încă strânse.

El se înfiora, cutremurat în neajutoratul rol inversat el-ea, în vreme ce perverse străfulgerări *deja-vu* îl batjocoreau, ochii ei fără fund, deschiși când îl sărută, ochii de căpușă-sugătoare de miercuri noaptea ai unui nesfârșit șirag de Sare surogat,

devenind adevărații Jack-și-Sara din Berkeley, Los Angeles, Acapulco, Sara dn nopțile cu brize devenind Sara dintr-o Californie din visul erotic al minții, devenind fiecare Sara care nu existase niciodată în falsele bănci de memorie ale dorului părăsit, devenind Sare din trecut, Sare din viitor, clipind pozitiv-negativ, alb-negru, realitate-fantezie, înăuntru și afară din trecut și din timpul viitor al viselor erotice, în ritmul limbii ei pătrunzând fluidă.

Vidat în centrul personalității dinapoia ferestrelor ochilor lui, mâinile i se mișcară ca roboții, neîncrezătoare, îndepărtând mătasea neagră a chimonoului și lipind trupul ei gol de al lui – pistruii cafenii, în contact cu proeminența sfârcului stâng și deasupra marginii triunghiului roșu-auriu, adăpostind a doua secretă deschizătură, limba împingând stropi dulci pe drumul neuitat de-a lungul curbei obrazului său, umezeala fierbinte mișcându-se în ureche, înconjurată de buze mirosind a bougainvillea, degete de răsuflare dansând în josul pântecelui, mângâindu-i coapsa în ritmuri străvechi – umplând vidul cu realitatea cărnii Sarei, spectrele-imagini gonind pe căile uitării, în vreme ce mâinile i se strângeau în jurul prezentului masiv al sânului. Sara! Sara! Ești *tu,* și ești reală!

Eu sunt Jack și tu ești Sara, asta-i tot ce contează și-i apropie chipul de-al lui, când ea îl rostogoli de pe pernă, goală sub el pe dușumeaua acoperită cu rogojina de paie. Gemând în el, în vreme ce o săruta, limbă în limbă, gurile mișcându-se în lentul ritm al pelvisurilor, cu mâinile ei pe fesele lui, strângând și zorind, trăgându-l între picioarele larg desfăcute, cuprinzând, mângâind, gura liberă acum și strigând în ritmul orgasmului:

— *Fute-mă, fute-mă, fute-mă…* Și…

Și…

Și pur și simplu nu-i mergea. Stors complet în noaptea umplută cu Carrie, în evenimentele dimineții ulterioare revenirii imaginii – șase ani de imaginări ale dorinței culminaseră într-un moment de realitate, și tocmai atunci nu-i mai mergea!

Simți clipa înghețată a dezastrului super-freudian spiralând în jurul lui – apoi Jack văzându-l pe Jack cuprins de un râs isteric. Ce contează, *eu* contez, nu sula mea. N-am de ce să mă dovedesc cocoș în ringul *ăsta. O* iubesc, asta-i tot, și ea e aici.

Își coborî fața în josul pântecelui ei, frecându-și tuleile bărbii de pielea Sarei, și-o îngropa în părul aspru, umed și

parfumat, cu buzele pe buzele umede, gustându-i trupul, iar coapsele ei îi strânseră obrajii, limba îi intră în ea, răsucindu-se și amăgind cu iubire și o dezgustată auto-frustrare, împingând și mișcându-se într-o simulare pelvică, în vreme ce ea se legăna în el cu un ritm asimptotic, și-și dădu drumul, zguduindu-se și icnind.

Așezându-și bărbia pe osul pelvisului *ei,* Barron îi zâmbi peste vela dezumflată a pântecelui, sânii deformați ca ai unei cățelușe, ochii ei întâlnindu-l deasupra continentelor roz de plăcere piele-lângă piele...

— Jack..., oftă ea. Oh, mulțumesc, mulțumesc... Îl privi apoi cu un tulbure surâs cunoscător: Mai mult de-atât nu izbutești diminețile? Pur și simplu din curiozitate, cum o cheamă?

— Pe cine? rânji el, prefăcându-se nevinovat.

— Pe Domnișoara Azi-noapte. Sper c-a *existat* așa ceva, n-aș vrea să cred c-ai ajuns...

— Lasă-mă o oră să-mi revin, și o să-ți răspund, replică Barron, ridicându-și corpul pentru a ajunge la visatul fată în față.

Ea râse și-l sărută iute, cu buze uscate și sătule, însă el simți foamea de acolo încă ascultându-i comenzile, gustul ei încă în el, și se simți mișcându-se prin straturi de vată de oboseală când ea coborî mâna să-l mângâie.

— Tot acolo și gata de luptă așa cum l-am lăsat, remarcă. Iar anii se topiră, și el știu că ea se întorsese. Încetișor și fără grabă, avem timp, îi spuse, cuprinzându-l în brațe. Și cu un fior ciudat, pe care nu i-l mai simțise niciodată, adăugă: Tot timpul de pe lume.

N-am mai făcut așa ceva de când am legalizat cânepa, se gândi Jack Barron, în vreme ce țigara răsucită de mână, ca în zilele de odinioară ale drogurilor cumpărate pe șest, trecu mai departe în cercul magiei, el, Sara, un gagiu pe nume Sime care căuta în mod limpede să i-o tragă Sarei, o gagicuță care-și zice Leeta sau așa ceva (blondă, permanent, membră a Bisericii Psihedelice), și-un tip păros, cunoscut doar ca Vârcolacul. Barron trase adânc, pătrunzând în anacronica punguță a nostalgiei, păstrând cât mai mult fumul, de parcă ar fi costat tot douăzeci de dolari uncia, de parcă ar fi fost tot ilegal.

— Uau, făcu el rostind interjecția în stilul aprobat de la

începutul anilor ‘60. Să nu spuneți la nimeni, da-i mult mai țapăn decât Acapulco Golds.

— Ar trebui să fie, râse Sara, are și opiu.

Barron zâmbi, simțind o detașare sardonică față de ceilalți așezați pe vine pe rogojină. Din vechile zile ale drogului, știa că în chiștoc nu putea fi decât o urmă de opiu; trebuia să fumezi o jumătate de kilogram de cânepă ca măcar să te amețești de O. Da nu asta-i cioaca, se gândi, chestia-i *ideea* de opiu, pentru că ăsta a rămas ilegal, pe când marijuana poți cumpăra în orice cofetărie. Așa că renasc imaginile pericolului cu un vârf de cuțit de O – bișnițarii la colțuri, plicurile, banii, polițiștii, cătușele, praful din secție, Bunele și Relele timpuri de Demult, unde-i tot farmecul opiului. Și poate că nici *nu este* opiu, doar rahat, ce contează, tensiunea-i aceeași.

— Hei, exclamă Vârcolacul, și tu ești pe Acapulco Golds? E curios cum orice veteran care mai știe câte ceva cade pe Acapulco Golds. Și știm cu toții că tu ești veteran, Jack.

Ultima propoziție, pe muchia îngustă dintre reala afecțiune inocentă și o parodie de sicofant.

Auzind glasul Vârcolacului punând întrebarea la care se gândea și el mereu, Barron pricepu brusc de ce Acapulco Golds băteau toate recordurile la vânzări în ghetouri ca Village, Fulton și Strip City, printre toxicomanii maturi și nostalgici: *e sponsorul meu,* ăsta-i motivul. Cu siguranță că-și recuperează banii din *Capsați-l;* fumează Acapulco Golds și-l fumezi pe Jack Barron, un gest de patriotism pentru Vârcolac, pentru psihedelicii ghetourilor, Adevărații Credincioși în băiatul rău cu părul-lui-Dylan (trebuie să mă tund, a-nceput să mă mănânce) din Berkeley, mitul băiatului *nostru* care-dă-cu-șutu-n-cur. Îi trecu țigara Sarei, o văzu trăgând adânc și subțire, înfometată, se întrebă de ce nu făcuse scandal în legătură cu scena aceasta a unei petreceri de drogați, o atât de evidentă lăbăreală, arborați pavilionul reîntoarcerii lui Jack Barron printre-ai-lui, de ce o așteptase atât, nevoia de… nevoia de…?

— Hei, vorbi Vârcolacul, îs adevărate zvonurile alea despre tine și Fundație?

— Ce zvonuri? făcu Barron și fumul unei foarte profesioniste fabrici-de-zvonuri (Luke, *deja?)* se înălță în aer.

Vârcolacul luă țigara de la Sara, inhala, reținu fumul în plămâni și vorbi expirându-l, cu un croncănit de toxicoman

versat:

— Se zice că ești după Bennie Howards, să-i iei gâtul. Ultima emisiune, vrajă. Congelarea Publică. Neică, ai… Vârcolacul se înecă, tuși fum într-un conflict vorbire-inhalare, apoi continuă imediat, sonor, și gesticulând într-o nou găsită libertate a plămânilor; îmhî, se zice că ești cu gagiii de la Congelarea Publică, și nu te-arunci până nu-i păcălești pe-ăia de la Fundație, și-atunci, pac! pe ei cu șuturi în gură, și faci praf totu', și-atunci toți o s-aibă o șansă să trăiască veșnic, nu tot scârbele-alea de fasciști umflați, ci *oameni,* nu? I-o chestie care-o capeți când te naști, indiferent ce faci dup-aia, dac-o tragi pe cânepă sau nu sau cât de lung ți-e părul sau dac-ai slujbă sau dacă *te învârți,* dacă ești alb sau negru sau roșu, nu? Asta-i, blestemu-ăsta de moarte e pus pe *toți,* imediat cum se nasc. Adică, i-o barcă-n care suntem cu toții… *oameni,* nu? Cum au făcut și Medicare pentru toți, pentru că-n cele din urmă s-au prins că nu trebuie s-o mierlești numa' pentru că ești terminat. Păi, și Congelarea nu-i tot o chestie medicală care să-nvingă moartea? Atunci trebuie să fie gratis pentru toți, pentru restul. Pentru oameni. Eu-s om, tu ești om, Bennie Howards e om. Toți suntem oameni, și toți ar trebui s-avem aceleași șanse de a trăi, nu?

Barron simți rotitele învârtindu-se. Gagiul recită exact varianta oficială a CJS-ului, garnisit elegant cu nițel Jack Barron, *prea* elegant. Pesemne i s-a vârât în cap în mod foarte profesionist, dar el nu știe, crede că-s ideile lui, asta-i tot. Lucrătură de fabrică-de-zvonuri, așa-i: șoapte de bețivi în localuri, pe la colțuri de stradă, în discoteci, chestii extrem de spontane, lucruri pe care le-auzi întâmplător. Și fac pariu zece la unu că vin din Evers, Mississippi… Ar trebui s-o știu, eu am inventat cioaca, pe timpuri.

Așa-i gândi Barron simțind momentul care atârna în aer, cei patru privindu-l cu o disperare pe viață și pe moarte în ochi, ochii-aspiratoare ai celor o sută de milioane de oameni estimați de sondajul Brackett, o poveste, dar una bună pentru că atinge punctul sensibil, Luke și Morris au dreptate, *principala* problemă e moartea. Chipul morții, suntem oameni cu toții, am face orice (am minți, am ucide, am înființa Fundația pentru Imortalitatea Umană, am vinde lui Bennie Howards) ca să mai trăim doar încă o secundă, pentru că atunci când ești mort, orice rahat legat de

moralitate e mort o dată cu tine. În problemele vieții și morții există un sistem din numai două partide: Partidul Morții și Partidul Vieții. Campanie prezidențială la nivel visceral: Partidul CJS-Republican-Jack Barron al vieții veșnice, împotriva Partidului Howards-Democrați, al morții pe capete.

Iisuse Christoase pe Harley-Davidson! își spuse Barron când pentru prima dată adevărul îl izbi în stomac – chiar c-aș *putea* să fac bătrâneasca încercare la președinție!

— Păi, în principiu sunt de acord cu tine, rosti el cu o dezgustătoare conștiință a cuvintelor sale ca posibil instrument de viitor al istoriei (material istoric), declarație publică a Bărbatului Care s-a azvârlit fără să vrea în realitatea electrizantă a contactului cu realitatea conștiinței sociale (un căcat imbecil și cretin din Berkeley, asta-i totul!) de care avea nevoie ca de un anus suplimentar. Dar din poziția mea, întreaga cioacă a Congelării Publice e zadarnică. Nu vezi cine-i de partea cealaltă? înseamnă să te lupți cu Benedict Howards și cu miliardele băgate-n instalațiile lui, să te lupți cu Democrații care de peste jumătate de secol i-au avut pe toți președinții, mai puțin vreo doi, să te bați cu Teddy Pretendentul și dublurile lui, și să te bați și cu Republicanii – ei nu vor Congelare Publică, doar să pună și ei mâna pe o bucățică pentru șmecherii lor, asta-i totul, și mai au încă destule lovele. Așa că cine rămâne de partea asta, CJS, gura mea mare și câteva sute de țăcăniți care demonstrează cu pancarte? Mare căcat!

— Auzi, ești grozav, moșule! exclamă sincer Vârcolacul. Păi pe tine te-ascultă mai mulți oameni decât pe-oricare alt gagiu din țară, și nu-ți dai seama ce putere ai, ce barosan ești. Ești cel mai tare dintre toți, asta ești, stai acolo printre nenorociții-ăia, ești mai bun decât oricare din ei și tot nu te bagi in ciorba *aia,* te ții deoparte. Ești un gagiu în care ne putem *încrede.* Să mor eu, ești nemaipomenit, nenică!

— Are dreptate, făcu blonda. Nu-ți dai seama? ai aceeași putere ca și porcii-ăia, da’ ești singurul care n-a căpătat-o călcând pe cadavre, așa că ți-o poți folosi așa cum trebuie folosită, pentru *oameni...*

— Nu pricepi, Jack? întrebă Sara, privindu-l înfometată cu ochii aceia de pe vremea Berkeley. Putere... Ții minte cum discutam pe timpuri despre putere și ce-o să facem când o să punem mâna pe ea? Nu se poate să nu-ți amintești toate

prostiile alea. Dar nu pricepi, acum pot să nu mai fie prostii. Te-avem pe *tine,* și *tu ai* putere. Pe timpuri nu ți-era teamă să te-arunci cu capul înainte, deși nu câștigai nimic, iar acum ai putea s-o faci iarăși, numai că acum *contează.*

— Putere! pufni Barron. Nici unul din voi habar n-aveți ce-i aia! Priviți-n jur, uitați-vă atenți și-o să-i vedeți pe Howards și Teddy și Morris – aia-i putere. Și ei sunt *oameni,* nu? *Oameni,* nu altceva, dar, tată, ei sunt *drogați.* Toți sunt drogații puterii. Asta-ți face puterea, i-o blestemată de piatră de gât – ca drogul. Prima dată e pe gratis, copilași, da' dup-aia trebuie s-alegi, și să iei mult, mai mult, tot mai mult. Sunt grozav, da? Păi să vă iau de mână și să v-arăt alți cincizeci de gagii, cândva grozavi, pe care n-ați da niciun scuipat pentru că, scumpilor, sunt narcomani. Și pe un narco' îl doare în cur de tot, afară de drog. Puterea și drogurile – tot aia.

— Luke Greene e un narco'? întrebă Sara încet.

— Păi cum dracu?! Ia gândește-te, la mama dracu-n Mississippi, vai de capu' lui de unu' singur, înconjurat de sicofanți și puțoi amărășteni, urându-și fiecare clipă, urându-se pe sine, urând manipularea oamenilor… Toată gargara aia antirasială… numai că pe bune. Se urăște pe sine pentru că-i negru, și se vede că-i un negru înconjurat de negri. Luke Greene… *ăla* a fost un tip grozav, cel mai bun prieten al meu, și-acum priviți-l, urându-se, urându-i pe toți, nimic altceva decât o venă mare care pulsează și-alimentează piatra-puterii legată de gâtul lui. Vrei să mă vezi și *pe mine* așa, Sara?

Tăcerea se lăsă atât de palpabilă încât o puteai tăia cu un cuțit. Ce dracu m-a apucat să zic *asta?* se întrebă Barron. Iisuse, ce-i în țigările-astea, poate *chiar* că-i opiu… Drog… Da, poate c-asta-i, nenică. Cândva chiar că erai beat după putere, demult, acum ajunge câte-o doză când și când să-ți potolești mâncărimea. La urma urmei, nu de-asta ți-ai dorit emisiunea, injecția cea mai barosană de drog al puterii pe care ți-ai făcut-o vreodată? S-a comportat ciudat, este?, te-a cumințit, te-a făcut să te lași? Și-acum toți ți-o agită sub nas, simți pofta-aia atât de tare încât parcă-i simți gustul, și toți îți zic să-i dai drumul, să nu te mai gândești, *tu* oricum nu mai poți cădea sub influența drogului, ești *un gagiu grozav!*

Și ăla era tot adevărul, știa asta. Tot Village era un magazin universal cu droguri de putere pentru amicu' Jack Barron, și de-

asta ți-a plăcut ideea petrecerii ăsteia băiețaș, ai adulmecat drogul ca un veteran, și nu te-ai putut abține. O doză, și ești prins.

Nu de data asta, Sara. Sunt prea mult în joc, *Capsați-l pe Jack Barron,* poate un tichet gratuit pentru Totdeauna… S-arunc *așa ceva* pentru un val de rahat prezidențial, drog de dărâmat Samsarii? Tu ai face-o? Ar face-o cineva? Dacă tot e să fii toxicoman, măcar să fii unul al eternității… cel puțin pietroiul *ăla* mai și folosește la ceva. Ia mai dă-i în gâtu' mă-sii! își spuse cu amărăciune. Adevăr, dreptate, tu-gagiul cel grozav, rahaturi… toți sunt la fel, toți mă vor pentru cioacele lor personale.

M-am săturat de toate jigodiile machiavelice, Howards, Luke, Morris, toți ratații; poate că și tu, Sara, cine știe?

Un blestemat de coșmar paranoic! O să v-arăt eu că Jack Barron are drumul lui, nu-i sluga nimănui. Pân' la urmă o să obțin ceea ce vreau *eu* și-așa cum vreau eu!

Mă-ntreb cine-a făcut chestia-asta? se gândi Sara Weslerfeid înapoia pavezei de cinism intenționat, împotriva realității lui Jack, când ușa liftului se deschise, dezvăluind holișorul spre intrarea în apartamentul său – colibă-suspendată-n-copaci-de-băiețel – și fresca kinestop de pe zid, grosolană, nu-prea-izbutită (ar fi trebuit să fie *tot* zidul kinestopat în jurul intrării, cu-adevărat să le absoarbă pe toate gagicuțele-alea pe care probabil le regulează, se gândi ea profesional).

Jack zâmbi ca-un-băiețaș, cu părul numai cârlionți, parcă de-abia sculat de pe pernă, anii cojindu-se, îți place hogeacu' meu, surâsul de copil al primei întâlniri, primei iubiri, primei culcări împreună în mansarda întunecoasă din Berkeley. Ea se întinse și-l ciupi de fund, simțindu-i carnea încă tare, bună, simțind fiorul necunoscutului ce se desfășura acum, acel pregătindu-mă-de-primul-futai.

El își puse brațul în jurul mijlocului ei și-o conduse dincolo de ușă, pe un hol întunecos, spre o încăpere largă pe care kinestetic o putea simți în față, se opri brusc, o ridică brusc de pe picioare, luând-o în brațe, unul pe după umeri, iar cealaltă mână susținând-o de fund, mângâind-o între fese, și ea se lăsă, cuprinzându-l în brațe, vârându-și fața în cârlionții răzleți și aspri

din jurul gâtului iar el râse și vorbi:

— N-am ajuns niciodată să te trec peste vreun prag, așa că mai bine mai târziu decât niciodată.

Ea chicoti cu o plăcere pe jumătate sinceră, ia-o-dacă-i-place-lui, și răspunse:

— Iubitule, uneori ești atât de minunat de direct.

O purtă mai departe (îi putea simți mușchii delicioși încordați, atingând-o), se opri (ea putu vedea stele, formele întunecate ale unor copaci în depărtare), bâjbâi ceva pe un panou mural și…

Flăcări țâșniră, hohotind portocalii, din uriașa vatră din centrul unei încăperi vaste, mochetată stacojiu, dansând umbre rubinii peste scaune, maldăre de perne, mobilier, console ale unui întreg perete acoperit cu aparatură electronică, spre terasa californiană dinapoia lor, ficuși decupați pe fundalul cerului, luminile focului scânteind dinspre luminatorul-cupolă multifațetat, reflectând lucrurile în cerul mort al New Yorkului, și ea văzu că se găseau pe un palier deasupra salonului uriaș, iar o muzică rock începu să cânte de undeva și fulgerele spectrale ale orgii de lumini, învolburându-se odată cu muzica, țeseau magia realității-acidului în aer, și ea îl simți tremurând, așteptând o reacție față de exteriorizarea minții lui, ca un corn al abundenței înaintea ei – sau poate ca decorul hollywoodian al unui dobitoc.

Ea îl strânse tăcută în brațe, nesigură asupra adevărului reacțiilor ei: atât de asemănător lui Jack, magic, oportunist, aiurit, extravagant, rahat, și totuși… și totuși…

Totuși este *real,* un adevărat loc de joacă fantastic, nu o prostie calculată - proiectată - amenajată, ci direct din capul lui Jack în realitate, cu nimic intermediar. Este *el,* e visul lui – vitrina cofetăriei din Berkeley, Los Angeles, California, visul conștient-subconștient netemător, gol-goluț și țipător, al lui Jack Barron, realitatea acadelei adusă la viață de bani.

Sara se simți legănându-se pe muchia unei descoperiri periculoase. Cine era de fapt oportunistul trădător, Jack care plecase și obținuse ceea ce-i trebuia pentru a-și transforma visul în realitate, modelând o realitate Jack Barron după forma viselor sale, sau *eu,* modelând visele la mărimea realității lumești (trebuie s-ai sânge-n tine să fii țipător, pentru că zorzoanele sunt meseria ta?) Un erou este un om care are curajul să trăiască în visele sale.

— *Cum* îți place, păpușă? rosti el, coborând pe dușumeaua mochetată, lăsând-o jos, privind-o în ochi, conferind întrebării intensitatea pregnantă a implicării personale.

Nu știu cum îmi place, se gândi ea amețită. E cioaca ta, nu-i a mea, chestii de puști, ca soldații de plumb, căcaturi hollywoodiene. Dar tu o știi, eu te știu, și, Jack, iubitule, e *real.*

— Este chiar *tu,* Jack, răspunse ea destul de adevărat.

— Crezi că-s niște căcaturi imbecile. Ți-o citesc ochi.

— Nu, protestă ea impulsiv, dându-și seama abia după ce vorbise că reacționase cu sinceritate. Doar că... până acum n-am mai văzut așa ceva. E ca și cum... ca și cum ți-aș vedea mintea, adică aici, *afară,* îți pot vedea interiorul minții. E atât de... deschisă, de sinceră, e camera cea mai sinceră pe care-am văzut-o vreodată. Parcă ai fi avut o baghetă magică, ai fluturat-o și, brusc, tot ceea ce-ți doreai în minte s-a materializat. Nu vreau să te vrăjesc, Jack, știi bine c-asta nu-i pe gustul meu, și dacă aș fi fluturat eu bagheta ar fi fost cu totul altceva. Însă ideea asta, în primul rând – a fluturării baghetei – i-o chestie atât de mișto! Accept locul ăsta pentru că este *tu,* exact așa cum ai vrut să-l faci. E un concept cu totul nou, o idee cu totul nouă pentru mine... să dorești așa ceva, un vis, și să ai puterea de a-l transforma în realitate. Eu... eu... nu știu exact ce simt.

El râse înțelegător și o sărută blând.

— Se pare că mai există speranțe pentru tine, Sara.

Începi să simți gustul, Sara, gustul a ceea ce-nseamnă de fapt lumea. Lumea există în jur, cu toate visele, și tot ceea ce-ți dorești. Dar la ea nu ajungi discutând despre ea sau luând acid și dorind. Trebuie să ajungi acolo în mod real și s-o înșfaci, să iei din ea, din ce-i acolo, cel puțin tot atât cât e în interiorul tău. *Asta-i* realitatea. Nu ce-i înăuntru sau ce-i afară, ci cât din ce-i înăuntrul tău poți transforma în *realitate.* Dacă asta-nseamnă oportunism – să-ți murdărești mâinile – ei bine, atunci prefer să fiu un oportunist decât un motan chior, veșnic adulmecând într-o pescărie. Tu nu? A fi flămândă toată viața înseamnă, *într-adevăr,* a fi cinstită cu tine însăți?

Jack *Barron,* își spuse ea. Jack Barron. Jack Barron. *JACK BARRON.* Christoase, îți vine greu să te gândești la el altfel decât la JACK BARRON, cu litere roșii, mari de-o șchioapă. Urăște-l, iubește-l, oportunist, monstru din benzi desenate, erou, amant, orice ar fi e imposibil să rămâi nepăsător în preajma lui.

Jack e Jack, își face propriile reguli pe care nu le poate nici măcar urma un altul, minciunile devin adevăruri, devin trădări, devin viziuni psihedelice ale realității, devin iubire, devin putere, devin onestitate nezdruncinată, sosesc ca imaginile inversate, negative ale blițurilor acidului; avanscena – fundal, interfață nedeterminată a unei instabilități dinamice, iar el este însăși interfața cea paradoxală – nu imaginea, nu decorul, ci legătura ondulatorie dintre ele. JACK BARRON.

Și cunoscu frica, înțelegând că el era cumva mai măreț decât ea, ceva hiperreal, conținând realitatea ei ca fiind una dintre fațetele lui, *o singură* fațetă, cunoscu spaima că el vedea prin ea ca prin sticlă, îl zărea pe omul-reptilă. Howards apropiindu-i pe ei doi în gambitul de șah din templul puterii, alb ca hârca și făr' de ferestre. Și cunoscu vinovăția înaintea propriei trădări, ascunsă în ea, planul lui Howards ascuns în planul ei, jucând același joc pentru care-l sictirise pe Howards. Însă chiar Jack îi arătase că drumul de la vinovăție la hotărâre – la realitate, la adevăr – este cât anume din ceea ce-i în tine poți preschimba în realitate. Și cunoscu foamea de el, de realitatea dragostei trupului său, de visele minții aduse în realitate, nu pentru o clipă sau un an sau un veac, ci pentru totdeauna. *Totdeauna.* Cunoscu foamea și știu că niciodată nu fusese atât de înfometată.

Dar în același timp cunoscu o senzație care o umplu de groaza primejdiei sufletești: *perfidia.* Simți cuvântul lunecând precum șarpele prin ea, ținând o parte din ea în serpentina rece a cuiburilor din stâncă, in inelele de reptilă, așteptând rece ca un vasilisc, secole la rând, gata să se năpustească; și știu că era confruntată cu un nivel de decizie asupra realității despre care nu crezuse că putea exista – viața eternă alături de Jack, pentru totdeauna cavalerul în armura de carne moale împotriva unui milion de ani de nulități mâncate de viermi. Știu că în mâinile ei se afla puterea întunecată a vieții contra morții, pentru ea... pentru Jack... pentru câte milioane? Și mai știu, cu infinită tristețe, că la treizeci și cinci de ani nu mai era fata Sara Westerfeld, ci femeia Sara Westerfeld, jucând un joc mortal, de adulți, cu bărbatul Jack Barron, pentru cea mai mare miză dintre toate, pentru dreptul de a se gândi la ea *în mod real* ca Sara *Barron,* cu majuscule mari și roșii pe vecie. Sara BARRON. SARA BARRON.

— Vino să-ți arăt ceva ce suntem *noi,* rosti el prinzându-i mâna. Un vis transformat în realitate pe care-l putem înțelege amândoi. O conduse peste mocheta roșie, spre o ușiță: mai ții minte, Sara?

Deschise ușa dormitorului, ea păși înăuntru… și văzu, și simți. Și își aminti.

Oh, cum își mai aminti! Își aminti iarba încălzită de soare sub spatele ei, culcată pe pământul gras și umed, deschisă, gemând, fulgere de stele sclipind, luminatorul negru-albăstrui deasupra patului, deschis, spre stele, parfumurile nopții tropicale, auzi talazurile din Acapulco în banda magnetică ce învie la o atingere a mâinii lui; verdeața terasei contrastă pe lumina scăpătată a Brooklynului în amurg, zgâriind prin frunzele și frunzulițele ferestrelor din dormitorul din Los Angeles obrajii lui vineții, nerași, brațele adormite în jurul ei. Capul patului acoperit de iedera zidurilor în mansarda din Berkeley, fiorul de prima dată al atingerii lemnului înnegrit după futaiurile pe pereții liceului. Văzu carpeta din plastiarbă, consola de la căpătâi, înregistrarea oceanului, panourile glisante, priveliștea, decorul… culisele unui vis.

Visul ei.

Se răsuci către el. Iar el zâmbea, cu ochi de Buddha, arzători și știutori ca bisturiele, creatorul conștient al viselor ei aducătoare de lacrimi în miezul nopții.

Îl iubesc sau îl urăsc? Se întrebă dacă știuse vreodată cu adevărat acest lucru, dacă era important, căci niciun alt bărbat n-o cunoștea atât de bine, niciun alt bărbat nu radia căldura aceea primejdioasă. Îl putea urî și iubi în adâncul ființei ei (unde dragostea și ura puteau fi același lucru)– căci în afară de JACK BARRON (cu majuscule arzătoare), cine altul putea fi real?

— Jack…, rosti ea cu glas răgușit, plângând și râzând, azvârlindu-se în brațele lui, *ea* însăși un bulgăre de ură și dragoste, treizeci și cinci de ani de adolescență – deschisă, uitând de orice rețineri. Biet prostănac reptilă, Howards, crezând că mă poate folosi împotriva lui Jack Barron… un pumn de nisip aruncat în ocean.

Ajunsese pe pat sub el fără să țină minte când o făcuse, plutind pe valuri de senzații totale, un balon de terminații nervoase difuze trăind momentul pe pielea ei receptivă. Iar el…

Exploda în ea, imploda în jurul ei, umplând-o, ghiftuind-o cu

făptura electrică, lancea boantă a plăcerii pe care ea o cuprinsese, dezmierdând-o, simţind-o, îngropând-o, absorbind-o. Simţindu-l pe el, icnind în spasme spiralate, simţind moleculă după moleculă osmoza umedă, fierbinte, interfaţa simbiotică el-ea, unde pielea atingea piele, ea răcni prin gâtul lui când el fulgeră în ea, şi timpul sări o lungă bătaie de insuportabilă plăcere, iar ea se avântă într-un vis de paradis islamic – un lent consumat orgasm de zece milioane de ani.

Deschizând ochii, îi văzu pe ai lui închişi şi visând. Jack! Jack! se gândi. Sunt o mincinoasă, o făţarnică. Am venit aici ca o nenorocită de târfă mexicană. Şi se clătină, gata să-i mărturisească totul – Benedicţ Howards folosindu-se de ea, şi ea folosindu-se de Jack Barron.

Îi simţi însă greutatea peste ea, atingerea pielii, părul gâdilându-i sfârcurile, şi gândul corpului zăcând în humus, mort, dus şi uitat, îi încorda stomacul şi limba, legându-le în noduri strânse. Îşi aminti că ea stătea între el şi uitare. Dacă mai era încă puţin curajoasă, dacă mai rezista o vreme, tot ce era Jack, tot ce era între ei n-avea să mai moară niciodată.

Oh, Jack, Jack! ar fi dorit să strige, dar n-o făcu, unul ca tine n-ar trebui să moară niciodată!

8

„PATUL MORȚII GATA” clipi panoul de afișaj, și Jack Barron, înregistrând rânjetul de sicilian șmecher al lui Vince, fu convins că Gelardi trebuia să aibă ceva sânge de mafiot în el deși pretindea că era *napolitano* curat. Panoul anunță „45 secunde”, și Barron se înfioră văzând ultimele secunde ale reclamei de deschidere – o gașcă de diplomați relaxându-se în jurul bătrânei mese de conferințe, cu vechile amice Acapulco Golds. Nu-i așa amuzant pe cât pare, se gândi. Oricum VIPii conduc lumea de parc-ar fi drogați jumătate din vreme, iar în cealaltă jumătate lucrurile sunt *mai* nasoale. Mă-ntreb cum ar fi Bennie Howards criță? Ei bine, poate că diseară toată suta de milioane dă copchii ai sondajului Brackett o să vadă – se zice c-adrenalina e ca un drog, și înainte de a se termina scena asta, Bennie o s-aibă o adrenalină de n-o să-i vină să creadă. Privind pe monitor reclama dizolvându-se în propriul lui chip, Barron simți străbătându-l un straniu fulger psihedelic, realitatea ultimei săptămâni comprimată într-o imagine instantanee clipind pe afișajul minții sale: stând în fotoliul din studio, circuitele electronice de feed-back cuplându-l la subsistemele puterii – puterea Fundației, puterea CJS-Democrați-Republicani, puterea sutei de milioane de sondați Brackett – el era precum releul principal din circuitul masiv de forță al unei confluențe de rețele prin satelit, input gigantic al puterii celorlalți, alimentându-l prin circuitele videofon, niciunul al său, dar toate trecând prin el și putând fi reglate de el prin reglaje microscopice; pentru o oră, de la 8 la 9 P.M., Eastern Standard Time, puterea aceea era într-adevăr a *lui.* Simți timpul subiectiv al minții sale iuțindu-se, ca un drog străin pătruns în sânge, spre focarul forțelor cu mult dincolo de el, totuși, la comanda sa, pe măsură ce literele târâră peste panoul de afișaj un mesaj din puncte electrice, care păru că durează zece milioane de ani: „în direct”.

— Și ce vă capsează astă-seară? întrebă Jack Barron, folosind formele întunecate kinestopate, dublu reflectate (și din tăblia mesei) în orbitele ochilor de rău augur, cu pre-știința emisiunii care va urma. Ce vă capsează pe voi îl capsează pe Jack Barron, continuă el, privindu-și propriul chip de pe monitor, cu ochii azvârlind scântei ca niciodată. Și-n curând vom vedea ce se-ntâmplă când îl capsezi pe Jack Barron. Numărul este prefix 212, 969-6969, și vom răspunde primului apel chiar...

acum. Acum, își spuse, făcând legătura videofon, momentul adevărului. Bennie-băiete, pregătește-te că *vine.* Ecranul se despică pe mijloc: în jumătatea stângă, un cenușiu palid pe imaginea cenușie a feței molatice a unei femei de vârstă mijlocie, cu linii adânci de griji și eșecuri brăzdate în jurul ochilor adânciți în orbitele pungite, ca sâmburii uscați ai unei nenorociri ucigașe, spectrul unei vrăjitoare cenușii, cerșindu-și imaginea în culori adevărate de la zei.

— Aici *Capsați-l pe Jack Barron,* și ești în direct cu mine, în direct cu *o sută de milioane de americani* (tărăgănând cuvintele pentru un singur spectator, o sută de milioane, numără-i, Bennie, 100.000.000) și aceasta-i șansa ta de a le spune lor ce te capsează și de a rezolva ceva, pentru că o rezolvare apare îndată ce-l capsezi pe Jack Barron. Deci s-auzim cu toții, aici și acum, în direct și fără tăieturi, adevărul: ce te capsează?

— Mă… mă numesc Dolores Pulaski, rosti femeia, și de trei săptămâni încerc să vă vorbesc, domnule Barron, dar știu că nu-i vina dumneavoastră. (Vince îi dădu femeii trei sferturi din ecran, punându-l pe Barron în colțul din dreapta sus, un cruciat în culori pus în umbră de hohotul nevoii cenușii. Exact nuanța care trebuia, se gândi Barron). Vorbesc în numele tatălui meu, Harold Lopat. El… el nu mai poate vorbi. Buzele îi tremurară pe marginea unui suspin.

Iisuse Christoase, își spuse Barron, sper că Vince nu mi-a băgat o bocitoare, trebuie s-o menajez, altfel îl împing pe Howards prea departe.

— Ușor, doamnă Pulaski, rosti el cu blândețe, vă adresați unor prieteni. Cu toții suntem de partea dumitale.

— Vă rog să mă iertați, e-atât de greu să… Cu ochii furișați și speriați, cu maxilarele încleștate până la amorțire, tensiunea i se deslușea limpede pe măsură ce-și impunea calmul. Vă sun din Chicago, de la Spitalul Kennedy, pentru boli cronice. Tata e aici de zece săptămâni… moare… moare… are cancer, cancer la stomac și s-a întins la ganglionii lim… *limfatici,* și toți doctorii spun… au venit patru profesori… Moare! Moare! Au spus că nu pot face nimic. Tata, domnule Barron, tata… o să moară!

Începu să suspine, apoi chipul ei dispăru din raza camerei și o palmă uriașă și albă acoperi imaginea videofonului când ea ridică aparatul și întoarse obiectivul spre încăpere. Tremurate, dezlânate, nefocalizate, pe ecranul monitorului apărură

fragmente din salonul spitalului: pereți, flori ofilite, stative de transfuzie, pat, pături, chipul zbârcit, cu o mie de riduri ale capului morții unui bătrân scheletic, și vocea femeii:

— Uitați-vă! Uitați-vă! Uitați-vă la el!

Iisuse, își spuse Barron, apăsând disperat cu piciorul controlul ecranului, în aceeași clipă când Vince schimbă montajul la trei sferturi Jack Barron, iar în sfertul din stânga jos un talmeș-balmeș de cadre, chipul bătrânului, degetele, florile din vaze, tăvile cu ace, plosca – un hidos montaj cenușiu al morții, centimetru cu centimetru, acum în sfârșit fără sonor, înconjurat de imaginea în culori vii a îngrijoratului Frate-Cel-Mare Jack Barron, iar icnetele lui Dolores Pulaski erau o minusculă și îndepărtată irealitate, când Vince îi tăie audio-ul și glasul lui Barron restabili ordinea.

— Calmați-vă, doamnă Pulaski. Barron se opri la un singur pas de duritate. Cu toții dorim să vă ajutăm, dar trebuie să vă păstrați calmul. Acum așezați videofonul în fața dumneavoastră și încercați să vă amintiți că veți avea la dispoziție tot timpul de care aveți nevoie pentru a spune ceea ce doriți. Și dacă nu puteți găsi cuvintele potrivite, eu sunt aici pentru a vă ajuta, încercați să vă relaxați. O sută de milioane de americani sunt de partea dumneavoastră și *doresc* să înțeleagă.

Chipul femeii reapăru în colțul stânga jos, ochii opaci, maxilarul căzut, imaginea unui robot epuizat, palid, și Barron pricepu că reușise să controleze situația. După puțină smulgere de păr, nu mai avea nimic în ea, o poți face să spună orice, n-o să mai facă valuri. Cu piciorul îi semnală lui Vince să-i dea trei sferturi din ecran, dreptul ei până la următoarea reclamă, dacă era cuminte.

— Iertați-mă.. doamnă Pulaski, pentru că a trebuit să fiu puțin cam repezit, vorbi cu blândețe Barron. Credeți-mă, cu toții înțelegem ce simțiți.

— Vă rog să mă iertați și pe mine, domnule Barron, rosti ea într-o șoaptă sonoră, ca la teatru. (Vince, se gândi Barron, pe fază ca întotdeauna, i-a amplificat sonorul.) Atâta că mă simt așa de… știți, neajutorată, și-acum când în sfârșit pot *face* ceva, m-au ajuns toate, tot ce-am ținut în… Nu știu ce să fac, ce să spun, dar trebuie să-i fac pe toți să-nțeleagă…

Începe, își spuse Barron. Stai pe marginea scăunelului tău asudat, Bennie? Nu încă? Ține-te tare, Bennie-băiete, c-acuș îți

vine rândul!

— Doamnă Pulaski, desigur toți vă compătimim și vă înțelegem, dar nu prea știu ce s-ar putea face. Dacă doctorii…

Hai, fetiță! Ce dracu', nu mă face să-ți scot vorbele cu cleștele.

— Doctorii au spus… au spus că tata nu mai are nicio șansă. Chirurgie, radiații, medicamente… nimic nu-l mai poate salva. Tata moare, domnule Barron, I-au mai dat câteva săptămâni. Peste-o lună… peste-o lună va fi mort.

— Tot nu înțeleg…

— Mort! șopti ea. Peste câteva săptămâni, tata va fi mort pentru totdeauna. Oh, e un om *bun,* domnule Barron! Are copii și nepoți care-l iubesc, și toată viața lui a trudit din greu pentru noi, și ne iubește E un om tot atât de bun ca oricare altul! De ce, *de ce* să moară el și să fie dus pentru totdeauna, în vreme ce alții, oameni *răi,* domnule Barron, oameni care s-au îmbogățit din sudoarea oamenilor buni, pot trăi veșnic, cumpărându-și un loc într-un Congelator, cu banii pe care ni i-au furat nouă? Nu-i cinstit, e… *rău.* Un bărbat ca tata, un om bun și cinstit, muncește toată viața pentru familia lui, iar când moare e înmormântat și dispare de parcă nici n-a existat vreodată, în vreme ce unul ca Benedict Howards ține… ține viețile nemuritoare în mâinile lui murdare de parc-ar fi Dumnezeu…

Dolores Pulaski încremeni sub greutatea cuvântului care-i atârna pe buze.

— N-am vrut… vrut…, șopti ea. Doamne iartă-mă ca ți-am pomenit numele alături de-un astfel de om…

Iisuse, acuș începe cu Ave Maria! se gândi Barron.

— Bineînțeles că vă iartă, rosti el cu glas tare închipuindu-și-l pe Howards asudând undeva prin măruntaiele Congelatorului Colorado, fără să aibă unde se ascunde. Apăsă de două ori butonul de la piciorul drept, anunțându-l pe Vince să-i afișeze timpul până la următoarea reclamă și, după această scurtă și perfect firească pauză, urmă: Totuși, doamnă Pulaski, ce doriți să fac *eu?* întrebă cu o inocență îngerească.

— Să-i faceți rost lui tata de-un loc într-un Congelator! strigă Dolores Pulaski. (Minunat, încuviință Barron, nu ieșea mai bine nici dacă lucram după scenariu; ești o adevărată artistă, Dolores Pulaski).

— Mă tem că n-am cine știe ce trecere la Fundația pentru

Imortalitatea Umană, replică Barron viclean și Vince împărți ecranul egal între ei, după cum cred că vă amintiți dacă ați văzut ultima emisiune.

Afișajul anunță „120 secunde”. (Acum, doamnă Pulaski, nu-mi înșela așteptările, dă-mi replica bună și te fac vedetă.)

— Știu, domnule Barron. Acel Benedict Howards… e singurul om din lume care-l poate salva pe tata, și el vinde nemurirea așa cum Satana cumpără, suflete. Doamne, iartă-mă că o spun, dar așa-i… ca Satana! cine alții decât Satana și Benedict Howards sunt atât de ticăloși încât să ceară bani pe nemurirea omului? Vorbiți-i, domnule Barron, arătați lumii cine este, faceți-l să explice amărâților care mor peste tot fără speranța de a mai trăi încă o dată cum de poate pune un preț pe viața omului. Și dacă nu poate explica, adică așa, în fața a milioane de telespectatori, păi atunci va trebui să facă ceva cu tata, nu? Nu-și poate permite să apară ca un monstru în fața publicului. Nu? Un om așa important…?

Afișajul fulgeră „90 secunde”.

— Este o idee, doamnă Pulaski, o întrerupse iute Barron, înainte ca să mai răzbată prea multă viclenie țărănească. (Nici *prea* mult spectacol, Dolores Pulaski – nu suport ca un debutant să-mi fure replicile.)

Vince îi mări imaginea la trei-sferturi din ecran, o încadră pe Dolores Pulaski într-o inserție pe punctul de dizolvare, și-i tăie sonorul, o chestie foarte bună, pentru că gagica a-nceput să fie prea deschisă, gândi Barron și panoul clipi „60 secunde”.

— Într-adevăr, doamna Pulaski are o idee, nu-i așa? repetă el, privind direct în camera TV, iar imaginea lui în culori vii umplu ecranul monitorului într-un prim-plan exagerat, umbrele întunecate încadrându-i ochii în orbite adânci și vinete. Dacă există un motiv pentru care să pui un preț pe șansa nemuririi unui om, atunci trebuie să existe și dorința de a auzi care dracu’ este, cu toată America privind, și cu o lege așteptând în Congres să transforme acest monopol asupra Congelării într-o lege federală. Și vom căpăta răspunsul de la domnul Benedict Howards îndată după momentul sponsorului nostru… ca o sută de milioane de americani să afle adevărul.

O introducere perfectă! se gândi Barron când începu reclama. Ești superbă, Dolores Pulaski. Numai să n-o iei iarăși razna, când o să mă-nfig în Bennie…

Apăsă butonul intercomului de pe videofonul unu.

— Hei, Vince, îi zise, ține degetul pe-audio. De-acum încolo, numai eu și Bennie. Doamna Pulaski să fie vizibilă, da' să nu se-audă. Nu-i lași sonor decât dacă-i pun întrebare directă. Dac-o scoți de tot, fă-o filat... să pară o legătură proastă, nu intervenția noastră. L-ai prins pe Bennie?

Dinapoia peretelui din sticlă, Gelardi rânji:

— E de trei minute pe fir, și cred că deja face spume la gură. Vrea să discute acum, înainte de a intra în direct Mai ai 45 de secunde...?

— Bagă-l în mă-sa, răspunse Barron. O s-aibă timp mai mult decât își dorește, când o vorbi cu mine în direct. Și când o să-mi bag ghearele-n el, n-o să mai poată închide.

Săracu' Bennie! se gândi Barron. Două lovituri deja, Face pe profesorul pe terenul profesorului, și moare de ciudă. Iar când panoul anunță „30 secunde”, Barron pricepu brusc că pentru restul emisiunii îl avea pe Benedict Howards, cel mai puternic om din Statele Unite, aici, în mânuța lui, să se joace cu el tot așa cum pisica se joacă cu un șoricel rănit. I-aș putea distruge Legea Congelării așa, ca aperitiv, dac-aș vrea; aș putea să-l fac pe toate părțile, și-apoi, oricând aș strânge pumnul, să se mai zbată o dată și gata, s-a terminat. Șoarecele și pisica. Iar Luke și Morris se uită acum și se-ntreabă ce dracu' joc aici... poate jocul lor? Amândoi ard după asta, păi nu? – Jack Barron sărind pe burta Fundației cu crampoanele și dup-aia start în cursă... Deci trage-o cu „Hail to the Chief”, amanții nici măcar nu visează că există ceva și *mai* important...

„În direct”, clipi panoul.

Barron conectă al doilea videofon și Dolores Pulaski apăru într-un insert micuț în dreapta jos, cu Howards ursuz în colțul din stânga sus, privind-o peste imaginea color, mai mare decât ei, a lui Jack Barron. Ce-nghesuială, se gândi Barron și spuse:

— Aici *Capsați-l pe Jack Barron,* iar pe ecran, alături de mine și doamna Pulaski, este însuși domnul Benedict Howards, președinte, director și fondator al Fundației pentru Imortalitatea Umană. Domnule Howards, doamna Pulaski a...

— Am urmărit emisiunea, *domnule Barron,* îl întrerupse Howards, și Barron îl putu vedea străduindu-se să-și păstreze calmul, cu ochii arzători pe masca detașată și onestă a chipului. (Totuși nu se poate abține să nu înțepe, se gândi încântat

Barron). Este una din emisiunile mele favorite și o scap rareori – este extrem de incitantă, te pricepi să înfierbânți atmosfera. Păcat că în sectorul lumini stai mai rău.

Vai, vai! Ai grijă Bennie, ți-e descheiat prohabul și-ți atârnă id-ul, rânji răutăcios Barron spre camera de luat vederi.

— Asta-i meseria mea, domnule Howards, răspunse el politicos. Mă aflu aici ca să aduc la lumină lucrurile ce trebuie văzute, de pildă... să întorc pietrele jilave ca să văd ce se târăște de-acolo. Nu ofer sfaturi nimănui, pur și simplu pun întrebări la care America are nevoie de răspunsuri. Iluminarea va sosi de la celălalt capăt al videofonului, Capsatul *dumneavoastră,* domnule Howards.

Deoarece ați urmărit emisiunea, să nu mai plictisim o sută de milioane de americani. Să trecem direct la subiect, într-un spital din Chicago, moare un om – acesta-i un fapt. În Cicero există un Congelator de-al dumneavoastră, nu-i așa?– și acesta-i un fapt. Doamna Pulaski și familia ei doresc un loc pentru domnul Lopat în Congelatorul acela. Dacă nu e congelat, el va muri și nu va mai trăi niciodată. Dacă va fi înghețat, va avea aceeași șansă la nemurire precum oricare altul din Congelator. Țineți viața lui Harold Lopat în mâinile dumneavoastră, domnule Howards, dumneavoastră spuneți dacă va trăi sau va muri. Deci, înțelegeți, domnule Howards, totul se reduce la o simplă întrebare, și o sută de milioane de americani știu că dumneavoastră, și numai dumneavoastră, cunoașteți răspunsul: Harold Lopat va trăi sau va muri?

Howards deschise brusc gura, și timpul se opri o fracțiune, apoi păru să se gândească mai bine și o închise. (Te-am adus pe muchie de cuțit, Bennie, șmecheria-lui-Nero: degetul mare-n sus, tipu' trăiește, degetu-n jos, moare. Degetu-n jos, ești un ucigaș în fața a o sută de milioane de oameni. Degetu-n sus, și-ai deschis stăvilarele și-ncepe potopul, pentru fiecare muribund de peste tot, oamenii domnule Howards, oamenii, ei reprezintă totul, congelare gratuită pentru toți, face cinste împăratul Howards... Orice vei răspunde, Bennie, o să fie *prost.)*

— Nici dumneata, nici doamna Pulaski nu înțelegeți situația, vorbi în cele din urmă Howards. Eu nu am puterea de a spune cine va fi congelat sau cine nu. Nimeni n-o are. Este o chestiune pur economică: cine își poate permite un Cadillac nou, și cine trebuie să conducă un bătrân Ford '81. Pentru fiecare congelare,

Fundația trebuie să primească un minim de cincizeci de mii de dolari. Vă asigur că dacă domnul Lopat sau familia lui au suma respectivă, el *va fi* congelat, dacă asta își doresc.

— Doamna Pulaski…? întrebă Barron semnalizându-i lui Gelardi să-i întrerupă sonorul.

— Cincizeci de mii de dolari! răcni Dolores Pulaski. Unul ca tine nu știe ce-nseamnă banii ăștia – mai mult decât ar câștiga bărbatu-meu în opt ani, și mai are și-o nevastă și-o familie de-ntreținut! Chiar și cu Ajutorul Medical, specialiștii, ceilalți doctori nu pot fi plătiți, și toate economiile noastre, ale tatii și-ale lui bărbatu-meu și-ale lui frate-meu, s-au dus. De ce nu pui un milion de dolari sau un miliard, ce mai contează când oamenii obișnuiți nu-și pot permite, ce neno… Glasul i se stinse în pârâituri și țiuituri false, retezat de Gelardi.

— Se pare că pe legătura doamnei Pulaski avem paraziți, comentă Barron, în vreme ce Vince rearanjă imaginile, plasând stânjeneala vădită a lui Howards pe jumătate de ecran, alături de el, cu Dolores Pulaski redusă la o mică făptură privindu-i. Cred totuși că și-a expus punctul de vedere. Cincizeci de mii de dolari este o sumă al naibii de mare, cu impozitele și costul vieții care au ajuns cât au ajuns. Să știți că eu încasez bani frumoși pentru emisiunea asta, probabil câștig mai mult decât nouăzeci la sută din locuitorii țării, totuși nici eu nu pot economisi atât. Deci când fixați prețul unei congelări la cincizeci de miare, nu spuneți altceva decât că nouăzeci la sută din americani vor fi hrană pentru viermi când vor muri, în vreme ce câteva milioane de tipi barosani au bafta să trăiască veșnic. Nu prea e corect ca banii să poată cumpăra viață. Poate că oamenii care cer Congelare Publică…

— Comuniști! zbieră Howards. Nu-nțelegeți? Toți sunt comuniști sau fraieri de-ai roșiilor. Uitați-vă la Uniunea Sovietică, uitați-vă la China Roșie – ei au măcar *un* Program de Congelare? Bineînțeles că nu, pentru că un Program de Congelare poate fi suportat doar de un sistem sănătos de liberă inițiativă. Congelarea socialistă nu mai înseamnă congelare. Comuniștilor le-ar plăcea…

— Nu sunteți însă cel mai bun prieten pe care-l au comuniștii în America? interveni Barron, solicitând o reclamă peste trei minute.

— *Dumneata* mă faci pe *mine* comunist! se strâmbă

Howards, într-o parodiere mută a unui hohot de râs. Asta-i bună, Barron, toată țara știe cu ce fel de oameni ai avut legături *dumneata.*

— Aș zice să nu ne mai numim în fel și chip. Eu nu v-am numit comunist… doar, cum să zicem? Un nevinovat păcălit de roșii? Mă refer la faptul că dacă mai pu țin de zece la sută din populație – să-i numim, exploatatorii proletariatului, cum zic ei – are șansa de a trăi veșnic, în timp ce ceilalți trebuie să moară… păi, există vreun argument *mai bun* împotriva sistemului capitalist, la care ar putea visa roșii? Fundația dumneavoastră nu reprezintă propaganda lor cea mai grozavă?

— Sunt convins că spectatorii dumitale nu-nghit rahatul acesta, comentă Howards (știind prea bine că, de fapt, chiar așa era, chicoti Barron). Cu toate acestea, voi încerca să explic astfel încât până și *dumneata* să-nțelegi, *domnule* Barron. Întreținerea Congelatoarelor costă o grămadă de bani, ca și cercetarea asupra restabilirii și prelungirii vieții. Anual se cheltuiesc miliarde, sume pe care, de pildă, guvernul sovietic pur și simplu nu și le poate permite – și nici guvernul Statelor Unite. Însă un efort cum este al nostru trebuie finanțat cumva, iar singura modalitate este ca indivizii ce sunt congelați să plătească. Dacă guvernul ar încerca să-i congeleze pe toți cei care mor, ar da faliment, deoarece costă zeci de miliarde anual. Fundația, luând bani de la cei care sunt înghețați, și investindu-i în cercetare, izbutește cel puțin să mențină în viață visul nemuririi omului. Poate că nu este o soluție perfectă, dar e singura care poate da roade. Cu siguranță, un om cu vasta dumitale… *inteligență* ar trebui să înțeleagă *acest lucru.*

Gol valabil, Bennie, consimți Barron. Chestia-i că în esență nenorocitul are *dreptate.* Dacă-i lași pe puținii care sunt congelați acum să ajungă hrana viermilor nu bagi pe nimeni altul în Congelator, iar dacă pentru fiecare loc liber ai o mie de morți, păi, așa a fost viața dintotdeauna, păpușel – câștigătorii câștigă și învinșii pierd. Însă nu-i bine să ai atâta dreptate, Bennie, forța are ultimul cuvânt, și asta o să capeți de la amicul Jack Barron.

— Bineînțeles că înțeleg realitățile economice dure, încuviință Barron și afișajul anunță „2 minute”. Asta stând aici, gras și sănătos, și-n vârstă de treizeci și opt de ani. Dolarii și bunul simț și toate rahaturile alea, pe hârtie Fundația

dumneavoastră arată perfect. Da, *eu* înțeleg, domnule Howards. Dar mă-ntreb dacă m-aș simți atât de predispus la filosofic dacă aș fi pe moarte. Dar dumneavoastră, domnule Howards? Cum v-ar plăcea să muriți, ca Harold Lopat... falit, și cu viața scurgându-se picătură cu picătură, în vreme ce-un barosan într-un costum de două sute cincizeci da dolari explică de-a dreptul logic că din punct de vedere economic nu-i practic să vă ofere șansa de a mai trăi, într-o bună zi?

Spre surpriza lui Barron, Howards păru cu adevărat mișcat; înapoia ochilor îi pluti o pâclă de nebunie, bărbia îi tremură, bolborosi ceva neinteligibil, apoi încremeni. Vasiliscul s-a preschimbat singur în stană? Un atac de conștiință al lui Bennie Howards? se întrebă Barron. Poate mai degrabă o tulburare stomacală. Oricum, nu miroase a bine, se gândi el, și afișajul anunță „90 secunde”.

— Ce s-a întâmplat, domnule Howards, întrebă el, nu vă puteți pune în pielea personajului? Bun, doamnă Pulaski, să-i dăm domnului Howards o mână de ajutor. Vă rog îndreptați camera videofonului către tatăl dumneavoastră.

Vince e pe meserie, își spuse Barron când acesta mări brusc medalionul lui Dolores Pulaski, umplând practic întregul ecran, în vreme ce imaginea dansa pe fragmente de pereți, vase, tavan, apoi deveni un uriaș prim-plan alb-negru, precum fotografia dintr-un ziar, a chipului ruinat al bătrânului, un tub lung din cauciuc ieșind dintr-o nară și prins cu bandă adezivă de frunte; poza cenușie a patului morții înclinată sub unghiul trăsnit al filmelor de amatori, făcând ca ochii închiși și orbi ai lui Harold Lopat să pară că privesc în jos, către Benedict Howards aflat în colțul din stânga jos, aidoma spectrului răzbunător al morții, care examinează o insectă furișându-se după ce-a dat la o parte o piatră slinoasă, iar afișajul clipi „60 secunde”.

Iar Jack Barron, într-o cacealma de la paștele-cailor, cu un glas spectral de off, crestă chipul lui Howards într-o mască a terorii și furiei prin cuvinte-bisturiu:

— Uită-te, Howards, privești moartea. Asta nu-i 50.000$ în registrele tale, asta-i o ființă omenească, care moare. Haide, uită-te la chipul acesta, uită-te la suferință, uită-te la boala care-l consumă îndărătul măștii. Numai că nu este o mască, Howards, este o ființă omenească... o viață de om pe punctul de a fi stinsă pentru totdeauna. Cu toții ajungem așa în cele din urmă,

nu, domnule Howards? Dumneavoastră, și eu, și Harold Lopat, noi toți, mai devreme sau mai târziu, luptându-ne pentru încă o răsuflare, pentru încă un moment de viață înainte ca să apară Marele Neant. Și acolo, dacă n-ar fi 50.000$, mergeți dumneavoastră sau merg eu. Ce-i așa de sfânt în cincizeci de miare încât să cumpere viața unui om? cât înseamnă 50.000$ în arginți, domnule Howards? O mie? două mii? cândva, viața unui om a fost vândută pentru treizeci de arginți, domnule Howards, doar *treizeci,* și *acela* era Iisus Christos. Câte vieți aveți în Congelatoarele dumneavoastră care să prețuiască mai mult decât viața Lui? Credeți că viața unui om merită mai mulți bani decât a costat viața lui Iisus Christos?

Si Gelardi acoperi ecranul cu chipul lui Benedict Howards, spectrul de alb într-un prim-plan extrem ce arăta fiecare zgârietură de lamă, fiecare coș, rețeaua de pori dilatați, ochii unui carnivor dement, încolțit, iar glasul lui Jack Barron continuă:

Poate că vom avea vreun răspuns de la Benedict Howards, după acest anunț din partea sponsorului nostru. Iisuse Christoase carele ești în ceruri! se gândi încântat Barron, când începu reclama. Într-o zi ca asta, mă pot speria și pe *mine!*

— Oho-ho, *dacă* vrea să vorbească cu *tine*?! răsuna vocea lui Vince Gelardi pe circuitul intercom. Mi se pare lovit de turbare.

Barron îl văzu pe Gelardi rânjind, îi făcu semn cu degetul mare și începu numărătoarea cu „90 secunde” pe afișaj în clipa când Benedict Howards apăru pe micuțul ecran al videofonului doi, iar glasul i se auzi din mijlocul unei tirade:

— ...Să-l mănânce peștii! Nimeni nu-i face *așa ceva* lui Benedict Howards. Dacă te mai iei de mine, blestematule, îți distrug emisiunea și te bag la-nchisoare pentru calomnie până...

— Sictir, Howards! rosti Barron. Înainte de a mai zbiera, ține minte că discuția asta trece prin studioul de control, nu-i un fir particular. (Îi azvârli lui Howards o privire de potolește-te, încă-nu-i-nimic-serios, nu-strica-totul.) Știi despre ce-i vorba, și ai șaizeci de secunde până intrăm în emisie să-mi oferi un motiv să te las în pace, și *nu* mă refer la niște amenințări idioate. Nu-mi plac amenințările. Să-ți zic ce-o să se întâmple în următoarea repriză. Eu am să te fac bucățele, dar am să mai las exact atât cât să poți arunca prosopul în decursul următoarei reclame și să

salvezi ce ți-a mai rămas din boașe. Dacă nu vrei să faci pe deșteptul, fii de acord cu mine *acum* – și amândoi știm ce-nseamnă asta.

— Tu să nu m-ameninți, clovn nenorocit! urlă Howards. Mă lași în pace sau întrerup legătura, și când o să termin cu tine, n-o să mai găsești de lucru nici la haznalele din…

— Hai, întrerupe, făcu Barron și afișajul clipi „30 secunde”. Mai am cinci apeluri ca primul – ceva mai oribile – pregătite să acopăr restul emisiunii. N-am nevoie de tine în emisie ca să te termin. Într-un fel sau altul, o să-nveți că nu câștigi nimic dacă te mai iei de mine, pentru că dacă n-abandonezi până la următoarea reclamă s-a zis cu Legea Congelării, și toată Fundația ta căcăcioasă o să put-n așa hal încât o să crezi că l-ai avut agent de presă pe Iuda Iscarioteanul. Cum ți-ar plăcea asta, barosane?

— Tu-ți morții mă-tii de… Gelardi îl întrerupse exact când apăru „în direct”.

Jack Barron surâse către propria lui imagine acoperind ecranul – ochii trupului sfredelind ochi de puncte fosforescente într-o reacție feed-back de adrenalină – și simți o ciudată exaltare amețitoare, o erecție psihică. Mai presus de anticiparea apropiatului joc de pocher cu cinci ași în mânecă, pe parale grele, cu Howards, căruia sângele îi bubuia îndărătul urechilor, Barron simțea ridicându-se seva primară, spectrul bucuriei de luptător înfierbântat al Puștiului Bolșevic din Berkeley, fiorul jugular al vânătorii, amplificat de rețeaua electronică prin sateliți la o sută de milioane, sondaj Brackett, de imagini-color, imaginea puterii trimițând scântei din ochii-puncte de fosfor, și pentru prima dată se simți lăsând emisiunea pe seama giroscopului sistemului său endocrin, fără să știe ce se va întâmpla în continuare. Și fără să-i pese.

Gelardi îi oferi lui Howards un insert în colțul din stânga jos al tribunalului – Dolores Pulaski terminându-și numărul – și Barron începu:

— Bun, suntem din nou în direct, domnule Howards și ca să mai schimbăm puțin subiectul, să vorbim despre ceva drag dumneavoastră. Să vorbim despre bani. Câți… ăă, clienți apreciați că aveți în Congelatoare?

— În Congelatoarele Fundației se află deja peste un milion de oameni, răspunse Howards (și Barron îl putu simți zbătându-

se să lupte, încercând să anticipeze direcția atacului la beregată care *știa* că va urma). Este limpede, deci, că Fundația nu este o exclusivitate. Un milion de ființe omenești au speranță într-o viață veșnică, reprezintă un număr…

— Nu fredonăm dixie, îl opri Barron. Un milion este un număr rotund și frumos. Să continuăm cu lecția noastră de matematică, da? La cât apreciați că se ridică costul întreținerii unui trup, timp de un an, într-un Congelator criogenic?

— E imposibil de stabilit o asemenea cifră, rosti Howards. Trebuie considerate costurile pregătirii pentru congelare, congelarea în sine, amortizarea utilajelor, costul agentului frigorific, energia electrică necesară pompelor, salariile, impozitul, asigurarea…

— Da, știm că dirijați o chestie foarte complicată, comentă Barron. Totuși să luăm o medie generoasă, despre care nimeni să nu poate zice că e exagerată…

Capcana trebuie să fie cât mai ispititoare, își spuse.

Poate costa mai mult de trei miare pe an, și el trebuie s-o știe, așa că să-i dau loc și mai mult….

— Să zicem că 5.000$ ar fi suficient, cinci miare de client, pe an. Pare rezonabil?… sau am exagerat? Nu prea sunt dotat pentru cifre, așa-mi zice agentul meu în fiecare an, pe la cincisprezece aprilie.

— Cred că pe-aici ar fi, aprobă morocănos Howards. Barron îi putu zări teama din ochi. (Te caci pe tine, este, Bennie? Habar n-ai unde-o să ducă toate astea, pentru că se întâmplă ceva și nu știi ce anume, este, Mister Jones?)

— Iar pentru a fi congelat trebuie să plătești Fundației cel puțin 50.000$ în bani lichizi, pentru acoperirea costurilor, da?

— Am mai discutat lucrurile astea, murmură Howards, evident nesigur în legătură cu ce avea să urmeze.

— Bun, așa… tărăgăna Barron cuvintele, și-i semnala lui Vince să taie sonorul lui Howards.

Privi direct în camera TV, aplecându-se puțin, culegând umbrele întunecate reflectate de pe brațul-suport al scaunului, din fundalul kinestop, în orbitele ochilor săi de puști inocent, și zâmbi subțire ca de o glumă știută numai de el.

— Bun, ați auzit cifrele, acum să facem puțină aritmetică. Verificați-mă, vă rog, da? Nu mă pricep la numere… cel puțin la astea din *cifre.* Ia să vedem… să-nmulțim nu-știu-câte corpuri

din Congelatoare cu 50.000$ pe corp… Asta înseamnă… oho… zece zerouri și… ehe, asta face cincizeci de miliarde, este? Fundația capătă cel puțin cincizeci de miliarde de dolari bani-gheață. Eh, păi ăștia-s un mărunțiș! Nu-i decât jumătate din bugetul militar al Statelor Unite, ce naiba? Așa, elevi, ia să mai facem un exercițiu de înmulțire – 5.000$ pentru un corp pe an de înmulțit cu un milion de corpuri în congelatoare… păi, în numere întregi asta face… *cinci miliarde.* Ia să vedem… dacă aș avea cincizeci de miliarde de dolari de investit, cu ele aș putea obține… să zicem, zece la sută dobândă pe an. Vreți să calculați voi?… vreți să-ncercați? Înseamnă… ia uite, chiar cinci miliarde, nu? Ce coincidență! La fel ca și cheltuielile Fundației, o zecime, așa-i oameni buni, zece la sută din încasările totale ale Fundației. Ce distractive-s numerele astea!

Întrevăzând calea spre poanta finală, Barron ceru lui Gelardi anunțarea a două minute până la următoarea reclamă, și să redea sonorul lui Howards.

— Ce dracu-i asta? izbucni Howards. Cine credeți că sunteți, Garda Financiară?

— Răbdare, vă rog, domnule Howards, răbdare, tărăgăna cuvintele Barron cu o încetineală deliberat iritantă. Jack Barron, mare vraci, știe tot, vede tot, spune tot. Să încercăm o altă operațiune elementară: scăderea. Să scădem cinci miliarde cheltuieli din cinci miliarde dobânzi ale veniturilor, Rămâne un zero mare și frumos, nu? Exact atât costă întreținerea unui milion de trupuri în congelatoare – *zero!* Absolut nimic. Ce grozav! Și așa vă mențineți și statutul de non-profit, care vă scutește de impozite, nu? Cheltuielile egalează veniturile. Și ăia 50.000$ pe care-i aduce fiecare client… păi ce, ăla nici nu-i venit, așa-i? Din punct de vedere tehnic, nu-i nici măcar al Fundației, și asta ține departe de voi degețelele fierbinți ale băieților de la fisc. Măi, măi, nu-mi împrumutați și mie contabilul vostru?

— Ce tot bați câmpii?! exclamă Howards, într-o neconvingătoare încercare de a mima neînțelegerea.

— Bat câmpii despre un fleac de cincizeci de miliarde de dolari, răspunse Barron și afișajul anunță „60 secunde”. Cincizeci de miliarde de dolari, curați și cinstiți, cu care vă puteți juca pe *lângă* cheltuielile Congelatoarelor, un fond de investiții de cincizeci de miliarde de dolari. Pe cine credeți că păcăliți,

domnule Howards? Banii ăștia ar ajunge pentru congelarea gratuită a tuturor bărbaților, femeilor și copiilor care mor anual în Statele Unite, ba chiar și în Canada, *nu-i așa?* Cincizeci de miliarde care stau, în vreme ce Harold Lopat și milioane asemenea lui mor, și se duc pentru totdeauna în vreme ce dumneavoastră ne purtați cu vorba! Ce se întâmplă cu cele cincizeci de miliarde, domnule Howards? Probabil că aveți găuri, nu glumă, în buzunare, altfel…

— Cercetarea! horcăi disperat Howards, fără cercetare…

Anticipând semnalul lui Barron, Gelardi anunță „30 secunde” și întrerupse sonorul.

— Cer-ce-tare! îngână Barron, și chipul lui acoperi întregul ecran, mască a indignării cinstite, încruntându-se la suta de milioane de perechi de ochi, estimată de sondajele Brackett.

Sigur că da, *cercetare,* dar în ce *direcție?* Cercetare despre cum pot fi cumpărate voturi în Congres, ca să se legifereze drăgălășenia asta? Cercetare despre cum pot fi achiziționați guvernatori și senatori și… cine știe, poate chiar un candidat la președinție? Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morți – cei convenabil *permanent* morți – dar nu cumva ați fost foarte apropiat cu un anumit senator răposat, care începuse o campanie destul de bine finanțată pentru obținerea candidaturii din partea Democraților? Și asta intră sub denumirea „*cercetare*”? Cincizeci de miliarde de *cercetare* și-n jurul nostru mor zilnic oameni precum Harold Lopat. Cercetare! Hai atunci să vorbim despre cercetare! Și vom avea suficient timp să discutăm despre cei cincizeci de miliarde de cercetare științifică – sau e *politică?* – după acest anunț din partea relativ umilului nostru sponsor.

Când porni ultima reclamă, Barron simți o exaltare pătimașă, stranie, știind că eliberase niște forțe care în următoarele câteva minute puteau strivi Fundația Imortalității Umane cu cele cincizeci de miliarde de dolari ale ei, ca pe un gândac, dacă Bennie era într-atât de fraier încât să nu-i zică „Unchiule”. Cincizeci de miliarde de dolari. Nu făcusem până acum socoteala asta, își spuse Barron. Ce dracu *face* cu tot mălaiul ăla? Rahat, ar putea cumpăra Congresul, președintele și Curtea Supremă, și tot i-ar mai rămâne. Mai vorbeam de marii acționari! Bennie Howards e mai mare decât toată țara!

Așa-i, dar aici și-acum, în direct, nu-i decât un jeg pe care-l

pot bubui ca pe-o minge de baschet. Și pe mine ce mă-mpinge? Luke și Morris s-ar putea să nu fie chiar atât de sonați pe cât par…

Conectă videofonul doi și Howards, cu ochii acum reci ca de reptilă, îl privi din atât-de-minusculul ecran, aidoma unei insecte captive în chihlimbar.

— Bine, Barron, rosti el cu glas sec, de afacerist, ți-ai marcat punctele. Am jucat jocul tău, și amândoi știm că nu mă pot pune cu tine la asta. M-ai lovit, și m-ai lovit rău. Poate că-mi poți face mai mult rău decât credeam, dar te avertizez, scoate-mă din rahatul ăsta, dacă nu, te termin *cu adevărat,* și rapid. Și nu mă vrăji, știi foarte bine c-o pot face. Ține-o așa, și-o să descoperi ce forță au cincizeci de miliarde… dacă va trebui, o să folosesc fiecare bănuț ca să te fac praf. Vei pierde nu numai emisiunea, îți pot investiga impozitele din ultimii zece ani, să te dau în judecată pentru calomnie și să cumpăr juriul, și asta-i fără să mă gândesc prea mult. Nu uita ce poți pierde… și *ce poți câștiga.*

Fraza îl trezi pe Barron ca o găleată cu apă rece azvârlită în ochi. Bineînțeles, pot continua masacrul, se gândi, dar adio *Capsați-l pe Jack Barron,* și adio congelare gratuită, și Dumnezeu știe ce-mi mai poate face nenorocitul de moș. Un vers vechi de-al lui Dylan îi reveni în minte:

Aș vrea să-i pot face marele număr Fratelui Bill
Pe vârful dealului să-l cetluiesc umil
Să pun s-aducă bârne, și pe Cecil B. de Mille…

Da, îl pot hali și el mi-o poate trage, dacă amândoi am vrea să facem cioaca lu' Samson. *Adevăratul* joc se numește cacealma.

Iar panoul îi spuse că mai avea șaizeci de secunde să-și joace mâna.

— Uite ce-i, Howards, începu el, ne putem omorî între noi sau s-o stingem. Alegerea-i a ta, băiete. Știi ce vreau, chestia pe bune, plus cealaltă. Nu mă răzgândesc… c-o chestie de principii. Poate că trag o cacealma, n-ai decât să-mi plătești cu sec, te rog chiar. Dar mai întâi, întreabă-te ce ai de câștigat făcând-o, ce poate să merite riscul de a pierde ce *tu* ai de pierdut. Sunt un țicnit periculos, Howards, nu mi-e frică de tine. Tu *ești* sigur că nu ți-e frică de mine?

Howards tăcu mai multă vreme, își mușcă buza, apoi spuse:

— Bine, ai câștigat. E negociabil. Scoate-mă din asta, și discutăm condițiile tale. E bine?

Panoul clipi „30 secunde” pentru o decizie imediată asupra cursului restului emisiunii, și a tot ce ținea de ea. Cât de aproape de „Unchiule”, asta o s-auzi de la Bennie, Barron o știa. Howards era în stare să spună orice acum ca să scape, gândindu-se că poate s-o întoarcă mai târziu, așii celor cincizeci de miliarde ale Fundației, dar habar n-are care-s ceilalți... am în mânecă haiul cu Luke Morris, suficient ca să-l conving pentru totdeauna, vine timpul adevărului, indiferent ce atu are el. Așa că, Bennie, te scot sau, oricum, nu dau *descabello,* te las în sânge, dar viu.

— Bine, Howards, lucrurile n-o să se înrăutățească în seara asta, dar nici nu te aștepta să punctezi cine știe ce în următoarele zece minute. Eu n-o să fac altceva decât să-i zăpăcesc pe spectatori.

— Dar m-ai înghesuit în colț, scheună Howards. Cum o să mă mai scoți nescalpat?

— Aici stă arta răului meu, Bennie, replică Barron. Îi trimise un rânjet ironic de superioritate. Ce-i, Bennie, n-ai încredere în mine?

Panoul clipi „în direct”, și Gelardi îl trimise pe Howards în același scaun de acuzat, în colțul din stânga jos.

— Despre ce vorbeam? făcu Barron. (Trebuie o retragere treptată, și nu totală.) Ah, da, *cercetare.* Cincizeci de miliarde de dolari destinați cercetării. Deoarece printr-o interesantă scamatorie Fundația e scutită de impozite, cred că americanii au dreptul să știe ce fel de... *cercetare* costă atât. Desigur, putem oricând să-i întrebăm pe băieții de la impozite, domnule Howards, așa că mai bine s-o zicem pe bune... *Cât* este bugetul anual pentru cercetare?

— Între trei și patru miliarde de dolari, răspunse Howards și Barron îi semnaliză lui Gelardi să-l scoată din boxa acuzaților și să-i dea jumătate de ecran.

— Cam departe de cincizeci de miliarde, nu? comentă Barron dar abandonând stilul tăios (haide, dobitocule, încercă să-i transmită prin telepatie, prinde-o, nu te aștepta să fac eu puncte pentru tine). Care-i chestia cu cele cincizeci de miliarde?

Howards păru că se relaxează puțin, prinzând firul care-i fusese aruncat.

— Ați vehiculat destul de nonșalant cifra aceasta, începu el, dar e limpede că nu înțelegeți ce reprezintă. Dacă ați fi studiat un Contract de Congelare, ați fi știut că 50.000 $ pentru un client *nu* este o taxă oferită pur și simplu Fundației. După moartea clinică, toate bunurile clientului intră într-un fond administrat prin procură de Fundație pe toată durata cât clientul este legal și biologic mort. Dar, la reînviere, bunurile plasate inițial în fond revin clientului, și doar dobânzile pe durata cât clientul se află în Congelator devin proprietatea Fundației. Deci, vedeți că cincizeci de miliarde nu sunt pur și simplu ai noștri pentru cheltuit. Este adevărat, e o sumă uriașă, însă realitatea este că trebuie s-o menționăm *integral* ca pe o rezervă pentru ziua când ne vom putea reînvia clienții, în esență, fondul este aidoma unei bănci… o bancă nu-și poate cheltui toate depunerile, iar noi nu putem risipi cele cincizeci de miliarde. De fapt, nu ne aparțin.

Nu *mă* poate face să apar nasol, se gândi Barron. N-o pot face nici prea ușoară, trebuie să mă retrag încetișor.

— Însă o asemenea halcă de capital crește al naibii de rapid, dacă nu cumva ești un idiot sau arunci banii pe cursele de cai, zise el. Și tocmai ați recunoscut că sporurile capitalului original aparțin Fundației, deci aveți miliarde care vă aparțin. Ce-i cu astea?

Howards răspunse imediat. (Acum a văzut-o! își spuse Barron.)

— Adevărat. Totuși cheltuielile noastre sunt enorme… vreo cinci miliarde anual pentru întreținere, și asta consumă dobânda pe capitalul inițial. Deci cele patru miliarde ale cercetării trebuie să provină din profituri făcute prin investirea *propriului* nostru capital. La urma urmei, dacă am începe să cheltuim *capitalul* cu cercetarea, am da rapid faliment.

Brusc, aproape fără să vrea, Barron înțelese că Howards îi oferise o armă ce putea face ca începutul emisiunii să fi fost o mângâiere drăgăstoasă prin comparație cu urmarea. Să fiu al dracu', își spuse, Bennie are tot interesul să-i țină morți pe înghețații ăia! în ziua când îi dezgheață și-i învie, el pierde fondul de cincizeci de miliarde. Trosnește-l cu *asta* băiete, și-l bagi în pământ! Păi… Ușor! Ușor! își reaminti. Trebuie să-l scoți din rahat, nu să-l bagi mai adânc!

— Deci totul revine la cercetare, rosti el, renunțând fără

chef la jugulară. Totuși, patru miliarde e un buget de cercetare al dracu’ de mare, suficient ca să tăinuiască… fel de fel de lucruri interesante. Ce-ar fi să explicați pe ce soi de cercetare cheltuiți lovelele alea.

Howards îl privi ucigaș.

Iisuse, la ce te-așteptai, Bennie? se gândi Barron. Eu trebuie să rămân Jack Barron care-le-dă-șuturi-n-cur, nu?

— Mai întâi trebuie să înțelegeți că toți cei aflați în Congelatoarele noastre sunt *morți.* Morți precum cei din cimitire. Congelarea criogenică nu face decât să oprească descompunerea trupurilor… trupuri care sunt de fapt cadavre. Problema readucerii la viață a unui cadavru este uriașă. Nu sunt savant și nici dumneata nu ești, Barron, dar îți poți închipui cam ce volum de cercetări și experimentări trebuie întreprinse înainte de a putea reînvia cu adevărat un mort – și totul e foarte costisitor. Apoi, trebuie găsite tratamente pentru ceea ce i-a ucis pe clienți… în majoritatea cazurilor, bătrânețea. Asta-i chestia cea mai dură, tratamentul bătrâneții. Adică, ce dacă ai reînviat un client de nouăzeci de ani, dacă n-ai terminat cu bătrânețea, el moare iarăși aproape imediat. Vezi cu ce ne luptăm? Toate acestea vor costa miliarde anual vreme de decenii, poate chiar veacuri. Cel aflat în poziția mea trebuie să privească în viitor, cu adevărat în viitorul îndepărtat… Și, pentru o clipă, ochii lui Howards părură că privesc într-un viitor inimaginabil.

Barron mai avu o intuiție: era oare posibil ca toată afacerea cu Congelatoare să fie un paravan? O cale de a strânge bani pentru altceva? O felie de tort de la un mort? Tot Programul de Congelare e inutil până nu rezolvă cu bătrânețea. (Și *de fapt,* cât costă congelarea aia gratuită? Poate că mă vând groaznic de ieftin…) Totuși bolboroselile lui Bennie din biroul meu despre viața veșnică *n-au fost* un paravan, era de-a dreptul vrăjit! Da, totul se adună… el nu vrea să rezolve problema reînvierii pentru c-ar pierde alea cincizeci de miliarde. Totuși, e absolut sigur că va trăi veșnic. Doi la unu că savanții Fundației o freacă cu cercetarea reînvierii; mălaiul gros trebuie să fie înapoia cercetării privind nemurirea. Și dacă *asta* răsuflă, câți fraieri o să mai sară cu alea cincizeci de miare? Bennie-băiete, o să stăm pe îndelete de vorbă. Ia să vedem dacă atingem vreun nerv, își spuse, o așa-numită operație de explorare, iar afișajul fulgeră „3

minute”.

— Într-o bună zi, toți oamenii vor trăi veșnic prin Fundația pentru Imortalitatea Umană, spuse el.

— Ce? mârâi Howards, ochii focalizându-i-se iarăși precum ai unui individ rechemat din transă.

— Citam unul din sloganurile Fundației. Nu despre asta-i vorba? Adică toate paralele cheltuite cu Congelarea sunt bani aruncați în vânt dacă n-ar duce cu adevărat la nemurire, nu? Ca un nătărău bătrân să vă dea peste cincizeci de mii, ca să-l puteți reînvia peste o sută de ani, ca să poată muri iarăși de bătrânețe după un an sau doi, mi se pare lipsit de sens. Programul de Congelare este o modalitate de a păstra câțiva oameni care mor acum astfel încât ei să poată avea nemurirea în viitor, atunci când îi descifrați secretele. Și de-asta, tipii tineri ca mine, țara în general, au ca principal țel în a lăsa Fundația să-și vadă de treburi, sloganul ăsta cum că *toți* oamenii vor trăi veșnic într-o bună zi, grație Fundației pentru Imortalitatea Umană, da? Deci ori ești cu artileria grea pe cercetarea nemuririi, ori totu-i o vrajă. M-ați înțeles Domnule Howards?

— Păi… păi… păi sigur că suntem! se bâlbâi Howards, iar ochii își recăpătară răceala de reptilă. La urma urmei, se numește „Fundația pentru Imortalitatea Umană”, nu „Fundația Congelării”. Țelul nostru este nemurirea, și cheltuim miliarde pentru asta, și de fapt…

Șovăi, și afișajul anunță „2 minute”. S-a poticnit de ceva, e clar, se gândi Barron, dar de *ce anume?* Se părea că era pe punctul de a dezvălui ceva ce nu trebuia… Încă 120 de secunde să încerc să aflu ce anume.

— Mi se pare, zise el, că având statutul de a fi lipsiți de impozite și, după cum ați recunoscut, cheltuind miliarde pentru cercetarea nemuririi, iar o parte din acești bani fiind, indirect, publici, ar trebui să le oferiți americanilor un raport de situație. Cum merge cercetarea asta costisitoare?

Howards îi azvârli o privire de-a dreptul otrăvită. Termină! îi răcneau ochii.

— Savanții Fundației au abordat mai multe direcții, răspunse el tărăgănat. (Și el e cu ochii pe ceas, își dădu seama Barron.) Bineînțeles, unele sunt mai promițătoare… Cu toate acestea, considerăm că trebuie explorate toate posibilitățile…

Barron apăsă de trei ori butonul de sub piciorul stâng și

Vince îl întinse pe trei sferturi de ecran, readucându-l pe Howards în scaunul acuzării, iar afișajul clipi „90 secunde”.

— Nu puteți fi mai exact? Spuneți-ne care este direcția cea mai promițătoare, și care e progresul înregistrat?

— Nu cred că ar fi corect să dau false speranțe atât de prematur, replică sec Howards, totuși Barron simți ceva, încordat? temător? amenințător? înapoia cuvintelor. Discutarea unor amănunte în acest mod ar fi o greșeală…

Deși chiar falsele speranțe sunt produsele tale cele mai profitabile, își spuse Barron. De ce nu vrei să ne dai o listuță cu vânzările, Bennie…? Nu cumva…

— Vreți să spuneți că ați cheltuit toate miliardele alea și n-ați înaintat nici măcar un pas? întrebă el cu un ton de neîncredere cinică. Asta poate însemna doar una din două: sau așa-zișii dumneavoastră savanți sunt idioți, ori nepricepuți, sau… sau banii din bugetul pentru cercetarea nemuririi merg în altă parte… cum ar fi promovarea Legii Congelării în Congres, finanțarea campaniilor politice…

— Asta-i o minciună! răcni Howards și păru că revine brusc la starea aceea ciudată de transă. Habar n-ai ce vorbești! („30 secunde” anunță afișajul.) Se înregistrează *progrese.* Progrese mai mari decât ar îndrăzni cine… Se cutremură, parcă dându-și seama, că-și pierduse cumpătul, și amuți.

Barron îi semnaliză lui Gelardi să-i dea tot ecranul. Aici e ceva, se gândi. Ceva mai tare decât… mai tare decât…? Oricum, prea tare ca să-l pierd. E și venit la fix, ca-ntotdeauna.

— Din păcate, anunță el, timpul nostru s-a terminat. A fost o oră interesantă, nu? Iar dacă povestea aceasta continuă să vă capseze, atunci miercurea viitoare sunați la 969-6969, prefix 212, și vom porni iarăși cu o altă oră de *Capsați-l pe Jack Barron.*

Reclama începu și el ieși din emisie.

— Vrea să…

— Nu! rosti Jack Barron chiar în clipa când vocea lui Gelardi răsună din intercom. Acum nu mai vorbesc cu Howards, indiferent ce vrea.

Gelardi schiță gestul de a-și smulge părul din cap înapoia peretelui de sticlă al studioului de control.

— N-am mai auzit vreo victimă de-a ta să fie atât de disperată, îi spuse. Trebuie să-l scoți de pe fir până nu se topesc toate conexiunile. Ce limbaj!

Ridicându-se din scaun, Barron simți cuprinzându-l vechea și plăcuta oboseală și se gândi, ca de obicei, să meargă undeva, să agațe o gagică și s-o fută până-i sar capacele… apoi, ca o răbufnire de energie, își aminti. Vremurile acelea erau apuse pentru totdeauna! Acasă la Sara, cu Sara acolo schimbări, schimbări, și de data *asta* și una în bine, așa ca o variație.

— Hai Jack, ce dracu', calmează-l pe Howards! se rugă Gelardi.

Cine pizda mă-sii îl vrea calm? gândi Barron. Cu acele ultime minute s-a întâmplat ceva, am atins un punct sensibil, și el a fost gata să scape prețioasa lui păsărică… tocmai pentru că nu era calm. Mai lasă-l să clocotească nițel, îl vreau furios și neatent când o să dăm cărțile pe față… și fără martori, Vince, băiete.

— Dă-i telefonul meu de-acasă, zise Barron. Dacă asta nu-l potolește, bagă-l în mă-sa. De fapt, de ce nu-i dai numărul și să-l bagi și-n mă-sa, fără să mai aștepți? Zi-i… zi-i că Mohamed n-are decât să vină la munte.

— Exact asta ne-ar trebui, un Howards…

— Lasă grijile pe seama mea, Vince. Băiatul-minune, Jack Barron, e tot deasupra.

După cum va afla în curând VIP-ul Bennie Howards.

9

Jack… Jack… poate că n-am înțeles niciodată, se gândi Sara Westerfeld, stând pe nivelul bucătăriei, deasupra sufrageriei și ascultând ploaia de mai răpăind pe geamurile luminatorului și zumzetul liftului, înălțându-se către holul de la intrare. De cât timp e *așa?* se întrebă. Cu siguranță, nu făcea așa ceva cu *Capsați-l pe Jack Barron* atunci când m-a dat afară… sau când l-am părăsit eu. Poate că a avut dreptate dintotdeauna, poate că *eu* l-am lăsat, refuzând să înțeleg ce voia de fapt.

Auzind ușa liftului deschizându-se, pașii bărbatului pe hol, prezența ființei lui deplasându-se ca o undă de șoc prin coridorul îngust, influențând necunoscute simțuri kinestetice, Sara se simți pe muchia unei alte conștiințe a contrastului bărbat-femeie, cu mult mai profund decât ceea ce se dezvăluia prin coborârea pantalonilor.

Puterea-i o treabă de bărbat, își dădu ea seama. Orice tipă care bunghește puterea, care simte cu adevărat unde este, se dovedește întotdeauna a fi un soi de mascul în cele din urmă. Puterea-i cumva legată de penis; nostalgia femeii după putere este nostalgia după penis, ea poate înțelege puterea numai dacă gândește aidoma cuiva care o înțelege. Puterea are chiar propriul ei simț temporal, tipic bărbatului: bărbatul poate aștepta, inventa, plănui cu ani înainte scheme viclene de așteptare, acumulând putere pe șest, apoi folosind-o bine – dacă bărbatul e bun în adâncul lui, ca Jack – ca un futai bun pe care un tip priceput i-l poate trage unei frigide, ținându-se, fără să-și dea drumul, până o aduce și pe ea la orgasm. Genul masculin de dragoste, genul masculin de gândire deliberat reținută, de emoții cuantificate calculat și numai la momentul optim, și nu cum face o femeie, care are nevoie să simtă totul complet în clipa când se petrece – bun, rău, iubire, ură, sula din ea. Așa cum unui bărbat îi place să fută o femeie, femeii îi place să *fie* fututǎ. Asta să fie tot ce a intervenit între noi, Jack? Eu gândind ca o mereu-acum femeie, tu gândind ca un bărbat-în-viitor?

Apoi el apăru în fața ei, cârlionții umezi încadrându-i ochii strălucind cu lumina obosită a o sută de bătălii, reamintite, din Berkeley, Los Angeles, acum, în sfârșit, din *New York,* ridurile de pe chipul lui aidoma unor linii temporale din visele trecutului în realitatea plănuită a prezentului, un mozaic al iubirii în trupul bărbatului cvadridimensional, spațiu-timp, zări băiețelul aflat

încă înapoia feței de bărbat, zări în amintire bărbatul care crescuse sub armura moale și lucitoare a trupului băiețașului pe care-l simțise în luptele de stradă ș în dormitoare, iubi băiatul și visul lui, și bărbatul cu trecutul lui, și pe JACK BARRON (cu majuscule de foc) din trecut-prezent-viitor, războaiele amanților muritori împotriva morții… oh? acesta este un *bărbat!*

Îl sărută iute, dar profund, cu limba; agitată, se smulse de lângă gura lui, continuând să-l țină cu brațele pe după gât, și spuse:

— Jack, Jack, te-am văzut la televizor, te-am privit cu *adevărat,* am văzut cu *adevărat* pentru prima dată ce făceai. Ai fost magnific, ai fost tot ceea ce am știut dintotdeauna că vei fi din prima zi când te-am cunoscut în Berkeley, dar mai grozav – mai grozav decât orice mi-aș fi putut imagina – pentru că pe atunci eram o fetiță, și tu erai un băiat, dar astăzi ești bărbat, și eu… Ei bine, poate că la înaintata vârstă de treizeci și cinci de ani părăsesc adolescența și sunt gata să încerc să te iubesc așa cum o *femeie* trebuie să iubească un bărbat.

— Asta-i… ăă… mișto, rosti el, și acum Sara se înfiora până și de felul cum era preocupat, vechea preocupare concentrată în depărtare din Berkeley, gândindu-se prin ea, deasupra ei, gânduri masculine calde și ațâțătoare, învăluind-o în el, momentele în care întotdeauna îl iubea cel mai mult.

— Mișto, și pricep ce-ai spus… despre noi. Dar emisiunea… uite, Sara, trebuie să-ți spun câteva chestii. Să nu crezi că m-am întors la stilul vechi și idiot al Puștiului Bolșevic. Bănuiesc că multora li se pare așa, și au existat momente când eu… însă nu mai fac nimic degeaba, și sunt niște lucruri care…

— Știu Jack, încuviință ea. Nici măcar nu mai trebuia să-mi spui. Se vede pe tine. Ești implicat în ceva mare, ceva important, genul de acțiuni pentru care ai fost dintotdeauna hărăzit. Ceva real, așa cum obișnuiai…

— Nu-i ceea ce bănuiești, și n-o bănuiește nimeni, murmură el, cu sprâncenele încruntate înaintea unui ascuns lanț de gânduri polifonice. Eu însumi nu cunosc întreaga poveste. Dar simt ceva, o pot adulmeca… ceva atât de mare, atât… Mi-e frică să mă gândesc la ea până o…

Țârâitul videofonului îl întrerupse.

— Deja? făcu Jack, și se repezi în josul treptelor, traversă covorul până la consolele din perete, conectă videofonul și se

întinse pe jos, iar femeia îl urmă la câțiva pași.

— Care-i treaba, Rastus? întrebă, iar Sara se așeză lângă el, și-l văzu pe ecran pe vechiul amic Luke Greene, și-și aminti vremurile bune pe când se regula cu Luke, înainte de a-l întâlni pe Jack.

— Lasă-mă pe mine, Huey, răspunse Luke, mulți se-ntreabă care-i treaba cu tine?

Jack ridică videofonul și întoarse camera spre Sara.

— Bună, Luke, vorbi ea, a trecut multă vreme…

El îi întoarse zâmbetul, complet lipsit de ranchiune pentru vechea istorie a amantului, un zâmbet de pură prietenie.

— Oho, bună, Sara, tu și Jack…?

— Acuma o știi, Maestre, reveni Jack cu camera asupra lui. Suntem iar împreună, și de data asta pentru totdeauna.

Când el o ciupi, fiorul de a fi proprietatea bărbatului ei predestinat o străbătu pe Sara.

— Ei, felicitări, copilașii mei, spuse Luke. Sara, poate că tu o să-l mai aduni pe amărâtu' ăsta de pe străzi, să-i mai dai ceva din chestiile alea de pe timpuri, bune pentru amicul Jack Barron, și bune și pentru CJS.

Sara întrezări un licăr iritat în ochii lui Jack, și se întrebă de ce oare, iar Barron replică:

— Am impresia nasoală că de fapt pentru cioaca asta, cu Campania Puștii Bolșevici, m-ai sunat, Luke. Sau pur și simplu folosești impozitele cetățenilor din Mississippi pentru convorbiri interurbane consacrate complimentelor? Ce se petrece-n ciudățenia aia căreia îi zici mintea ta?

— Mai degrabă, mintea *ta* pare să se schimbe. Ești iarăși cu Sara… și, după emisiunea de azi, s-ar prea părea că ești iarăși cu noi. Bun venit pe drumul oamenilor, Jack.

— Cum…, despre ce drum zici că-i vorba? pufni Jack. Ai zis drumul șobolanilor, Lothar? Drumul dinspre nicăieri către uitare? Drumul, căcat… nici măcar n-o să mă vezi pe-acolo.

— Termină cu vraja, spoitule, făcu Luke, acum nu te mai cerți cu Bennie Howards. Ai microbul, Claude, știam că-l ai. Îl simțeai, este? și când ai intrat în emisie cu Bennie nu te-ai mai putut abține… Ei bine, te-ai arătat, Jack. Te-ai arătat mie și altora, inclusiv grăsanelor de fosile republicane.

— Ce dracu' bolborosești acolo? întrebă Jack, și Sara simți că vorbea serios, era derutat de vorbele lui Luke în aceeași

măsură în care ea era derutată de Jack, și se întrebă dacă și el simțea apropiindu-se umbra unui eveniment mare și important.

— Vorbesc despre emisiunea ta, ce altceva? exclamă Luke. N-am mai văzut niciodată un VIP atât de ciopârțit; cred că Bennie lasă o dâră de sânge de-aici și până la locul lui din Colorado. Ce dracu', nenică, știi despre ce vorbesc, ai zis-o chiar tu, și-ai zis-o perfect. Ceva pentru fiecare. Morris a cotit-o cu aspectul economic; e condiția blestematei lor de Platforme Adam Smith – gușterii care vor să se bage-n afacerea congelării sunt gata să plătească baban. Am zis-o dintotdeauna, nenică, un tip care are instinct pentru politică nu-l poate abandona, uite-așa! Poate că l-ai cam slăbit pe Bennie la sfârșit, da să știi că-ncep să cred c-a fost mai bine așa. Cum zice Morris, trebuie să ne consolidăm poziția încet, da' sigur, înainte să te băgăm în față la anul.

— Te rog, folosește cuvinte de-o silabă pentru noi, fetele palide ignorante, îl auzi Sara pe Jack, continuând să se prefacă derutat.

Dar *te prefaci,* Jack, nu-i așa? se întrebă ea. Îl păcălești pe Luke*...* Hei, ce se-ntâmplă? Și se simți ca pe vremea când avea unsprezece ani, trăgând cu ochiul printre scândurile barăcii și urmărind siluetele dezbrăcate ale băieților făcând chestii urâte-de-băiețași, dar excitante. Ca pe vremea când Jack stătea în pat alături de ea și vorbea la telefon chestii importante cu Luke, peste trupul ei tăcut, ascultând, și ce bine, oh cât de bine este să fii iarăși Sara *Barron,* privindu-mi bărbatul cum face lucrurile lui bărbătești...

— Un cuvânt de o silabă, cum ar fi da? replică Luke. Tocmai am vorbit cu Morris și băiete, cuvântul e *da.* Ai scos-o, ți-ai făcut toate punctele cu VIPii republicani, pe care îi pierduseși înjurându-l pe Morris. După felul cum l-ai ras pe Howards azi – și-au fost încântați că l-ai legat de Hennering – sunt mierliți după tine-n carne și oase. Știi ce cabală micuță și unită sunt tipii, așa că dacă Greg Morris spune că-ți poate garanta nominal candidatura, cu condiția să le dau CJS, îți *dai seama* că asta înseamnă că s-au pronunțat toți VIPii lor. Și cu cuvântul ăsta în mâneca lui moș Luke, nu-ți mai fă griji, suntem aranjați cu Consiliul CJS.

Știi ce-nseamnă asta, Clive? Bunghești? O s-o facem! O s-o facem cu adevărat, nu mai e un vis de drogat din Berkeley, nu

mai e un șmen cum am acolea, ci tot dichisul, Jack, pân' la capăt, o Administrație Națională CJS, așa cum ne spuneai în podul ăla mizerabil. Ți-a trebuit al dracu' de mult să-ți amintești cine-ai fost, dar, Claude, s-a meritat, când te-ai întors la bază, copil minunat, n-ai adus numai slănina, ai adus tot porcul cu tine.

— Pentru Dumnezeu, Jack, explică-mi! interveni ațâțată Sara. Despre ce vorbiți voi?

Jack se strâmbă și-i întinse videofonul.

— Dă-i drumul, Machiavelli, făcu el cu o ciudată oboseală. Fă-o! cel puțin n-o să faci fețe-fețe. Zi-i doamnei despre ce-i vorba.

— Adică nu i-ai...? exclamă neîncrezător Luke. Sara, noi, hamalii și pălmașii o să-l facem pe cretinul ăsta care te regulează viitorul președinte al Statelor Unite, doar atât.

Jack smulse videofonul înainte ca femeia să poată răspunde, înainte ca ea să poată face altceva decât să se holbeze la el, de parcă ar fi fost un avatar mistic, brusc dezvăluit în glorie totală de un fulger de lumină psihedelică. Da! Da! se gândi Sara, unde în lume există un bărbat mai mare decât Jack, și cine i se poate împotrivi dacă se dezgolește, întregul, totalul cavaler-de-Berkeley în armură-de-carne-moale, JACK BARRON, în fața a o sută de milioane de spectatori? Ei *trebuie* să-l dorească, nu are altceva de făcut decât să-l arate lumii pe *Jack.*

— Și eu am un cuvânt de o silabă pentru tine, Luke, și e la fel de lung, spuse Jack. Cuvântul e *nu.* Dacă voi fi desemnat n-o să candidez, dacă voi fi ales n-o să conduc, și toată vraja aia a lui Sherman. Bun, să presupunem că-mi poți obține candidatura din partea republicanilor și CJS-ului. Să mai presupunem că moare și Pretendentul, ca Hennering, și eu ajung în cursă cu o slugă clară de-a lui Howards, și toți sunt criță de alegeri, așa că câștig. Și dup-aia? Habar n-am ce trebuie să facă un președinte, și ce-i mai important, n-am talent să-nvăț. Pur și simplu, *nu-i* treaba mea.

— Nicio problemă. O să ai destule genii politice, ca tine desigur, care să dirijeze după...

— Ascultă, Svengali, nu-s marioneta nimănui, nici măcar a ta. Și n-o să fiu niciodată, nu uita asta! Mă crezi așa prost să nu știu care-i treaba? Tu și Morris vreți un candidat-imagine, un Eisenhower, un Reagan, o căcăcioasă de celebritate fără minte

și care să dea din buze, atât, cineva pe care să-l puteți împacheta și vinde drept săpun. Și răspunsul e *nu.* Dacă ești așa de prieten cu Morris, de ce nu candidezi chiar tu?

— Ăsta-i un *videofon,* nu? rosti Luke cu amărăciune. Uită-te bine la culoarea mea și repetă chestia aia, *spelbule.*

— Iartă-mă Luke, îmi pare *cu-adevărat* rău, rosti Jack cu reacția aceea reflexă, instantanee, radarul din pântece care părea să-i spună întotdeauna când rănea, intenționat sau nu, cu empatia aceea interioară de băiețaș vulnerabil pe care Sara o iubise dintotdeauna, înapoia exteriorului trage-le-un-șut-în-cur.

— Mă cunoști, nenică, continuă deschis Barron. De fapt nici nu-ți observ culoarea până nu-mi dai cu ea în ochi. Nu te vrăjesc ca să mă crezi. Oricum, am zis-o pe bune – tu ar trebui să fii președinte, nu eu. Te-ai zbătut atâția ani în direcția aia, deși știai... *cu ce te* lupți, pe când eu am fost în cu totul altă traistă, în industria spectacolelor... Și ăsta-i un alt motiv al refuzului meu. Cine-s eu ca să dansez pe terenul tău și să fac sluj? Încearcă și bagă-te cu o convorbire în emisiunea mea, și te fac praf. Hai să rămânem prieteni, dar fiecare să se ocupe de răutățile lui.

Sara zări o imagine a sărmanului rănit Luke (marcat de aceeași situație încă din zilele Berkeley, se gândi ea.

Negrul numărul unu, întotdeauna pe locul doi, fiind de culoare și prea șmecher ca să nu știe că aceea avea să fie poziția lui mereu), zâmbind (ce curaj să fii negru și să rămâi bărbat, își amintea cât de reținut, cât de detașat fusese, chiar și în pat), și vorbind indiferent, în stilul lui personal:

— Știu că ai dreptate, Clyde. Dintotdeauna am știut, eram mai bun decât tine, dar niciodată nu m-am gândit că in cele din urmă o să accepți. (Și Sara, prin simțurile amintite de corp cunoștea nivelul triplu – lealitatea cocoțată peste realitate – al sarcasmului lui Luke.) Realitatea este că tu o poți face iar eu nu, pentru că tu ești o față-palidă și eu un cioroi – e simplu, și nu *tu* ești cel vinovat. Însă de asta trebuie s-o fac prin intermediul tău. De asta toți trebuie s-o facem prin intermediul tău. Ce-i CJS-ul, decât o colecție de ratați, hipioți. Puști Bolșevici sau ratați pur și simplu, crezi că mă amăgesc singur? Tu ești singura albitură de talie pe care-o avem, singurul gagiu care poate căpăta mălaiul și ajutorul republicanilor. Poți fi și-un nenorocit de cimpanzeu, tot va trebui să fim de acord – pentru că ești singurul maimuțoi

care poate câștiga.

Sara simți un fior al vechiului și amintitului sentiment pentru Luke, cel cu sânge-n el să spună adevărul, și cu creier ca să-l spună bine, și, deși toți păleau pe lângă Jack, ea simțea o satisfacție plăcută și caldă, amintindu-și cum, odată, reușise să-i ofere lui Lukas Greene un leac pentru rana neagră veșnic deschisă.

— Iartă-mă Luke, dar răspunsul rămâne nu, spuse Jack. Și-i poți spune și lui Morris să renunțe la idee. N-are rost nici măcar să vă mai gândiți la ea. N.U. Nu!

— Bine, Frățioare Iepuraș, n-o să te azvârl în tufa de măceș, rosti Luke. Nu azi. Dar îți spun c-o să-l port pe Morris cu vorba cât pot mai mult, până o să te conving să te răzgândești.

— N-o să reușești.

— Sara, zise Luke, spune-i lui labă ăsta cum sta treaba. Poate c-o să-i intre în căpățâna aia de beton. Sunt obosit, copchilași, mă duc să linșez fo două cefe roșii, sau altceva, să mă relaxez puțin. Ascultă-ți gagica, Jack. Te cunoaște mai bine decât te cunoști tu, îți cunoaște partea cea bună, partea de care tu se pare că n-ai habar. Ascult-o, da, idiotule? Mai vorbim.

Întrerupse legătura: Jack lăsă videofonul și se priviră amândoi – vechea înfruntare a jocului tăcerii, cine avea să zbiere primul?

— Jack, eu...

— Trebuie s-o aud și de la tine, Sara? Trebuie chiar toți să-mi spună ce dat dracu' sunt? Lua-l-ar dracu' de trecut! Tu și Luke... crezi că Luke chiar *știe* ce-o să fie? Tu ești sigură?

— Dar, Jack, *președinte...* Cuvântul era o enormitate în gura ei, înăbușind gândurile imposibile pe care le implică.

— Președinte, căcat! Un vis drogat! Ai văzut emisiunea. Howards are un capital de cincizeci de miliarde, și știe că-l poate sau nu folosi în mod legal, puterea lui rămâne. Bennie Howards o să-l aleagă pe următorul președinte, și-ar fi bine să mă crezi. I-am lăsat să-mi facă propunerea, și am privilegiul de a pierde – nu doar președinția, dar și show-ul... și poate chiar mai multe. Pentru ce, pentru ocazia să dau din clanță? Păi, sunt *plătit* ca să fac asta în fiecare săptămână.

— Totuși. Jack (Oare nu se poate vedea așa cum îl văd eu?), tu o *poți* face. Ești...

— E tare mișto să știi că gagica ta te crede un fel de zeu.

Asta și o mie cinci sute de parai îți ajung pentru chiria lunară pe salteaua asta. Ce-o să facem, dacă arunc totul în aer, kamikadzându-mă în Howards, o să deschidem un bordel, cu tine la ușă?

— Dar…

Țârâitul videofonului îi întrerupse din nou.

— Dacă-i Morris, o să-i zic să se ducă-n…

Femeia îi zări chipul preschimbându-se brusc într-o mască de calcule reci; o străbătu un fior de gheață când privi ecranul videofonului peste umărul lui și se trezi privind cenușia mască mortuară a omului-reptilă, masca înspăimântătoare a puterii vieții-și-morții bărbatului care-i reunise pe ei doi, din motive personale, teribilul chip alb și lipsit de ferestre al lui Benedict Howards.

— Imbecilule! Trădător nenorocit! urlă Howards. Sara îi putea simți pielea încinsă, puterea reptiliană a fricii, urii, mâniei, dinții de stârv aproape gata să iasă prin ecran, dinții albi, nepătați, în jurul limbii despicate, de șarpe, scuipând venin spre gâtul lui Jack. Vederea unui bărbat cu o asemenea putere hidoasă, un bărbat ce deținea secretul care o putea distruge, să-i distrugă pe Jack și Sara *Barron,* iarăși și pe vecie, cu o asemenea furie întunecată și lipsită de judecată, o îngrozea și se simțea într-adevăr ca o pasăre înaintea unei cobre.

Dar vraja se destramă în clipa când Jack vorbi:

— Uite ce-i, Bennie, rosti el în stilul pe care Sara îl recunoscu ca fiind masca leneș-indiferentă-calculată pentru a-i înfuria și intimida pe cei cu putere adevărată, derutându-i cu un calm mai-mare-ca-al-tău. Am avut o zi grea și n-am chef să te-aud țipând. Din motive evidente, numărul acesta e secret și nu l-am lăsat pe Vince să ți-l dea ca să zbieri la mine ca un babuin cu curul roșu, care are hemoroizi. Dacă vrei să-mi spui ceva, inspiră adânc, numără până la zece, aprinde-ți un Acapulco Golds, și potolește-te, sau închid și pun videofonul pe „ocupat”. Ai priceput?

Iar în momentul prelung de tăcere care urmă, Sara simți cum o apasă o greutate. *Bennie?* Jack îi spusese *Bennie! Trădare?* Howards spusese „trădător”!

Simțea tensiunea dintre cele două personalități bâzâind în liniștea dintre Jack și Benedict Howards prin circuitul videofonului; simți liniștea aceea sperând pe numeroase niveluri

ale confruntării putere-viclenie; putu citi, în imaginea micuță a lui Howards – furia de reptilă părând că se contractă în sine într-o fațadă peticită de control de fier – că Jack era, într-un fel, mai puternic și că amândoi bărbații o știau.

— Bine, Barron, rosti în cele din urmă Howards cu o voce de oțel, voi presupune că discut cu o ființă omenească rațională, și nu cu un zănatic. O ființă omenească rațională ar trebui să știe ce se-ntâmplă când îl tragi în piept pe Benedict Howards. Credeam că am ajuns la o înțelegere. Ziceai că mă scoți din rahat, și dup-aia ai întors-o și…

— Hei, ce-i chestia asta cu trasu-n piept? făcu Jack. (Și Sara simți că *nu* juca teatru. Totuși, ce există între Jack și Howards?) Nu voiam să te scot din nimic. Atât doar că nu băgăm cuțitul până la capăt în ultima repriză, așa cum puteam s-o fac. Ți-am oferit ocazia să vorbești despre cercetare și să-ți marchezi punctele, nu? Nu-i vina mea că nu ești un profesionist ca mine. Ți-am dat replica perfectă ca să poți spune lumii ce grozav merge cercetarea nemuririi, și-ai ratat ocazia să dai lovitura în lumea spectacolelor. Dacă mă gândesc bine, te-ai comportat destul de ciudat – de parcă aveai ceva de ascuns…

— Lasă asta, rosti sec Howards. Avem de lămurit niște afaceri, ții minte? Deja m-ai costat Dumnezeu știe câte voturi în Congres, cu ultimul dezastru, și e momentul…

— Nu la telefon, îl întrerupse Jack. La mine în birou, mâine la două.

— Ascultă, Barron, m-ai plimbat destul. Nimeni nu face mișto de Benedict How…

Jack hohoti, și Sara recunoscu un râs calculat.

— Dacă insiști, Bennie… poate c-ar fi mai bine să-ți spun că nu sunt singur.

Jack o privi. Sara putea desluși lumi întregi înapoia acelor ochi, lumi străine, de viclenie și putere, lumile de încleștare clandestină Jack-Howards. Și, cu un fior de teamă, se întrebă dacă Jack vedea lumile dinapoia ochilor. Howards controlând-o, răsucind-o, trimițând-o pentru el și din motive personale (Oare astea erau afacerile despre care pomeneau? O vânzare către Benedict Howards? Oare sunt o perfectă poliță de asigurare a omului-reptilă?) și propriul ei plan cuprins în ale lui…

— Ce? strigă Howards, Ești nebun? Vrei să ne razi pe amândoi? Cine…

— Potolește-te, Bennie, rosti Jack. E doar fosta și viitoarea mea nevastă, Sara... Sara Westerfeld, născută Barron, născută Westerfeld. Nu poți ține secretele față de gagică prea mult timp. Râse fals. Oricum, nu atâta cât poate ea să-și țină secretele față de tine.

Sara simți un moment de panică pură. Jack *știe?* Despre Howards și mine? I-a spus omul-reptilă? Sau îi spune acum, folosindu-mă împotriva lui? Să-i spun acum totul lui Jack? Este momentul? Prea devreme! Prea devreme!

Howards râse, un râs rece, Sara știu că era pentru *ea,* știu că se pricepe să-i citească gândurile.

— Nici nu mă gândesc să mă amestec în viața ta sentimentală, Barron, zise el. Și Sara putu simți pumnalele sarcasmului crestând-o, Howards jucându-se cu ea, amintindu-i de puterea lui de a o distruge prin Jack... și pe Jack prin ea.

— Bine, mâine în biroul tău. Vin la noapte cu avionul Și... și transmite-i salutările mele lui Sara Westerfeld. Apoi întrerupse legătura.

Jack se întoarse spre ea, și femeia îi simți șovăiala din ochi identică cu a ei. Undeva ridicându-se în interiorul ei, simțea tensiunea subterfugiului, o bulă așteptând să explodeze. Spune-i! Spune-i totul! Dar... dar e momentul? Va juca jocul nostru dacă...? Sau va fi sfârșitul a tot ce a existat între noi, pentru totdeauna? Totdeauna, un cuvânt uriaș... și o miză și mai mare.

Hotărî că hotărârea trebuia să-i aparțină lui Jack, nu ei. Dacă el avea să-i spună că Howards îi oferea un loc în Congelatoare, ea o să știe că bărbatul era așa cum avea să fie întotdeauna, și o să-i spună ce era în realitate Howards, și împreună urmau să-l distrugă.

— Ce-a fost asta? întrebă ea inexpresivă, și simți clipa, umbra următoarelor lui cuvinte, atârnând ca un satâr deasupra vieților lor, deasupra a tot ce fusese, și tot ce putea fi... pe *vecie.*

Jack ezită. Sara simți vârtejul deciziei dinapoia ochilor, dar când vorbi, simți momentul rodnic împins la o parte, amânarea vizitei la dentist, și zări scutul ridicându-se înapoia ochilor, universuri de pericole ferindu-se din calea momentului mutual al adevărului fatal, care știau fiecare că trebuie să vină în curând.

— Nu știu încă, răspunse bărbatul. Dar mâine voi afla. Și... ai încredere în mine până atunci, Sara. Acum nu-ți pot spune.

Undeva în adâncul ei, Sara oftă ușurată, simțind șablonul minciunilor, vrăjilor, eschivărilor ca pe un fel de ironică legătură între ei. Dar mai știu că acea falsă legătură nu avea să dureze dincolo de mâine – după întâlnirea lui Jack cu Howards, între ei avea să existe fie adevărul… fie nimic.

— Da, domnule Barron, nu, domnule Barron, puteți domnule Barron, mormăi Jack Barron, jucându-se cu pachetul de Acapulco Golds, o invitație sardonică în dezordinea de pe biroul lui, din ziua lui, din capul lui. Lua-o-ar dracu pe Carrie, își spuse. Aș fi înțeles dacă-și părăsea slujba sau aranja cu Rețeaua să se transfere altundeva, cine i-ar fi băgat vină? Nici vina mea, nici a ei. Dar nu, cățeaua vrea să continue cu spectacolul, păpușica stă acolo cu căcatul ăla de da-domnule, nu-domnule, și surâsul ăla larg de birou ia-muie-lăbarule… Tot șucărită pe mine sau doar o sadică…? sau poate că-i anotimpul de jocuri și distracții, trebuie s-o concediez înainte de a zice ea „plec”, altfel pierde două sute de dolari. N-ai decât să te duci în mă-ta, Carrie, stai și fierbe-te-n bila proprie până faci păianjeni la fofează, c-atunci o să-ți mai joc jocul, și cu tine.

Scoase o țigară, o vârî în gură, o aprinse și începu jocuri ațâțătoare cu fumul marijuanei, aspirându-l până în fundul gâtlejului, expirându-l fără să fi inhalat nimic, întrebându-se dacă ar fi fost o idee deșteaptă să înceapă „făcut” marea scenă cu Howards.

Fumul dulceag promitea o scăpare de Luke și Sara și Carrie. Toți jucând jocurile lor mărunte și imbecile pentru mize mărunte și imbecile și așteptându-l pe Jack Barron să se arunce cu totul pentru a le sprijini acțiunile mărunte și imbecile. Dar ceva îl oprea, și faptul că putea adulmeca doar urma unui vag iz (ca al unui pește mort de-o săptămână, aflat de cealaltă parte a străzii) îl tensiona cu *adevărat.* Ce poate fi mai tare decât președinția Statelor Unite? se întrebă. Ce poate fi mai tare decât cincizeci de miliarde de dolari? Ce morții mă-sii *poate* fi atât de tare? *Ceva* este, o miros, o simt, așa cum un drogat simte mașina poliției aflată la cincizeci de străzi mai departe. Nenică, e acolo, indiferent ce-o fi, altfel Bennie Howards e complet țicnit ca să se poarte așa cum o face. Și dacă mă gândesc mai bine, ar fi interesant de aflat, cu atuurile pe care le am.

Se întrebă însă dacă atuurile lui erau cu adevărat invincibile, așa cum păreau, prea al dracu' de bune pentru divizia în care juca, dacă Bennie era chiar atât de groaznic? Să fiu eu atât de bun? La dracu', Bennie știe ceva ce eu nu știu, de fapt de-asta m-am băgat în jocul ăsta, și știu că acel ceva necunoscut e asul de treflă, și cineva îl are cu siguranță, dar de unde gura mă-sii pot ști cine îl are, dacă nu știu ce este?

Și ce-o fi, băiete, e tare, destul de tare pentru ca Howards să facă spume la gură, când a avut ocazia să se apere în emisiune, destul de tare ca să-l îngrozească atunci când a fost cât p-aci să scape secretul… și destul de tare ca să-și piardă cumpătul; la sângele lui rece de șarpe, asta e *tare.*

Stinse chiștocul în scrumieră. Fără droguri azi, își spuse. Azi, cartoforul Jack intră în jocul cel mare pentru miza cea mare, și-ar fi bine să-ți ții capul pe umeri, când Bennie…

— Domnule Barron, domnul Benedict Howards dorește să vă vadă, anunță din intercom glăsciorul lui Carrie, rece ca gheața.

— Trimite-l înăuntru, *domnișoară* Donaldson. Mulțumesc, *domnișoară* Donaldson, mai du-te-n mă-ta, *domnișoară* Donaldson, rosti Barron, pronunțând și ultimele cuvinte pe același ton, dar după ce întrerupsese intercomul.

Când Howards se năpusti, gata să cadă, prin ușă, trântind o geantă diplomat, fără îndoială burdușită cu documente, pe birou și așezându-se imediat, fără niciun cuvânt, aidoma unui diplomat rus sosind la a nu-știu-câta ședință a Conferinței de Dezarmare din Geneva, Barron simți un fulger străbătându-l; privea un Benedict Howards pe care nu-l mai văzuse niciodată – un acționar texan eficient, cu chip de piatră, care venise din Panhandle cu buzunarele găurite, și care luptase și-și croise drum spre punctul de cincizeci de miliarde de dolari, unde ținea în puterea vieții asupra morții peste două sute treizeci de milioane de oameni, și avea să-l controleze pe viitorul președinte al Statelor Unite ca pe un judecător surd de la țară. Era divizia întâi, așa era, și Barron o știa.

O știe însă și Bennie, se gândi, în vreme ce Howards îl privea ca un gargui din piatră, așteptându-l – pe omul pe al cărui teren se afla – să facă prima mișcare. Văzându-l pe Howards, domnul Campion al Diviziei însuși, privindu-l cu mânie, nu cu teamă în ochi, ci cu răceală și, pentru întâia oară, cu un

respect viclean, calculând, Jack Barron înțelese imaginea puterii oglindind adevărata aproape-teamă a propriei sale imagini în carne și oase... și, în ochii reci ai lui Howards, acordându-i complimentul suprem al examinării lipsite de patimă, simți aroma amețitoare a propriei sale puteri.

— Bine, Howards, rosti el cu un glas tăios care văzu că-l surprinse pe acesta, fără șmecherii și artificii. Ai venit să discutăm afaceri, eu mă aflu aici pentru a discuta afaceri, și amândoi o știm. Dă-i drumul. Fă-ți strigarea, dar simplu, în cuvinte de o silabă.

Howards deschise servieta și așeză pe birou trei copii ale unui contract.

— Ăsta-i, Barron. Contractul de Congelare Standard, în trei exemplare, semnat de mine, clauza banilor notată cu „Proveniți din donație anonimă”, și făcut în numele lui Jack Barron, intrând în vigoare imediat. Asta azvârli, dacă nu joci cu mine, o congelare gratuită și legală, pe care nu ți-o poate lua nimeni.

— Și, bineînțeles, „donatorul anonim” se va dezvălui ca fiind chiar Benedict Howards, care va trimite presei și o copie a contractului, dacă-l semnez și dup-aia nu joc cum mi se cântă, spuse Barron simțind cum puterea umple aerul cu izul auriu al necromanției.

— Trebuie să am și eu o asigurare, zâmbi profesional Howards. Perfect, Barron, semnează pe linia punctată, și să ne apucăm să reparăm daunele aduse Legii Congelării de gura ta mare.

— Înțelegerea noastră n-a fost așa, și o știi prea bine Nu angajezi un servitor, ci închiriezi serviciile mele în calitate de, cum să-i zicem, consilier în relațiile cu publicul? Asta-i meserie de profesionist, și înseamnă că trebuie să știu absolut totul despre produsul pe care îl recomand. Totul Howards. Pentru început, ar trebui să știu: *de ce* ești așa înnebunit după mine?

— După chestia de-aseară, mai mă întrebi așa *ceva* pufni Howards. (Barron își dădu seama că reacția era premeditată.) Grație ție, Legea Congelării are necazuri. Eu am nevoie de ea, ceea ce înseamnă că am nevoie de voturi în Congres, ceea ce înseamnă că am nevoie de presiunea maselor în favoarea *mea,* ceea ce înseamnă că am nevoie de legătura ta cu o sută de milioane de voturi, ceea ce înseamnă, din păcate, că am nevoie de tine. Dar nu mă înțelege greșit, dacă-mi spui „nu”, atunci o

să am nevoie de scalpul tău țintuit de ușa hambarului... și-l pot avea. Ești băgat prea mult, Barron, ori intri în jocul meu, ori nu te mai bagi deloc.

— Minți, comentă sec Barron. Legea ta era pe țeavă până am început să fac valuri, și n-am făcut valuri până n-ai început să faci pe durul cu mine. Deci inițial nu m-ai urmărit ca să-ți salvez legea. Era vorba de altceva, ceva mai barosan, și eu nu mă bag în nimic până nu știu exact despre ce-i vorba.

— M-am săturat de tine! se răsti Howards, și Barron fu sigur că în sfârșit străpunsese calmul lui Bennie. Ai tot încercat de atât timp să mă convingi cât de periculos ești, bine, gata, sunt convins. Știi ce câștigi din convingerea asta? câștigi faptul că știu că trebuie să te zdrobesc, așa cum aș zdrobi un scorpion, dacă nu respecți regulile jocului. Un scorpion e mortal, mă poate ucide dacă-i dau ocazia, însă asta nu înseamnă că în clipa când văd că a devenit cu adevărat periculos nu-l pot strivi ca pe un gândac. Pentru că e un gândac, și-așa ești și tu.

— Nu mă amenința, rosti Barron, jumătate calculat, jumătate răspunzând la semnalele adrenalinei. Nu mă face să cred că sunt cu spatele la zid. Pentru că dacă o să mă mănânce spatele, voi face o emisiune despre Fundație, pe lângă care aia de ieri va fi o simplă reclamă. Iar următoarea va fi mai dură, apoi și mai dură, săptămână după săptămână, până mă poți alunga de pe post, Și-atunci, Bennie, o să fie deja prea târziu.

— Tragi cacealmale, Barron. N-ai curajul să-ți distrugi cariera doar ca să mă termini pe mine. Și nici nu ești atât de prost să te arunci în neant, un nimeni terminat, care n-are unde să se ducă.

Jack Barron zâmbi. Bennie, își spuse el, ai intrat drept în zid. Deci n-ai ce căuta aici, mare mahăr, uite și cei patru ași ai mei!

— Curios să spui așa ceva, Bennie, tărăgăna el vorbele, pentru că m-au căutat mulți oameni care mi-au indicat un loc unde *ar* trebui să mă duc.

— Pe-ăla îl cunosc și eu.

— Mă bucur să văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului, o să ai nevoie de el. Dacă mă obligi să distrug emisiunea, masacrând Fundația, nu va fi doar o răzbunare dementă. Știi, sunt oameni care chiar mi-au cerut s-o fac, oameni *puternici,* precum Gregory Morris și Lukas Greene, care m-au implorat să fac jocul lor, și să te rad, și la dracu cu *Capsați-l pe Jack Barron.* Iar ei îmi

oferă ceva mai mare decât orice ai scos tu până acum. Barron se opri și așteptă reacția.

— Iar supralicitezi, și de data asta se vede. Ce ți-or fi putut oferi mai de preț decât un loc într-un Congelator, decât șansa de a trăi veșnic?

Ești minunat, Bennie, un adevărat spectacol până la sfârșit, se gândi Barron și lovi cu replica pregătita.

— M-ai crede dacă aș zice președinția Statelor Unite?

— Ce să cred? se înecă Howards, părând gata să facă un spirit, apoi Barron îl simți retrăgându-se, punând unu și cu unu și cu unu laolaltă în mintea sa, și obținând numai doi și jumătate, neștiind cum să reacționeze, dacă era o glumă sau o cacealma sau o stranie și nouă ecuație a puterii. Își dădu seama că Howards îl aștepta să răspundă și simți că relațiile dintre ei intraseră într-o stare de nesiguranță.

— Deci, ai crede: o candidatură la președinție? reluă Barron încă neizbutind să folosească în mod serios întreaga aiureală. Știi ce relații strânse am avut dintotdeauna cu CJS, membru fondator și toate rahaturile alea, ei bine, când Luke Greene m-a văzut cum îmi înfig pintenii în tine, s-a gândit că aș putea folosi emisiunea ca să mă transform în Eroul Poporului pe socoteala ta, și să candidez președinte la anul din partea CJS. Și fără ca eu să-mi dau acordul a făcut niște săpături și chiar acum m-a anunțat că-mi poate oferi într-adevăr candidatura din partea Justiției Sociale.

Ține-ți ultimul atu pentru final, își spuse. Lasă-l pe Bennie să muște toată nada.

— Deci *asta* înțelegi prin candidatură prezidențială? surâse Howards. Sprijinul CJS-ului și un bilet de avion clasa întâi, care *s-ar putea* să te ducă la Washington daca vântul bate din spate, iar asta o știi și tu. Nu pricep, Barron, nu ești chiar așa de prost ca să renunți la o congelare gratuită pentru șansa de a pierde emisiunea și de a râde și lumea de tine. Asta nu-i nici măcar o cacealma ca lumea. Ai început să greșești, Barron, ai început să greșești…

Barron zâmbi. Asta e, își spuse. Acum să-ți trag un șut în cur, Howards.

— Știi, Bennie, începu el, exact așa i-am răspuns și eu lui Luke (îl văzu pe Howards relaxându-se și mai mult, și țâșni drept pe sub garda coborâtă). Exact, i-am zis că nu mă omor după

jocul de-a kamikadze... dar, desigur, asta a fost înainte ca Greg Morris să-mi ofere candidatura *republicanilor.*

Howards, tresări, pălind.

— Asta-i o minciună, protestă el fără convingere. Tu republican? Cu trecutul *tău?* Și cu cine mai candidezi, cu Joe Stalin? Trebuie să fii criță ca să speri c-o să te cred.

Barron împinse videofonul peste birou.

— Nu trebuie să crezi nimic. Sună-l pe Greene. Sună-l pe Morris. Ești băiat mare, Bennie, sunt surprins că nimeni nu te-a învățat încă ce e viața. Ia fă o socoteală. Republicanii au luat-o la vale de la Herbert Hoover, sunt disperați, trebuie să câștige, și, așa cum Morris a specificat în mod măgulitor, l-ar sprijini și pe Adolf Hitler dacă le-ar aduce victoria. Singura lor șansă de câștig este să participe alături de CJS, și singurul om pe care-l pot sprijini și care poate obține învestitura CJS-ului e, al dumneavoastră sincer, Jack Barron.

— Ridicol, făcu Howards, cu glas subțire și neconvingător. Republicanii și CJS-ul se urăsc între ei mai rău decât îi urăsc pe democrați. Nu sunt de acord în nicio privință. Niciodată n-ar putea cădea de acord.

— Ba da, cad de acord asupra unei chestiuni. Cad de acord asupra *ta.* Amândouă partidele se opun Legii Utilității Congelării și Fundației pentru Imortalitatea Umanității – și asta-i platforma lor comună. Ei nu mă opun Pretendentului sau altei slugi pe care ai putea încă s-o bagi pe gâtul democraților. Eu concurez cu *tine,* Howards. Mă folosesc de *Capsați-l pe Jack Barron* ca să te atârn de gâtul candidatului democrat precum un păsăroi mort, care duhnește de la un țărm la celălalt; cu *asta* concurez eu. Te-ai prins? Pierd sau câștig, Fundația e făcută bucățele. Și, pierd sau câștig, înseamnă că nu-mi poți scoate emisiunea, deoarece chiar dacă republicanii nu mai pot livra voturi, înapoia lor se găsesc încă barosanii cei grei ai țării. Forțează-mi sponsorii, și Vechiul Mare Partid îți poate veni cu alți zece. Mălaiul republicanilor continuă să controleze două din patru Rețele, și are tot atâta putere în CCF cât și tine.

— E... e absurd, rosti fără putere Howards. Nu poți câștiga niciodată. Democrații nu pot pierde, și o știi și tu.

— Ai probabil dreptate, încuviință Barron, însă nu asta-i problema, nu mă interesează să fiu președinte. Chestia e că într-o campanie ca asta, *tu* pierzi, indiferent cine câștigă. Atunci

când o să termin cu tine, o să puți atât de rău încât candidatul democraților – chiar dacă-i omul tău – va trebui să-ți calce în picioare trupul însângerat daca vrea să câștige. Și de fapt, cine poate ști…? în ‘48, Tom Dewey era un învingător sigur…

— Mă faci să vomit. Un cretin comunist ca tine se gândește s-ajungă președinte…

— Atunci fă-ți datoria de patriot și salvează-ți pielea cât mai poți, înălță din umeri Barron. Nu mă interesează Casa Albă. Cumpără-mă. Stau aici și aștept să fiu cumpărat. Mi-am pus toate cărțile pe masă. Să văd acum care-i atuul *tău.* Ar fi de preferat să fie unul tare, pentru că dacă nici acum nu iese totul, n-o să mai ai altă ocazie.

Barron simțea momentul atârnând sus și distant în văzduhul rarefiat dintre ei, precum Falia Continentală; de parcă ar fi făcut pe Chestia Tare, se gândi, studiind vitezele schimbându-se, roțile venind pe poziția lor înapoia ochilor de rozător ai lui Howards. A mușcat, își spuse, sau oricum n-o mai ia în zeflemea, ce dracu’, toată șmecheria-i *adevărată.* Ia uite-l pe gagiu cum mă cântărește, cum mă cântărește pe mine față de el, cum cântărește puterea a cincizeci de miliarde, viață-și-moarte, față de nimic, doar o movilă de rahat, și, băiete, l-ai pus în mișcare, l-ai luat de gât cu mânuțele tale fierbinți. Ce simți Bennie, să dai în sfârșit peste un tip care se pare că-i de talia ta?

Ce mama mă-sii, își dădu brusc seama, nu-i nicio caterincă, sunt de talia lui – mai deștept, mai șmecher, înconjurându-l în planuri, Jack Barron e de talia *oricui.* Cine-i mai bun – Luke, Morris, Teddy, Howards…? Doar forță mai mare, atât; ți-ar fi frică de ei într-o bătaie pe bune? Sunt tot oameni ca tine, atât, și probabil că nici așa bine înfipți. Ce nebunie să mă imaginez ca președinte. Știu prea bine că funcția-i prea mare… dar poate că-i prea mare pentru *oricine,* și-n adâncul lui, orice om care a privit peste Rubicon ajunge să creadă c-a luat-o razna. Totu-i un joc de cacealmale, bani, putere, președinte – viața-i totul – și cine a scris cartea *aia,* dacă nu vechiul amic Jack Barron. Oricine deschide poate juca în așa fel încât să câștige, în orice joc. *Asta* vede Sara?

Pe jumătate aproape că spera ca Howards să-i plătească sec, să-i spună s-o ia-n mână, să-l împingă de pe stâncă în ape necunoscute; se simțea ca un drogat al puterii, stând în vârful Mamei Pământ, Ultimul Mare Pisc, stând in vârful lui, și cine știa

cum avea să se întâmple, de fapt cine putea ști cu adevărat? Hopa, se gândi, puști șmecher, atuul ăla al tău ar trebui să fie cât mai bun, Bennie!

— Privește-mă, Barron, vorbi în cele din urmă, Howards. Ce vezi?

— Hai să nu…, începu Barron răstit, apoi se opri când zări privirea ciudată, stranie, de toxicoman maniac, furișându-se ca o boală în ochii lucitori ai lui Howards.

— Da, Barron, își etala acesta surâsul ofidian. Uită-te bine. Vezi un om de vreo cincizeci de ani, care se ține destul de bine, așa-i? Mai uită-te peste zece ani, peste douăzeci, peste un veac, peste un milion de ani, și știi ce vei vedea? Vei vedea un om de vreo cincizeci de ani, care se ține destul de bine, aia vei vedea. Peste un deceniu, peste un secol, peste o mie de ani, pentru totdeauna, Barron, *pentru totdeauna.*

Eu nu sunt acum doar un om, sunt ceva *mai mult.* Ai zis-o chiar tu, patru miliarde de dolari anual sunt o grămadă de bani pentru a fi cheltuiți fără rezultate în domeniul cercetării nemuririi. Ei bine, băieții mei au *obținut* în sfârșit rezultate, și le privești chiar acum. Sunt nemuritor, Barron, *nemuritor!* Știi ce-nseamnă asta. Nu voi mai îmbătrâni niciodată. O poți simți? O poți gusta? Să te trezești în fiecare dimineață, să miroși aerul și să știi că-l vei mirosi în fiecare dimineață, în următorul milion de ani, poate veșnic. Bancul ăla cretin al doctorilor: nu-și vor da seama dacă voi trăi veșnic, până nu voi trăi veșnic. Nici o informație, vezi? Dar Benedict Howards le va da datele, pentru că va trăi veșnic, *veșnic.* Pricepi cu ce te pui, Barron? Viața fără de moarte – precum zeii! Crezi că aș lăsa ceva, *orice,* să apară între mine și asta? Tu ai face-o?

— Nu, șopti Barron, căci privirea de pe chipul lui Howards îi spunea cu litere de foc înalte de un kilometru că era adevărat. Adevărat!

Nemurire! se gândi. Parcă nici cuvântul nu suna real. Veșnic! Cu adevărat, să trăiești pentru totdeauna. Să nu mori niciodată, să rămâi tânăr, puternic și sănătos vreme de un milion de ani. Asta explică unde-s gândurile lui Bennie, ce naiba, pentru așa ceva un om ar face aproape orice. *Aproape…?* Și când te gândești că grămada asta umblătoare de rahat o are! Nemurire! Lăbarul o să trăiască un milion de ani, o să duhnească tot rahatul din el, și-o să hohotească un milion de ani

în vreme ce eu o să putrezesc în pământ, cu toții o să putrezim, și mâncătorul de căcat, Bennie, o s-o ducă și-o s-o ducă mereu…

— O să te cumpăr, Barron, rosti Howards căutând în servietă. Cu totul, și imediat. Și împinse un alt Contract de Congelare în triplu exemplar. Acesta-i un contract special, explică el, primul de acest fel. Seamănă cu celălalt, dar există o diferență importantă – apare o clauză care-ți garantează aplicarea oricărui tratament pe care-l va descoperi Fundația, desigur cu acceptul tău. Iar noi *avem* un tratament al nemuririi. Pentru totdeauna, Barron, pentru *totdeauna.* Dă-mi doi ani amărâți din viața ta să-i trec pe nota mea, alege-mi un președinte, și, ca să mă achit, îți ofer următorul milion de ani. Ascultă-l pe singurul om din lume care știe cu adevărat despre ce-i vorba, opt ani nici nu merită să te gândești la ei; din locul unde mă aflu eu, înseamnă mai puțin decât o clipire din ochi. *Din* locul unde te afli *tu…*

— Cine te crezi, Howards, diavolul?

Și chiar în clipa când vorbi, cuvintele îl umplură cu o spaimă mortală, pe care nu crezuse niciodată că ar fi posibil s-o încerce. Curios cuvânt, se gândi, *diavol.* Tipul cu coadă lungă și ascuțită care cunoaște secretul, secretul *acela,* secretul tuturor, prețul tuturor, și are cu ce plăti indiferent de cost, iar ceea ce-i dai în schimb e chestia aia numită suflet, suflet *nemuritor,* nu-i așa?, adică lucrul cel mai important pe care-l poate oferi un om. Suflet nemuritor înseamnă o veșnicie de tinerețe, sănătate și viață în paradis – prețul pe care-l *capătă* Diavolul este banul pe care-l *dă* Howards. Diavol, rahat, nu-i decât un dulce copil; Bennie îl poate tăia oricând. Satano, ai grijă ca Fundația să nu prescrie ipoteca!

— Îmi retrag cuvintele, Howards, spuse. Pe lângă tine, Diavolul e un începător, Doar semnătura mea, cu cerneală, pe linia punctată? Nu trebuie să fie cu sânge? îmi dai copii pe care le pot ține la loc sigur? Nu pot fi anulate sau exorcizate?

— O mie de copii dacă dorești, Barron, contract bătut în cuie pe care nici *eu* nu l-aș putea încălca. Ale tale, pe vecie. Trebuie doar să semnezi.

Sara! se gândi brusc Barron.

— Sara? rosti el. Nevastă-mea… același lucru și-n numele ei?

Benedict Howards zâmbi sulfuros.

— De ce nu? îmi pot permite să fiu generos, de fapt îmi pot permite aproape orice. Secretul succesului meu, Barron: îmi pot permite să distrug un dușman și-mi pot permite să ofer oricărui om pe care vreau să-l cumpăr orice își dorește, inclusiv – dacă are atât de mult de dat și-o merită – viață veșnică. Haide, Barron, amândoi știm c-o s-o faci. Semnează.

Barron mângâie contractul; ochii i se opriră asupra stiloului de pe birou. Are dreptate, se gândi. Nemurire alături de Sara, pe vecie, aș fi un idiot să nu semnez. Apucă stiloul, și ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Benedict Howards. Și-l văzu pe Howards, privindu-l cu lăcomie, aidoma unei monstruoase broaște demente. Însă îndărătul nebuniei egocentrice citi frica – frica tot atât de pură ca și megalomania lui Howards, o frică sălbatică, de nebănuit, alimentându-i nebunia, dându-i putere, înțelese că întreaga pornire spre putere a acestuia era alimentată de frică. Lui Benedict Howards îi era frică *de el.*

Ceva-i putred în Colorado, știu cu siguranță Barron. Cu chestia asta în buzunar, și cu cincizeci de miliarde, Bennie poate cumpăra pe oricine dorește și-i trebuie. Atunci de ce are atâta nevoie de mine să promulge o amărâtă de lege, când poate cumpăra Congresul, președintele și nenorocita de Curte Supremă? Și este *convins* că are nevoie de mine, uită-te la foamea din ochii lui! Mă urmărește, pentru că, cumva, are *cu adevărat* nevoie de trupul meu, ca să se lupte împotriva cauzei fricii lui, care o fi ea. Și dacă *lui* îi este teamă, și eu voi juca rolul unui pion de sacrificiu, ce am de făcut?

— Înainte de a semna, rosti Barron (convingându-se că avea s-o facă), vrei să-mi spui de ce, cu mijloacele astea, crezi că ai nevoie de mine?

— Îmi trebuie suportul maselor, răspunse Howards cu o cinste grăbită. Este unul din lucrurile pe care nu le pot cumpăra direct. De asta am nevoie de tine, să vinzi nemurirea blestematului tău de public.

— Să vând nemurirea? Ești nebun? îți trebuie un comis voiajor pentru nemurire, așa cum îți trebuie pentru orice marfă?

— Exact, încuviință Howards. Uite ce-i, noi avem într-adevăr un tratament pentru nemurire, dar e... e... *foarte* scump. Poate că am izbuti să tratăm o mie de oameni anual, cam la un sfert de milion cura, dar *atât,* și așa va fi ani, decenii, poate întotdeauna. Asta trebuie să vinzi tu, Barron... nu nemurirea

pentru toți, ci nemurirea pentru câțiva, o elită… o elită aleasă de *mine.*

Reacția imediată a lui Barron fu de dezgust, față de Howards, față de sine, chiar în clipa când îl încercă a doua reacție… acum avea răspunsuri pentru toate întrebările, și jocul merita. Dar a treia lui reacție fu prudența – acesta era evenimentul cel mai important, din toate timpurile, și mai periculos decât bomba cu hidrogen, și atunci, să se implice în *el?*

— În ce constă tratamentul? întrebă el.

— Nu-i treaba ta, și cu astă basta. Este secretul Fundației, și așa va rămâne, rosti Howards și Barron pricepu că ajunsese la fund, că-l împinsese până la capăt. Dacă… dacă *asta* se află…, bolborosi Howards, apoi văzu privirea lui Barron și închise gura.

Nu-l îndatorezi tu pe Jack Barron, Bennie! Rahat, e de acord să se știe că nemurirea va fi doar pentru câțiva barosani, și crede că pot vârî *asta* pe gâtul oamenilor, dar se teme să spună cuiva în ce constă tratamentul. Trebuie să fie ceva cu totul special! De asta îi e frică, și dacă-l sperie pe *el…* Ce dracu ar putea fi… nemuritorii tăi se transformă în vampiri transilvăneni? La naiba… poate că nu-i chiar o glumă. Nemurire, de acord, da-n ce dracu' mă bagă? Totuși… totuși există *ceva* atât de groaznic încât să nu merite să-l faci dacă poți obține viață veșnică?

— Am nevoie să mă gândesc, Howards, îi spuse. Vezi și tu că…

— Jack Barron e fricos? pufni Howards. Te las, te las douăzeci și patru de ore, niciun minut în plus. Am obosit să vorbesc atât, singurele cuvinte pe care le mai aștept de-acum de la tine sunt „da” sau „nu”.

Și Jack Barron înțelese că jocul luase sfârșit, vremea negocierilor se încheiase. Dar nu avea habar care ar fi putut să fie răspunsul lui.

10

Videofonul începu iarăși să sune. Sara Westerfeld merse desculță până la complexul mural, se întinse către receptor, șovăi, apoi îl lăsă până se opri, fără să răspundă.

Continuu să am senzația că acesta este strict hogeacul lui Jack, cu mine doar învârtindu-mă pe aici, se gândi, nu-i locuința *noastră,* unde să am aceleași drepturi de a deplasa obiectele de la locul lor sau de a răspunde la videofon. Continuă să sune, dar Jack ar dori oare să răspund? Cine știe, s-ar putea să fie tot chestia aia cu președintele... sau chiar Howards. (Nu, Jack se întâlnește cu Howards chiar acum).

Adevărul este, își spuse, că nu pot reîncepe să gândesc ca Sara Barron. Sara *Barron* ar fi răspuns la 'fon dacă Jack nu era aici, pentru că ar fi știut cine era ea, care era locul ei, care era locul lui Jack, ar fi putut reacționa la orice. Pe când Sara Westerfeld continua să fie cineva din trecut, cineva care nu-și cunoștea poziția în actuala lume a lui Jack, care nu cunoștea nici măcar forma sau limitele acelei lumi, iar când le afla, putea sau nu să le accepte, putea sau nu să fie în stare să facă saltul cuantic înapoi, la a fi Sara *Barron.*

Și putea sau nu să se înțeleagă cu Jack, asta o știa, A fost ușor să-l las pe omul-reptilă să mă împingă înapoi la un Jack pe care credeam că-l urăsc – târfa de lux a lui Howards, prin asta am început – n-aveam nimic de pierdut, fie că-l readuceam pe Jack pe care-l iubisem cândva, fie că aș fi plecat fără regrete de la renegatul Jack din *Capsați-l pe Jack Barron.*

Dar cum aș fi putut ști că o să-ncep să-l văd cu adevărat pe Jack cel despre care credeam că voi fi nevoită să mă prefac că-l observ? Este oare adevărat? A devenit deja vechiul Jack, Jack al *meu,* puștiul din Berkeley, acum un bărbat, jucând jocuri serioase de bărbați, pentru a transforma în realitate visele adolescenței, distrugându-l pe Howards, el, Președintele Justițiar Social al Statelor Unite, visul din mansardă devenind realitate în feluri pe care nu mi le-am închipuit niciodată? Oare acel Jack nu m-ar urî, știind că l-am considerat atât de neînsemnat încât l-am putut folosi ca să fim congelați, mizând ca o reptilă albă cu sânge rece și inexpresivă, că l-am putut șoca într-atât încât să devină ceea ce de fapt fusese tot timpul? Și dacă Jack e într-adevăr implicat într-un târg murdar cu Howards, asta nu l-ar ajuta pe omul-reptilă să-l obțină pe Jack pentru mizeria pe care

dorește s-o facă, dacă el ar ști că Howards a fost capabil să mă cumpere și să mă manipuleze până și pe mine? Nu s-ar putea… nu s-ar putea ca Howards să fi plănuit totul dinainte? Citind în mine, citind în el, lăsându-mă să cred că *eu* dictam regulile, și *astfel* pregătindu-mă ca armă secretă împotriva lui Jack..? *Dorind* ea eu să-i spun totul lui Jack?

Dar dacă-i jumătate așa și jumătate altfel, planuri opuse, nici Howards și nici Jack controlând situația, iar Jack pe muchia de cuțit dintre vechiul Jack din Berkeley și cel mai mare renegat al tuturor timpurilor, atunci *trebuie* să-i spun. Depinde numai de mine…

Alegerea insuportabilă atârna greu; alegerea existențială, ținând în balanță liniile temporale ale trecutului și viitorului, alegerea unei *femei,* știa asta, dar tot îi venea greu să se considere tot *fată,* neajutorată într-o lume a masculului mai mare decât în realitate.

Videofonul reîncepu să țârâie.

Poate că-i Jack? Poate că de asta insistă, altcineva și-ar fi dat seama că nu-i nimeni acasă, dar Jack știe că sunt aici, știe că s-ar putea să nu răspund până nu știu că este el, sunând iarăși și iarăși…

Iritată pe ea însăși pentru că nu era în stare să ia nici măcar o asemenea decizie neînsemnată, se sili să meargă la videofon și-l conectă.

Simți un regret abisal, o spaimă înghețată și clară străbătând-o, când chipul alb lipsit de ferestre al lui Benedict Howards o privi cu ochi cunoscători, de guzgan.

— Era timpul să te hotărăști să răspunzi, îi spuse. Încerc să te prind de o jumătate de oră. Ce-i cu tine?

— Mă… mă căutai pe *mine?* se bâlbâi Sara, simțind inelele șerpești încolăcindu-se în jurul ei.

— Doar nu pe Barron, nu? Mai ales că am vorbit cu el în carne și oase. Bineînțeles că te căutam pe tine: suntem… *asociați în afacere.* Ții minte? Zâmbi cu un rânjet ești-a-mea, de crocodil.

Ascultă și fii atentă. După câte știu, Barron e în drum spre casă. I-am făcut o ofertă finală și mai are douăzeci și trei de ore să o accepte. Ceea ce înseamnă că tu ai douăzeci și trei de ore să-ți faci treaba… sau niciunul din voi nu mai capătă nicio congelare. Deci treci la atac cum apare și străduiește-te cât mai

bine.

Din spaima mai mare de a-l pierde pe Jack pe care-l regăsise, Sara adună curajul să înfrunte teama mai mică, îndreptă spinarea în gând și spuse:

— Chestia aia nu mă interesează. Acum îl am pe *Jack,* și pentru mine nu există nimic mai important. Ne-ai reunit pentru propriile tale motive necurate, dar n-ai înțeles că noi ne iubim, că ne-am iubit dintotdeauna și ne vom iubi mereu. Doar asta mai contează acum.

— Cum vrei, făcu Howards. Dar nu uita, ajunge să-i spun lui Barron ce ești tu, târfa mea, domnișoară Westerfeld, și-atunci unde va fi marea ta dragoste?

— Jack va înțelege…

— Oare? Va dori să înțeleagă? Te va crede pe tine sau pe mine? Mă va crede pe *mine,* pentru că așa va dori, după ceea ce i-am oferit.

— Te crezi atât de deștept, pufni Sara, dar ești un prost. Nu-nțelegi ce-nseamnă dragostea, mai puternică decât orice poți folosi ca să-i cumperi pe oameni…

Howards o privi rânjind și Sara înțelese că în vizuina minții sale îi anticipase fiecare acțiune.

— Așa crezi? o întrebă. Totuși există ceva mai puternic decât orice… dragoste *muritoare* – dragostea nemuritoare. Barron te iubește, da? Un bărbat care te iubește te-ar lăsa să mori, când ți-ar putea oferi cel mai important cadou pe care un bărbat îl poate da unei femei? Cel mai important cadou pe care un bărbat și-l poate da sieși?

Sara simți ceva rău și gigantic în vocea lui Howards, care vorbea despre lucruri pe care ea nu dorea să le afle, lucruri ce cu adevărat puteau fi mai puternice decât dragostea, monstruoase adevăruri de junglă cu colți mari și lucitori din os, căscați din boturi lipsite de buze, dar se simțea fascinată, atrasă de duhoarea primitivă de mlaștină incipientă, care părea că plutește deasupra imaginii lui Howards de pe ecran.

— Ce… ce poate fi mai puternic decât iubirea? întrebă.

— *Viața,* răspunse Benedict Howards. Fără viață, n-ai nimic… nici dragoste, nici gustul mâncării bune în gură, absolut nimic. Orice ar fi ce-ți dorești cel mai mult, îl pierzi când mori. Și cu asta îl cumpăr pe Barron, cu viața.

— Asta numești viață – un trup rigid și rece într-un

Congelator? Crezi că Jack ar renunța la ceea ce contează cu adevărat pentru el, pentru o congelare peste treizeci sau patruzeci de ani?

— S-ar putea. S-ar prea putea. Însă nu despre asta vorbesc. Vorbesc despre adevărata chestiune, domnișoară Westerfeld, *nemurirea.* Privește-mă! Sunt nemuritor acum, savanții mei au reușit-o. Nemuritor! Nu voi îmbătrâni niciodată, nu voi muri niciodată. Cuvinte, pentru tine nu-s decât cuvinte, ce altceva pot fi? Nu există însă cuvinte pentru ceea ce înseamnă să te scoli dimineața știind că vei trăi secole, …*veșnic.*

Asta-i ofer lui Barron, următorul milion de ani, nemurirea. Crezi că mai degrabă te va prefera pe *tine?* Tu l-ai prefera pe *el,* dacă ai putea alege? Nemurirea, domnișoară Westerfeld. Poți să-ți închipui cum este să știi că nu ești aidoma oamenilor obișnuiți – că nu trebuie să mori? Îți poți închipui pe cineva care să o refuze? Îți poți închipui ceva ce Barron n-ar face numai pentru a trăi veșnic? îți poți închipui ceva ce *tu* n-ai face? *Dragoste?* Ce valoare mai are când ești mort?

— Nu-i adevărat! strigă ea. Nu poți fi în stare s-o faci. Nu tu…

Nu tu, reptilă fără sânge, nu cu banii tăi înghețați în plastic, nu cumpărând-o așa cum cumperi tot și pe toți, nu Benedict Howards cu putere asupra vieții pe vecie, mereu și mereu și mereu, păienjenișuri de ură și putere răsucindu-se mereu și mereu, pe vecie, din vizuina ta de reptilă, albă ca osul, nu-i *corect.*

Însă ochii glaciali ai lui Howards priveau drept prin ea, cu buzele-întredeschise într-un surâs subțire, și îl simți scormonindu-i gândurile, absorbindu-i ura, teama, simțul nedreptății, lăsând-o să știe că el îi cunoștea scârba. Și lăsând-o să știe că o găsea amuzantă.

— E adevărat, nu-i așa? șopti Sara. Îl poți face într-adevăr nemuritor pe Jack…? Și-l imagină pe Jack, știind că putea fi a lui, iubind-o, fiind Jack Barron și… și ce? Mă poate el iubi într-atât încât să moară cu mine peste patruzeci sau cincizeci de ani, când poate avea *acum* veșnicia? Iar eu credeam că *eu* aveam de luat o decizie imposibilă! Dar Jack, să alegi între dragoste și nemurire… Și o izbi ca un baros: Howards trebuie să mă convingă deoarece știe că Jack nu s-a hotărât. Vrea ca *eu* să-l fac să aleagă nemurirea. Și… și poate că are dreptate, cum pot

dori pentru Jack ceva mai puțin decât nemurirea, vânzându-l… morții, chiar dacă eu mor și Jack trebuie să continue singur, de-a pururi?… Oh, Howards, vierme mizerabil! De ce-i atât de-al dracu' de inteligent un blestemat ca tine?

— Nu numai pe Barron, răspunse Howards. Pe oricine aleg. De pildă, pe tine. Ai dreptate într-o privință: Barron te iubește. Când i-am făcut oferta, primul lucru a fost să ceară nemurirea și pentru tine. Și…

Cruzimea din ochii lui Howards o silui; el zâmbi și o așteptă să pună întrebarea, sorbind plăcerea aidoma unui drogat, văzând-o cum se foiește.

— Și?

— De ce nu? râse Howards. Mi-o pot permite, În felul ăsta e un minunat lănțișor al slăbiciunilor – îl cumpăr pe Barron cu nemurirea pentru voi amândoi, *și* te cumpăr și pe tine cu același lucru, și cumpăr și ajutorul tău pentru a mă asigura că el vinde. Trei pentru prețul unuia. Puteți avea dragoste și viață, ambele pe vecie. Mai gândește-te, tu și Barron, pe vecie. Iar dacă n-o vei face, o să-i povestesc totul lui Barron, și s-a terminat – și cu el și cu nemurirea. Nu prea ai de ales, așa-i domnișoară Westerfeld? Ai douăzeci și trei de ore. N-o să te mai caut. Nu mai trebuie, așa-i?

Întrerupse legătura.

Sara știa câtă dreptate avea, câtă dreptate avusese la fiecare pas. Viață veșnică alături de Jack sau… *nimic.* Se gândi la Jack, tânăr și puternic alături de ea, laolaltă; un milion de ani, crescând și crescând împreună din puterea inocentă a adolescenței – puterea care vine din faptul că nu crezi cu adevărat că vei muri vreodată – dar bazată acum pe adevăr, nu pe autoamăgire, dându-ți curajul de-a face orice, de-a îndrăzni orice, cavaleri în armura nemuririi, și lumea pe care o puteau ei face pentru vecie… Crescând fără să îmbătrânească, precum acel pește oceanic care crește și tot crește, fără să îmbătrânească, fără să moară… Și Jack *la fel,* alături de mine, pentru totdeauna!

Dar și Benedict Howards, pentru totdeauna, îi reaminti un glăscior. Hrănindu-se întruna din putere și frică și moarte și Jack… Jack, sluga lui, ținându-l acolo, în templul de os alb al morții, în timp ce eoni și miliarde de oameni se nasc și mor și dispar pentru totdeauna aidoma fumului, în timp ce Howards și

cei care se lingușesc pe lângă el, ca pe lângă un oribil zeu al morții, trăiesc pe vecie la prețul sufletelor lor… cu un fior de disperare, înțelese că aceea era lumea care venea, cu Jack sau fără el, cu sau fără ajutorul lui, inevitabilă precum Ziua Judecății de Apoi, și nimeni nu se putea opune, nimeni nu se putea împotrivi puterii banilor Fundației și a vieții eterne în fața morții. Benedict Howards avea dreptate. El era aproape un zeu, zeul vieții și al morții. Zeul de partea răului și nimicniciei, Anticristul, și nu exista nimeni cu aceeași putere care să i se poată opune.

Nimeni decât… decât Jack Barron, se gândi ea. Oh, da! da! Jack e mai inteligent decât Howards, mai puternic decât mine. Dacă Howards ne face nemuritori, ce putere mai poate avea asupra lui Jack? Dacă Jack are deja tot ceea ce-i poate oferi Howards, și dacă-l urăște așa cum îl urăsc eu… Atunci nici măcar Benedict Howards nu i se poate împotrivi lui Jack Barron… întregul, adevăratul Jack Barron, luptând pentru mine și pentru el, pentru ură și pentru tot ceea ce am crezut cândva, înzăuat în nemurire!

Se simți mândră și speriată, înțelegând ce se afla în mâinile ei, și numai acolo. Miliarde de vieți nemuritoare, și a ei, și a lui Jack. Jack era puternic, inteligent, avea să știe cum să păstreze nemurirea și să-l distrugă și pe Howards, să aducă nemurirea întregii lumi. Președinte, poate…? Luke așa crede… Ce-ar putea face Howards *atunci?* Da! Da! Totul era în mâinile ei, îl putea face nemuritor pe Jack, îl putea face să urască, îl putea trezi la ceea ce fusese dintotdeauna. O putea face; trebuia doar să fie curajoasă și singură un singur moment dintr-o viață care putea fi nesfârșită.

Și o voi face, își jură. Așteptând întoarcerea lui Jack, savura ceea ce însemna, în sfârșit, să se gândească la ea ca la o femeie – ca la Sara *Barron.*

Prinzându-l nepregătit, pornirea bruscă a liftului fu un alt șoc dintr-o zi plină de șocuri pentru Jack Barron, Strivi chiștocul de Acapulco Golds în scrumiera liftului, își potoli spasmul stomacului și încercă să-și adune gândurile în vreme ce liftul era supt în susul puțului, spre felia lui de Californie, la douăzeci și trei de etaje de duhorile rigolelor paranoice din New York. Și avu o intuiție despre ceea ce apartamentul (cu adevărata, autentica

Sara Westerfeld, în sfârșit instalată) însemna cu adevărat pentru el. O mașină a timpului, se gândi, atâta tot. O science-fiction mașină a timpului californiană spre un trecut care nu existase niciodată; California – vis drogat al minții care nu putuse exista niciodată, imaginea evenimentelor barosane prin ochii Puștiului Bolșevic care habar n-avea unde erau de fapt barosanii, vis făcut realitate de lovelele din *Capsați-l pa Jack Barron* – dar a cărui transformare în realitate îl schimbase pe visător. Ceea ce Sara pur și simplu nu putea înțelege – trebuia să ai sânge-n tine ca s-o faci, sigur că puteai transforma visele în realitate, dar ajungerea acolo *trebuie* să-l schimbe pe visător, pentru că el nu mai visează, el e *real,* face lucruri reale, se luptă cu dușmani adevărați, iar când e rănit sângerează sânge, nu ectoplasmă. De aceea sunt un învingător, iar toți vechii Puști Bolșevici, poate cu excepția lui Luke, sunt ratați. Prea pierduți în minunatele vise de drogați ca să riște să le piardă, să riște să-și piardă propriii Peter Pani, murdărindu-și mâinile pentru a deveni reali. Rămâi un visător, și niciodată n-o să ți se împlinească visul; coboară în realitate, și când pui mâna pe vis o să vezi ce căcat fusese.

Jocul vieții e ținut de un fost trișor, se gândi posac când liftul se opri și ușile se deschiseră. Cărțile sunt însemnate, zarurile plumbuite, și singura modalitate de a nu pleca în pielea goală este să joci după regulile de-acolo, adică fără reguli. Traversă holul, intră în coridorul întunecos, auzi un cu Beatles și simți subliminal prezența Sarei. Își aminti că trebuia să hotărască și pentru ea; și nemurirea ei era pusă-n joc. Simțindu-i prezența umplând apartamentul, făcând din hogeac în sfârșit un cămin, era imposibil de crezut că gestaltul care era Sara totală putea vreodată înceta să mai existe, să devină nimic altceva decât o grămăjoară informă de hrană nemișcată pentru viermi.

Dar *se poate,* se gândi. Nu trebuie să fie acum, dar se poate, și tipul care-o poate face e Jack Barron. Spune-i „nu” lui Howards, și nu numai că te transformi în kamikadze, ci o și ucizi pe singura femeie pe care ai iubit-o vreodată, și ce dacă se va întâmpla peste patruzeci de ani?

Și ce dacă ea n-o să știe niciodată? Este tot crimă, aia-i. Cel mai hidos cuvânt, crimă. Fără reguli, așa se numește jocul, dar nu te băga la crimă, Barron, nici chiar când tragi linia. Singurul delict de neiertat, indiferent de circumstanță, crima. Să-i zbori creierii lui Bennie ar fi doar un *omor,* și gata, însă s-o lași pe

Sara să moară, când o poți salva doar iscălindu-te, e crimă.

Da, sigur, dar cum știi în ce te bagi dacă *semnezi* contractul? S-ar putea să fie chestii mai îngrozitoare decât crima. Cum ar fi genocidul – și nu cumva asta-i afacerea lui Bennie, salvarea învingătorilor și abandonarea în moarte a învinșilor, și *Sara* n-ar fi o învinsă dacă Howards nu m-ar destina viermilor, laolaltă cu ceilalți ratați *uniermenschen…?* Alege unul din coloana A sau unul din coloana B (clătitele și perișoarele incluse în meniu), genocid sau crimă.

Știa că nu era o hotărâre pe care să aibă dreptul s-o ia singur. E și viața Sarei, nu doar a mea. Trebuie să-i spun totul, pentru ce există femeia, nu-i așa? Cineva în toată lumea mâncătoare-de-rahat care să stea lângă umărul tău, la bine și la rău. Am destule necazuri jucând leapșa cu Howards, cel puțin între mine și Sara să existe adevărul.

Ea era afară, pe terasă, rezemată de balustradă, privind peste East River, spre Brooklyn, umbrele lungi ale înserării amurgind peste traficul orei de vârf, în strada de jos, departe.

— Jack…, rosti Sara, întorcându-se când el ieși pe terasă, și văzu în ochii ei o disperare febrilă, acoperindu-i adâncimile întunecate, iar în trăsăturile chipului ceva crunt și fragil; femeia părea că privește în el și în același timp prin el. Într-un mod ciudat, recunoscu privirea aceea… da, era privirea unui VIP în emisiune, gata să recite un text învățat pe dinafară.

— Trebuie să-ți spun ceva, începu Barron traversând terasa, rezemându-se de balustradă, destul de aproape ca să-i guste răsuflarea, dar neizbutind s-o atingă.

— Și eu trebuie să-ți spun ceva, zise ea, și bărbatul văzu cum i se albește maxilarul, și o venă i se zbate în tâmpla stângă.

— Mai târziu, fetițo, spuse el, știind că era acum ori niciodată.

Orice te-ar frământa, Sara, poate aștepta, se gândi. Sau vei uita totul, sau vei fi *cu adevărat nervoasă* după ce-o să auzi.

— E vorba despre mine și Howards, începu el. Cred că de-acum ți-ai dat seama că se petrece ceva necurat, și mi se pare firesc să-ți spun despre ce-i vorba. Chestiile mari sunt cu adevărat teribile, mai mari decât ți-ai putea imagina, mai mari decât rahatul ăla cu președinția, mai mari decât… mai mari decât orice a existat vreodată, mai mari decât orice ți-ai putea închipui. Bennie Howards e-n limbă după mine, Sara. Are nevoie

de mine. Are nevoie de *Capsați-l pe Jack Barron* ca să promulge Legea Congelării, ca să… să facă ceva… ceva ce oamenii n-ar înghiți. E disperat, mă dorește mai mult decât Luke sau Morris sau…

— Știu, spuse ea cu glas subțire, înecat de tumultul circulației orelor de vârf din strada de dedesubt; bărbatul simți cum apărea între ei o uriașă tensiune electrică și întinse mâna spre mâna ei care strângea marginea de ciment a parapetului, ca să descarce bâzâitul electric din văzduhul dintre ei; pielea ei era cauciuc, rece și uscat, de parcă s-ar fi aflat la peste o mie de kilometri depărtare, vorbind prin solitudinea circuitelor videofon, și, cu un fel de ușurare, el se simți lunecând în jocul detașat de miercuri seara din *Capsați-l pe Jack Barron,* detestându-se pentru că o făcea, detestându-se și mai mult pentru că îi era recunoscător. Și ce dracu' vrea să spună că știe?

— Mda, încuviință, probabil că-i destul de evident. *(Atenție,* își spuse, simțind semnale de pericol ale șocului viitor de intuiție coborând spre el pe linii temporale.) Dar înainte de a face numărul cu trădarea, ar fi bine s-auzi ce poate plăti. Nemurirea, Sara, *nemurirea.* Tipii lui Bennie au ras îmbătrânirea. El o ține ascunsă pentru că există, dar are și revers – e extrem de scumpă, spunea că tratamentul costă vreun sfert de milion de dolari, și chiar la lovelele astea zice că nu poate trata mai mult de o mie de oameni pe an. Și nu-i vrajă, e adevărat. Spune că el și-a făcut tratamentul, și dacă l-ai auzi vorbind, ai *ști* că nu minte. Asta-i, nemurire pentru, să zicem, o mie de oameni anual, oameni care au un sfert de milion, oameni pe care-i alege Bennie, iar ceilalți rămân cu viața lor, cât o fi ea. De asta aleargă după mine – mă vrea să-l ajut s-o vâre pe gâtul maselor: nemurirea pentru câțiva, și moartea pentru restul Mult mai greu de vândut decât Chevrolet-uri sau droguri. Dar…

Privi în vidul indescifrabil al ochilor ei, care păreau că-l batjocoresc, că-l acuză, și simți că vorbele lui treceau prin Sara ca o reclamă prin oraș, spre Brooklyn și mai departe, iar femeia părea că așteaptă ceva, iar el o așteptă să vorbească, să țipe, să urle, să sară-n sus și-n jos, să facă ceva, orice, să reacționeze. Ea însă stătea nemișcată și nici măcar apăsarea mâinii ei nu se modifica, și Barron simți teamă și răceală, dar nu știa din ce motiv.

— Două sute cincizeci de mii de dolari, continuă el. Însă

pentru noi, gratuit. Ăsta-i târgul, Sara. Am fost de acord să discut cu Howards, și amândoi avem contracte bătute în cuie. Asta trebuie să hotărăsc până mâine – semnez contractele și amândoi căpătăm nemurirea sau îl bag în mă-sa pe Howards și dau cu piciorul la tot. Și nu-i vorba numai de nemurire… o să mă radă, o să-ncerce să-mi distrugă emisiunea, și va trebui să joc după cum cântă Greg Morris & Co., numai ca să rămân cu capul deasupra. Cam astea-s variantele! Alegerea însă trebuie să fie a *noastră,* nu doar a mea.

— Știu, Jack, rosti Sara. Știu tot.

— Haide odată! se răsti Barron, iritat de hăurile adânci, indescifrabile, dinapoia ochilor ei (niște ochi căprui, blestemat de mari și de plini de suflet, Dumnezeu știe ce-i de fapt înapoia lor. Dumnezeu știe dacă *este ceva* înapoia lor sau doar găinațuri de drogat din lumea lui Peter Pan – la ce ți-e gândul Sara?). Bun, e greu de asimilat, dar nu mai sta holbându-te așa la mine. Și ce dracu' înseamnă că știi totul?

Ea își trase mâna din cea a bărbatului, îi atinse obrazul, apoi lăsă brațul să-i cadă, iar când vorbi își feri privirea, uitându-se în jos, la străzile forfotind și claxonând ale Manhattanului la oră de vârf, iar din încordarea maxilarului și tremurul glasului, Barron înțelese că ea privea adânc, în fundul unui cuib de șerpi dement și personal.

— Nu ești singurul manipulat de Benedict Howards, îi spuse, omul… monstrul acela poate cumpăra pe oricine – pe oricine, Jack. Este cel mai profund rău om din lume, iar acum poate continua să cumpere oameni, și să manipuleze oameni, și să folosească veșnic puterea vieții-și-morții asupra oamenilor… Este rău, și inteligent, și complet imoral, și poate oferi oricui orice își dorește. Fiecare își are prețul lui, iar Howards își poate permite să cumpere pe oricine de care are nevoie, așa mi-a spus, iar eu nu l-am crezut. Dar acum… acum… oh, Jack, este oare rău să vrei să trăiești veșnic? Orice om dorește să trăiască veșnic, iar eu vreau ca tu să trăiești veșnic, și asta mă face oare atât de stricată, atât de…? *Jack!*

Se răsuci și se aruncă în brațele lui, fără să plângă, doar strângându-l cu o putere nebună. Dar în vreme ce reflexele lui trecură mâini mângâietoare peste spatele femeii, Barron se încorda ca oțelul, luptându-se cu vorbele ei, respingându-le, simțindu-le cum se întorc și înțeapă ca albine cu ace de gheață.

O îndepărtă, ținând-o de umeri, îi privi chipul răvășit și șopti:

— Tu… Howards…?

— Trebuie, Jack…, rosti ea. (Buzele începură să-i tremure, ochii îi erau umezi, tremura sub palmele lui aspre.) Nu-nțelegi? Dacă semnezi contractele, atunci suntem nemuritori, avem tot ce ne poate oferi Howards și nimeni nu ne-o mai poate lua înapoi. Nu-nțelegi? Ești singurul om din lume care-l poate opri, care-l poate distruge. Ești singurul om îndeajuns de puternic ca să se opună lui Benedict Howards și Fundației. *Trebuie* s-o faci! Nu există altcineva! Și eu nu vreau să mor, nu vreau să mor… nici tu. Semnează contractele, și apoi… ne putem lupta cu el, laolaltă, iar el nu ne mai poate face vreun rău.

Barron o zgâlțâi, zgâlțâindu-se pe sine.

— Ce pizda mă-sii-i asta? Termină cu aiurelile, lua-te-ar dracu’, Sara, și zi-mi despre ce-i vorba! Știa însă, cu o teribilă siguranță, despre ce era vorba. Bennie a găsit-o, se gândi. Cumva, cândva, nenorocitul de slinos a găsit-o, a găsit mânerul… Ne…

— Te iubesc, suspină ea. Crede-mă că te iubesc. Am făcut-o pentru că te iubesc. Te iubesc, Jack, te-am iubit mereu, te-am…

Barron o izbi cu trupul de balustradă.

— Termină cu rahaturile, rosti el dur, simțind cum cruzimea o sfârteca, îl sfârteca, tăișul sumbru al realității; și departe, dedesubt, auzi zgomotele de metal și cauciuc și beton erodând lumea sintetică de oțel, tăind muchii hăt departe, sub el. În cuvinte de-o silabă, care-i cioaca cu tine și Benedict Howards?

Și se simți precum Jack Barron cel-în-culori înghesuind un VIP în colț. Și nu știu cum să reacționeze.

O văzu pe Sara privindu-l rătăcită în ochi, cu ochii goi și umezi ai unui papagal lipsit de minte, în vreme ce scuipa, scuipa totul aidoma unor bucăți de carne putredă.

— El… el m-a târât la Congelatorul Long Island. Mi-a promis un Contract de Congelare gratuit dacă te conving să semnezi unul. I-am spus să se ducă dracului. Dar… dar vede în tine, vede ce vrea să vadă și știe cum să se folosească de ele, știe mai multe decât tine despre locurile urâte din interiorul tău. Știa… știa că în adânc tot te mai iubeam… înainte de a ști chiar eu, și când mi-a oferit șansa de a trăi veșnic, și pentru ea, trebuia doar să mă-ntorc la tine… Nu-nțelegi? Te doream, niciodată nu m-am

oprit să te doresc, doar m-am oprit s-o *știu,* iar când Howards mi-a oferit *pretextul* să mă-ntorc la tine, un pretext bun... M-a convins să mă conving să cred că te pot convinge. Crezusem că te urăsc, dar m-am gândit că poate te-aș putea schimba înapoi în Jack care erai destinat să fii, dacă mă-ntorceam la tine și te făceam să semnezi contractele, și-apoi... făceam exact ce fac acum, îți spun totul, îți arăt ce porc e Howards, cu ce fel de individ ești încurcat, care nu se dă-n lături de la nimic, și cum un astfel de om poate face pe *oricine* să coboare, acolo în cloaca lui, alături de el... Oh, Jack, cât de mult trebuie să mă urăști acum!

Barron îi dădu drumul și zâmbi văzându-i lacrimile mari și grele de cocker spaniel care și-a făcut nevoile pe covoraș și așteaptă să fie pedepsit. Să te urăsc? se întrebă. Să te urăsc că ai intrat în joc cu Howards. Și atunci cu mine ce se întâmplă? N-am destulă ură pentru tine, am prea multă pentru muistul ăla de Howards, care se joacă cu capul prostuței mele gagicuțe – gagicuță lipsită de orice apărare înaintea șmecheriilor de divizia întâi, unde-i și Fundația-rahat; cine *n-ar* coti-o pentru șansa unei congelări gratuite, să trăiești veșnic? Tu nu? Nu? Totu-i s-o prinzi.

Privi dincolo de Sara spre luminile amurgului din Brooklyn, dincolo de pâcla lui East River, peste traficul urlând și blestemând al New Yorkului, jungla de oțel cu zgomote de carnivore încleștându-se douăzeci și patru de ore pe zi, și până și-n micuța lui Californie, la douăzeci și trei de etaje mai sus, știa că nu exista scăpare din rigola realității, cercul vicios putere-realitate care făcea ca lumea să se învârtă, urmărindu-și coada până-n fund – nu pentru Sara ori Luke ori sute de milioane de spectatori estimați de sondajele Brackett.

Ori Jack Barron.

Sau muști, sau ajungi hrană pentru pești.

— Sunt prea sictirit ca să te urăsc, rosti. Poate chiar că-i datorez o favoare lui Bennie că te-a făcut așa, un lucru pe care eu nu l-am izbutit niciodată. Poate că acum n-o să mai zbieri atât de tare „renegat”, pentru că Bennie are dreptate, fiecare are prețul lui. Tipului care crede că el n-are, pur și simplu nu i s-a făcut încă oferta *corespunzătoare.* Dacă te urăsc, trebuie să mă urăsc și pe mine, și nu le am p-astea cu masochismele. Deci tu mă urai când ai venit la mine, ai făcut-o ca să ai posibilitatea

de a trăi veșnic și de a te juca și de-a Puștii Bolșevici cu mine. Într-un fel aparte, respect chestia asta… la urma urmei, eu ce-aș fi făcut în locul tău? întrebarea este, acum mă iubești cu adevărat?

— Nu te-am iubit mai mult în toată viața mea, rosti femeia și el, îi văzu privirea aceea de adorare, și o căldură îl străbătu din degetele de la picioare până în vârful urechilor, când simți dragostea fierbinte și flămândă după el, nu după imaginea în carne și oase a lui Jack Barron, nu după eroul de rahat și vorbe goale, Galahadul Puști Bolșevic – *Eu,* se gândi. Poate că în sfârșit mă înțelege, ce sunt de fapt – indiferent ce dracu' aș fi!

— Și eu, îi răspunse și o sărută, un sărut tandru și lin cu gurile deschise gustându-se ca prima dată, însă fără să-și atingă limbile, sărut de iubire fără pasiune, și bărbatul nu-și mai amintea s-o fi sărutat astfel vreodată.

— O s-o faci? îl întrebă ea, cuprinzându-i mijlocul în brațe, cu chipul la câțiva centimetri de al lui, un chip cinstit și conspirativ de fetiță, jucându-se, chiar și acum; cum să renunț la ea când seamănă atât de mult cu mine?

— Ce? zâmbi el, un zâmbet fals, de gambit pe videofon.

— Să semnezi contractele…

— Aș fi un tâmpit să n-o fac, nu? *Asta-i* toată mișcarea, nu-i așa? se gândi el. Cine-ar fi atât de tâmpit să aleagă moartea? O știu pe-asta la perfecțiune, nu-i așa, Bennie?

— Dar n-o să… n-o să facă jocul reptilei ăleia oribile…? întrebă Sara (și el văzu târându-i-se în ochi aceeași uitătură blestemată din Berkeley, Jack și Sara împotriva Forțelor Răului, chiar n-o să mai crească niciodată? Oare o doresc cu adevărat? Toți tipii ăia care se-ncred în tine, fie că-ți place ori nu… *Nu-i* poți vinde pe toți cei care cred în tine, nu-i poți lăsa să moară doar pentru că noi ne-am găsit rostul. Vreau să spun că, după ce obținem nemurirea, trebuie să te lupți cu Howards. Ești singurul care-l poate opri, bărbatul în care cred o suta de milioane de oameni, singurul de care se teme Howards, ești… *Jack Barron,* și uneori îmi spun că ești singurul care nu știe ce înseamnă Jack Barron. Nu poți fi sluga lui Howards, o marionetă, o… Ești Jack Barron.

Barron o strânse în brațe, privind peste străzile supraaglomerate, luminile Brooklynului întinzându-se de la o coastă la cealaltă, iar Sara își îngropă fața în gâtul lui, o sută de

milioane de antene TV, ochi de miercuri seara, ațintiți toți asupra lui, și ce-aveau *ele* să zică, acele imagini de vampiri, dacă ar fi știut totul?

Joacă jocul *nostru,* i-ar fi spus, o știa. Pune-ți curul la bătaie pentru noi, băiete, ai o datorie. Nici o diferență între Luke, Morris sau Bennie, toți crezând că sunt proprietarii corpului meu… atât doar că n-au destui băni ca să mizeze.

Da, exact ca Bennie. Toți vor să-l dețină pe sărmanul Jack Barron, și nimeni n-a aflat că Jack Barron este propriul *său* deținător, atâta tot.

Lipi de el căldura femeii.

— Nu-ți face griji, Sara, nu-i fac jocul lui Howards, Sau altcuiva.

Lua-te-ar dracu’, Bennie, se gândi. Lua-v-ar dracu’ pe toți. Nici unul din voi, nici Bennie, nici Luke, nici Masele ratate de jos, nici chiar tu, Sara… nu-l va avea pe Jack Barron!

11

Ar fi de preferat s-o faci, altfel te dau direct la pești, ajunge cu ocolișurile, Barron, și-a mai trebuit să vin și-n bomba asta? se gândi Benedict Howards, așezându-se pe un scaun din fier și piele asemănător unui zmeu pentru copii, și-l privi pe Jack Barron, cocoțat ca un comerciant arab de petrol pe o tâmpită de șa din argint pentru cămile, flancat de terasa deschisă, înapoia lui palmieri sau cum dracu se numeau porcăriile, care arătau ca niște plante artificiale dintr-un hotel ieftin, rece și fierbinte, aranjând târfe în Tulsa ori San Jose sau alt orășel de succes cu bani mulți și fără clasă – da, normal că Jack Barron se dă în vânt după rahaturi californiene.

Howards deschise servieta, scoase două contracte, fiecare în trei exemplare și le întinse lui Barron, împreună cu stiloul lui de tip vechi, din aur de 14 carate.

— Uite-le Barron, îi spuse. Contractul pentru tine și contractul pentru Sara Westerfeld, sau Barron, sau cum o fi chemând-o, făcut pe numele Sara Westerfeld, pentru că deocamdată ăsta-i numele ei legal. Toate semnate de mine, achitate de „donator anonim" și Contracte de Congelare tip, cu excepția clauzei de opțiune pentru nemurire. Semnează-le și trecem la partea *ta* de afacere.

Barron răsfoi una din copii, ridică privirea, îl măsură pe Howards cu blestemații lui de ochi atotcunoscători, și spuse:

— Hai să vorbim cinstit, Bennie, odată ce semnez contractele astea, n-o mai poți întoarce; o să-mi pun una din copii într-un loc foarte sigur, cu instrucțiuni de a o trimite presei împreună cu toată afacerea ta despre tratamentul nemuririi – în caz că mi se întâmplă ceva, e clar?

Howards surâse. Ce deștept ești, Barron, te crezi cu doi pași înaintea lui Benedict Howards, crezi că nu știu ce gândești – Jack Barron are o asigurare, a ta unde-i, Howards, pare prea banal. Învârte-te în jurul cozii, Barron, n-o să-ți dai niciodată seama că polița *ta* de asigurare e de fapt a *mea,* sau o să pricepi prea târziu, când o să-mi fii dator și cu pingelele, și ești mult prea băgat ca să mai dai înapoi, dar dacă nu vrei să pierzi viața nemuritoare, milionul de ani, femeile puternice și tinere cu pielea răcoroasă, arenele cu aer condiționat ale puterii, totul de pierdut, *ca* și mine, și-atunci ești al meu până la capăt, ca senatorii, guvernatorii, și, lua-l-ar dracu, și președintele,

domnule Howards, în ciuda imbecilului de Hennering.

— Nici măcar nu trebuie să te încrezi așa mult în mine, replică Howards cu o nepăsare bine jucată. Tu și soția ta vă puteți exercita dreptul la nemurire imediat ce semnați, dacă o doriți. De fapt, puteți zbura diseară în Colorado împreună cu mine, să primiți tratamentul, și la emisiunea viitoare să fii înapoi mai proaspăt ca un nou-născut. Cu refacerea prin Somn Profund, e gata în două zile. Nu-i nevoie să te încrezi în mine, îți poți încasa dreptul înainte de a livra ceva.

Ochii lui Barron se îngustară în același moment în care Howards îi simți neîncrederea.

— Îmi pute ceva. Nu te văd ca un tip care s-aibă încredere în oameni, Bennie, și se pare că ai încredere în *mine,* iar *asta,* scumpule, n-o mai cred deloc.

Gândește tot așa, fraierule, își spuse Howards. Du-te-acasă în curul gol, gândindu-te că-l poți păcăli pe Benedict Howards.

— Cine se încrede în tine? răspunse el liniștit. Am aranjat totul în așa fel încât niciunul dintre noi să nu se lase în seama celuilalt, și poți să mă crezi. Jocul ăsta cu ziarele îl pot juca și eu, să știi, dar unde te-ar plasa asta, domnule Apărător al Amărăștenilor? În prim-planul general, vânzându-te Fundației. Și *atunci* cât crezi c-o să-ți mai poți menține emisiunea? Ai tu destule calități, dar nu cred că ești atât de fraier încât să strici totul numai ca să mă trișezi pe mine. Amândoi ne-am pus numele pe hârtii periculoase și nu ne putem permite să le facem publice. Este o dublă poliță de asigurare, Barron.

Și o dată ce vei fi tratat, se gândi, o să însemne mai mult decât cariera ta prostească, va fi viața ta, viața ta de un milion de ani în mâinile mele, dacă te gândești să-ncerci una mică.

Îl simți pe Barron măsurându-l, încercând să-i găsească fisurile, și știu că n-avea să găsească nimic pentru că există o singură fisură, și ea-mi dă atuul cel mare, Barron, iar tu n-o vei găsi niciodată, decât după ce-ai căzut în ea. Haide, deșteptule, încearcă și bate-l pe Benedict Howards, n-ai fi primul care a încercat-o, n-o să fii nici ultimul care pleacă acasă-n curul gol, petroliștii, Lyndon, senatorii, guvernatorii, doctorii, surorile, tubul în sus prin nas, în jos prin gât, cercul negru strângându-se, toți au crezut că pot pune laba pe Benedict Howards, și i-am bătut pe toți, i-am păcălit, i-am cumpărat, i-am distrus, chiar crezi că îl poți hali pe singurul om mai tare decât moartea,

învingătorul tuturor forțelor cercului negru?

Barron îl privi inexpresiv o clipă, nu i se clinti niciun centimetru din chip, totuși ceva se modifică înapoia ochilor săi, ceva pe care Howards îl putea simți din îndelungata experiență cu oameni puternici, în criptele ventilate ale puterii, gata să se predea, slugoi, domnule Howards, și Howards știu că-l cumpărase chiar înainte ca Barron să spună:

— Bine, Howards. Batem palma. Și semnă contractul său.

— N-ai greșit, spuse Howards. Acum caut-o pe Sara Westerfeld, ia-i semnătura până diseară, și vă duc pe amândoi cu avionul meu în Colorado pentru tratament, vă scutesc de cheltuiala călătoriei, ca să-ți arăt că până și amănuntele se îmbunătățesc când ești de partea lui Benedict Howards.

Barron surâse, unul din surâsurile răutăcioase din *Capsați-l pe Jack Barron,* pe care Howards nu-l putu descifra și simți un ușor fior de neliniște, tot mai faci zâmbre, ce dracu' mai e, Barron? Ușurel, își spuse, o dată ce-o să-l duci la Tratament, l-ai legat ca pe un parizer.

— Sara! răcni Barron. Vino-ncoa, ai ceva de semnat!

Zâmbi atât de prietenos când Sara Westerfeld apăru în prag și traversă salonul spre ei, cu un chip inexpresiv, lent, al dracului de lent, încât Howards încercă un moment real de teamă, simți posibilitatea pierderii controlului său asupra situației, spaima irațională că Barron se joacă cu el – ce dracu', nebuna aia de curvă a spus totul? Văzu că Barron ținea strâns cele șase contracte… gata să le rupă, ai înnebunit? Lua-l-ar dracu', cât de mult știe? Nenorocita aia i-a spus și-a stricat totul.

Jack Barron mângâie contractele, când Sara Westerfeld se opri lângă șaua de cămilă pe care stătea el, aidoma unui negustor de sclavi saudit; Howards avu impresia că degetele lui Barron se strângeau pe gâtul lui când femeia îl privi cu o nepăsare studiată, apoi se uită spre Barron cu ochi grețos adoratori, parcă spunându-i lui Howards că dacă era târfa cuiva, era numai a lui Jack Barron. Dar cât știe el? se întrebă disperat Howards, străduindu-se să rămână inexpresiv. Are ea destulă minte ca să-și țină gura acum?

Barron îl privi cu ochii coborâți pentru a umbri orbitele adânci, și Howards recunoscu trucul din *Capsați-l pe Jack Barron,* iar Barron părea că-i citește fiecare nod și spasm al stomacului. Puțoiul poate fi periculos, pricepu Howards, mai

periculos decât am crezut, e deștept, cu-adevărat deștept, și-i și nebun, parcă-i de pe altă lume, și-asta e o combinație nasoală de tot dacă nu-l cumpăr complet. *Trebuie* să-l fac să plece cu mine și să-și facă tratamentul diseară!

Jack Barron hohoti într-un mod care spori tensiunea.

— Nu mai fi așa încordat, Bennie. Sara știe deja totul. E femeia mea până la capăt. Făcu o pauză (sau mi se pare? își spuse Barron), părând că accentuează cuvintele pentru el (ori pentru fată?). Noi n-avem secrete unul față de celălalt.

Întinse Sarei trei contracte și stiloul:

— Hai. Sara, semnează-le. Știi ce semnezi, nu?

Sara Westerfeld îl privi drept în ochi pe Howards în vreme ce semna; zâmbi subțire, poate recunoașterea înțelegerii dintre ei sau poate o confirmare adresată lui Barron.

— Sigur că da. Știu în ce ne băgăm. Nemurire. Jack mi-a spus totul, domnule Howards. Așa cum a spus, n-avem secrete între noi.

Și tâmpita se dă la mine? se întrebă Howards. Nu contează, își spuse el, când femeia întinse contractele lui Barron, care îi dădu apoi lui Howards câte un exemplar din fiecare. Semnat, ștampilat și predat. Acum îi am pe amândoi aici, în mână, în alb și negru. Și, până o să mai ieși tu pe post, Barron, vor fi în carne și oase, ale tale și-ale ei, și cui îi pasă dacă știi cum am folosit-o pe tâmpită. Oricum, și-a făcut treaba – asta interesează. Te-am prins, Jack Barron, ești legat.

Vârî contractele în siguranța servietei.

— Bun, rosti el, atunci înseamnă că pot vorbi față de ea. (E momentul pintenilor, Barron oricum va trebui să te-nveți cu ei, și gagica ta poate recepționa de la început mesajul, să vadă cine-i șeful, asta cum îți convine, deșteptule?) Diseară, pe la șapte, o să vă trimit o mașină să vă ia de la aeroport. În drum spre Colorado o să avem timp destul să discutăm următoarea emisiune.

Urgența întâi este de a recâștiga voturile Congresului pentru Legea Congelării, pe care mi le-ai pierdut cu gura ta mare. O să-ți bagi pe fir vreun labagiu din ăia care s-a luat după congelatoarele alea instantanee, poate chiar o rudă a vreunuia care s-a băgat în rahat și dup-aia i-au putrezit și oasele când tipii au dat faliment. Să nu-ți faci griji, îți găsesc pe unul până miercuri sau, dacă nu pot, pun pe cineva să joace teatru. După

aia, tu-i bagi în boxă pe vreo doi așa-ziși proprietari de-ăștia de congelatoare – am eu o listă întreagă – și demonstrezi ce escroci sunt, te-ai prins? Accentul pe siguranță, doar Congelatoarele Fundației sunt sigure și Congresul trebuie să voteze…

— Stai așa, Howards, îl opri Barron. Mai întâi, nu mă-nveți pe mine cum să-mi conduc afacerile. Ar puți ca o latrină dacă m-aș întoarce așa brusc de partea Fundației, după ultimele două emisiuni. Mai întâi, liniștim apele. O să fac vreo două emisiuni care să n-aibă nimic de-a face cu Fundația, ca să se mai uite. După aceea, peste vreo trei-patru săptămâni, la *sfârșitul* unei emisiuni, dau vreo zece minute unei victime a concurenței tale, și-n felul ăsta îmi pregătesc terenul să-i atac pe doi-trei șmecheri de-ăștia în următoarea săptămână. Nu uita: *Capsați-l pe Jack Barron.* Trebuie să fie spontan, fără repetiții, și cu participarea spectatorilor. Dacă vrei să-ți fac un lucru bun, așa trebuie să pară.

— Cum bine ai zis, nu te-nvăț să-ți conduci afacerile, încuviință Howards.

Puțoiul o să fie *cu adevărat* util, își spuse. Își cunoaște bine meseria, are dreptate, trebuie să fii subtil, și știe cum, ca s-o facă. Dacă-l las pe felia lui, o să se descurce perfect. O să-i zic ce să facă, și-l las să vadă *cum.*

La urma urmei, ăsta-i servitorul cel mai bun – care are minte destulă să primească ordine și să le execute mai bine decât ai fi putut s-o faci tu. Așa-numiții specialiști – întoarce-le cheița și privește-i cum funcționează.

— O să facem cum zici tu, continuă el. Faci treaba asta de mult, și știi cum e mai bine. Se sculă, cu sentimentul unei zile de muncă fructuoase. Mașina vine la șapte, și cam peste vreo două zile o să încasați beneficiul. Gândiți-vă, să te scoli dimineață de dimineață, vreme de un milion…

— Încetișor, îl opri Barron. Nu cred c-o să luăm chiar acum tratamentul de nemurire; să mai vedem cum merg treburile. Suntem tineri, nu-i nicio grabă, contractul spune că putem opta oricând, nu-i așa?

— Ce-i cu tine!? se răsti ascuțit Howards.

Apoi, văzând ochii lui Barron măsurându-l, își dădu seama *cum* vorbise, umbla pe o gheață foarte subțire (trebuie să-l fac să urmeze tratamentul cât mai curând, nu-l pot speria, să-l fac mai bănuitor decât este deja), coborî glasul și se prefăcu

indiferent.

— Nu vrei să fii nemuritor?

— Altfel aș mai fi semnat contractul? replică Barron. (Howards îi simți pericolul viclean, electric din voce. Atenție! Atenție! Este iarăși în *Capsați-l pe Jack Barron.)* Întrebarea este: De ce te grăbești în halul ăsta să mă faci nemuritor?

Benedict Howards simți bisturiul întrebării, căutând ceea ce blestematul căutase întruna – secretul tratamentului. Și n-ai să-l afli, Barron, decât când e prea târziu. Nu-l pot forța acum, trebuie să stau cuminte, fir-ar al dracu', sau... *Nu-l pot lăsa să fie suspicios în legătură cu tratamentul!*

— Să-ți spun adevărul. Barron, m-a luat valul. Numai când mă gândesc, îmi aduc aminte că sunt nemuritor, cu adevărat nemuritor, și pur și simplu nu poți înțelege de ce să aștepți, fie și doar cinci minute, dacă nu-i nevoie. Probabil că nu poți simți asta acum – așteaptă până vei ajunge în locul meu, și atunci o să-nțelegi. Dar fă ce vrei. Mă doare-n pix. E viața ta, Barron, viața ta fără de moarte; eu o am pe-a mea, și de altceva chiar că nu-mi pasă.

— Niciodată n-am crezut că ești chiar așa, Bennie, comentă Barron zâmbind. (Dar era un zâmbet reținut, o mască?) Nu-ți fă griji, când sunt gata, voi fi acolo să-mi cer dreptul.

Și eu voi fi acolo ca să te cer pe tine, șmecher blestemat, se gândi Howards, întorcându-se să plece. Ține-ți trucurile astea de rahat pentru miercuri noaptea, Barron, o să ne trebuiască. O să te duci tu în Colorado, și-o să te duci repede. Nimeni nu-l ia la mișto pe Benedict Howards!

— Pentru ultima dată, Sara, o să mergem pe mâna mea... nu pe a ta, spuse Jack Barron, zărindu-i trupul gol, rigid, pe jumătate ghemuit, și tot atât de atrăgător cât un maț vechi, zăcând încordată și palidă în lumina bolnăvicioasă a lunii de oraș, strecurată prin luminatorul dormitorului, încadrându-i pe amândoi, față cârlionțată lângă față cârlionțată. Fără să se atingă, ca niște pari decolorați pe patul cu saltea electrică, aidoma spotului dintr-un local ieftin pentru lăbari, hăt departe de Broadway.

— Și care dracu-i mâna *ta?* întrebă ea, șuierul acela mort de șase ani strecurându-se înapoi în vocea ei, spectru al zilelor

despărțirii, și ochii îi erau oglinzi sticloase în întuneric, oglindind hăuri dincolo de hăuri – sau doar o iluzie, la fel de profundă precum imaginea din puncte fosforescente de pe un ecran TV?

Jumătate din timp mi se pare că o știu pe tipa asta, până și unde trăiește, se gândi, iar în restul timpului mă-ntreb dacă trăiește undeva *cu adevărat,* sau văd doar iluzii ale profunzimii, Sara proiectată de mintea mea pe ecranul chipului ei. Iar în clipa aceea, trupul lui gol lângă trupul ei, se simțea ca o halcă de carne conectată la mintea lui doar prin cele mai anesteziate circuite senzoriale.

— De ce n-am plecat cu Howards în Colorado? continuă Sara. De ce nu facem tratamentul imediat? Atunci, slinosul ăla de Howards n-o să ne mai amenințe cu nimic, și-o să-l poți lucra din nou miercurea viitoare. Și de ce te-ai mai băgat în jocul ăla imbecil cu el, lăsându-l să se-ntrebe dacă ți-am spus, sau nu, totul? De ce...

— De ce? *De ce? De ce?* se gândi Barron. Iisuse Christoase pe motocicletă! Să-i explic; nu-ți poți explica nici măcar ție – intuiția-i totul, izul pericolului ascuns, realitatea dinapoia realității dinapoia realității, senzația lunecoasă de nesiguranță asemănătoare șofatului pe ploaie, prin mijlocul orașului, cu parbrizul aburit, criță de droguri; imposibil de știut unde-i zidul de piatră obiectiv al realității, dar știind cu siguranță că nu-l vezi, trebuie înaintat pe fund, milimetru cu milimetru, altfel vei fi zdrobit de Camionul Mack – cutie chinezească a lui Howards, mozaicul de minciună dinapoia minciunii dinapoia minciunii...

— Tocmai pentru că Bennie vrea s-o fac, răspunse el, mai mult ca să nu-i mai audă tonul cicălitor. El vrea să urmăm tratamentul acum, o vrea cu tot dinadinsul, atât de mult încât când l-am lăsat să-nțeleagă că-nțeleg cât de mult dorește s-o facem, a bătut în retragere. Și ăsta nu-i deloc stilul lui Bennie; înseamnă că tipul e cu *adevărat* îngrijorat să nu scape *ceva...*

Nu prea merge, se gândi Barron. Bennie e prea paranoic, și nici nu-i tâmpit ca să se-ncreadă în mine. E lipsit de sens, singura chestie cu care mă poate ține acum e nemurirea; în locul lui, n-aș fi dat tratamentul până nu căpătam contravaloarea, cel puțin aprobarea Legii Congelării, singura asigurare reală a lui Bennie. Și el e gata s-o arunce! Îmi bagă în mânecă tocmai asul lui, mă pune pe mine în vârf. Deci, cumva, tratamentul ăsta trebuie să fie adevărata lui poliță de

asigurare – asul *lui* nu al *meu.* Dar cum? Pur și simplu, *nu merge.* Și până nu merge, Jack Barron nu se apropie nici la o mie de kilometri de blestematul ăla de Complex de Congelare.

Sara se întinse, atingându-l pe partea interioară a coapsei. Era însă un gest mecanic și îndepărtat; el nu avea chef de nimic, și bănuia că nici femeia.

— La ce te gândești? întrebă ea. Ești la un milion de kilometri…

— Aș vrea și eu să știu. Pur și simplu, simt că-s băgat până peste cap, de asta nu vreau să urmez tratamentul acum, am impresia că o să mă afunde și mai mult în ceva ce nu înțeleg. Tot ce s-a întâmplat de când am intrat în hora asta cu Howards pare ireal… rahatul ăsta cu președinția… nemurirea… astea nu-s decât *cuvinte,* Sara, cuvinte dintr-o revistă science fiction sau de benzi desenate, nu le poți gusta, pipăi, mirosi, nu le poți combina în ceva care să pară real. Dar labă ăla de Howards, el e real, nici vorbă, el pute a real Și mai e ceva care supurează din el, tot real, ceva mare și nasol, și eu sunt intrat pân' la gât, și pur și simplu nu știu ce-i…

— Cred că înțeleg, spuse Sara și mâna ei i se strânse pe coapsă; se apropie încă puțin pe pat, și Jack începu să simtă, aproape împotriva voinței, căldura trupului ei.

Dar nu este oare pentru că lași lucrurile să se întâmple, în loc să le obligi să se întâmple? Privești situația pe dos – ar trebui să-ți spui: *trebuie* să-l opresc pe Benedict Howards și trebuie să-mi păstrez nemurirea, și trebuie să fac ceea ce am de făcut. Nu poți aștepta ca Howards să-ți ofere o portiță, și nici pe altcineva s-o facă, și n-ar trebui să-ți faci griji despre ce ne-ar putea face Howards. Ai încredere în tine, Jack. Crede că-l poți învinge pe Howards, indiferent ce ar face; eu o cred, și e și viața *mea,* Jack, e mult prea important… nemurire pentru toți sau reptila aia de Howards va continua și va continua și va continua… Acum nu mai *poți* s-o întorci!

— S-o întorc? pufni Barron într-o zvâcnire instinctivă de apărare. Cine dracu' ești *tu* să-mi dai lecții despre întors, după ce-ai făcut, după cum te-ai jucat cu capul meu și cu Benedict Howards?

Și imediat îi păru rău.

Pentru că are dreptate, în felul ei idiot, se gândi. Muistul de Howards! Sara n-a fost niciodată de teapa lui; el se folosește de

oameni, și dup-aia îi azvârle ca pe un șervețel jegos; a făcut-o cu Sara, ar face-o și cu mine, dacă i-aș oferi ocazia, ar face-o cu toată țara asta. Și asta-i cioaca, asta-i, Howards vinde un căcat țării ăsteia de tâmpiți și nea Jack Barron îi comercializează drogul puterii, în culori, prin licee și la colțuri de stradă. Asta-i mișcarea, Barron, și nu te poți autoconvinge de altceva.

— Am meritat…

— Nu, Sara, nu!

O atrase către el, asexuat, strângând-o puternic în brațe, absorbindu-i căldura directă, umană, sperând că și ea obținea același lucru, pentru că, Dumnezeu o știe, îi trebuie, și mie-mi trebuie, ne trebuie la toți, ne trebuie puțină căldură umană, puțină realitate trupească, cu un monstru grotesc ca Benedict Howards, lovit de amoc, injectând lumea cu mizerabilul lui drog de paranoia.

— M-ai atins puțin cam aproape de coarda sensibilă. Vorbești de bravură, de curaj, dar și astea nu-s decât cuvinte…

Da, curajul, un bun ieftin când ești un Puști Bolșevic, punkist și șmecher și n-ai nimic de pierdut, te poți azvârli cu capul înainte doar pentru fior. Dar cu o asemenea plată, patru sute de mii pe an, și nemurirea, și Dumnezeu mai știe ce altceva… să dai cu piciorul la toate astea pentru niște cuvinte blestemate, *cuvinte,* atât, pentru două sute treizeci de milioane de ratați lași, care n-ar risca zece cenți pentru Jack Barron? Viața mea-n joc, viață fără moarte, și Howards. Dumnezeu știe cu ce atu în mânecă și gata să mă facă bucățele, și pentru ce, ocazia de a-mi pune pe piept alama unei medalii eroice și a căpăta o înmormântare mișto, de kamikadze? Ceri prea mult Sara, nu-s un erou, doar un tip care, întâmplător, s-a împotmolit într-o poziție unde totu-i atârnă în spate, un banc sinistru de Kismet, atât tot. Tot ce pot face e să-ncerc să ies din asta cu cât pot mai multe și făcând cât mai puțin rău; ăsta-i numele jocului, jocul vieții, asta-i.

— Promite-mi un singur lucru, Sara, urmă el. Eu nu joc după cum cântă Bennie sau altul, ci numai după cum vreau eu. O să obținem nemurirea și-o să rămânem întregi – asta-i cel mai important. Dar dacă prind ocazia să-l rad pe Howards fără să capăt nicio zgârietură, o s-o fac. Îmi dau cuvântul c-o s-o fac! Îl urăsc pe nenorocitul ăla mai mult decât tine – încearcă să mă manipuleze și, mai rău, are neobrăzarea să-ncerce s-o

folosească pe femeia mea împotriva mea. O sa ieșim cu bine… crede-mă, și dacă-l putem pârli și pe Bennie în trecere, e a-ntâia. Dar *atât.*

— Jack…

Simți din nou căldură în vocea ei, dar îndărăt continua să existe muchia subțire a acelei țicnite încăpățînări de agresivitate Puști Bolșevic, și cumva se trezi că acum pricepea, înțelegea că gagica lui simplă și cu inima bună, cu simțăminte pizdos de negre și idealuri prostesc de imaculate trebuia protejată, nu călcată în picioare, și în orice lume decentă așa s-ar fi întâmplat. Dar suntem cu toții pironiți în lumea *asta,* și aici, Sara, păpușă, sunt tigri.

— Știi ceva? întrebă el, simțind cum încep să i se deschidă legăturile dintre minte și corp, sevele năvălind în canalele integrării gândire-simțire, cu realitatea căldurii femeiești, piele-lângă-piele, atingându-l. Peste vreo cinci minute cred c-o să te fut în dușmănie, așa cum n-ai fost niciodată fututã. Ce-oi fi, sau ce n-oi fi, pe dinăuntru ești bună, gagico, și-o meriți.

Toți o merităm.

Dingdongdingdong – ding! ding! dong!

— Hăă…, mormăi Jack Barron, trezindu-se în întunericul ce-l dezorienta, cu o greutate pe piept. Ce dra…?

Dong! Dong! Dong!

Îmmm, mârâi amețit, blestematul de videofon. Se sculă în capul oaselor, rezemându-se de tăblia patului, cu capul Sarei lunecând de pe pieptul lui în poală, cuplă aparatul și opri soneria care-i sunase în urechi precum durerea de cap a unei reclame. Cât dracu-i ceasul? se întrebă. Ce tâmpit mă trezește la ora asta?

Gemând, încercând să-și alunge amețeala somnului, văzu că Sara continua să doarmă, trase videofonul pe pat lângă el, puse volumul pe minim și miji ochii, încruntat, la chipul strălucind cenușiu pe ecran, ușor fosforescent în beznă: părul lung și negru peste chipul osos al unui bărbat. E ceva familiar în labă ăsta care mă sună-n toiul nopții, de unde dracu' a găsit numărul meu neînregistrat…?

— Bună, Jack, se auzi o șoaptă gravă în timp ce Barron, somnoros, încerca să-și amintească. (Îl știu pe tip, dar cine

dracu' e?) Brad Donner, mă mai ții minte? întrebă imaginea.

Donner… Brad Donner… se gândi Barron. Berkeley sau Los Angeles sau altundeva, un Puști Bolșevic pe care nu l-am mai văzut de ani de zile. Îmhî, L.A., chiar înainte de a obține emisiunea, prieten cu Harold Spence, un puști-avocat iscoditor, vorbind întruna despre candidatura la Congres sau la altceva… Iisuse, orice căcăcios cu care-am discutat vreodată crede că mă poate pisălogi când i se scoală lui…

— Știi cât e ora, Donner? mârâi Barron, apoi coborî vocea, amintindu-și că Sara îi dormea în poală și, nenică, ce mai noapte, mă dor toate! Eu habar n-am, să știi! Trebuie să fie vreo patru sau cinci dimineața. Unde-ai învățat manierele astea, la Gestapo?

— Da, Jack. (Nu-mi mai spune Jack, 'tu-ți gura mă-tii)! Știu că ora-i nasoală, dar trebuie să iau urgent legătura cu tine. Am numărul tău de la Spence, din L.A., îl mai ții minte? Pe-atunci Harry era pe felie cu tine.

— La ora *asta,* nimeni nu-i pe felie cu mine, spuse Barron. Dacă-mi ceri vreo favoare, ai ales un moment nasol, Donner.

— Nu-i o favoare, Jack. În ultimii trei ani am lucrat aici în Washington, am fost consilierul în relații cu publicul al lui Ted Hennering, până a murit…

— Nasol pentru tine, Donner, mormăi Barron. Era normal ca labă ăsta, cu rahaturile lui CJS, s-ajungă gură-bogată pentru unul ca Hennering! Acum, după ce-a murit Hennering, ce mai vrea, să-i caut o slujbă, la 4 dimineața? Iisuse…

— M-a trezit și pe mine, urmă Donner, văduva lui Ted, Madge. E șocată, Jack, a fost speriată rău de tot de când a murit Ted. A venit la mine, m-a trezit și mi-a zis că trebuie să-ți vorbească imediat, și cred că ar fi bine s-o asculți, după ce i-ai tras-o lui Benedict Howards. Doamnă Hennering?

Chipul lui Donner fu înlocuit de ceea ce, odată, fusese o „matroană arătoasă" de modă veche, la cincizeci de ani, cu părul bogat și sur, deranjat pe alocuri, cu buze subțiri tremurând și ochi sălbatici, strălucind din ecran. Ce se-ntâmplă? se trezi complet Barron. *Madge Hennering?*

— Domnule Barron…, rosti Madge Hennering cu un glas ce părea a fi obișnuit cu sus-pusa atitudine aristocrată, însă acum era străbătut de fiorul disperării. Slavă Domnului! Slavă Domnului! Nu știam la cine să mă duc, ce să fac, unde să merg,

în cine m-aș putea încrede după ce ei… după ce Ted… Și când v-am văzut emisiunea, lucrurile pe care le-ați spus despre Benedict Howards, am știut că sunteți un om în care mă pot încrede, un om care *n-ar putea fi* implicat în toate crimele acelea… O să mă credeți, nu-i așa, domnule Barron? Trebuie să mă credeți, trebuie să spuneți țării cum a murit soțul meu…

— Luați-o încet, doamnă Hennering, făcu Barron protector, alunecând pe jumătate automat în conștiința detașată a circuitelor videofon din *Capsați-l pe Jack Barron.* Înțeleg ce trebuie să simțiți, accidentul acela teribil, dar încercați să…

— Accident! răcni Madge Hennering, atât de tare încât, deși pus la volumul minim al videofonului, strigătul o făcu pe Sara să se foiască. N-a fost niciun accident. *Soțul meu a fost ucis.* Sunt sigură c-a fost ucis. În avionul lui trebuie să fi existat o bombă. Benedict Howards l-a ucis!

— Ce? mârâi Barron. Bate câmpii, se gândi. Hennering a fost de la început omul lui Bennie; prin moartea lui, Howards a avut cel mai mult de pierdut. Săraca babă a luat-o razna; acum trebuie să fac și pe psihiatrul, la 4 dimineața? Nu credeți că ar fi problema poliției? rosti cu voce tare. Desigur, presupunând că ar fi adevărat… (Cară-te dracu' din sufletul meu, cucoană!)

— Dar nu pot merge la poliție, răspunse femeia. Nu există nicio dovadă. Howards a aranjat lucrurile așa. N-a mai rămas nimic din Ted sau din avionul lui… nimic… Începu să suspine, apoi cu un efort pe care Barron nu putu să nu-l admire, se calmă și rosti cu glas potolit: Iertați-mă. Problema este că eu am fost unicul martor, și n-am nicio dovadă care să confirme; pur și simplu nu știu ce să fac.

— Uitați ce e, făcu obosit Barron, îmi dau seama că-i de prost gust să discutăm politică la ora asta, dar văd că nu-i altă cale. Doamnă Hennering, Howards n-avea absolut niciun interes să-l ucidă pe soțul dumneavoastră, dânsul era co-sponsor al Ligii Congelării, și era bine știut că Howards îl sprijinea pentru a ajunge președinte. Să vorbesc deschis, domnul Hennering a fost slugo… ăă, *aliatul* lui Howards. Acesta n-avea niciun interes să-l ucidă, ba chiar numai de pierdut. Cu siguranță că știți asta.

— Nu sunt naivă, domnule Barron. Dar înainte de a muri, Ted a avut o lungă convorbire telefonică cu Benedict Howards. Eu n-am auzit-o în întregime, dar s-au certat și și-au spus fel de fel de lucruri, chestii *oribile.* Ted i-a spus lui Howards că a

terminat cu el, că nu mai vrea să aibă de-a face cu Fundația, că Howards este un monstru împuțit. Niciodată nu l-am văzut atât de furios.

I-a spus lui Howards că intenționa să-și retragă în mod public ajutorul pentru Legea Utilității Congelării și să facă presei o declarație referitoare la niște lucruri îngrozitoare pe care descoperise că le făcea Fundația. Iar Howards i-a răspuns: „Nimeni nu-și mai ia cuvântul dat lui Benedict Howards, Hennering. Trădează-mă, și te strivesc ca pe un gândac”. Exact așa a spus. Ted i-a replicat ceva extrem de obscen și a închis. Când l-am întrebat despre ce fusese vorba, s-a înfuriat pe mine, totuși părea teribil de speriat – și eu nu l-am mai văzut până atunci pe soțul meu să se sperie. A refuzat să-mi zică, spunea că-i prea periculos pentru mine să știu, că nu… că nu voia să-mi pună viața în pericol. După aceea a luat avionul spre casă, să discute cu guvernatorul, dar… dar n-a mai ajuns. Howards l-a ucis… știu că el l-a ucis.

Rahaturi paranoice! se gândi Barron. Fac pariu că Hennering era băgat într-o mie de afaceri dubioase cu Fundația, alerga de la senatori la congresmeni și iar la senatori pe paralele lui Bennie, oricine care are creieri când citește ziarele știa chestia. Mișcătoare cucoana, încearcă să facă din soț un erou mort, și nu pe lacheul lui Bennie, marioneta democrată a lovelelor Fundației. Căința de pe patul de moarte, și tocmai înainte de a zbura spre împărăția cerurilor. Ted Hennering, Nobilul Martir. Da, sigur că da, după ce acum două săptămâni o sută de milioane de oameni l-au văzut bolborosind ca un, ca un..”. Iisuse Christoase! *Oare de-aia* fusese Hennering așa crispat? Pe dracu’ *se leagă!* Hennering a murit joi noaptea, ceea ce înseamnă că discutase cu Howards fie miercuri, fie joi, așa cum zice femeia, deci în timpul emisiunii știa deja lucrurile care l-au împins să se lepede de Fundație. Atunci s-ar explica de ce era atât de…

— Mă credeți, nu-i așa, domnule Barron? continuă Madge Hennering, toți spun că sunteți dușmanul lui Beriedict Howards. O să folosiți asta împotriva lui, o să mă băgați în program să spun întregii țări cum a murit soțul meu? Și nu numai ca să salvez reputația lui Ted, domnule Barron. Am fost măritată cu el douăzeci și unu de ani, îl cunoșteam cu adevărat, știu că n-a fost un mare om, și știu că lucra cu Howards, dar n-a fost rău

sau laș. A descoperit ceva despre Fundația Imortalității Umane, ceva care l-a nemulțumit și l-a revoltat, ceva atât de teribil încât s-a temut pentru viața lui, și a mea, doar pentru că *știa*.

Nu mă prea pricep la politică, dar asasinarea unui senator american e un lucru pe care nici un individ ca Benedict Howards nu l-ar risca, decât... decât dacă ar simți că altfel nu se poate, Nu știu despre ce-i vorba, totuși se petrece ceva îngrozitor dacă Howards a recurs la asasinatul politic. Un nebun cu o armă este una, dar asta... asta vine parcă din cărțile de istorie ale Europei... familia Borgia... Ted, oh, Ted! și începu să suspine, tremurând convulsiv, și convingându-l pe Barron că nu încerca să-l păcălească.

Totuși, se gândi el, asasinat politic cu sânge rece e paranoia pură. Poată că *într-adevăr* Hennering a descoperit ceva într-atât de nasol încât să lase Fundația (totuși ce mă-sa poate fi așa nasol, încât unul ca Hennering să aibă mustrări de conștiință și să renunțe la sprijinul lui Howards pentru cursa prezidențială?), poate că s-a și certat cu Howards și poate că Bennie l-a amenințat (de câte ori nu mi-a aruncat mie vraja cu te-strivesc-ca-pe-un-gândac?). Totuși să arunci avioane în aer, Borgianisme... o simplă coincidență, atâta tot. Gagica e isterică și când adună unu și cu unu îi iese trei.

Pe ecranul videofonului reapăru Donner.

— Ce-o să faci, Jack? întrebă el. S-o pun să te sune miercuri? E o chestie tare, te sperie...

— Da, te sperie, pufni Barron. Ce mă sperie pe mine e gindul la procesul pe care ni-l poate trânti Howards dacă femeia apare în direct și-l acuză de crimă, fără nici cea mai mică dovadă. Ești avocat? Nu știi ce-i aia defăimare când îți sare-n ochi? Nu numai că ne-ar da în judecată, dar CCF mi-ar zbura emisiunea până să zici „reporteri lași”. Las-o baltă, Donner, poate că-s nebun, dar nu mi-am pierdut mințile.

— Dar, Jack...

— Și nu-mi mai spune Jack! răcni Barron. De fapt nu te mai deranja să mă suni. Întrerupse legătura în clipa când ochii Sarei se întredeschiseră pe jumătate.

— Mmm... ce-i...? mormăi ea.

— Culcă-te, păpușică. Greșeală... Doi cretini, îmhî, se gândi el, doi țicniți. O fi Bennie un pic sărit, dar n-ajunge să omoare oameni; ar pierde mult prea mult, prețioasa lui viață fără de

moarte ajunsă pe scaunul electric...

Cu toate acestea, rezemat de tăblia patului, simți că spinarea îl furnică ușor.

Iisuse, nenică, ce-i cu tine, se gândi Jack Barron când porniră ultima reclamă. Ce nebunie-n seara asta! Deci drogul e legal după jurisdicția CJS din Las Vegas, dar poate ilegal conform legii statului California a lui Greg Morris, așa încât Morris l-a pus pe procurorul lui general să i se permită accesul la dosarele Biroului de Licențe Narcotice din Vegas, ca să-l facă pe Woody Kaplan ori criminal, ori informator, și primarul lui Las Drogos zice „niet". Mare căcat! Trebuia să fi sugerat ca sticleții statului să intre-n birourile din Vegas și să ia dosarele cu chitanță, dup-aia curcanii hipioților aveau să-i dea în gât pentru încălcarea legii locale și statul îi putea regula pe locali că intră peste poliția statală, și toți sticleții din Districtul Los Angeles aveau să se aresteze unul pe celălalt, cel puțin era amuzant. Măcar la asta puteau fi bune ultimele 45 de minute.

Da, am stricat-o și pe-asta, pur și simplu nu mă pot concentra la mizeriile astea, acum când se întâmplă chestii *reale,* Madge Hennering călcată de-un camion! Lovită și călcată de un Hertz închiriat cu plăcuțele de înmatriculare scoase, imposibil de urmărit… Încearcă și convinge-te că *asta* n-a fost mână de profesionist! Încearcă să te păcălești că nu știi cine ar fi fost în spatele afacerii… Nenică, nenică, ce mi-ar mai plăcea să-l aduc pe Bennie acum pe fir și să i-o trântesc! Da, și el cu ce m-ar lovi, cu un salt în gol de pe Empire State Building sau cu un proces, cu CCF și cu spălatul vaselor la bucătărie…?

Bineînțeles, este *posibil* să fie numai o coincidență sau ca Hennering să fi avut alți dușmani despre care ea nu mi-a pomenit nimic. Da, da, sigur că da, și expediția marțiană o să descopere că Marte e făcut din sfeclă roșie – în ce dracu' m-am băgat?)

Termină, nenică, ai o emisiune de condus, încearcă și fă *ceva* din dezastrul din seara asta. Afișajul arătă „60 secunde".

— Hei, Vince, vorbi în intercom, avem până acum vreun apel țăcănit rău?

Înapoia peretelui din sticlă, chipul lui Gelardi era acru și îngrijorat (miroase și el rahatul din seara asta), dar surâse slab și răspunse:

— Glumești? încă suntem *Capsați-l pe Jack Barron,* încă, la limită, totuși toți sonații din țară ne sună.

„30 secunde" clipi afișajul.

— Bine, încuviință Barron, dă-mi-l pe cel mai ușchit, și nu-mi spune despre ce-i vorba. Nu-s pe felie în seara asta, și vreau ceva să-mi sară capacele, ceva pe bune. Dar nu politică, pentru Dumnezeu, vreau o băbuță din Pasadena, curată și frumoasă, o zănatică americană de-a noastră.

— Are băiatu', rosti Gelardi cu accent idiș și afișajul anunță „în direct".

Nu glumea, se gândi Barron când ecranul monitorului se împărți în două: în stânga, imaginea cenușie a unui chip bătrân de negru, cu păr zburlit, umbra neagră a tuleielor pe falca neagră, deasupra unei jachete sport moderne de cincizeci de dolari, cu guler brodat cu aur, jumătate descheiată, dezvăluind un maiou vechi și rupt, ochi apoși și tremurători privindu-și imaginea de pe monitor cu o evident onorată stare de stupoare alcoolică.

— Suntem *Capsați-l pe Jack Barron* și ești în direct, începu Barron, amintindu-și emisiunea aceea din Los Angeles, cu grătarul, gaura cheii și scaunul electric unde începuse totul, când el pusese reflectorul și furtunul pe bătrânul Joe Swyne… Și Joe, băiete, oriunde te-ai găsi, asta se pare că-i o treabă care ar fi mers a-ntâia cu țăcăneala ta.

— Mă numesc Henry George Franklin, răsună un bas răgușit, iar înapoia capului său ecranul dezvăluia liniile vagi ale unor colibe turtite dincolo de foamea rococo a celei mai gigantice console TV-Stereo pseudoarabe văzută vreodată. Îmi poți zice Frank, Jack Barron, zi-mi Frank.

— Ok, Frank, încuviință Barron, iar tu îmi poți zice Jack. Acum că ne tutuim, s-auzim ce te capsează.

Haide, haide, dă-i bice, avem vreo douășpe minute să transformăm rahatul din seara asta într-un Salvador Dali. Iar Vince, anticipând, taie ecranul cu o diagonală zdrențuită, cu Henry George Franklin deasupra lui Barron, aidoma unei tarte cu frișca gata să fie azvârlită.

— Păi uite, Jack, uite care-i treaba, începu Henry George Franklin, agitând un deget înaintea buzelor umede, păi da, chiar așa-i. Păi, unu ca moș Frank de-aici, din Mississippi, care-are și el o căsuț-acolo și o fermă de bumbac, păi are și el dreptul s-aibă o femeie, nu? Adică, săracă sau ba, o femeie-i bună, gătește prânzu' și cina, și mai oferă și câte-o bucurie între ele. Adică nu contează dacă-ți poți permite sau nu, oricât ai fi de

sărac, femeia-i și ea de-un ajutor.

— Se pare că tu cunoști niște tipe mai bune decât ce-am întâlnit eu, comentă sec Barron. Poate c-ar trebui să vin și s-arunc și eu un ochi. Sper însă că nu m-ai sunat doar ca să discutăm despre femei. Sunt sigur c-ar fi interesant, dar amândoi putem avea necazuri dacă devine *prea* interesant.

— N-am mai avut treabă cu femeile de vreo șapte ani, Jack, decât așa, câte-o seară pe săptămână-n Evers. Asta de când m-a lăsat nevasta, și c-o fată-n brațe. Aici voiam s-ajung, știi? Ți se pare corect, eh, o femeie pentr-o fată? O fată mănâncă tot atât ca o femeie, da’ e ca și cum ai ține un papagal de-ăia, mănâncă și te bate la cap, da’ atâta. Nu-ți mai poți permite altă femeie, adică una permanentă. Și de-aia mi se pare corect, când ai o gură de hrănit cu care n-ai ce face și cineva-ți face o ofertă valabilă, păi, dacă te duce mintea, bați palma și-o vinzi.

— Cum? mârâi Barron. Mi se pare că unul dintre noi a băut un păhărel în plus. Mi s-a părut c-ai zis că ți-ai vândut fiica.

— Păi, da. Păi nu de-asta te-am sunat, Jack…? bolborosi Franklin. Nu ți-am zis totu’? Poate că nu. Asta mă capsează, adică acu-s bogat, da-mi cam lipsește aia mică, acu’ că mi-aș putea permite. Aș vrea ca să m-ajuți s-o iau înapoi. Mi se pare că să cumperi fata cuiva, păi nu știu dacă-i prea legal. Chestia-i că poate-o găsesc și mi-o aduce-napoi poliția. Pân-acu n-am mai avut treabă cu poliția… adică nu-n felu’ *ăsta,* dacă-nțelegi ce vreau să spun. M-am gândit că Jack Barron e tipu’ care să m-ajute.

— Deci… ăă… ți-ai vândut fiica? întrebă Barron și afișajul anunță „8 minute”, iar Vince inversă ecranul despărțit diagonal, punându-l deasupra pe Jack Barron cinic. Băiete, tipu’ e pulbere! Fac pariu că nici n-a avut vreo fiică. Da’ care-i șpilul, de ce mi l-a băgat Vince?

— Hei, nu mă privi așa! exclamă indignat Henry George Franklin. N-am vândut-o la un pește sau mai știu eu ce. Era un spelb bine-mbrăcat, și mi-a zis c-o s-aibă grijă de ea, o să-i dea mâncare bună, o s-o-mbrace elegant, și-o s-o trimită la liceu. N-aș fi fost un tătic bun dacă n-o lăsam s-aibă și ea toate avantajele astea… și-n plus, tipu’ mi-a dat cincizeci de hârtiuțe, bani americani.

Să aibă dreptate? se întrebă Barron. Să fie vorba de una din afacerile acelea ilegale de adopțiune? Dar de obicei nu se caută

prunci? Nu copii de șapte ani, și nu *negri* de șapte ani. Cât a zis, cinci sutare? La bursa neagră prețul unui prunc alb și sănătos nu poate fi cu mult mai mare, și-atunci ce profit s-ar mai scoate, dacă s-au plătit cinci sutare pentru o negresă de șapte ani… și ce-o fi fost chestia aia cu liceul?

— Cinci sute de dolari *sunt* bani, nu glumă, încuviință el. Totuși, eu…

— Cinci sute? răcni Franklin. Hei, da’ ce fel de om mă crezi… să-mi vând copila pentru cinci sute de dolari? Cincizeci de *bătrâne,* Jack, cincizeci de miare.

— Vrei… vrei să ne spui că cineva ți-a cumpărat fiica pentru *cincizeci de mii de dolari?* articula Barron, iar afișajul clipi „5 minute”. Nu vreau să fac nicio aluzie, domnule Franklin, dar de ce ar fi dorit cineva pe fiica ta sau a oricui, de fapt, într-atât de mult încât să dea cincizeci de mii de dolari?

— De ce mă-ntrebi pe *mine?* Tu ești albu’ cel mare, deștept și cu lovele, Jack, tu să-mi zici. De unde să știu eu de ce un alb i-atât de nebun să-mi dea 50.000$ în hârtii de-o sută, un sac de bani, pentru fiica mea care nu-i bună de nimic? Trebuie să-nțelegi că pe-atunci eram sărac lipit. Nu văzusem atâția bani toată viața mea, și nici nu cred c-o să mai văd. Sigur că mi-am’ zis că tipu-i sărit, dar banii erau adevărați, și când un țăcănit îți dă un sac de bani, nu-i zici: „Alo, nenică, ești soni că-mi dai tot mălaiu’ ăsta!” Te rogi să rămână ușchit măcar până-ți dă paraua, și dup-aia să-ți uite adresa.

Ceva (era prea băut ca să imagineze o asemenea poveste, prea bătea în retragere, trecuse de filtrele lui de investigații, jaca de pe el și consola aia nebună TV-stereo costaseră cel puțin o mie de dolari) îi spuse lui Barron că Henry George Franklin, așa incoerent cum vorbea, nu mințea. Un nebun îi cumpărase fata pentru o căruță de bani, indiferent dacă fuseseră sau nu cincizeci de mii, și nenorocitul fusese destul de făcut atunci ca să-i ia. Vreun sonat de genul ciudaților-milionari-colonei din Tennessee Williams bântuia pe-acolo în indispensabilii lui gri-Confederație… cine știe, poate că nu recunoscuse niciodată Amendamentul 13, și-o cumpărase pe fiica lăbarului ăstuia, vânzând-o apoi vreunei agenții de adopțiuni cu o pierdere însemnată, doar ca să-și poată spune că ținea în viață comerțul cu sclavi? Iar gagiul ăsta, Franklin, era atât de nenorocit încât acum încerca să-l tragă-n piept și pe Colonelul Nebun, păstrând

și lovelele! Goticul american în toată regula; săracul Joe, s-ar fi scăpat pe el de fericire, exact plăcerea lui.

— Individul despre care zici că ți-a cumpărat fata, începu Barron, și Vince îi dădu lui Franklin trei sferturi din ecran, cum arăta?

— Cum...? Păi, era un alb înțolit la patru ace, cu un sac de bani, și-oricum, știi că toți albii seamănă-ntre ei... Nu, stai așa, Jack, chiar dacă era înțolit ca unu' plin da bani, mi s-a părut cumva că era un fel de... cum-îi-zice, un majordom englez...?

— Adică un fel de valet, sugeră Barron și afișajul arătă „3 minute".

— Îmhî, asta era, un *valet.* Adică, știi, nu mi-a dat banii ăia de parc-ar fi fost ai lui... Chiar de-ai fi moș Rockefeller, simți ceva, faci o chestie, nu, când dai cincizeci de mii din banii tăi, nu...? De-aia cred că era un fel de intermediar.

— Întrebarea e, pentru *cine?* rosti Barron, întrebându-se cine ar fi putut face așa ceva și pentru cât?

Era de-a dreptul din vechile cărți de benzi desenate sau din serialele TV – ceva în genul lui Fu Manchu sau Dr. Sivana... Sau, mai plauzibil, vreun bătrân pervers libidinos cu înclinații spre puștoaice... *brrr!* Cum dracu' au ajuns la apelul ăsta? Ce-nseamnă să-i spui unui țicnit de broscar să-ți dea ceva tare!

— Și pentru ce anume zicea c-o ia pe fiica ta? Afișajul, milos, pâlpâi „2 minute".

— Zicea ceva de-un *experiment social,* răspunse Franklin. Folosea o grămadă de cuvinte de-alea grele pe care nu le-am priceput, Jack. Ceva cu... *gentică,* așa cumva. Cu iereditate și biental și șanioane leatoare... adică să ia copii negri, săraci și să-i crească cu copii albi bogați, ca și cum ei s-ar fi născut tot bogați, te-ai prins, să-i trimită la aceleași școli, să-i trimită la aceleași licee, să le dea aceleași, așa zicea spelbu-ăla, bientale echivalente de copilărie și să vadă care iese primu'.

Mai zicea că vrea să demonstreze că și copiii negri sunt deștepți ca albicioșii, ceva ce zicea că-i *in... sec* nu-știu-cum. De-aia mi-am zis că nu-l pot refuza dacă face ceva așa grozav pentru Tessie – asta-i fiică-mea – că-mi aduc și eu aportu' la oamenii de culoare, cum zice mereu guvernatoru' Greene, și cu banii-ăia, știi...

Barron apăsă de trei ori butonul de la piciorul stâng și Vince îi dădu cele trei sferturi de ecran, iar afișajul clipi „90 secunde".

Poate că nu-i un Colonel Nebun, gândi. Poate că vreun sisi negru a pus laba pe niște lovele babane și-a hotărât că misiunea lui e să arate că negrii sunt la fel de buni ca albii? Vince a zbârcit-o rău de data asta, e într-adevăr o țăcăneală, dar lucruri domestice, *National Enquirer* și anchete TV. Eh, asta-i, bănuiesc nu poți fi genial în fiecare săptămână.

— Asta-i tot ce știți, domnule Franklin? întrebă el. V-ați vândut fiica unui valet ce lucra pentru un nebun pe care nu l-ați văzut niciodată, ca să participe la un experiment social? Se opri, încercând să aprecieze finalul, așteptând semnalul „60 secunde”, când Vince îi dădea ecranul întreg, și…

Hei, stai așa! strigă Franklin. Hei, o vreau înapoi, trebuie s-o aduci înapoi! Uite ce-i, Jack, știu c-am greșit, și-o vreau înapoi. (Semnalul „60 secunde” fulgeră pe afișaj, dar Vince nu-l putea întrerupe pe Franklin în mijlocul unei perorații, ar fi sunat prost, Barron știa, el trebuia să-l oprească.) De-asta te-am sunat, albu’ ăla ci că era nebun – nu vreau ca fiică-mea să fie pe mâna unui țăcănit, mai ales acum când am bani s-o hrănesc. Auzi, trebuie…

— Mă tem că timpul nostru s-a apropiat de sfârșit, izbuti Barron să intervină și-i făcu semn lui Vince să taie sonorul lui Franklin.

— Da, și ce facem cu Tessie, Jack? se auzi vocea lui redusă treptat din studio, afișajul anunță „30 secunde” și Barron văzu că ebrietatea trecea din sentimentalism în agresivitate, și mulțumi cerului că se termina tocmai atunci. Eu n-am vrut s-o fac… de fapt, poate că le cam trăgeam pe atunci, și nu știam ce fac. Așa-i, așa-i, mental eram incompetent… și-un om incompetent mental nu poate fi băgat în…

Probabil simțind că Franklin era gata să rostească Cuvântul, Vince îi tăie sonorul complet, și-l aduse pe Barron pe întregul ecran.

— Timpul ni s-a terminat, domnule Franklin, spuse Barron (slavă cerului!), dar vom fi aici în același loc, săptămâna viitoare, 969-6969 prefix 212, și poți suna din nou atunci, cu aceleași șanse ca orice bărbat, femeie și copil din Statele Unite (vezi să nu!) pentru… *Capsați-l pe Jack Barron.*

În sfârșit, afișajul anunță „Terminat emisie”.

Barron conectă intercomul cu intenția de a zbiera la cretinul de broscar, Vince, clipind înapoia pavezei de sticlă din cabină,

ca un cocker care și-a făcut nevoile pe covor și-o știe.

Însă Gelardi i-o luă înainte:

— Hei, iartă-mă, Jack, până a ieșit în emisie a fost de-a dreptul amuzant, când a trecut prin filtre. Suna ca un cioroi sonat, aiurind despre renașterea sclavagismului. E ultima dată când îți mai bag un bețiv, îmi dau cuvântul. Hei... nu crezi că vorbea pe bune, nu?

Eh, ce dracu', se gândi Barron, a dat-o și Vince o data-n bară. E și vina mea, n-am fost în apele mele săptămâna asta.

— Cui îi pasă? făcu el obosit. Lasă-i pe *National Enquirer* și pe gaborii din Mississippi să-și facă griji. Uită de ea, Vince, hai să mergem acasă și să ne facem criță. O emisiune proastă, asta-i, avem dreptul s-o mai zbârcim uneori.

Așa-i, se gândi, un rahat cu moț. Și știi foarte bine de ce-a ieșit așa; șaizeci de minute de fleacuri după două emisiuni valabile despre Fundație, acolo unde-i treaba adevărată acum. Da' nu mă pot atinge de ea nici cu vârful degetului.

Sculându-se, cu pantalonii îmbibați de transpirația din scaun, Jack Barron încercă o ciudată senzație de pierdere, amintirea valului de adrenalină a înfruntării pe viață și pe moarte cu Howards pe fundalul banalităților din această săptămâna îi provoca o nostalgie stranie după gustul jocului tare pe mize tari, un joc deja încheiat.

În clipe de-astea, se gândi el, mă întreb de ce-mi place meseria mea. Poate că există și chestii mai valabile decât să fii un star?

— Să nu-mi zici, Sara, pentru Dumnezeu, să nu-mi zici. Știu, știu, am ouat un ou de dinozaur azi, rosti Jack Barron deschizându-și jacheta, trântindu-se pe covor lângă scaunul femeii, scotocindu-se în buzunar, scoțând un pachet de Acapulco Golds, vârându-și una între buze, aprinzând-o, trăgând din ea și suflând fumul în vreme ce Sara îl privea inexpresivă. Un ou de dinozaur chinezesc, vechi de o mie de ani, clocit și cu mucegai verde.

— Mie chestia cu Vegas mi s-a părut interesantă, spuse ea cu o sinceritate pe care bărbatul o consideră cretină, enervantă. Însă ciudatul ăla de la sfârșit...

— Nu-mi mai spune de el. Știu ce-o să zici, și nu vreau s-

aud, emisiunea de azi a fost în genul lui Joe Sw…

— Hei, dar nu voiam să zic absolut nimic. Ce-i cu tine, Jack?

Da, ce-i cu tine, nenică? se gândi Barron. Ea încearcă să te facă să te simţi bine, şi tu o calci cu bocancii tăi paranoici. Haide, ai mai făcut emisiuni, proaste, cu zecile, da' niciodată n-ai mai fost aşa crispat. Calmează-te, ce dracu!

Se ridică în genunchi, întinse mâinile, trase spre el chipul Sarei, o sărută limbă în limbă, rămânând vreme de un moment *pro forma,* dar nu-i trezea deloc interesul. La naiba! îşi spuse. Sunt cu gândurile aiurea de când am aflat că cineva a mierlit-o pe Madge Hennering. Cineva… *da, sigur.* Cineva cu numele Benedict Howards are semnătura mea pe bucata lui de hârtie şi crede că are şi trupul meu. Şi poate că are dreptate. L-a ucis pe Hennering pentru că tipul a aflat cine ştie ce secret al Fundaţiei şi s-a speriat de moarte, şi l-a speriat şi pe Howards… da' ce-l poate speria pe Howards…?

Iisuse Christoase! Tot timpul era-n faţa mea! Singurul lucru care-l sperie pe Bennie este ca eu să aflu secretul tratamentului lui de nemurire… Asta înseamnă c-a aflat Hennering, de-asta l-au ucis! Şi muistul de Howards, practic îmi forţează mâna ca să fac tratamentul!

Se lăsă înapoi pe podea şi trase alt fum. Asta-i, gândi, Roma spre care duc toate drumurile. De asta a fost de acord Howards să rişte uciderea unui *senator,* ce dracu', pentru că se teme să nu afle nimeni. Dar… dar atunci, de ce vrea să fac tratamentul? E lipsit de sens, dacă ţine atât la secretul ăla. De ce? De ce? Ce dracu se-ntâmplă?

— Ce-i Jack? întrebă Sara. Parcă ai fi gata să te înroşeşti… şi sărutul ăla m-a excitat la fel de mult ca o pungă de ficat crud.

— Nu ştiu, păpuşă (nu-i pot spune că Howards se ocupă şi de crime, ar înnebuni-o), pur şi simplu miros ceva nasol, nu mă refer la tine.

— N-ar putea fi că de fapt eşti şucărit pe tine că-n seara asta ai dat-o-n bară, când de fapt l-ai fi ras pe Howards? întrebă ea, jumătate-ştiind, jumătate-sperând.

— Şi asta. Dar nu pentru motivele tale gen Puşti Bolşevici. Masacrul lui Bennie a fost o emisiune tare, popularitatea în săptămâna trecută a fost cea mai mare în ultimii trei ani, şi era al naibii de greu să vin imediat cu ceva la fel de bun. Iar ţicneala lui Woody Kaplan şi bolboroselile unui beţiv sunt genul de

rahaturi care s-au dus o dată cu Joe Swyne. Chestia-i că te plictisești, după ce-ai jucat în liga-ntâi nu te mai gâdilă să fii eroul din tufișuri. Asta-i de fapt, dezumflarea după două bombe tari…

— Ești sigur că așa-i? întrebă Sara, și el pricepu ce căuta. Rahat, exact asta-mi trebuie, altă lecție despre renegare după tot…

Videofonul începu să țârâie.

Barron se sculă încet, lăsându-i să sune – o presimțire neplăcută că era Luke, cu alte frecții, alte Jack-fir-ai-al-dracu-de-trădător, alte fluturări de Puști Bolșevic, alte luptați-vă pe-viață-și-pe-moarte – apoi ajunse lângă aparat, îl conectă și simți straniul impuls înfiorat de adrenalină zvâcnindu-i în creier când familiara imagine alb-negru a lui Benedict Howards îl privi din ecran cu ochi paranoici, scânteietori.

— Termină, Barron! Potolește-te, te avertizez! rosti Howards cu glas ascuțit și amenințător.

— Să potolesc… *(ce?* fu gata să replice Barron, dar se opri, simțind că ceva îl neliniștea cu adevărat pe Howards, cea mai bună metodă de a afla era să te prefaci că știi, se pare că el crede că știu, dacă își dă seama de contrariu, e posibil să tacă) … Din câte știu, n-am de ce să mă potolesc. Ultima frază însoțită de rânjetul numărul unu.

— Termină cu cioacele. Nu te mai băga, acum lucrezi pentru *mine,* și sări când eu zic hop, să nu uiți asta. Altfel…

— Altfel *ce,* Bennie? rosti tărăgănat Barron, știind, la un anumit nivel, că în jocul lui Bennie era vorba de Altfel Totul, iar la alt nivel fiind incapabil să ia în serios o scenă gangsterească. Ce crezi că *poți* să faci? Și eu am semnătura *ta,* ai uitat? Iar Greene și Morris de-abia așteaptă să-mi sară-n ajutor dacă te dai la mine. Eu am *Capsați-l* pe *Jack Barron* – și am și nemurirea, garantată în mod legal, oricând o doresc. Nu-ți poți permite să mă dai în judecată pentru încălcarea *acelui* contract, și asta o știm amândoi. E timpul să-ți intre în căpșorul ăla tare că nu-l poți *deține* pe Jack Barron… altfel o-ncasezi, Howards, o-ncasezi nasol de tot.

Și-l văzu pe Benedict (nemuritorul asasin de senatori, cu puterea de cincizeci de miliarde a vieții asupra morții) Howards străduindu-se să-și mențină autocontrolul, silindu-și un rictus hidos care era, aproape, un zâmbet.

— Uite ce-i, noi doi nu ne plăcem. Știi de ce? Pentru că suntem foarte asemănători, de-aia. Suntem doi bărbați puternici, și niciunul dintre noi n-a fost până acum al doilea. Amândoi vrem totul, și amândoi îl vrem după condițiile proprii – și numai așa facem treaba. Ei bine, nu se poate ca amândoi să fim pe primul loc, că doar din cauza asta ne ciondănim, nu? Însă e o tâmpenie, Barron, cea mai mare tâmpenie, căci în final, amândoi suntem de aceeași parte, este? Și mă refer la *adevăratul* final, peste un milion de ani, când amândoi putem pierde același lucru.

Lasă-mă să-ți demonstrez, zboară cu nevastă-ta în Colorado și lasă-mă să te fac nemuritor ca pe mine. Atunci vei înțelege cât de mult pierdem amândoi cu fiecare răsuflare a ta. O să fac din tine un alt om, Barron, o să fac din tine ceva mai mult decât un om, ascultă-l pe singurul care o știe din proprie experiență. Nemuritorul Jack Barron va pricepe că-i de aceeași părere cu nemuritorul Benedict Howards – noi împotriva lor, viața veșnică împotriva cercului negru care se strânge și, crede-mă, asta-i tot ce contează, restu-i rahat cu mac.

Vorbește serios, se gândi Barron, și poate că are dreptate. Dar știu că-i sigur că va fi *numero uno* în șmecheria aia, dintr-un anumit motiv... Iar Ted Hennering a murit pentru că a aflat în ce consta tratamentul nemuririi. A aflat și-a avut de ales între a fi lacheul lui Bennie și poate președinte sau a-și risca viața – și un semi-renegat ca Hennering i-a spus lui Howards să se ducă-n mă-sa. Iar Bennie l-a ucis. Acum mă vrea pe mine în poziția respectivă, se gândește că m-ar putea aduce acolo făcându-mă nemuritor...

— Zic tot „pas”, rosti el. Pur și simplu, n-am încredere-n tine. Simți valul de adrenalină al mirosului de pericol, trase rapid din țigară, simțind fiorul revenirii în divizia întâi, jucând mize de viață-și-moarte, și spuse: Și mai știu câteva chestii despre care tu nu știi că le știu, Howards. Și n-o să-ți spun ce sunt, o să te las să mai transpiri puțin – e bine pentru suflet.

Zări teama luptându-se cu furia în ochii lui Howards, și știu că lovise în plin, se întoarse și văzu ochii Sarei strălucind cu focul acela răzbunător din Berkeley, înghițindu-l, se trezi simțind căldura pură bărbatul-meu, eroul-meu, radiată pentru el din mansarda Berkeley, străzile Meridian, tipa lui până la capăt lângă el, se simți cu zece ani mai tânăr decât cacariseala aia de

emisiune din seara asta, plin de fiere și oțet și drog bun, și înăuntrul lui o replică dintr-o carte din copilărie (*Pământul muribund, oare?*) răsună precum o coardă: „Pericolul mă însoțește.”

— Te previn, Barron, rosti Howards privindu-l cu ochi reci de crocodil, dacă-l mai aduci în emisiune pe nebunul de Franklin, ai încurcat-o... ai încurcat-o, *cu adevărat.* Benedict Howards face jocurile, și nu-i plac trișorii.

Franklin? Bețivul nebun? *Asta-l* deranja? E lipsit de sens, ce-are cioroiul cu Howards?

— Nu mă-nvăța pe mine cum să-mi fac emisiunea! Poate c-o să mai fac una cu Franklin, sau altceva, depinde de următorul sondaj Brackett (dacă o să am curajul să mă uit la el după nenorocirea de săptămâna asta).

— Îți zic, și n-o mai repet: nu-l mai băga pe Franklin în program! răcni Howards.

Exact ce mi-am spus și *eu!* se gândi Barron. Poate că am greșit? Poate că lucrurile cele mai tari ale Fundației sunt legate de sonatul Henry George Franklin? Cel puțin Bennie așa consideră. Dar cum?

Rânji răutăcios.

— Știi ceva, cu cât îmi zici mai mult să n-o fac, cu atâta mă gândesc ce emisiune grozavă o să iasă. Tu cu mine și cu Franklin și o sută de milioane de telespectatori, elegant și drăguț. Cum îți place, Bennie? (Hei, de ce dracu’ fac asta? se întrebă, simțind noduri în stomac).

— Am și eu o limită, rosti Howards. Împinge-mă *peste* limita aceea, și indiferent cine ai fi, te fac hrană pentru pești. Chiar și...

— Chiar și un senator al Statelor Unite? sugeră Barron. Chiar și, hm, să zicem, cineva ca, de pildă, Ted Hennering...?

Deși imaginea videofon era alb-negru, Barron îl văzu pe Howards pălind. Punct lovit! Cum e să joci cu un ucigaș? Totu-i să i-o tragi unde trebuie. Frecă Acapulco Golds între degete. Ce dracu’ bagă în ele în ultima vreme?

— Te..., se bâlbâi Howards. Te previn pentru ultima dată, Barron, lasă-l pe Franklin, sau n-o să mai aibă cine te preveni data viitoare.

Jack Barron simți ceva rupându-se în el. Nimeni nu-l amenință pe Jack Barron și scapă întreg! Crezi că n-am înfruntat

niciodată moartea, Bennie? Ar fi trebuit să fii în Meridian, toată mulțimea aia blestemata, cu sânge în ochișorii mărgelușe, cu Luke, Sara și încă vreo douăzeci împotriva a o mie de țărănoi, moartea pe acoperiș, și eu i-am întâmpinat jos pentru că știu secretul pe care tu nu-l cunoști – crimele sunt treabă de lași, asta-i, și în adâncul sufletelor lor ucigașii o știu, trebuie doar să-i faci să priceapă că și *tu* știi chestia asta; nu mai știu unde am citit că nu-i bine să fugi dinaintea unui animal sălbatic. Renegat poate, mâncător de rahat poate, dar Jack Barron nu fuge dinaintea nimănui!

— Îți poți lua amenințările astea, rosti el simțind cuvintele bolborosindu-i în gâtlej, precum lava fierbinte, să le scrii pe cioburi de Coca și să ți le bagi în cur! Amenință-mă tu, și n-o să-ți mai faci griji despre scumpa ta nemurire, o să fii prea ocupat dorindu-ți să nu te fi născut niciodată. Știi ce-o să fac, Bennie? O să plec în Mississippi și-o să vorbesc de la om la om cu domnul Henry George Franklin și, cine știe, când o să termin poate o să fac cu el două emisiuni sau zece sau o sută – și tu n-o să poți face absolut nimic! M-am săturat de tine, Howards! M-am săturat să te-aud cum te dai mare, pentru că nu ești deloc mare, ești genul de chestii care se târăsc de sub pietrele jilave, un laș, aia-i, genul de laș pe care-l halesc la micul dejun, și-o să te căci pe tine de frică, până-n ziua când o să mori, chiar dacă o să trăiești un milion de ani. Mă capsezi, Bennie, să știi, *mă capsezi.* Și încă n-ai simțit ce se-ntâmplă când *cu adevărat* îl capsezi pe Jack Barron.

— O să te…

— Hai, du-te și sperie țâncii! răcni Barron. Poate cu ei să fii mai norocos, că pe mine nu mă sperii, Howards! Și m-am săturat să te văd! întrerupse legătura.

Și în clipa următoare se întrebă în ce dracu' îl băgase gura lui cea mare… și de ce.

— Chiar ai vorbit serios? întrebă Sara cu ochii mari.

— Bineînțeles că da! se răsti Barron, surprins că furia lui continua să crească, nu să se calmeze. M-am săturat să-l aud pe labă ăla amenințându-mă, tratându-mă ca pe un slugoi! Cine dracu' se crede, mă cac pe cincizeci de miliarde și pe nemurirea lui, el îmi zice cum să-mi fac emisiunea, el îmi zice cum să-mi duc viața? Poate că n-ar trebui să-ți zic toate astea, da' și tu ești băgată și ai dreptul să știi cu ce mă ocup. Sunt sigur că Howards

e înapoia morții lui Ted Hennering, pentru că preacinstitul senator a-ncercat să-i tragă clapa. Ăsta-i individul pe care *vrei* să-l rad… acum nu-ți pare mai sigur să-ți bagi în pat un renegat drăgălaș și fără probleme?

— Ți-e frică de el? întrebă încet Sara.

Cine știe? se gândi Barron. După cum mă simt acum, sunt prea sictirit să-mi mai fie frică de ceva. Și simți zvâcnindu-i înapoia urechilor sângele, cântându-i vechiul și răzbunătorul cântec de luptă din Berkeley al lui Jack-și-Sara, și băiete, oh, băiete, se simțea grozav, ca o erecție a minții.

— Nu, nu mi-e frică de el. Are arme tari, de acord, totuși nu-i decât un putregai, un *putregai* nemuritor, de cincizeci de ani și cu cincizeci de miliarde de dolari. Putregai, și-atât! Nu m-ai văzut niciodată fugind din fața unuia ca el. Poate c-ar trebui să-mi fie frică, rahat, poate *că-mi este,* da’ să mă ia dracu’ dacă o să mă *comport* ca unul speriat.

— Atunci nici mie nu mi-e frică, rosti ea cu un zâmbet pur de adolescentă, și-l strânse în brațe, O sărută, fierbinte, umed, împletind limbile, și simți clocotindu-i sângele. Doamne, ce bine e, se gândi, să-mi țin femeia în brațe în noaptea dinaintea bătăliei, nu m-am mai simțit așa de zece mii de ani.

— Bea, mănâncă și iubește-o pe Mary, îi șopti în ureche, căci mâine vom muri…

Nu-i deloc amuzant.

— Și-acum ce-o să faci? întrebă Sara, împingându-se în joacă pentru a se depărta de el.

— O să cânt arpegii pe trupu-ți tremurând. Dar mai întâi, o să-l sun pe Luke, să-l găsească pe domnul Henry George Franklin, și-apoi o să sar într-un avion spre Mississippi, cum i-am zis și lui Howards. Lipsesc numai o zi sau două, și dacă mă caută cineva, nu știi unde sunt. Vreau să rămână numai între tine, mine, Luke și amicul Henry George.

— Și Benedict Howards, adăugă Sara. Fii atent, Jack te rog, fii atent.

— Chiar mă bucur că nenorocitul știe unde mă duc. O să-i arăt că știu că trage o cacealma. Hai, păpușă, nu-ți face griji, totu-i pe terenul lui Luke, ai uitat? Acolo eu sunt „spelbul negru”, cel puțin așa mi-au zis. O să mă feresc de fundăturile întunecate. Bennie n-o să îndrăznească să-ncerce nimic cu un oaspete al guvernatorului.

13

Evers, Mississippi, se gândi Jack Barron când roțile avionului atinseră pista. Iisuse, ce mult a trecut de când n-am mai fost pe aici, la inaugurarea lui Luke ca tânăr guvernator (nu era așa?) toate fețele acelea cunoscute din Berkeley și New York și Los Angeles – toți Puștii Bolșevici cu biletul de intrare pielea-neagră s-au năpustit pe Evers, ca sticleții-narco pe un bairam cu droguri, când Mississippi a devenit în sfârșit negru. Atât doar că nu *exista* niciun Evers pe atunci, exact, făcea parte din platforma inițială a lui Luke: „O capitală nouă, pentru un Mississippi nou”.

Exact așa, ca într-o republică bananieră, o sută de milioane de dolari ca să ridice o capitală nouă și modernă, iar după cinci ani Luke urla după subvenționarea federală a bugetului statal, atât de falit era Mississippi, și șanse pentru *așa ceva* – zero! pâine și circ, așa cucerise CJS statul Mississippi – mai exact, multe circuri și puțină pâine. Și-așa o să și rămână, dacă nu…

Atenție, Barron! își spuse pe când avionul rula spre nou-nouțul terminal în formă de aripi de pescăruș al aeroportului (în Evers tot ce nu era construit din cutii de conserve, lăzi de ambalaje, panouri publicitare și deșeuri, erau chestii provenite de la Expoziția Mondială). Aici nici măcar să nu-ți treacă prin cap asemenea gânduri, mai ales cu Luke suficient de aproape ca să se joace cu căpșorul tău în realitate. Ai destule probleme cu Howards & Co. ca să mai faci și pe Napoleon.

Pe măsură ce avionul se apropia de clădirea terminalului, Barron zări o mulțime cu aspect ciudat îngrămădindu-se între avioane și clădiri; aproape două mii de negri cu aspect zdrențăros, tipici mahalalelor din Evers, agitând zeci de pancarte pe care nu le putea descifra, camere TV adunate în jurul unei limuzine Cadillac ultimul model, reporteri și fotografi flecărind… Lucrul cel mai straniu însă era că în dimineața noroasă, acoperită de nori plumburii, toată lumea purta ochelari de soare negri.

Avionul se opri, ușa principală se deschise și o veche scară cu rotile fu adusă, nu se știe din ce motiv, apoi urmă o discuție la ușă între o stewardesă și cineva de afară. Doi polițiști ai statului Mississippi, îmbrăcați și fuduli ca toți țăranoii de sticleți sudici văzuți de Barron, dar negri aidoma proverbialului as de pică, intrară în avion și tropăiră greoi pe interval, în mod clar

încântați de efectul de panică asupra pasagerilor albi, oprindu-se în fața fotoliului său.

— Domnule Barron, rosti cel mai înalt cu o politețe exagerată, vă rugăm să ne urmați.

— Hei, ce-i asta? exclamă Barron. Ați înnebunit? Știți cine sunt? Dacă aude guvernatorul Greene…

Polițistul cel scund râse amuzat.

— Nu te-alarma moșule (evident din import, se gândi Barron), șeful știe tot. Nu-i un arest, asta-i primirea de vârf pentru Spelbul Tuciuriu.

Oh, nu! se gândi Barron, sculându-se și urmându-i pe cei doi sticleți pe interval, printre pasagerii mormăind – în mod evident urmau să rămână în avion până după coborârea lui. Nu se poate! N-au trecut nici douăsprezece ore de când l-am anunțat! Nici chiar Luke nu se putea organiza așa rapid… dacă nu era deja pregătit și aștepta, pentru orice eventualitate. Rastus, fir-ai al dracu' să fii! Limuzină, gabori, mulțime, camere TV… Nu, nu, nu poate fi adevărat! Iisuse Christoase!

Dar în clipa când păși pe scară, în aerul răcoros de dimineață, blițurile începură să-l orbească și mulțimea pestriță începu să intoneze o melopee, evident răbdător exersată:

— *Capsați-l pe Jack Barron! Capsați-l pe Jack Barron! Capsați-l pe Jack Barron!*

Mijind ochii înaintea declanșărilor luminoase, Barron izbuti acum să distingă obiectele purtate de mulțime – postere color ale lui, cu fundalul emisiunii kinestop pe fond negru, și litere roșii „Capsați-l pe Jack Barron" brăzdându-le, fotografii alb-negru deasupra cărora scria cu litere albe „Jack Barron", și dedesubt cu litere negre „Albul negru", pancarte albe cu ovaluri albe simbolizând fețe omenești care purtau ochelari de soare negri, lipsită de orice mesaj.

— *Capsați-l pe Jack Barron! Capsați-l pe Jack Barron!*

Coborând scara, îl văzu pe Luke așteptându-l jos, într-un grup de susținători. Luke purta pe fiecare rever câte o insignă mare și purta de asemenea ochelari de soare. Toți din jur aveau aceiași ochelari negri, negri cu rame albe…

— Căca-m-aș, icni Barron când ajunse jos. Albul *Negru! Albi cu negri!* Al dracu'!

— Bun sosit în Noul Mississippi, rosti Luke cu un rânjet larg, mâncător-de-rahat, când Barron ajunse nas în nas cu el, într-o

mare de blițuri, citindu-i insignele de pe ambele revere: „Capsați-l pe Jack Barron!”, cu litere roșii peste fundal kinestop albastru (deci de fapt de aici proveneau insignele din Villlage) în stânga, iar în dreapta, conturul capului alb cu ochelari negri, de data aceasta cu textul „Albul negru”.

— Futu…

— Potolește-te nenică, e-n direct, șopti Luke și scotocind într-un buzunar, scoase o pereche de… *ochelari negri,* și înainte ca Barron să poată reacționa, oprindu-l, îi puse pe nas, rânji, și-l cuprinse cu brațul după umeri, în vreme ce blițurile fulgerau aidoma unor licurici nebuni, iar reflectoarele TV fierbinți scăldau întreaga scenă imbecilă. Iar mulțimea, reacționând, începu să scandeze:

— Albul *negru!* Albul *negru!*

Apoi cineva strecură un microfon între el și Luke, și Barron se simți obligat să surâdă și să mormăie:

— Mă bucur că sunt aici.

Simțea nevoia să-i dea un șut în coaie lui Luke. Nenorocitul de negru care face pe deșteptul! De ce i-oi fi spus că vin, trebuia să mă fi strecurat printre sonații ăștia purtând o barbă falsă. Rahatu’ ăsta o să fie răspândit peste tot, și nu pot face nimic, cu prieteni ca ăștia, cui îi mai trebuie dușmani?

Iar acum Luke ținea un blestemat de discurs, ținându-l în continuare pe Barron pe după umeri.

— Rareori pe un alb care vine aici îl putem întâmpina ca pe un adevărat frate, pentru că omul negru din acest ținut nu are mulți frați albi. Dar tipul ăsta care stă aici cu mine nu-i de fapt un alb, chiar dacă-i spălăcit. El este un Fondator al Coaliției Justiției Sociale, și s-a remarcat în cele mai periculoase bătălii ale Mișcării pentru Drepturile Civile, Cel mai vechi și cel mai apropiat prieten al meu, bărbatul pe care toți americanii, negri sau albi, îl privesc în fiecare miercuri seara vorbind în numele celor care n-au voce, prietenul celor lipsiți de prieteni, un adevărat frate de suflet. Nu este negru, dar, nu e nici alb: este o zebră – negru cu dungi albe, alb cu dungi negre, alegerea e a voastră după cum crede fiecare. Prieteni din Mississippi, Albul Negru – *Jack Barron!*

— Spectacol în toată legea, așa-i, Luke, murmură Barron, sotto voce.

Greene îi trase un șut în gleznă.

— Hai, nasolule, nu-mi strica rosturile, șopti el sub paravanul urletelor mulțimii, când a fost ultima dată că ai avut *așa o* prezentare? Fii cuminte, Claude, haide, nu ne transforma pe amândoi în niște idioți. Mă poți strânge de gât mai târziu.

Și-acum ce fac? se întrebă Barron. Le spun să se ducă dracului, să termin cu tot rahatul ăsta, o dată și pentru totdeauna, înainte de a începe? Simți însă greutatea prietenoasă a brațului lui Luke pe umeri (nu-mi pot înjunghia vechiul amic, chiar dacă o merită; ce mai amic ești Luke), privi mulțimea, forme spectrale cenușii prin ochelarii de soare, și zări guri deschise ca să răcnească cu adevărat pentru fiecare durere de a fi negru murdar și sărac în țara omului alb, zări mulțimile *deja vu* din Meridian, Selma, o sută de orașe sudice încruntate zbierând furioase, înconjurat de țărănoi, câini, sticleți, bulane, furtunuri, Luke înapoia lui, ochii adoratori ai Sarei fierbându-l în străzile pericolului, își aminti căldura apropierii de sânge Puști Bolșevic, negru și alb laolaltă și toate frecțiile alea, marșuri, punându-și viața în joc ori de câte ori deschidea gura, simți căldura dinspre brațul acestui guvernator viu și real, din liga întâi, pus în jurul umerilor săi, mulțimea atât de strânsă încât nu puteai arunca un ac, țipând nemulțumită, scandând speranța de pe Madison Avenue, ratați negri, veșnic vânduți, trădați, înșelați, manipulați, dați peștilor ca hrană, și orice joc puturos juca Luke cu tot… căcatul ăla, ei erau serioși, pentru amărăștenii ăia nu-i un joc, ci realitatea adevărată, și cum să le mai dau încă un șut în boașe, când chiar *Luke* îi manipulează?

— Albul *negru!* Albul *negru!*

— Mulțumesc… mulțumesc, rosti Barron în microfonul pe care o mână neagră i-l ținea sub bărbie, și-și auzi glasul în reverberații micuțe, ascuns înapoia ochelarilor săi precum o pavăză interfață a unui ecran TV, aproape ca într-o emisiune cu *Capsați-l pe Jack Barron.*

— Nici nu știu ce să vă spun. Nu m-am așteptat la așa ceva (un șut cu adevărat *puternic* în glezna deșteaptă a lui Luke), și de fapt nici n-o înțeleg. Vreau să spun ca eu nu candidez la nimic, deși unii tipi mă iau după umeri.

Fulgeră zâmbetul lui cel mai popular.

— Pot însă să vă spun în mod cinstit că toate insignele și lozincile astea cu „Jack Barron, Albul Negru” reprezintă cel mai frumos lucru care s-a spus vreodată despre mine. Chiar dacă nu-

i pe de-a întregul adevărat, e un punct de vedere nu doar față de mine, ci fața de întreaga țară. Așa ar *trebui* să fie, peste tot în Statele Unite – albi negri și negri albi. Americani cu toții, atât și niciunul dintre noi, negru sau alb, n-ar mai trebui să se gândească la asta niciodată. Asta-i America pe care o dorim cu toții, și cred că până o vom avea o să vă mulțumiți și cu un alb negru, asta până când țara noastră se va deștepta într-atât încât să devină o zebră – și urăsc să-l contrazic pe guvernatorul de lângă mine, dar zebra e un animal *lipsit* de culoare, cu dungi negre *și* albe.

— Date dracu' culorile astea, îi șopti Luke când mulțimea izbucni în urale. Același vechi Jack Barron înapoia gardului. Știam că pot conta pe tine.

Fir-ai al dracu', se gândi Barron, trebuia să le fi spus care e de *fapt* treaba. Trebuia să le fi spus cum sunt manipulați, cum mă folosești ca să le joc mințile, Luke. Da, (recunoscu fără chef, în vreme ce mulțimea continua să strige și să agite pancarte, fulgerând blițuri, insigne kinestop, transmisie TV pe program național, spotul de lumină albă și fierbinte, sunetul numelui său pe buze disperate, ajungând până la el, mișcându-l deși nu voia, dezgropând timpurile Berkeley, Puști Bolșevic, Jack-și-Sara, alte mulțimi, alte vremuri, amintirea sângelui năvălindu-i îndărătul urechilor, sunetul glasului său întrupat și asta nu va arunca în aer sondajele) și, reciproc, să-i folosească pe ei pe deasupra capului meu.

— Poți conta pe mine să-ți dau un șut sănătos în coaie, în direct, dacă nu mă scoți rapid de aici, rosti încordat Barron, pe jumătate conștient (recunoaște-o, nenică, te-a *mișcat)* că în același timp se autoamenința.

Luke hohoti, un râs enervant, atotștiutor, precum doi amici reîntâlnindu-se pe trotuar după o escapadă la un bordel de mâna a doua. Continuând să-și țină mâna pe umărul lui Barron, îl conduse spre lumină, fluierând „Hail to the chief", oribil de fals, clătinând din cap.

Mai du-te-n mă-ta, se gândi Barron, și un slugoi îi deschise portiera. Dar dintr-un motiv donquijotesc, nu-și scoase ochelarii decât după ce intră în mașină.

— Ia zi, Lothar, care-a fost ideea? începu Jack Barron când limuzina porni, izolați în compartimentul din spate, cu aer condiționat, cu Luke ca într-un studio *Capsați-l pe Jack Barron*

mobil, pe străzile din Evers – mahalale din ambalaje lipite laolaltă, imediat lângă aeroportul Expoziției Mondiale Gotice, precum un ireal documentar TV despre *favella* de pe colina lui Rio, antiseptici și siguri înapoia ecranelor de monitor izolate prin circuite electrice ale ferestrelor etanșe ale mașinii.

Luke îl măsură cu ochii lui mari, reci și mincinoși.

— Ideea cea *Mare,* asta-i totul. Ți-am zis deja, nu? O să te bat la cap pân-o să fii de acord să candidezi la președinție. Foarte simplu, Clive. Avem nevoie de tine, și-o să te avem.

— Chiar așa? replică iritat Barron, în același timp admirând neclintita onestitate imorală a lui Luke. Faptul că n-am nicio calificare de a deveni președinte nu-nseamnă nimic pentru tine?

— Ți-am zis că avem nevoie de tine să *candidezi* ca președinte, rosti Luke în vreme ce mașina traversa una dintre cele mai oribile mahalale pe care Barron o văzuse vreodată: barăci șui din lemn vechi, înnegrit și panouri publicitare pentru Coca, asamblate aleator în trăsnite colaje Dali, munți de gunoaie fără tomberoane, pe străzile fără trotuare, veterani negri din al doilea război, cu ochi inexpresivi, puști vagabonzi mișcându-se ca argintul viu pe lângă golanii mai mari, târfe puștoaice de paisprezece ani drogate, moțăind pe maldărele de metal ruginit, făcând Harlem, Watts și Bedford-Stuyvesant să semene cu Searsdale.

Searsville, se gândi Barron. Uriașe și stacojii cicatrici de cancer peste dosul Americii, acoperit cu pantaloni de cincizeci de dolari. Film al pornografiei disperate pe ecranele TV – ferestrele limuzinei – documentar în imagini colorate al rataților.

— Ne trebuie un candidat, un tip care poate câștiga, urmă Luke, iar Barron îl asculta privind imaginile mâinilor întunecate agitându-se cu speranțe găunoase, în vreme ce limuzina VIP gonea, insignele „*Capsați-l pe Jack Barron”* și „Negrul Alb” prinse pe zdrențe îi zgâriau fundul ochilor prin interfața geamului. Iar ăsta ești tu, nenică. Să nu-mi zici că n-ai stil. Te-am văzut, te-am văzut cum ai absorbit totul și cum ai băgat imediat textul, ca pe timpuri, același vechi Jack Barron. Ai început să-ți amintești gustul, este, Jack? Și-l fixă cu ochi de bișnițar, cunoscători, sardonici, rânjind.

Asta ești tu, Luke, se gândi Barron, un bișnițar și nimic mai mult. Tu vinzi droguri, drogul puterii, și ai corupe-o și pe mă-ta mare ca s-o storci. Viciul ăsta ai tău, Luke, e mai mult decât o

piatră de moară în cârcă, e de-a dreptul un munte.

— Nu-i vorba de gust, Luke, răspunse el, ci de miros. Nimeni nu poate adulmeca drogul mai bine decât unul care s-a dezintoxicat, dar n-o să mă faci tu să-l mai gust, niciodată. „Hai, nenică, să postim și noi o doză ca pe timpuri, n-o să revii la viciu, și asta-i pe de-a moaca.” Mi-am petrecut prea mulți ani storcându-mi creierii în gunoaiele politicii. Așa-i, te atinge să vezi oameni cu numele tău în piept, sorbindu-ți cuvintele, i-o chestie tare, dar n-ajunge, vrei și mai mult și mai mult și mai mult și bolovanul ăla de putere crește, și crește până nu mai rămâne nimic din *tine.* Și uiți până și de ce-a început totul. Nu-ți mai pasă, nu te mai mișcă, nu mai încerci cu adevărat să-i ajuți pe oameni, începi să-i manipulezi… O să aleg întotdeauna lumea spectacolelor față de politică – i-o treabă frumoasă, de rutină, care nu-ți murdărește mâinile.

Mașina coti pe o stradă mai largă, principala arteră a mizeriei Evers, dezastrul Lennox Avenue al întregii lumi, prăvălii de amanet, carne acoperită cu un covor de muște, măcelari în halate verde electric, bărbați furioși și terminați, târșâind picioarele prin fața nenumăratelor bodegi improvizate, și o mulțime coagulându-se și dizolvându-se în valuri pe strada sufocată de plictis, la trecerea limuzinei, urlând, agitând ochelari de soare, scânteieri kinestop dinspre insignele *Capsați-l pe Jack Barron,* și un sunet gutural, animalic, pătrunzând prin geamuri – ”Albul Negru”, *„Albul Negru!”* pierzându-se prin geamul din spate precum spuma siajului, revenind la scârba posacă și urâtă, când erau lăsați în urmă de Cadillac.

— Uite – afară, zise Luke, uită-te la oamenii ăia care-ți strigă numele. Te vor, Jack, te doresc pe tine. Mii, milioane, și te privesc, vor să-i conduci, și nu trebuie altceva decât să rostești cuvântul.

Și Barron auzi invidia dinapoia vocii lui Luke. Oamenii *lui,* se gândi, dar el știe că ei nu-s de ajuns, nu-s suficient de puternici, nu-s destul de mulți ca să pornească singur spre Momentul cel Mare, l-au dus atât de departe cât poate ajunge un negru. Pietrele de moară cresc întruna, dar n-ai de unde mai trage putere ca să le cari, este Luke? O pilă la albi, asta-ți trebuie, vechiul amic Jack Barron, prietenul drogaților de putere.

În fața automobilului, parcă îndărătul unei invizibile paveze Gardol anti-carii, mizeria se termina și, dincolo de o peluză

sterilă și pustie, Barron văzu un pâlc semeț de clădiri cu adevărat din Epoca Spațiului Cosmic – Capitala, Reședința Guvernatorului, birourile aventurierilor paraziți negri Puști Bolșevici – aspectul curat și îngrijit al reușitei, un Tărâm al Făgăduinței învelit în plastic, scânteind dincolo de invizibilul Iordan, râul Iordan, larg de cincisprezece mii de kilometri și de două ori mai adânc în timp.

Din străfundul lui, irupseră cuvintele, din străzile posomorite a o sută de orășele sudice, Jack-și-Sara apropiați de străzile însângerate din visele Berkeley ale autodeclaratului cavaler, sălbăticia inocentă a Băiatului Minune vorbind prin zece ani de izolare a circuitelor electrice cu glasul unui bărbat:

— Uită-te *tu,* Luke! Uită-te, ca să mai schimbi peisajul! Uită-te-n față și bunghește toate clădirile astea țapene, care Dumnezeu știe cât au costat, uită-te la peștera aia a vânturilor care-i Reședința Guvernatorului, vila plătită din plantații, dom' Luke, și toate acareturile astea mișto. Pipăie costumul de două sute de dolari pe care-l porți, plimbă cuvântul „Guvernator" prin gură, uită-te la mașină și la valeții tăi în livrea, și la toți care-ți zic „dom' guvernator" sau poate „Bwana", oriunde te-ai duce. V-ați ajuns, este?, tu și băieții tăi, Regele Muntelui – Șeful.

Îl răsuci cu forța pe Greene spre geamul din spate, arătându-i putreziciunea mahalalei neoafricane îndepărtându-se.

— Când ai mers ultima dată pe străzile alea fără pază? îl întrebă. *Eu* sunt gagiul care-a uitat? Tu ai fost acolo, cu mine, Luke, ții minte? Sau nu mai ai sânge-n tine să-ți amintești? De acolo vin clădirile mișto, jucăriile astea cu sclipici, care nu-s construite decât pe-o grămadă de căcat! Dar tu nu mai trebuie să simți duhoarea rahatului, nu? Mai trage două fumuri din drogul puterii și nici nu mai știi că-i acolo. Dar *este* acolo, va fi întotdeauna acolo, și căcatul întotdeauna miroase a căcat. Uită-te la clădirile astea din față, și uită-te la haznaua din spate, și exact asta-i și politica, băiețică – niște castele de vis frumoase, strălucitoare, inexistente în afară de fațade, construite pe maldăre de rahat. Mai gândește-te câteodată când se schimbă curentul – ești gras și sănătos în vila ta de pe plantație doar pentru că amărăștenii ăia sunt înglodați în bălegar. *Politica! O* poți înzorzona cu panglici colorate, da' nu poți ascunde duhoarea!

Greene se întoarse către el, și Barron simți mila și rușinea îndulcind anii de furie viscerală ascunsă, se simți deschizându-se înaintea acelui om, mai exact negru, prietenul lui care îi stătuse alături în străzile primejdiei, o regulase pe Sara înaintea lui și-l făcuse pe el aidoma lui, izbindu-și sărmanul cap negru de piatra albă a zidurilor groase de zece milioane de ani, știind că el era un ne*grotei,* știind permanent că exista o linie pe care n-o putea niciodată depăși, știind că era un viciat de putere, știind ce era și cum i se făcuse, și de ce, și totuși un bărbat, asta era, un bărbat, iar Lukas Greene zâmbi amar-dar-triumfător și răspunse:

— Ăsta-i tipul care-a zis că momentul cel mai nasol din lume e când hotărăști să faci lichidarea și nimeni nu cumpără ce ai de vânzare?

— Ce vrei să zici?

— Cum adică? Vreau să zic că mănânci rahat și c-o știm amândoi! Dacă cineva ar sta acolo, știind că n-are nimic de câștigat din asta, și-ar zice-o unui prieten, știind al dracu' de bine că eu știu că ai dreptate, că tot ceea ce-am făcut aici i-un scuipat în ploaie… păi, tipul ăla e unul pe care l-aș urma, ba chiar e unul pe care l-am *și urmat* cândva, unul pe care l-ar urma toți negrii din America, și-o știm amândoi. Ce dracu', Jack, ești cu *adevărat* cel mai apropiat lucru de-un alb negru. Ce naiba, de ce nu vrei s-o recunoști? Ești un erou aici, un erou în Village și Harlem și Vegas, în toate nenorocitele de ghetouri din țară, pentru că ești un gagiu care s-a târât din gunoi până în glorie fără să facă rău, cu creierii și cu gura, nu pe o scară de cadavre. Asta-i imaginea *ta,* nenică, tu ai făcut-o și ori că-i adevărat, ori că nu, tot n-are importanță pentru că oamenii vor s-o creadă, și tu-i înțelegi că trebuie s-o creadă – iar numele jocului *ăsta*, Claude, este *politica.*

Gândindu-se la numele lui în triplu exemplar pe hârtiile lui Benedict Howards, Barron rosti:

— Asta, Rastus, e ceea ce eu numesc măciuci cu nuci. Dacă eu sunt Eroul Poporului, asta nu-i dă Poporului o notă prea grozavă. Ce dracu', m-a obosit discuția asta. Am venit aici pentru tipul ăla, Franklin, nu să dezbat structura etică a Universului. L-ai găsit?

— Am adresa și numărul lui de telefon. O să trimit o mașină după el. Locuiește destul de aproape de oraș. O să stai la mine,

normal, acolo puteți discuta fără să v-audă nimeni.

Barron examina Clădirile Guvernamentale înălțându-se sclipitoare înaintea lui, apoi întoarse capul spre lăbărțarea neagră și bolnăvicioasă a mizeriei numită Evers, viermuind înapoia lor.

Trebuie să ies iar pe stradă, se gândi. Nu știu de ce, dar trebuie s-o fac. Să le-arăt lui Luke, Sara, Howards, chiar și lui Franklin, să le-arăt tuturor. Acolo-i adevăratul spectacol, acolo, în latrină, cei o sută de milioane de oameni adevărați, estimați de sondajul Brackett, sunt acolo, în mizerie… Jack Barron revine la Mase. Sara s-ar uda toată, și de ce nu?

— Nu, nenică, zise el. N-am chef să fac pe marele șef Bwana. O să-l întâlnesc pe tip pe terenul lui. Mă duc *acolo.*

14

Străzi de noapte. Da, străzi de noapte din Harlem, Watts, Fulton, Bedford Stuyvesant, East-East Village, Evers, toate la fel, ticsite, fierbinți, apăsătoare și mohorâte, cu izuri de prăjeală, murdărie, urină de bețivi, droguri și parfum ieftin de târfe, zgomote de metal uns tăcute, mult prea tăcute, în străduțele lăturalnice ale mahalalei mizere, frenezia găunoasă a nopții de sâmbătă (întotdeauna este sâmbătă noaptea) pe King Street, principala stradă din Evers. Promenada, Promenada în jos pe Lennox Avenue, în Bedford, în Fulton pe King Street noaptea pe Promenadă e aceeași in orice orașe cu zonele interșanjabile ale negrilor americani produși în masă ca niște imitații ieftine ale originalelor, produse în ateliere japoneze, baruri de curve, drogați și delincvenți în Lennox Avenue, localuri de striptis în Fulton, pivnițe cu jaz în Bedford, prăvălii de amanet, luminile străzii diminuate, bișnițari, drojdieri. Miasmele de pe King Street, un Șirag al Dezolării, amintiri înlănțuite de la o coastă la cealaltă, făcându-l pe Jack Barron să se simtă aidoma unui albicios animal de pradă furișându-se tiptil prin jungla neagră a lui King Street, Albul, Nenică, vânător și vânat. Pun curul la bătaie că pe-aici nu există „Albi Negri”, gândi Barron, simțind în ceafă o mie de ochi lunecoși de negri, urmărind fața palidă singură care merge pe strada *lor,* pe terenul *lor* – hei, ce-i cu albul ăsta p-aici, el e Nenică? (Orice alb care umblă prin Bedford, Lennox, Fulton, King, Promenadă e marcat ca Nenică de insigna cenușie a pielii lui.) Și pe ce faci pariu, Barron, nu cumva *chiar* pe curul tău, aici în culori, eh? Aici în mijlocul realității, realitatea neagră, de unde-a apărut cuvântul? Hei, ce faci aici, Albule? par să întrebe negresele drogate, înțepenite ca indicatoarele rutiere, cu ochi sticloși, gagiii lor ca niște pantere, cu privirile reci scânteind aidoma cuțitelor lustruite ale portoricanilor din New York. Defilează pe strada asta, și repetă-ți că America n-are niciun fel de probleme rasiale – Drepturi Civile, asta-i tot, aer și război asupra sărăciei, asta-i tot, aici n-am avut niciodată probleme rasiale, nenică, nu în bunele și vechile SUA. Sclavie poate, linșaje poate, revolte poate, revoluții locale la scară redusă poate, n-ar vrea vreunul să se-nsoare cu sor-mea poate, futu-le neamu-n cur de degenerați negri poate, trimiteți-i pe toți înapoi în junglă poate, dar toate astea sunt probleme *sociale,* înțelegeți, noi n-avem probleme *rasiale,* în Țara Celor

Liberi, Căminul Celor Bravi. Să-i trimitem înapoi în junglă, da! își spuse Barron scârbit. A zis cineva să-i trimitem *înapoi?* Mergi în Harlem, Fulton, Evers, nenică, și n-o să-ți mai faci griji să-i trimiți înapoi în junglă, o să fii prea speriat văzând jungla venind peste oameni.

Bineînțeles că se poate spune ceva bun și despre junglă, se gândi el, plimbându-și privirea peste fețele vii, disperate, jazul străzilor curgând ușor și elegant într-un ritm fluid și săltăreț, ușurarea senzuală a unui drogat luându-și doza, afectatul dans-de-împerechere, târg-de-nuntă între un gagiu înalt și slăbănog și o curvuliță cu ochi de amfetamină. Aici este realitatea și dacă din întâmplare ești negru, aici se întâmplă totul, în Vegas, în Village, și atunci ești calm. Dar dacă ești un alb bătrân și tipic, fără pic de junglă în tine, care n-ai mers niciodată pe Mac Dougal la 5 dimineața, niciodată de la o ușă la cealaltă a portoricanilor din East Side, dacă n-ai simțit niciodată dogoarea, nu l-ai văzut niciodată pe Nenică acolo așteptând – atunci, moșule, când auzi tam-tamurile plângând în triburile de junglă Evers Harlem East Village, mai toarnă-ți o tărie, dă-te cu antițânțar, și bagă un încărcător în carabină, pen'că băștinașii sunt agitați în noaptea asta.

De-asta tropăi pe cărarea de-aici din junglă ca să-l întâlnești pe Franklin în *Luminiș,* în loc să faci pe marele Bwana și să-l chemi pe tip la Reședința Guvernatorului Ofițer Districtual, la gin cu tonic, atent păzit de credincioși indigeni? Deci n-ai față să te joci Bwana-Tarzan.

Mda, poate. Poate că totul nu-i decât un căcat, dar poate că trebuie să-i faci junglei ăleia dinăuntru și câte o transfuzie din când în când, să iei o doză la colț, să te bați într-un bar, să vezi capătul neplăcut al unui șiș, să pui în mișcare sângele amorțit. Toți Bwana de dincolo n-o fac decât din zece-n zece ani – și atunci îi zic război. În josul străzii era fațada unui bar cu ferestre opace, vopsea verde peste sticlă murdară, palmieri sub o lună de staniol într-un cer negru ca moartea, inscripția de neon verde-murdar clipind: *„Luminișul".* Iar afară, poate vreo douăzeci de tipi atinși, gagii prea terminați și duși ca să nu fi fost șutați dinăuntru, exact lângă ușă, ca o gardă de onoare a drojdierilor-Kraal băștinași, și domnul Henry George Franklin așteptându-l înăuntru.

Fă-te rău, nenică, își spuse Barron, simțind vechile și

amintitele instincte cum îi ridică umerii sub geaca neagră, nasoală, și răsfrângând licăririle neonului în orbitele ochilor săi încordați. Așa cum o să joci pe terenul ăsta, fără albi negri – doar Noi și Nenică. Simțind interfața-tensiune dinaintea lui bombându-se spre interior, către grupul de negri ce păzeau ușa, cu ochii drept înainte, niciodată în lateral, ca să identifice căutătura posacă și întrebătoare din ceafă, despre care știa că este acolo – Hei, ce soarele mă-tii cauți p-aici, albule? – Barron se strecură printre ei, nici intrând cu forța, dar nici cedând teren. Îi depăși aidoma unei bășicuțe de aer urcând prin straturile uleioase de ape tropicale, și ajunse înăuntru.

De la intrare, trei trepte coborau într-o încăpere cât un hambar (cicatrici brăzdând plafonul făcut *calcio,* unde barul, ca o ameobă, absorbise prăvălii sau apartamente, desființând pereții), cu frunze gigantice, verzi și despicate, desprinse din postere pop, pictate de la jumătatea pereților alb-vag-murdar, văpăi vișinii sub dementa lumină fluorescentă care preschimba oceanul de chipuri negre într-un albastru-cenușiu de scrum spălăcit.

Peretele opus era un bar lung, cu o tejghea din plastic negru deasupra unei imitații de lemn, fără taburete la bar, doar robinetele de bere erau vizibile, iar înapoia barului nu existau sticle sau oglinzi, doar o frescă grosolană și falică a unor războinici negri și păgâni în jurul unui foc tribal. În toată încăperea nu exista nicio oglindă.

Dedesubt, podeaua îi amintea lui Barron de bursa newyorkeză: o mare de măsuțe, fiecare cu trei-patru scaune, mai mulți oameni printre mese decât așezați, cămătari negri cu sticle de bere și păhăruțe cu tărie, anunțând ultimele cotări ale pieței de unu-la-unu: cucul coboară trei sferturi, pupăza urcă jumătate, bețiveala mergând mai departe neschimbată, disperarea până la capăt, într-o bursă exclusiv masculină.

Barron rămase în capul scărilor, încercând să-l descopere pe Franklin înainte de a coborî în *Luminiș,* arena, ticsită de trupuri negre cu vânătăi invizibile, simțind instinctiv că trebuia cât mai repede să dovedească un motiv non-Nenică pentru prezența lui acolo. Priviri răuvoitoare începuseră să se ridice, examinându-l cum stătea acolo ca mortul – *un* alb? Un drogat criță? Un cretin labagiu, căutând un cur negru? *Nenică?* Asta-i *Nenică,* 'tu-i morții mă-sii? Aici în țara negrului, unde *Nenică* e

un negrotei? Gabor federal? Barron simți paranoia crescând, o mie de ochi ascuțindu-și cuțitele... trebuie sa fac ceva, rapid.

— Hei, e Jack Barron..., se auzi un strigăt răgușit dinspre o masă de două persoane din colțul îndepărtat, unde barul întâlnea peretele.

Barron îl zări pe Henry Franklin, singur cu o sticlă și două pahare, zgâindu-se la el prin fumul gros și albastru, fluturând o mână nesigură dintr-o mânecă de jachetă de culoare roșcată.

— Hei, Jack, aici!

Barron simți un fior electric percepându-și numele care străbătea mulțimea ca un șoarece. Nici un strigăt niciun murmur, doar o serie de scăderi treptate în vacarmul general, traversând sala aidoma spectrului tăcerii, lăsând în siajul ei pâlcuri de negri privindu-l, apoi o întoarcere generală către el, vreo două strigăte, un scurt moment tensionat, de totală încremenire, care trecu cu aceeași viteză cu care venise. Apoi un negru înalt și zvelt, cu chip de newyorkez, aflat chiar lângă el, îi zâmbi scurt, ironic, un surâs de frăție hippy, scoase din buzunarul jachetei o pereche de ochelari de soare cu rame albe și-i puse la ochi.

Cel de lângă el făcu același lucru. Și următorul, în unde, în cercuri tot mai largi. Apoi un foșnet general de haine, sticlă și plastic, și trei sferturi din cei din încăpere purtau ochelari negri, privindu-l ochi nevăzători din obsidian, înrămați în plastic, parcă așteptând un semn, în timp ce momentul continua să apese.

Alte șmecherii de-ale lui Luke? se întrebă Barron. Tipul care a început totul să fi fost pus special aici? Să mă fi urmărit Luke? Sau... sau să fie chiar adevărat?

Scotoci în buzunar (i-am pus oare în mod special acolo?), scoase ochelarii de soare primiți de la Greene, și-i puse și coborî treptele.

Și brusc discuțiile și băutura reîncepură, se părea că Jack Barron nici nu era acolo, parcă era invizibil, parcă era mai negru decât ei – supremul compliment, totuși rece și distant ca vârful Everestului. De parcă era... un alb negru. Și mai știu, cu absolută siguranță, că nu fusese mâna lui Luke, fusese prea calmă, prea coregrafică, prea reținut jucată, prea *mdeh,* ca să fie altceva decât o reacție instinctivă. Albul Negru...

Barron traversă încăperea aglomerată – cu doar o înclinare din cap în direcția lui, un zâmbet ici-colo (detașat, calm, de la

mama lor) – către masa unde Henry George Franklin îl salută, și-i turnă un păhărel de Jack Daniels când se așeză.

Barron învârti paharul între palme, apoi sorbi și-l studie pe Franklin, fața cutată, buhăită, nebărbierită, cu pete cafenii de la ficat, ochii injectați, dinții îngălbeniți în gura băloasă și întredeschisă, și duhnind ca o distilerie: fața unei sute de milioane de estimați prin sondaj Brackett ratați, dincolo de interfața din sticlă a ochelarilor de soare.

— Ai venit, albule Jack Barron, rosti pe jumătate jignit Franklin, dată dracu' chestie! Un alb barosan de la televiziune într-un loc ca ăsta.

— Mi-au dat un șut în cur și din bombe mai nasoale, răspunse Barron, băiat-hârșit, înghițind jumătate din whisky, pentru a-și sublinia poziția.

Franklin îl studie gânditor, cu ochii tot atât de opaci ca ochelarii pe care Barron încă îi mai purta, și în cele din urmă rosti:

— Poate că da. Umplu iarăși paharele.

— Da dom'le, continuă el, bătrânu' Jack Daniels. Nu mai e porumbu' ăla din butoaiele Mason pentru moș Henry George… nu, dom'le, numai de-astea îmbuteliate pentru mine și oaspetele meu alb. Da, Jack, cincizeci de mii de dolari, care cumpără mult whisky bun și femei rele… Dădu peste cap paharul.

— Hai să discutăm despre banii ăia, Henry, spuse Barron, observând ciudate priviri ostile fulgerând peste fețele celor care-i priveau cu coada ochiului, priviri crunte adresate lui Franklin, Negrul, și nu lui Barron, albul. Cel care ți i-a dat trebuie să-ți fi spus vreun nume.

— Să zicem c-așa a fost, mormăi Franklin turnând în pahar. Nu mai știu exact, și-n plus, Jack, ce contează? Ți-am zis, era curierul alb al vreunui nebun cu parale, și doar nu crezi că-și folosea numele real, nu? Nu când cumpără copiii de la oameni. Asta-i un fel de ilegalitate, nu?

— Te-ai gândit vreodată că ar fi o ilegalitate să-ți *vinzi* fiica?

— Ascultă, Jack, hai să vorbim de la om la om, făcu Franklin, agitând un deget afumat. Nu-s decât două feluri de oameni, numele-s multe ele, poate, da-s numai două feluri de oameni – ăia care au ceva de pierdut, și ăia care n-au nimic de pierdut. Albu' care poate merge și-mpărți saci de bani, ăsta trebuie să fie unu' care are *ceva* de pierdut, are motive să-și

facă griji că-i legal sau nu-i legal, pen' că el se ține tare și Nenica-i de partea lui, până nu face cu-adevărat o tâmpenie. Da' un negrotei sărăntoc care n-are decât un bordei coșcovit, câteva pogoane de pământ prost, care nici măcar nu-s ale lui, și o fată de șapte ani de hrănit, păi el n-are nimic, da' nimic de pierdut. Și-atunci de ce să-i pese de ce-i legal? Legea e-mpotriva lui de când s-a născut și până moare, pen' că-i negru, pen' că-i sărac, pen' că s-a plimbat de câteva ori la mititica, pen' că a băut prea mult și s-a băgat în niște cafturi, a mai dat cu jula pe ici, pe colo, ca să nu moară de foame... când ești păduche, riști.

— Deci ți-ai vândut pur și simplu carne din carnea ta și sânge din sângele tău, zise Barron. Ca ultimul negustor de sclavi, aia-i! Nu te înțeleg, Franklin, și nici nu știu dacă aș vrea-o.

Franklin își bău paharul, îl reumplu, privi în lichidul chihlimbariu și spuse:

— Albu negru-ți zic ăștia, e bună... pen' că nu există așa ceva. *Pur și simplu,* zice tipu'. Nu-i niciun pur și simplu. Ia-ncearcă să n-ai altceva decât patru'ș'trei de ani, să trăiești din Tichete de Rație și conserve expirate, și într-o lună să strângi bani num'-atât cât să te faci într-o noapte, ca să uiți că ești un nimic care n-are nimic și niciodată n-o să aibă nimic, și când știi că fetița halește jumătate din banii pe care-i ai, și niciodată n-o s-o ducă mai bine ca tine, cioară păduchioasă, poate c-o să se mărite peste câțiva ani cu alt cioroi sărăntoc și-o să scapi de ea, dacă ești băftos, și-atunci apare la tine un spălăcit nebun, și tu n-ai decât niște porumb pe-acolo, și el toarnă-n tine o sticlă-ntreagă, și dup-aia ți-aruncă un sac cu sutare și nu vrea decât...

Franklin începu să tremure, icni, bău tot paharul, mai turnă unul și-l bău și pe acela.

— Uite ce-i, dom'le Barron, urmă el, ți-am spus tot ce știu. Poate că nu-s un om bun, poate că-s un om rău – un rahat, îmi zic câteodată. Dar o vreau înapoi! Nu vreau s-o țină un alb țicnit! Bun, bun, am greșit, am greșit rău, nu m-am putut opri. O vreau înapoi! Trebuie să m-ajuți, nenică. Dacă trebuie, o să dau banii înapoi, dar o vreau... nu-s mare brânză, da-s tăticul ei. Nici ea nu-i cine știe ce, da-i tot ce am. Trebuie să m-ajuți s-o aduc înapoi.

— Bine, bine, încuviință Jack Barron sub ochii apoși,

injectați, gălbui ai lui Franklin, ochii unui om care făcuse rău și-o știa, totuși nu înțelegea exact de ce anume, ochii feriți ai unui bărbat care nu se vedea criminal sau avar, ci ca un ratat congenital, predestinat, cu pielea neagră, o victimă ignorantă a unei șmechereli, bazate, ca toate de altfel, pe disperarea lui, pe diferența dintre a fi un negrotei și un albicios, ochi ce-l acuzau pe Barron însuși, pe fiica lui, pe cumpărătorul de copii, natura universului, spunând: „Nu-i vina mea că-s un rahat, sunt ceea ce *voi* m-ați făcut, voi toți, ceea ce m-am născut”.

— Sunt de partea ta, continuă Barron. Da, când o veni momentul adevărului, o să fiu de partea ta, fie că-mi place sau nu. Nu știu ce pot face, dar orice-ar fi, o s-o fac, chiar acum, diseară. Bine? Să-ți arăt ce se-ntâmplă când îl capsezi pe Jack Barron. Plecăm direct la reședința guvernatorului, și-o să-l pun pe Luke Greene să-i bage pe toți sticleții-n priză, să-ți aducă dosarele tuturor țăcăniților din stat. Haide, îi dăm drumul.

Henry George Franklin îl privi stupefiat, neîncrezător.

— O zici pe bune, nenică! O zici *chiar* pe bune? Jack, nu faci mișto de mine, o să mă duci la *guvernator,* la negroteiul barosan care conduce întregul stat? O să-i zici *lui* ce să facă?

— Bineînțeles c-o să-i zic ce să facă! replică Barron. ‘Tu-l în oase pe Luke, mi-e dator vândut că nu l-am șutat azi, ia să facă și ceea ce-i plătit să facă, așa, ca o variație, ca să nu mai aibă vreme să mi se bage-n suflet. Când o să mă-ntorc la New York, tipi mai babani decât guvernatorul o să facă ce le zic.

Brusc, își reaminti că ceea ce-l adusese de fapt în Mississippi nu fusese câtuși de puțin Franklin, ci Benedict Howards. De aproape o lună e prima zi când trece aproape o zi fără să mă gândesc la scârba aia. Dar putoarea lui Bennie ajunge și-aici, pe jumătate m-a amenințat că mă rade dacă mă bag aici, se căca pe el de frică să nu aflu ceva de la gagiul ăsta. Dar ce anume? Nu-i decât un amărât de imbecil, habar n-are pe ce lume trăiește. E lipsit de sens. Decât dacă…

— Ești valabil, nenică, făcu Franklin, sculându-se de la masă. Să știi, Jack, ești dat în mă-ta pentru un alb vedetă TV… Cine știe, poate c-ai sânge negru pe-acolo, pe undeva, poate chiar *ești* un alb negru?

Afară, King Street trecuse de hotarul miezului nopții: mai

mulți, oameni se întorceau decât plecau, toxicomanii ori criță ori tremurând, bordelurile la minut trecute de vârful activității, drojdierii făcuți bine sau dormind în bălți de vomă, dubele greblând frunzele umane căzute, o ceață londoneză de fum de marijuana, grăsime râncedă, bere vărsată, pișat de bețivi coborând pe clădiri, rigole, fundături într-o peliculă puturoasă.

Lângă el, Henry George Franklin era tăcut mormânt, ca un drojdier ghemuit care-și făcuse plinul, depășise euforia și era dus, indiferent dacă era băgat în dubă sau își făcea nevoile pe el într-o fundătură; își făcuse treaba pentru noapte, și până la venirea zorilor încețoșate își lăsa destinul pe mâna zeilor. Iar Barron, simțind starea de gândac strivit, se gândi: să arunc totul în poala lui Luke și s-o dau naibii. Ce altceva e de făcut?

Privi în susul străzii, căutând un taxi – nimic, decât o dubă, două camionete și două automobile vechi din ‘70. Cu reflexul newyorkezului, porni pe stradă, unul din motivele pentru care niciodată nu găsești un taxi la mama dracului e că stai pe loc, și în plus, pe o asemenea stradă trebuie să fii în permanentă mișcare. Franklin îl urma, un zombi cu ochi sticloși.

Înainte de a ajunge la prima intersecție, Barron avu o presimțire. Ceva era în neregulă, nelalocul lui, stârnindu-i fiori pe șira spinării, îl făcu să încetinească pasul, să se răsucească și să privească înapoi…

Ca o palmă neașteptată peste față, cu un zgomot ireal, ecou de pocnitoare, o albină din metal îi bâzâi pe lângă ureche și răsună un țipăt sfâșietor de alamă când o ladă de gunoaie dintre ei și peretele cel mai apropiat explodă într-un fulger de metal, zoaie cenușii și coji de portocale.

Barron plonjă pe trotuar, acoperindu-și capul cu brațele, și se rostogoli înapoia unei mașini parcate când o altă împușcătură despică văzduhul în jurul unui geamăt surd și dureros, și-l văzu pe Henry George Franklin apucându-se de pântece și îndoindu-se, apoi un al treilea glonț izbi țeasta lui Franklin, azvârlindu-l în spate pe trotuar aidoma unei păpuși însângerate, distruse.

Pe celălalt trotuar, oamenii strigau și alergau în ambele direcții din gura unei fundături, și văzu un bărbat punând țeava unei puști de asasin, cu țeava groasă, pe capacul unui tomberon ruginit înapoia căruia se ghemuise.

Un fulger însoțit de fum dinspre pușcă, și un glonte explodă prin două parbrize ale automobilului, ricoșând din zidul dinapoia

lui și găurind cauciucul de lângă piciorul lui Barron cu un șuier ușor de aer, după ce-l împroșcase cu cioburi. Un alt bubuit, și mașina se cutremură de două ori sub obrazul lui Barron, când glontele străbătu dublul perete metalic al primei portiere, oprindu-se în cea de-a doua.

În josul străzii, doi polițiști alergau din dubă spre fundătură și se auzi o sirenă pe măsură ce duba porni în zig-zag pe King Street.

Un zăngănit metalic și pușcașul dispăru în fundătură răsturnând tomberonul.

Barron se sculă în picioare; pantalonii îi erau rupți în genunchi, era julit și sângera ușor. Tremura. Cinci împușcături în tot atâtea secunde – primele cinci gloanțe din viața lui.

La un metru sau doi zăcea Henry George Franklin, cu sângele băltind pe stomac, cu chipul zdrobit, acoperit de o pastă roșie, amorfă. Barron vomită o dată, se întoarse cu spatele, văzu unul din polițiști traversând strada în fugă către el și, într-o fulgerare de adrenalină, realitatea momentului penetra circuitul de întârziere temporală spre creier.

Primul foc a fost pentru *mine! Pentru mine!* împușcături *deja-vu,* cowboy, indieni, escaladând în goană dealul la Iwo Jima, Eliot Ness, filmul lui Zapruder, soldați mărșăluind cu arme, Oswald îndoindu-se, titluri cu războiul din Vietnam, toate imaginile acelea îi răsunară în minte… dar sângele de pe trotuar, cu kilele, era aceeași chestie din zgârieturile de pe fața lui atunci când se bărbierea, aceeași ca și purpuriul de pe genunchii lui jupuiți și usturând, bucăți din Henry George Franklin, așchiile albe de țeastă în băltoacele roșii, oribile, erau la fel precum cele din interiorul lui, tot așa cum sacul moale și vulnerabil cu organe slinoase pulsând era el, și-l ținea în viață.

Mort… Puteam fi mort, zăcând acolo, un maldăr de came în descompunere, nicio diferență, doar că nu m-a nimerit. Și n-a vrut să mă rateze, primul foc a fost spre capul meu, și după ce l-a împușcat pe Franklin a revenit la mine, futu-l în gură, a-ncercat să mă ucidă, *cu adevărat a încercat să mă transforme într-un mort.* Un blestemat a vrut să fiu mort!

Cum îți place *asta* ca realitatea reală a străzii tale, șmechere? Un soni Oswald-Ruby-Sirhan rade un…

Imaginea bărbatului rezemându-și arma pe tomberon fulgeră pe ecranul de redare a minții sale și se focalizează

asupra puștii: o chestie țapănă, ușoară, de mare putere, oțel lucrat la meserie. De mare putere, foc-rapid, nu un 0.22 comandat prin poștă, nu un Manlicher-Carcano. O armă profesionistă. Și o treabă profesionistă.

Bang! Bang! Bang! Cinci împușcături exact așa, primul drept în bătrâna căpățână, dacă aș fi mers normal, următoarele două drept în Franklin, și apoi drept în automobil. Mai mult ca sigur, un asasin plătit!

— Ai pățit ceva? Polițistul ajunsese lângă el, aruncase o privire rapidă spre trupul terciuit, apoi îl ignorase ca și pe celelalte gunoaie mizerabile ce acopereau strada. Chipul pătrat al polițistului era aidoma oricărui alt chip de polițist, de abia remarcai că e negru.

— Nu mi-am rupt nimic... mormăi Barron cu gândurile în altă parte, înapoi în apartament, Benedict Howards spunând: „Termină cu Franklin, altfel...”, Howards speriat peste poate, avionul lui Hennering explodând, soția lui strivită de roțile unui camion închiriat... Altfel... altfel...

Doar trei persoane știau că voi veni aici, cu suficient timp ca să poată aranja un atentat, își dădu seama încet. Sara, Luke, și Howards. Nimeni altcineva. Howards l-a ucis pe Franklin așa cum l-a ucis pe Hennering și a-ncercat să mă ucidă pe mine. Howards trebuia să fie!

Fundația a cumpărat-o pe Tessie Franklin. Gândul păru să vină de niciunde, dar în post-imaginea trezirii din inspirația-gestalt, logica dinapoia lui se reliefa clară și distinctă:

Howards este singurul om din lume care avea timp să angajeze un asasin. Howards mă voia mort, îl voia pe Franklin mort, ceva îl speria într-atât de mult încât era în stare să mă ucidă în public, să-l ucidă pe Franklin, iar singurul lucru care-l deosebea pe Franklin de alte douăzeci de milioane de ratați era faptul că își vânduse copilul. Deci dacă Bennie îl voia pe Franklin amuțit, oamenii lui Bennie *trebuie* să fi cumpărat puștoaica...

Și dacă Bennie a cumpărat-o pe Tessie Franklin, atunci e un motiv al dracului de serios să se asigure că eu nu voi afla sau dacă o să aflu n-o să pot anunța pe post. La urma urmei, poate că asasinul și-a făcut treaba pe bune, poate că trebuia doar să mă sperie. Oricum, Franklin e mort și n-am nimic ce să bag în emisiune...

— Hei, rosti polițistul, nu ești Jack Barron? Păi, nu-ți scap

nicio emisiune…

Cum?… mormăi Barron, pierdut în unduirile logicii dansând șerpuitoare, amintindu-și primul glonț drept spre capul lui și alte două încercări după ce Franklin fusese omorât… Nu putea fi nicio îndoială, muistul de Howards voia să mă ucidă, cu Franklin sau fără Franklin, și asta-i lipsit de sens, ajungea să-l omoare pe singurul tip cu care puteam face emisiunea, doar dacă…

Doar dacă nu mai există și alte persoane care și-au vândut copiii Fundației.

— Îmhî, sunt Jack Barron, rosti, luptându-se să revină la realitate, și locuiesc cu guvernatorul Greene. Mă puteți duce până la reședința guvernatorului, *muy pronto?* Am multe de făcut.

— Bănuiești cine ar fi vrut să te ucidă, domnule Barron? întrebă polițistul.

Barron ezită. Nu, mulțumesc, își spuse, asta-i afacerea lui Bennie și a mea. Prea multe încurcături, prea adânci… nemurire, trei crime și semnătura mea pe o hârtie a ucigașului, emisiunea, politică națională, și Dumnezeu mai știe câte, toate făcute ghemotoc într-un glob care se zbate, precum o caftească generală la o întrunire a caracatițelor epileptice, se iscă prea multe valuri dacă mai bag un tâmpit de gabor local.

Mda, și mai e ceva, recunoaște-o, Barron, ceva ce poate numai sicilianul din Vince ar putea s-o înțeleagă. Numele jocului e vendetta, Bennie, un joc de ruletă rusească în doi pentru toate averile dintre noi. Băiatul tău a ratat deschiderea, și acum e rândul meu, Howards, nu mai trece pe lângă ganguri întunecoase. O să te răstignesc de ziduri ori voi afla motivele! Nimeni nu se dă la Jack Barron și pleacă fără griji!

— Habar n-am, răspunse el. Din câte știu, n-am niciun dușman adevărat în toată lumea.

Minunile științei moderne, se gândi Jack Barron, virând mașina închiriată de pe drumul de acces pe autostrada spre Evers. Acceleră și privi dosarul subțire așezat alături, pe fotoliul din imitație de piele.

Iei înscrierile la școală și certificatele de naștere din ultimii cincisprezece ani, le pui într-un program și le bagi în bătrânul calculator pentru o corelare încrucișată, și capeți numele tuturor puștilor care ar trebui să fie la școală, dar nu sunt, e un material mult mai mic pe care-l introduci iar în calculator și-l verifici cu certificatele de deces, transferuri școlare în alt stat, pentru aceeași perioadă de cincisprezece ani, și obții vreo două mii de nume de puști care nu merg la școală, vii, și de peste o lună pe teritoriul statului, treci numele prin fișierele spitalelor și azilelor de handicapați, și iar le confrunți cu concedierea părinților, și după ultima amestecare a pachetului de cărți pentru un cerc cu raza de optzeci de kilometri și centrul în Evers, capeți patru nume, patru vizite, patru realități din tot statul ăsta blestemat. Ce vreți mai simplu?

Patru nume, patru copii negri, între șapte și zece ani, cu părinții fie la marginea falimentului, fie beneficiind de o asistență socială. Patru copii dispăruți de pe fața pământului.

Patru vizite în patru bordeie dărăpănate. Patru automobile noi în fața a patru cocioabe tradiționale pentru orașele de ciori din Sud, de la Buick până la un Rolls autentic. Patru basme aiurite, altă vrajă cu „Fundația Educațională”, puștii care ar trebui să-și viziteze neamurile la șase luni, o problemă de „nu-ți fierbe oala”, și incredibil de dobitocul ăla chiar credea că fata lui e acum moștenitoarea adoptată a regatului într-o inexistentă țară africană neagră. Și patru saci de bani-gheață, imposibil de urmărit, lăsați de patru albi a-ntâia diferiți.

Nu încape îndoială, se gândi Barron trecând pe banda stângă, cine-o face e sonat rău. Parale ghiotura și un program destul de inteligent, cinci încercări și cinci vânzări în situații atent selectate pentru a face cât mai puține valuri prin hârtiile guvernanților. Înseamnă că-i cineva cu acces particular la un calculator foarte scump, îndeajuns de bogat pentru a cumpăra un expert asupra sistemului de fișare din Evidența Populației Statului Mississippi – sau chiar un tip de vârf dinăuntru. La o medie de cincizeci de mii pe copil, asta înseamnă un sfert de

milion, ca să nu mai pomenesc de prețul calculatorului sau al timpului de acces, cel puțin cinci operatori, unsul autorităților... milioane de dolari doar pentru obținerea a cinci copii!

Cum poate fi altcineva *decât* dementul de Howards?

Și de ce l-a ucis pe Hennering, care habar n-avea despre astea? Sau avea? Să fi aflat Hennering că Fundația cumpăra copii și atunci Howards l-a omorât...? Milioane de dolari și crime periculoase doar ca să iei niște puști tuciurii? Bennie nu-i deloc tipul de tată frustrat! Singurul lucru care l-ar fi putut determina să acționeze așa, ca un cheltuitor paranoic, e nemurirea, viața lui, trebuie să știe cumva că-și pune pielea în joc. Totuși, de ce să-și riște prețioasa nemurire pentru...?

— Căca-m-aș, mormăi Barron. Sigur că da, asta trebuia să fie... singurul lucru care l-ar fi împins pe Bennie să riște o sentință de condamnare la moarte pentru crimă era acoperirea unor crime mai vechi, și singurul lucru care l-ar fi făcut să riște prima crimă e blestemata lui nemurire. Christoase, se leagă... trebuie să-i fi folosit pe puști drept cobai pentru obținerea tratamentului de nemurire, indiferent ce-o fi, și de *asta e* atât de tensionat ori de câte ori cineva se apropie de subiect. Și de asta merita trei crime, ca să rămână secret!

Pentru prima dată de când ținea el minte, Barron simți un fulger de pură furie sălbatică, o mânie altruistă și necalculată ce nu servea decât propriei ei cauze. Ucisese copii ca să-și cumpere putregaiul lui de nemurire! Îi ucisese pe Hennering, pe soția lui și pe Franklin ca să nu se scape nicio vorbă! Cumpărase un Congres, și poate în curând și un președinte, ca să potolească lucrurile, să stea pe un maldăr de cadavre, pe ceafa întregii țări pentru coșmarul paranoic al unui milion de ani! Da, și mă cumpăra pe *mine* ca să le-o vâr pe gât... să vând vieți încheiate în laboratoarele Frankenstein pentru secretul vieții veșnice, pentru barosani, puțini față de estimările sondajului Brackett, de o sută de milioane de fraieri!

„Și dacă nu vrei, Barron, o s-angajez pe cineva care să te radă și pe tine..!”

Barron călcă accelerația până la podea, într-un acces de furie, o ținu acolo și se luptă cu mașina *mano a mano,* pe când zbura pe autostradă ca o pisică în călduri.

Fiecare are prețul lui, se gândi, și nemurirea cumpără pe oricine, este Bennie? Crezi că le știi pe toate? Asta-i pentru că

ești un rahat, Howards, un rahat de la un capăt la altul. Nu-ți dai seama că există și oameni care nu-s ca tine, oameni pe care nu-i bine să-i împingi prea departe. Ei bine, tu ai împins, morții mătii, și-o să vezi ce se poate întâmpla dacă faci pe durul cu Jack Barron. Nemurire... sigur, ce-a fost a fost, nu-i mai pot învia pe puștii ăia, au plătit cu viețile lor. Dar o s-o facem nu cum vrei tu, Bennie, ci cum vreau eu – adică peste cadavrul tău. Ai încercat să mă faci un ucigaș ca tine, Bennie, perfect, ai reușit, acum sunt un ucigaș, dar cadavrul va fi al tău!

Cu mâinile de pe volan simțind parcă fiecare crăpătură a pavajului, în vreme ce mașina gonea pe autostradă, Barron simțea o stranie *deja vu* ațâțare tip Jack-și-Sara din mansarda Berkeley, și-și dădu seama că nimic altceva decât ura împinsese înainte circul Puștilor Bolșevici. Îmhî, chiar așa, urâm tot ceea ce nu este așa cum dorim noi să fie. Puterea noastră și slăbiciunea noastră – știam exact cum reacționăm, negrul împotriva albului, a tuturor. Tot ceea ce nu era bine absolut era rău absolut, și îl puteai urî, trebuia să-l urăști știind că Noi Preasfinții eram de partea îngerilor, tot ceea ce ni se împotrivea era de partea răului. A nu urî însemna o trădare. Nu vă încredeți niciodată în cineva de peste treizeci de ani – pentru că atunci când un băiat devine bărbat, el nu mai vede linia aceea de ură distinctă dintre bine și rău, și dacă mai rămâi după aceea în mișcare nu ești decât un mincinos oportunist, un labagiu de *politician...* Un Lukas Greene chinuit de coșmaruri.

Asta-i definiția ta dată politicii, oameni maturi jucând jocuri de copii, jocuri de ură, pentru a obține concluziile simple pe care le desprind eu din *Capsați-l* pe *Jack Barron,* în culori, omul din rândul întâi, imaginea proprie e totul. Asta-i valabil. Însă adevărata diferență între industria spectacolelor și politică nu-i decât *ura.* Crezi că poți pricepe asta, Luke? Tu ești mincinosul renegat, nu eu, jucând jocul ură-politică, jocul mort din Berkeley pe care nici măcar nu-l poți simți.

— Îmhî, dar există ceva în ură care-i aproape un drog – gândindu-te la asta, știi că-i o cauză pierdută, totuși, ce plăcut e vechiul și murdarul fior! Îți oferă o anume siguranță în jurul căreia să-ți construiești vraja – să poți obține ceea ce dorești, și-o simți în măruntaie. Dorința pură și irațională de a țintui scalpul lui Benedict Howards pe ușa hambarului...

Conducând mașina cu o viteză nebună, care solicita totala

concentrare fizică, cu volanul viu și ucigaș în palme și șesul fulgerând pe lângă el, Barron gusta din plin senzația amețitoare de viață-și-moarte călărindu-i reflexele, conștiința sa nu întemnițată într-un punct dindărătul ochilor, ci răspândită prin brațe și prin legăturile-proteze metalice cu trupul și roțile mașinii.

Prin bucle feedback de circuite electrice, anticipă șocul paralel al *totalei* totale implicări, ajungând prin simțurile videofon ale rețelei de sateliți până la audiență de-o sută de milioane sondați Brackett de la un ocean la celălalt, până la Luke, Morris, CJS, republicani în limbă după trupul lui, totul integrat prin circuitele de putere amplificată în ființa sa *Capsați-l pe Jack Barron* electronic extinsă, vie într-un chip nou, luându-se de gât cu moartea (cu Howards, ca și cu autostrada) într-un război total de implicare totală pentru răzbunare totală, și nemurire, miza totală.

O să-ți fac o emisiune, Howards, de n-o să-ți vină să crezi. O să te fac bucățele, și voi rămâne viu și nemuritor pe când tu n-o să fii decât amintirea unui gust neplăcut într-o sută de milioane de guri, făcut tăciune în scaunul electric, Frankenstein și ucigaș cu barda ce ești!

Ridică talpa de pe pedală, simțind cum valul fierbinte al momentului trece prin el, lăsând în urmă o undă călduță de postadrenalină. Ai înnebunit, știi asta, nenică? Doar jidanii și sicilienii urăsc așa…

Mda, se gândi, agățându-se de amintirea urii totale, însă o minte limpede ar trebui să știe cum să-și folosească până și propriile glande.

— Mămica mi-a zis despre Sălile Pline de Fum, dar aici e chiar ridicol, spuse Lukas Greene. Densitatea fumului din sala de întruniri, deși avea aer condiționat, începuse să devină de-a dreptul impresionantă când Sherwood Kaplan aprinse încă o blestemată de mentolată cu filtru („Te-mbată și te răcoresc”) Kools Supremes, iar Deke Masterson își rulă o foaie de tutun Bull Durham (unde dracu’ se mai fabrică chestii de-astea, se întrebă Greene); trabucul lui Morris mocnea în scrumiera de cristal, vizavi de Greene, la capătul mesei pătrate, și în mintea lui arăta precum scula verde și putrezind a unui leș în descompunere.

Ei, *asta,* se gândi Greene, este ceea ce numim în meseria noastră simbolism – Marele și Vechiul Partid e într-adevăr un leș descompunându-se încet și verde sau nu, Greg Morris este cu siguranță un puțoi putred. Cel puțin însă un puțoi putred pe care-l am în buzunar!

— Probabil că vă-ntrebați pentru ce v-am chemat aici în astă seară? rosti Greene cu un exagerat accent Lugosi. Morris se strâmbă afectat spre el, dar acum nu era important – astă seară țintele adevărate erau Kaplan și Masterson – și chipul bosumflat, de îngeraș îmbătrânit, se despică într-un fals surâs muieratic. Deke continua să rămână un sfinx negru cu față cărnoasă.

— Termină cu rahaturile, Luke, rosti Masterson cu glasul său grav și cultivat. Știm cu toții că ne-ai târât aici ca să ni-l bagi pe gât pe Jack Barron. Unde dracu-i Albul tău Negru?

— Jack o să apară dintr-o clipă în alta, răspunse Greene, dar ai înțeles lucrurile pe dos, Deke, problema nu-i să vi-l bag vouă pe gât pe Jack, ci să-l convingem pe Jack să candideze. Încercați să nu uitați asta când o să ajungă aici.

— Ce mai e și asta? interveni Kaplan cu gelozie prost mascată. Desemnarea lui Jack pentru președinție e-n sine o aiureală, să ne tragem de șireturi cu ăsta (îndreptă Kool-ul spre Morris, strâmbând ostentativ din nas, însă acesta, un adevărat profesionist, îl contracara în modul cel mai potrivit pentru Woody, ignorându-l) e de-a dreptul țăcăneală, și acum ne mai spui că nenorocitu' ăla de țicnit trebuie tratat ca o primadonă virgină?

— Hai să vorbim pe față, zise Greene, ca să n-ajungem să ne spălăm rufele murdare de față cu Jack. Președinție sau nu, tu și Deke aveți un motiv foarte bun să mergeți pe mâna mea, iar guvernatorul Morris știe deja cine e motivul respectiv.

Russ Deacon, se strâmbă Masterson, parcă rostind un cuvânt obscen.

Kaplan rânji. Și Greene se gândi, da, sărmanul Russ va fi cel care va lua țeapă. Deke și Russ se dușmănesc de când au ajuns în Congres pe tema dacă Președintele CJS statal să fie negru sau alb, omul lui Deke sau al lui Russ, dacă Harlem sau Village să conducă politica CJS din New York, și până acum, cu toți bogătașii albi ai New Yorkului în colțul lui Russ, Deke nu avusese nicio șansă de a scăpa de Russ și, oho, o știa prea bine.

— Așa-i, fratele nostru de suflet, congresmanul Russell

Deacon, spuse Greene. Acum, știți că n-am absolut nimic personal împotriva lui Russ, dar îl vreau pe Barron candidat la președinție iar voi doi, pe lângă ceilalți pe care i-am adunat deja, puteți înclina balanța voturilor în Consiliul Național, așa că dacă trebuie să ofer capul lui Russ pe o tavă de argint pentru a le obține, asta e, desertul e Deacon.

— Ascult, zise Kaplan. Cum însă te aștepți să-l dai pe Deacon la o parte din drumul meu?

— *Eu* nu pot. Asta-i chestia: eu nu pot, dar Jack Barron poate. Uite, Woody, Deacon a căpătat Village, și după cum s-au aranjat lucrurile până acum, asta înseamnă CJS din New York. Tu ai Las Vegas, și exceptând ceva țipete dinspre golf, asta înseamnă CJS din California. O distanțare față de mexicani. Dar cu Deacon înlăturat, tu vei fi Marele Guru al Hipioților, așa cum ai dorit mereu. Vei controla întreaga coastă de est, plus California.

— Care-i cioaca? întrebă Masterson. Asta-i o placă veche. De ce ne luăm de gât înaintea bunului guvernator din California.

Greene zâmbi, în vreme ce Morris rămase tăcut, cu un dispreț amuzat pe fața lui lătăreață. Se ține tare, își spuse Greene.

— Bine, atunci în cuvinte mai simple, răspunse el. Noi trei vrem trei lucruri diferite. Dacă am colabora, le-am obține. Deke, cu Woody controlând CJS Village în locul lui Deacon, CJS-ul New York ar fi pradă ușoară, pentru că el e-n Las Vegas unde conduce balul de-acolo. Și-n plus, cu un CJS statal negru care să-i tragă preșul de sub picioare lui Malcolm Shabazz și cretinilor lui cu înapoi-în-Africa, care te zăpăcesc. Ți-l poți permite pe Woody drept șef al facțiunii hippy, pentru că e la cinci mii de kilometri depărtare și nu-l interesează să conducă New York-ul, mai bine el decât Deacon, este? Și Woody, ți se rupe ție dacă Deke e șef în New York atâta vreme cât există un singur Mare Guru la Hipioților. Despre mine, știți că-s pe felie cu Jack, dacă el câștigă, o să fiu puterea neagră dinapoia tronului Casei Albicioșilor. (Morris surâse. E bine, se gândi Greene, lasă-l.) Deci astea-s mizele. Acum, gândiți-vă și voi, tipilor, ce nume e mai tare în Village decât Russell Deacon?

— Jack Barron…, răspunse tărăgănat Kaplan. În felul lui, cu curu-n două luntri…

— Așa-i, dar te uiți numai la jumătate din curul lui, zâmbi

încântat Greene. Lui Jack puțin îi pasă de politica partidelor într-o luptă corp la corp, eu m-aș ocupa mai mult de capul lui. Iar prietenului nostru, guvernatorul Morris, nu-i pasă absolut deloc de ce se petrece în CJS. Deci n-ar fi mare greutate să-l folosim pe Jack ca să-l eliminăm pe Deacon, o dată ce-i șeful unei coaliții. V-ați prins?

— E o idee, rânji Masterson. Bun, să zicem că sunt de partea ta, cu condiția ca Barron să mă convingă că joacă cinstit.

— La fel și pentru mine, interveni Kaplan. Hei... doar nu crezi că Barron ar putea cu adevărat câștiga?

Ai grijă, își spuse Greene. Asta-i buba. Ei știu cine va conduce CJS dacă va câștiga Jack, dă-te prost, lasă-i să creadă că nu ești decât un kamikadze prostănac pe care-l pot stoarce.

— Cine știe? răspunse el Cred că merită încercat, cu republicanii de partea noastră... I-adevărat că-i cu bătaie lungă, dar e ocazia cea mai bună pe care o s-o avem vreodată noi, Copchilașii. Eu zic că trebuie încercat, nu, Morris?

— Știi bine ce cred eu despre tine și cei ca tine, Greene, și știi cât de mult îl iubesc pe Barron. Dar e de ales între Barron și o marionetă democrată pusă de Benedict Howards. Cu Fundația împotriva lui, Teddy Pretendentul n-are nicio șansă reală. Și declarăm un armistițiu, domnilor, până-i eliminăm pe democrați. După aceea sunt sigur că... partidul cel mai bun va învinge.

— Asta-i realitatea, încuviință Greene. De asta avem nevoie de Barron, simpla lui candidatură va zdruncina totul, chiar dacă nu câștigă, va distruge măcar cabala democrați-Fundație. Dar, pentru Dumnezeu, nu uitați că Jack o face pe Balaurul Șovăitor, și ceea ce spune s-ar putea să fie chiar adevărat. Nu vă ambalați când ajunge aici – și țineți minte, *noi* trebuie să-l plasăm pe *el.*

Asta-i, se gândi Greene, totu-i pregătit și așteaptă, îl așteaptă pe blestematul de Jack care a pornit totul într-o mansardă, și-acum puișorii vin acăsică, la adăpost.

În tăcerea grea, de așteptare, distingea sentimente gemene: amărăciune și speranță. Orice urma să se întâmple acum, avea să fie apogeul carierei lui, momentul adevărului: mai departe de atât nu putea călăii CJS-ul.

Mai departe de atât nu putea răzbate niciun *negrotei,* se gândi. Trebuie să-ți alegi personal albul din linia întâi, propriul tău frate-de-cruce, *alb* frate-de-cruce, bineînțeles. Dacă Jack

câștigă, ești președinte-prin-procură; Jack și-a pierdut gustul pentru realitățile politicii. O minunată și curată imagine de candidat alb care să fie masca mea, atât. Nu înseamnă că-l manipulezi, nenică, nu trebuie s-o faci, el nu vrea să-și murdărească minutele... *albe ca neaua* și oricum el este de partea noastră: întemeietor și toate rahaturile celelalte. Dacă învinge, va *fi* prea mulțumit ca să sugă faima și să mă lase pe mine să fac greul.

Președinte-prin-procură, puterea neagră dinapoia tronului alb ca neaua – recunoaște-o, cioaro, mai departe de atât nu poate ajunge niciun negru. Și știi prea bine că totul depinde de cum reușești sa-l convingi pe un gagiu ca Jack Barron că el o să capete totul. După cum e lumea asta, primul negrotei al țării tot o să reușească, da-n cârca unui alb. Ba chiar a unui „Alb Negru". (Nu-i dată dracului?!) Totul mizându-se pe ce va face nebunul de Jack în următoarele câteva minute. Și nu te amăgi, nenică, nici chiar tu nu poți spune în ce direcție o va lua mintea lui Jack Barron.

Deci iar o să facem frecția *aia,* se gândi Jack Barron, intrând în sala de ședințe și recunoscându-i pe cei trei bărbați așezați în jurul mesei cu Luke, recunoscând cine erau, ce erau, ce căutau, și ce doreau de la el. Deși era sictirit pe Luke, instinctul îi spunea să fie calm, să le fure mințile, acum că întreaga vrajă prezidențială era o componentă potențială a circuitului electronic de confruntare a puterilor, alături de puterea vieții asupra morții, nemurirea prin copii cumpărați, alături de puterea a o sută de milioane de persoane estimate prin sondaj Brackett, pe care începea s-o țească în jurul lui Benedict Howards. Iar tipii cel mai ușor de manipulat sunt cei care cred că ei te manipulează pe *tine.*

Înainte ca Luke să-i dea drumul discursului, Barron traversă încăperea din trei pași mari, vârându-și un Acapulco Gold între buze și aprinzând-o chiar când se așeză pe marginea mesei, lângă scaunul lui Luke, trase zâmbetul lui numărul unu, de doică, suflă un nor de fum dulceag de marijuana în direcția lui Gregory Morris și cu un cinism apăsat, atoateștiutor, rosti:

— Tii, ia uite, v-ați gândit la o petrecere-surpriză pentru mine? Am uitat că era ziua mea de naștere. Pe de altă parte,

cine știe, poate chiar *eu* am organizat această mică fumăraie a… Colegiului Electoral pentru cineva? Și azvârli o scurtă privire înțelegătoare către Luke, premeditat vizibilă pentru toți.

Pentru o clipă, fața lui Luke deveni complet opacă, Masterson se încorda, iar puțoiul psihopat de Woody Kaplan aproape că hohoti văzându-și fostul dușman de moarte, Gregory Morris, dând ochii peste cap, parcă zicând „Marele șmecher Jack Barron”, iar Barron știu că trăsese preșul de sub Luke, de sub ceea ce clocise acea cabală grotescă, iar acum el era în vechiul și bunul colț din dreapta sus al ecranului, în loja acuzării, și spectacolul era acum al lui, nimic altceva decât un spectacol, iar tipii ăia n-aveau mai mult sânge în carne și oase decât la videofon.!

— Domnilor, putem renunța la tradiționalele rahaturi Ce-ar *fi* să intrăm direct în problemă? îi întrebă el. Vă aflați aici ca să mă convingeți să candidez la președinție pe un, mandat de coaliție CJS-republicani; o știu, iar acum voi știți că știu, așa că faceți strigarea fără să mă mai ocoliți prin tot cartierul, pentru că-i noaptea unei zile grele.

Amărășteanul de Luke! se gândi Barron simțind cum mintea lui Greene încerca să-l prindă din urmă. Îl privi și pe guvernatorul Californiei, Gregory Morris, primarul Las Vegasului, Sherwood Kaplan, congresmanul Deke Masterson, așa-ziși barosani și sforari, toți complet descumpăniți, neștiind ce avea să urmeze, și într-o străfulgerare hohotitoare pricepu ce poantă totală era toată afacerea cu președinția.

Deci: patru gagii într-o încăpere plină de fum cu o celebritate a televiziunii; și forțându-l pe Jack Barron capătă puterea de a mă propune președinte dacă vor și Bennie Howards îi poate cumpăra pe toți cu banii lui de buzunar, și Bennie nu-i decât o sulă cu cincizeci de miliarde de dolari, iar eu pot imagina imelman-uri cu capul legat de cur. Chestia-i că totu-i spectacol, aia-i, politica nu-i decât teatru lipsit de clasă, iar VIPii ăștia plini de putere nu-s decât oameni ca mine, doar ceva mai prostovani. Totu-i un joc de *Capsați-l pe Jack Barron,* și chiar fără panou de afișaj. Ei n-au nicio șansă, pentru că sunt al dracu’ de serioși, pe când eu o fac din amuzament.

Primul își reveni Kaplan, datorită invidiei aceleia vechi, vechi de tot.

— Nu te-ai schimbat deloc, este Jack? Nu te păcăli singur

însă, jocul nu mai e același. Ăsta-i pe lovele.

— Pe lovelele *tale,* poate, spuse Barron, nu ale mele. Ar fi bine să mă crezi pe cuvânt, tu și voi toți, pentru că vă pierdeți vremea dacă credeți c-o să sar prin cerc să zic „Da, șefu”, doar pentru ocazia de a fi fațada voastră. Voi aveți potolul *vostru* și eu îl am pe al meu. Putem folosi același foc ca să-l încălzim, de-acord, însă restul… mai târziu.

— Bun, deci jucăm după regulile tale, interveni Masterson. Să dăm cărțile pe față. Habar n-avem ce vrei tu, dar eu vreau capul lui Russ Deacon în țeapă. Și Woody vrea același lucru. Dacă ne asigurăm asta, noi avem destule voturi în Consiliul Național ca să te aranjăm.

Deci asta-i, se gândi Barron, mda, se potrivește, bietul Russ. Așa-i, bietul Russ care ar fi fost aici, jucând același joc murdar dacă Luke ar fi considerat că are cărți bune. Nu puterea corupe, ci schimbările pe care le determini în mintea ta căutând s-o obții. Woody, Masterson, Morris, Luke, Howards – cinci interese diferite dar nu contează, pentru că același drog sucește toate cinci mințile. Viciați ai puterii, aia sunt. Trase adânc din țigară.

— Vreți să-mi ziceți că de fapt nu sunteți un grup de patrioți adunați laolaltă în Sfântul Conclav ca să alegeți un Moise care să-i scoată din Deșert pe Fiii lui Israel? Haide, băieți, nu-mi distrugeți inocentele iluzii copilărești.

— Înainte de a te abțigui cu Acapulco Golds și a începe s-o iei razna, rosti Morris, vorbind ca preaînțeleapta broască țestoasă, poate c-ar trebui să-nchizi gura aia mare și să asculți. Mă doare taman în cot de rahatul din CJS – e tot atât de fermecător ca o ședință a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez – și de fapt nici nu contează că ești un jeg neobolșevic, pentru că eu cred că de fapt noi ne înțelegem între noi, Barron. Nu ne iubim, dar ceea ce contează este că avem dușmani comuni, de felul lui Benedict Howards sau, cine știe, poate chiar Teddy Pretendentul. Pierdem timpul, încercând să ne aiurim. Te interesează afacerea sau nu?

Jos pălăria în fața unui gagiu care-i un porc și nu-i pasă că o știu toți, își spuse Barron. Mai bine un Barosan republican lipsit de conștiință decât ăștia trei labagii de ratați Eroi ai Sărăntocilor. Și când te gândești că CJS a fost copilașul *meu*! Cum ar suna *asta* într-un proces pentru legalizarea avortului?

— Sigur că afacerea mă interesează, răspunse el. Întrebarea e ce fel de afacere? Care-i câștigul vostru, și care-i al meu?

— Te schimbi mult, este, Jack? interveni Luke încercând să câștige controlul. Deci, pentru că se pare că-n seara asta vrei să-l joci pe Șeful de Trib, să fim cât mai clari. Putem pleca de aici cu o înțelegere că tu vei fi candidatul coaliției la președinție, având o platformă comună anti-Howards, dacă-i poți convinge pe Deke și Woody să se bage. Morris și cu mine, și toate voturile sudice din Consiliul Național, suntem deja angajați și VIPii republicani sunt gata să vină în clipa când li se garantează o candidatură CJS. Woody și Deke se vor băga, *dacă* li se asigură că Jack Barron, în calitate de prim nume pe lista națională CJS, îl va pârli pe Russ Deacon.

— Asta-i cioaca, Claude – dacă ești de acord să ne lași să-ți folosim fanii din Village împotriva lui Deacon, poți fi președintele Statelor Unite.

— Și tu vicepreședinte, rosti Barron dintr-un impuls, văzând cum Morris pălește la ideea unei ciori Puști Bolșevic pe draga lui listă republicană. (Ia să vedem mai bine cât de departe ai merge, Morris.) Ce-i, Morris, ești chiar *atât* de mierlit după persoana mea? Nici măcar nu mă gândesc să candidez, dacă Luke n-apare pe amândouă listele. Vrei să bagi *asta* pe gâtul partidului tău?

— Hei, stai puțin… începu Luke.

— Termină! se răsti Barron. Tu m-ai băgat în asta, Luke, și-o să te târăsc după mine indiferent dacă-ți place sau nu. Ce zici, Morris, te mai bagi?

— Dacă-l accept pe Greene, vorbi Morris răsucind trabucul între, degete, asta înseamnă că noi numim Secretarii de Stat, Apărarea, Transportul, Munca și Comerțul, majoritatea în FTC, NLRB și FCC, când se face guvernul, primele două locuri libere în Curtea Supremă, Șeful Biroului Bugete, Șeful Marelui Stat-Major și Procurorul General, fără comentarii. Întreabă-ți tu prietenii din CJS, dacă *ei* se bagă.

Barron înclină capul spre Luke, și nu fu surprins, deși ar fi dorit să fie, când Greene rosti:

— Merge.

Masterson și Kaplan încuviințară într-un acord instantaneu calculat. Politică! Politicieni! Care-i diferența între băieții mei și

Morris? Drogații și-ar vinde și mamele unui negustor de sclavi din Arabia Saudită, dacă le dai mai mult cu drogul pe sub nas…

— Ce-i cu Deacon? întrebă sec Masterson.

— Mă doare-n cur de Deacon, replică Barron cu o lipsă de politețe calculată. Vreți un candidat, da, un alt politician? V-ați băgat până peste cap în politicieni care-s toți ratați. Voi mă vreți în față, da? Așa că vă las pe voi să vă ocupați de politică, vreți să-mi folosiți numele împotriva lui Deacon, bun, dar nu vă așteptați ca eu să vă fac treaba.

— Domnilor, rosti Luke cu un uriaș rânjet mâncător-de-rahat, cred că suntem parteneri. Acum, următoarea întrebare pare a fi cum și când ne anunțăm…

— Nu te grăbi, îl opri Barron. Acum, după ce am căzut cu toții de acord în privința a ceea ce pot eu face pentru *voi,* următoarea întrebare este: ce-o să faceți *voi* pentru *mine?*

— Te-ai prostit?! exclamă Luke. O să te facem președintele Statelor Unite!

— Iartă-mă dacă nu cad pe spate, replică Barron. Ca să fim mai exacți, o să mă faceți *candidat* la președinție, atât, și, fie vorba între noi, puișori, cred că am tot atâtea șanse cât un chinez ca să câștig. Nu cred că are cineva șanse, poate cu excepția democratului pe care o să și-l aleagă Bennie Howards, dacă nu cumva Teddy face un miracol adevărat la Convenție. Iar dacă Teddy va fi învestit cu candidatura, am terminat-o. Pe *el* nu-l putem asocia lui Howards, deoarece singura modalitate prin care poate obține candidatura este peste cadavrul lui Bennie. Deși nici măcar asta nu-i chestiunea cea mai importantă. Nu mă pricep la turnee electorale, și mă pricep chiar mai puțin la *a fi.* Totul mi se pare un fel de gogoașă superumflată. Mă credeți sau nu, sunt băgat într-o treabă mai tare în altă parte, și singurul motiv pentru care nu vă refuz imediat este că am nevoie de spatele *vostru* în treaba aia, Morris. Am nevoie să mi-l luați pe Bennie Howards din cârcă. Ăsta-i prețul *meu.*

— Și care-i „treaba mai tare” despre care vorbești? întrebă Morris, iar ochii îl trădară, trădară siguranța disprețuitoare că îl putea controla pe un Jack Barron care nici măcar nu voia să fie președinte, nu-i o chestie barosană? Iar Luke și băieții aveau aceleași expresii fericite.

— Deocamdată asta nu vă interesează, răspunse Barron. În clipa de față e numai un proiect. Dacă o să sfârșesc prin a nu

avea nevoie de mușchii voștri înseamnă că nimic nu mai m-ajută, iar dacă o să am nevoie de voi, nu vă faceți griji, motivul îl va afla întreaga țară. Totul depinde de următoarea emisiune. Hai să zicem că dacă intru în conflict cu Howards, vreau ca voi să mă asigurați că nu rămân fără sponsori, că Bennie nu poate forța într-atât Rețeaua încât să-mi suspende emisiunea, și că situația CCF va fi și ea potolită.

Vreau să pricepeți că singurul motiv pentru care voi candida va fi nevoia să-mi salvez pielea, deoarece nu cred că voi câștiga, și asta-nseamnă că trebuie să mă asigur că nu-l stric pe *Capsați-l pe Jack Barron.* Vreau asigurări, pentru că, doamnelor și domnilor, dacă v-ați prins sau nu, emisiunea aia mi-o doresc, acolo sunt și acolo vreau să fiu, și nu intenționez s-o stric pentru nimeni și nimic. Asta-i lumea spectacolelor, băieți.

— Lumea spectacolelor! pufni Luke. Vorbim despre președinția Statelor Unite, și tu vii cu *lumea spectacolelor!*

Barron rânji răutăcios.

— Dacă-aș fi în locul tău, aș fi extrem de încântat să m-aud vorbind așa. (Cred că-i timpul să pun punctul pe i, s-o spun verde-n față.) Atunci v-aș întreba, de ce sunteți așa în limbă după mine? Pentru că eu aparțin lumii spectacolelor, aia-i. Băgați la cap: *a fi* președinte și a *candida* sunt două chestii complet diferite. Gagii care *ar fi* cei mai tari ca președinți o iau în mână în postură de candidați. Sau greșesc eu, și Stevenson l-a învins pe Eisenhower? Știți prea bine că am dreptate, altfel Morris nu m-ar fi atins nici cu vârful lansetei. Nu mă pricep la a fi președinte, și nici n-am vreo pregătire, asta-i politica, în care nu bunghesc. Ce mișto pentru voi dacă se întâmplă să fiu ales… după Ziua Alegerilor o să fie Spectacolul vostru, și n-aveți decât să vă caftiți între voi ca să vedeți cine-o să fie dirijorul, în ceea ce mă privește oricum e un rahat. *Dar* dacă-mi trebuie mușchii ăia republicani ca să rămân cu emisiunea, o să-mi țin respirația și-o să fiu cel mai al dracu’ de bun *candidat* pe care-l puteți distribui, și mă puteți crede. Campania electorală în scumpele SUA e un spectacol în toată regula. Îl țineți minte pe Ike? Pe Reagan? Pe JFK? Nu dați la o parte lumea spectacolelor, băieți, chiar dacă nu știți, sunt acțiunile voastre de bursă. Ei, ia zi Morris, m-ajutați daca te-ajut?

Toți se uită de parcă au căzut în cap, se gândi Barron, fără măcar să se străduiască să-și ascundă mulțumirea de băiat rău.

Un singur lucru îi dă întotdeauna peste cap pe drogații puterii – adresează-te direct viciului lor, și evită intermediarii, între ei nu îndrăznesc să recunoască ce sunt, așa că-și părăsesc clasa atunci când întâlnesc pe cineva care n-are niciun motiv să pretindă că împăratul nu-i dezbrăcat.

Și de asta, pricepu el, un lăbar ca Howards, care de fapt nu-i deloc inteligent, îi poate vinde și cumpăra ca pe niște vechituri. Nu-i mai deștept decât ei, e doar un porc mai mare, și n-are o înaintare căreia să-i ducă grija. Și el e corupt de putere, însă e cel mai mare comerciant al drogului ăsta. Iar drogații știu că-i mai bine să latri când Sursa zice „*cuțu*”. Din cauza asta îl înnebunesc eu pe Bennie, știe că eu nu-s dependent de ceea ce vinde el.

— Bine, încuviință în cele din urma Morris. Cred că ești sonat, dar de ce nu? Oricum, dacă vei candida trebuie să te băgăm în televiziune... și trebuie să-ți bagi colții în Howards. S-a făcut, Barron.

Lângă el, Barron îl simți pe Luke suspinând cu o ușurare triumfătoare. Scuze, șefu’, se gândi și vorbi cu glas tare:

— Încă nu s-a făcut nimic. Adversarii voștri – de pildă, Benedict Howards – sunt al dracu’ de tari. Acum vă cunosc poziția, dar înainte de a mă angaja, vreau să văd ce crede Bennie că-mi poate oferi.

— Ce-ar putea Horwards să-ți ofere mai tare decât președinția? întrebă Morris.

— Vă dau cuvântul meu, izbucni în râs Barron, că nu m-ați crede, dacă v-aș spune. Nu sunt sigur că o cred chiar eu. Totuși, uitați-vă miercurea viitoare și-o să aflați. Vă garantez că dacă decid să merg pe mâna voastră veți căpăta răspuns la toate întrebările. O să vedeți cea mai tare transmisie TV în direct de când Ruby l-a împușcat pe Oswald.

— Și spuneți-ne, domnișoară Westerfeld, în douăzeci și cinci sau mai puține cuvinte, ce anume *ați* făcut în vacanța *dumneavoastră,* rosti Jack Barron dezbrăcându-și jacheta și cămașa, azvârlind pantofii din picioare și apăsând o tastă pe consola cea mai apropiată, care comanda deschiderea ușilor din sticlă ale balconului. Aerul rece al dimineții new-yorkeze, curat și proaspăt la înălțimea celor douăzeci și trei de etaje (cel puțin la această oră), începu să-l trezească din amorțeala somnolentă a zborului cu avionul, și ieși pe balcon, urmat de Sara, încă buimacă, tremurând într-un capot.

— N-am întrebat decât ce s-a-ntâmplat în Evers, se plânse ea pe un ton rănit, destul de justificat.

Barron înălța din umeri, rânji și o strânse în brațe, încălzind-o.

— Tot serialul ar avea nevoie de vreo trei episoade de o oră, zise el, dar să-ți dau măcar forșpanul. Aterizez. Luke m-așteaptă cu un circ întreg, regizat special pentru mine, vraja aia veche cu Președintele-amic-din-tinerețe, ca să ne ducă cu preșu’, pe mine și pe ziariști. După ce-i fac vânt vorbesc cu tipul ăla, Franklin, și aflu că într-adevăr cineva i-a cumpărat copilul și că acel cineva a cumpărat cel puțin alți patru copii, trag linie și adun și-mi iese Bennie Howards. Mă-ntorc la plantația lui Luke, unde-i găsesc pe Morris, Woody Kaplan și Deke Masterson, toți pregătiți să joace sceneta cu interogatoriul-din-camera-ticsită-cu-fum-de-țigară. Îi dau nițel peste cap, iau avionul, și iată-mă înapoi, în carne și oase. Mulțumită?

— Nu mi-ai spus tot, rosti ea fermă. Arăți de parcă... de parcă s-a întâmplat ceva teribil. De parcă... pentru numele lui Dumnezeu, Jack, spune-mi adevărul!

Barron privi cerul senin al dimineții de peste East River Brooklyn, semănând cu o nenorocită de carte poștală ilustrată pe fundalul azuriu Tehnicolor, iar peste vreo două ore, se gândi, aerul va fi îmbâcsit cu un trilion de tone de jeg și mizerie, râul o să duhnească precum o cloacă, cu toate gazele alea de furnale acumulându-se, deja-mă-ntreb ce dracu produc în fabricile de-acolo, probabil rahat, nimic altceva. Și cum zicea șmecherul acela: „Este perfect evident motivul pentru care a fost creat Omul. Ființele omenești sunt cele mai eficiente organisme din toată istoria evolutivă a Pământului pentru transformarea

alimentelor în rahat”. Iar eu, nenică, sunt până la gât! Așa că să-i zicem domniței că, dacă se mai încearcă o dată, s-ar putea ca ea să cadă la mijloc.

— Benedict Howards a-ncercat să mă ucidă, rosti încet. Simți cum mușchii brațelor Sarei se încordează în jurul lui, și femeia își lipi obrazul de pieptul lui gol și înfiorat de răcoare. Deși a ratat-o de departe, minți el. Nu știu, poate c-a încercat doar să mă sperie. Un pistolar pe stradă, ca-n Dodge City. L-a mierlit însă pe amantul de Franklin. Cred că pe el voia să-l facă să tacă, cu-adevărat.

— Dar de ce? întrebă Sara. După cât s-a chinuit să te atragă de partea lui...?

— Eh, asta-i întrebarea de 64.000$. Eu zic că, parțial, am găsit răspunsul. Howards l-a ucis pe Hennering pentru că aflase ceva despre chestia cu nemurirea, ceva care-l speriase suficient ca să tragă semnalul de alarmă. Howards l-a ucis și pe Franklin deoarece se temea c-o să afle că Fundația cumpăra copii, apoi a-ncercat să mă ucidă și pe mine sau cel puțin să mă sperie, pentru că-i era frică să nu dau cazul pe post. Asta poate însemna doar că medicii lui Howards i-au folosit pe copii drept cobai de laborator ca să testeze tratamentul pentru nemurire și probabil că unii din ei au murit, pentru că singurul lucru pentru care Bennie ar risca o crimă este de a acoperi altă crimă, iar acea crimă inițială n-ar putea fi făcută decât pentru dobândirea imortalității.

— Ce facem acum? întrebă ea, și ochii ridicați spre bărbat erau turele adâncite în propriile lui măruntaie, în încrâncenările trecutului, în albina de metal trecând pe lângă urechea sa, Franklin rășchirat într-o băltoacă de sânge, din mansarda din Berkeley, prin strada Evers, până la cei patru *(cinci)* vânduți dintr-o încăpere bine ventilată din vila de pe plantația lui Luke, amăgindu-se cu vise disperate și jucând jocurile drogaților cu putere. „Nimeni nu-l trage-n piept pe Benedict Howards” și arma rece a asasinului profesionist ațintită asupra tomberonului dinapoia sa, coji de portocale și zoaie zburând, precum craniul țăndări al unui drojdier, și albina metalică bâzâindu-i pe lângă ureche „Albul *negru!* Albul *negru!...” și* știi al dracului de bine ce vrei să faci, Barron!

Îi zâmbi cu surâsul lui de băiat rău și întrebă, retoric, știind aproape cuvânt-cu-cuvânt ce avea să audă, dar dorind să-și

audă bătrânul ego mai-aproape-decât-cămașa vorbind prin gura Sarei:

— *Tu* ce vrei să facem?

— Îți mai trebuie și altceva? replică ea. Howards e un ucigaș și chiar dacă n-o poți dovedi, ai putea băga în emisie pe părinții puștilor care au fost cumpărați, și dup-aia să te dai la Howards... Însă asta-i meseria ta, știi exact ce să faci ca să distrugi Fundația, aproape ai făcut-o de două ori, și putem fi atenți, să nu lăsăm pe nimeni să ajungă la noi ca să... ca să... Nu mi-e frică!

— Mă-ntreb dacă și Madge Hennering a zis la fel, comentă Barron, dar era o întrebare *pro-forma* și știu acest lucru chiar când o spuse.

Acum l-am pus pe Bennie cu spatele la perete, se gândi, și nu se mai prostește cu Ted Hennering, e pe felie cu Jack Barron, și regulile eu le fac. Ți-ai aranjat deja asigurarea, este? Ce dracu' poate face Bennie? Nu te poate scoate din emisiune, mai ales cu Morris acționând cu barosanii din Republican... ar trebui să te poți feri de asasinii care știi că-s acolo. Lăbarul a-ncercat să te omoare, și tu o să-l lași *în pace?*

— Nu, ce dracu', ai dreptate, Sara, Bennie n-o să mai scape cu *asta.* Nu cu crima. Nu conducând toată țara din vârful unei piramide de cadavre pentru următorul milion de ani, nu un șmecher care-ncearcă să-l radă pe Jack Barron și să scape cu pielea-ntreagă! Nu-i mare chestie să-i îngrop Legea Congelării, și cu ce-i pot pune-n cârcă, Howards n-o să poată agăța destui democrați ca să-l blocheze pe Pretendent... Sigur că-l pot aranja. Și-o s-o fac. Doar...

Sau poate că miza-i prea mare pentru tine ca să-ți permiți răzbunarea, se gândi. Dincolo de râu, fumul se ridica într-un cer albastru care se înălța, și se înălța până devenea un neant negru, rece și limpede, ce se extindea în toate direcțiile până... până la veșnicie... Iar ăsta-i un cuvânt tare de tot, *veșnicia.* Înseamnă mai mult eroism decât poate deține un om întreg la minte. Chiar nea Iisus C. s-ar fi gândit bine înainte de-a o face. Mare rahat c-a murit ca să ne salveze: el avea un atu, a mierlit știind c-avea asigurată veșnicia („da băiețică, dacă ești cioroi, când te duci, nu mai vii-napoi"). Cât de barosan Puști Bolșevic ar mai fi fost, dacă ar fi știut că pierdea Cioaca Tare, nemurirea, pe Crucea aia veche și murdară?

— Sigur, zise el, pare valabil când o arunci așa. Te face să uiți singura chestie pe care o are Bennie – dacă-l dau în gât, ne-am luat adio de la nemurire. Ești cu adevărat pregătită pentru așa ceva, Sara?

Da data aceasta, ochii ei erau numai întrebări, nu exista vreun răspuns pe care să-l poată da cineva. Totuși, se gândi Barron, mai există hârtia *aia.*

— Sara, vorbi el, ești gata să joci jocul cel mare, pe toți banii, azi, chiar acum?

— Cum adică?

— Adică-l sun imediat pe Bennie și-i zic că suntem în drum spre Colorado și vrem tratamentul, și dacă-l căpătăm, atunci am dat lovitura! Pe bune! E singurul lui atu și dacă și-l joacă, suntem mai tari. Ești pregătită? Ești pregătită pentru nemurire *acum?*

— Dar… dar de unde știi că n-o să ne omoare, dacă ne are în mână?

— Minunile Științei Moderne plus nițică victorie, chicoti Barron. O să am un minifon și-o să-l fac să dea totul din el, o să-l provoc până se scapă, și…

— Ce-i ăla… minifon?

— Cum…? Ah, o nouă șmecherie din laboratoarele Bell, un telefon portabil nelansat încă pe piață, doar pentru uzul VIP-ilor. Transmite direct în sistemul telefonic printr-un circuit de relee satelit-sol, așa că-l poți utiliza de oriunde, ca și cum ai folosi un videofon obișnuit.

Pot face chiar o chestie sofisticată, unul sau două telefoane aici, vreo două la birou, iar minifonul să intre pe circuitul lor, cu magnetofoane pe toate, să înregistreze orice am vorbi eu și cu Bennie la mii de kilometri depărtare, și instrucțiuni lui Vince să expedieze copii lui Luke, FBI, Morris, poate și la Procuratură, dacă pățesc ceva.

Eu trebuie doar să-l fac pe Bennie să se dea în vileag când crede că suntem singuri, și nu ne mai poate atinge cu nimic.

— Vorbești serios de data asta, așa-i? șopti Sara. Acum îl pot auzi pe adevăratul Jack Barron… Și brațele ei cuprinzându-l, buzele întredeschise, ochii ce reflectau adâncimi nemăsurate de plăceri pure îl devorau în așternuturile din Berkeley, pe străzile din Meridian, în sunetele nopții tropicale din Acapulco, hăuri fără fund, primordiale, de adulație înfometată, absorbindu-l în

imaginile pâlpâitoare ale CJS-ului din mansarda Berkeley, străzile primejdioase, senzația propriului sânge gonind fierbinte prin artere, cu Sara alături, mereu alături, cu foamea aceea excitantă și dementă răcnind: „Hai! Hai! Hai!”

Da, o daravelă pe gratis în fiecare punguliță de drog al puterii, și un plic pe gratis de fiecare mătărângă sculată, rahatul Puștilor Bolșevici, și-o știi, dar, nenică, ah, nenică, simți fiorul ăla vechi? Da, simțeam absolut totul pe atunci, eram doar noi, puștanii, împotriva rahatului din lumea-ntreagă, și era mișto, și ce dracu’ aveam și ceva dreptate. Apoi a venit magica vârstă de treizeci de ani și toți ne-am trezit flămânzi după ceva real și înainte de a ne da bine seama, totul s-a transformat în „folosește-mă și-ți dau unghiul politic”, iar cei care-au rămas aveau o maimuțică în cârcă. Ca Luke de pildă, nu *voia* maimuța, pur și simplu nu pricepea cârligele alea ale drogului puterii pe care toți din piesa asta, mai devreme sau mai târziu, le capătă, fie că le place sau nu. Asta am văzut, când m-am dat la o parte. Nu eu eram vândutul, ei erau, sau oricum în aceeași măsură ca mine, iar industria spectacolelor era singurul lucru ce mă putea scăpa de maimuța aia. Da, mai devreme sau mai târziu, toți se vând unul pe celălalt, și-a fost pur și simplu baftă, atât și nimic mai mult, c-am descoperit industria spectacolelor, altfel ajungeam și eu așa. Și a-l lăsa pe Bennie să mușamalizeze treaba ar fi vânzarea cea mai mare din toate timpurile, un angrosist de eternitate...

— Se pare că nu prea am de ales, rosti Jack Barron.

Ca vișinele apărând în ferestruica unui automat de jocuri mecanice, zări vechiul și delicios familiarul reflex pavlovian al arcului ce se închise înapoia ferestrei ochilor ei într-o jerbă de scântei adoratoare de erou, și Sara își coborî gura pe pieptul lui, lingând și mușcând, lăsând o dâră de dulce salivă, iar mâinile ei îi descheiară și-i coborâră pantalonii cu acea dintotdeauna ciudată eficiență. Se lăsă în genunchi, cu pletele fluturând, și degetele fremătând peste el, iar apoi gura îl învălui într-o mișcare sârmoasă și fluidă, iar limba rotitoare și buzele calde și pulsând îl atraseră...

Se opri pe neașteptate, privind cu ochi mari în sus, peste pielea abdomenului său de parcă ar fi fost marmura unei statui eroice, iar apoi ochii i se închiseră recunoscători și unghiile se înfipseră în fesele lui rotunde, împingându-i bărbăția în gura ei

aidoma unei mușcături zdravene dintr-un pepene dulce. Icni o dată, ușurel, reglându-și ritmul, mai repede, și mai repede, tot mai repede într-un crescendo asimptotic, masând, strângând și sugând mai repede, și mai repede, tot mai repede…

Iute, iute-iute-iute-iute, iuteiuteiute… și Barron se încovoie în față, pe jumătate aplecat peste ea, pe măsură ce valurile de plăcere lăuntrice sporeau și sporeau-sporeau-sporeau sporeau-sporeau-sporeau, sporeausporeau sporeau într-o serie explozivă de ritmuri grăbite până ce dopplerau, contopindu-se vârf-cu-vârf într-un flash permanent, în afara timpului… și Barron icni, un geamăt ca o uriașă expirație și explodă prin toată încordarea femeii, eliberându-se într-un revers orbitor de sinapse, se opri, apoi cuprinse chipul ei între palme, o ridică și o sărută blând pe buzele umede, învinețite de iubire.

Iar briza dinspre fluviu era caldă și alinătoare, scăldându-l într-o pace absolută. Ah, ce mai vrajă e totul, tot blestematul de uragan, când stai în centru nimic din el nu-i real. Și oricine e în centru dacă se ridică și privește atent. Treaba-i aceeași pentru noi ca și pentru oricare altul, numai că trebuie să fiu *eu.* Ia jupoaie-l pe cel mai tare VIP pân-ajunge așa cum l-a făcut mă-sa, și nu capeți altceva decât un tip care, în adâncul sufletului, nu poate crede ce-a ajuns. *Mano a mano,* ai ajuns destul de tare ca să te poți înfrunta cu oricine, ai ajuns să te uiți în jos de-acolo de unde privesc toți șmecherii de politicieni barosani și nu-i de mirare că ei nu vorbesc despre asta, nu-i decât o gogoașă, niciunul dintre puțoii ăia n-ar avea mai multe drepturi decât alții să-i zică țării ce are de făcut. Tu o știi, iar ei nu, asta-i totul. Ăsta-i șpilul din orice spectacol sau emisiune – singurul fel de a simți fiorul ăla profund, fără să devii dependent ca de un drog, și fără să faci vreun rău pe drum. Politică! Arta conducerii statului! Rahat! Ca să te bagi în jocul cel mare, nu-ți trebuie decât un pic de forță și multe cacealmale.

Și un stomac al dracului de rezistent.

Nu, nu, prea ușor, se gândi Benedict Howards, o victorie prea ușoară asupra forțelor cercului negru care se strânge, asupra lui Jack Barron cel șmecher, în susul nărilor, în josul gâtlejului, servitorul morții.

Howards își învârti scaunul rotativ, precum o marionetă

smucită, și aidoma unui fundal hollywoodian de sălbăticie, munții din fața cvadrantului nord-vestic al clădirii Administrației Complexului de Congelare din Munții Stâncoși se deschiseră înaintea lui, o panoramă atent aranjată, nepătată de nicio construcție. Nu era însă un fundal, ci zece mii de pogoane din Munții Stâncoși, o proprietate ameoboidă, ondulându-se peste munți nelocuiți, de netrecut. Și săptămâna viitoare, când toate vânzările se vor finaliza, puținele drumuri de acces dinspre exterior vor fi închise, iar eu voi fi în siguranță în mijlocul a cinci mii de hectare de sălbăticie inabordabilă, unicul aeroport al meu, se gândi, nimeni n-are cum să se apropie la mai puțin de optzeci de kilometri de Complex, dacă eu nu sunt de acord. Voi fi în siguranță, aici, în siguranță pentru următorul milion de ani.

Douăzeci de milioane de dolari. Puțoiul ăla de Yarborough crede că-s nebun să plătesc douăzeci de milioane de dolari pentru cinci mii de hectare la capătul pământului. Un prost și jumătate! Amortizată în următorul milion de ani, asta înseamnă douăzeci de dolari pe an, și asta-i o asigurare pe viață a dracului de ieftină când îți poți permite să privești cu adevărat în perspectivă.

Nimic nu mai are același aspect când te poți baza pe un milion de ani. Cincizeci de milioane ca să treci Legea Congelării prin Congres, o sută de milioane ca să cumperi un președinte din patru în patru ani și, dacă nu-l poți cumpăra, cu zece milioane poți angaja un profesionist care să ucidă pe *oricine*... Teddy Hennering și, da, Teddy Pretendentul, dacă o să se ajungă până acolo.

Poți face practic orice, dacă ai capitalul disponibil și poți amortiza costurile într-un milion de ani. Economisești și niște bani cu toți șmecherii ăia de agenți fiscali; e mai ieftin să cumperi o lege nouă când ai ceea ce-i trebuie ca să reziste un milion de ani.

Așa că du-te-n mă-ta, Jack Barron, indiferent ce rahat șmecher vrei să faci, să vii aici așa, să ceri de-a moaca tratamentul după ce te-am vânat o lună întreagă, după ce-ai ajuns să știi că l-am angajat pe lăbarul ăla cretin care nu te-a putut nimeri. Nu contează ce-ai tu de gând, contează că ești *aici*. Da, îngâmfatule, tu și muierea ta sunteți exact aici unde vă vreau, și până nu zic eu, n-aveți cum pleca. Și n-o să plecați până n-o să căpătați tratamentul, și-atunci sunteți în aceeași

oală cu mine… în niște moduri la care acum nici măcar nu puteți visa… Mai importantă decât viața voastră acum este problema următorului milion de ani.

Da, n-ai putea să te-ncrezi vreodată într-un Jack… Barron de șaptezeci de ani, însă nemuritorul Jack Barron o să cadă singur în plasă. Sigur, mort-copt, mort ca putreziciunea de sub doi metri de viermi, închizându-se, vulturi negri hohotind peste cadavrul tău zece mii de ani de tuburi în susul nărilor, în jurul gâtlejului cu viața pi-curând în flacoane, ciocuri de vulturi din plastic, infirmiere smiorcăind, plosca de viermi, zăngănituri metalice, băloșind în noroi, imagini râzând, de cioroi goliți de măruntaie, cu ochi hepatici rostogolindu-se în vata însângerată, canceroasă, topindu-se, destrămându-se, închizându-se în testicule distruse, zbârcindu-se, putrezind…

— A sosit domnul Barron, rosti din intercom vocea de plastic a secretarei.

Howards își roti scaunul, clipi o dată din ochi și reveni. Fii atent, își spuse. În două zile se termină totul, îl bag pe Barron în sac, și totul va fi în siguranță înaintea chipurilor negre, destrămându-se, de ochi gălbui rostogolindu-se în…

Ușa se deschise și intră Jack Barron. Când traversă încăperea, ceva dur, rotund și negru apăru dinapoia ochilor săi mari electrici și periculoși, precum un vârtej negru închizându-se. Fără să-și desprindă privirea de pe Howards se așeză pe scaunul din fața biroului, își sui picioarele pe el, aprinse una din blestematele de Acapulco Golds, țigările toxicomanilor, și rosti:

— Lasă figura cu atacul de inimă, Bennie, acu’ e pe bune, doar între noi doi. Știu *totul.* Te-am pus cu spatele la zid și am un motiv excelent să-ți fac felul, cel mai bun motiv din lume, și amândoi știm care este.

Știe! se gândi Howards. Știe de cercul negru, închizându-se, al măcelăriților… nu, nu, nu poate *ști asta.* Trebuie să fie altă cacealma de-a lui.

— Nu știu ce joc e ăsta, Barron, vorbi el, dar indiferent ce este, și indiferent ce vrei, n-o să-ți iasă. Ești pe terenul meu acum și asta va fi ultima dată când vei îndrăzni s-o uiți.

— Vai de mine, dar nu cumva m-amenința?! făcu Jack cu falsa lui nevinovăție impertinentă. N-ai câștiga nimic cu așa ceva. N-ai învățat încă? Se pare că nu. Crezi că mă poți manipula ca pe Hennering, nu? Vezi însă că nu merge.

A aflat deci despre lașul de Hennering, și știe că eu l-am plătit pe imbecilul ăla de asasin din Mississippi... și crede că se poate folosi de asta! S-ar putea să fie vorba despre asta, nu despre ouăle canceroase, topindu-se, de vată însângerată, gălbuie, cercul de asasini, pliscurile de plastic ale vulturilor în susul nărilor, în josul... Stăpânește-te, omule! Nu are cum ști. Și chiar dac-o știe, e aici și l-ai prins. Se domoli, mângâind butonul de chemare a gărzilor, ascuns sub tăblia biroului.

— La urma urmei, de ce-ai venit aici? întrebă el.

— Pentru ceea ce ți-am spus și la telefon; Sara așteaptă în anticameră, și amândoi dorim tratamentul pentru nemurire. Ne exercităm operațiunea legală conform contractului, și vrem tratamentul acum. Există vreo obiecțiune?

Howards fu gata să izbucnească în râs. Idiotul vrea să mă oblige să fac exact ceea ce vreau... și după ce m-a refuzat întruna. Pur și simplu, n-are sens!

— Nici o obiecție, răspunse oarecum șovăind. Dacă intri-n afacere cu Benedict Howards, ai să vezi că promisiunile se respectă.

— Mișto! Eu personal nu mai am obiecțiuni, pentru că știu marele secret – l-am aflat în Mississippi. Cinci puști cumpărați pentru vreun sfert de milion de dolari, și apoi cineva care încearcă să mă mierlească, ca să nu pot afla, nu rămâne decât o singură concluzie logică, pentru că tu erai singurul care știai ca merg acolo, și asta cu suficient timp înainte, ca să poți pune un preț pe capul meu.

Știe! Știe! Cineva a vorbit! Palacci? Unul din doctori? Yarborough, Bruce, Hennering (nu, Hennering e mort)? Un blestemat a vorbit, s-a vândut cercului negru strângându-se, hăcuiți, moarte, viermi, în susul nărilor, în josul gâtlejului, un muist a vândut un milion de ani... sau o altă cacealma de-a lui? Știe totul sau se preface? Trebuie să aflu...

— Nu poți fi atât de prost, Barron, rosti Howards. Singur ai zis că știai că l-am omorât pe Hennering. (Vinde-o, recunoaște-o, vezi dacă tresare... Nu! Nu! se gândi Howards când Barron surâse plictisit, fără să-i tresară un mușchi, pe asta o știe cu *adevărat.)* Atunci de ce-ai venit aici? Știi că am curajul să te ucid, dacă am făcut-o cu Hennering, care era *senator!* Ce te face să crezi că acum o să te fac nemuritor, când te-aș putea omorî mult mai ușor decât am făcut-o cu puțoiul de Hennering,

și mult mai ieftin?

Pe sub birou, atinse degetul mare de buton.

Barron băgă mâna în buzunarul jachetei *(o armă?* se întrebă îngrozit Howards, într-un moment de panică pură), și puse pe masă un aparat mic cu două difuzoare. Unul din noile minifoane Bell, îl recunoscu Howards.

— De-asta, spuse Barron. Îl recunoști, nu? E unul din noile minifoane care intră direct pe circuitul telefon-satelit, și a preluat fiecare cuvințel de-al tău, trimițându-l in New York în trei locuri separate, unde s-a înregistrat.

Înainte măcar de a putea să te gândești la vreo mișcare, cinci copii ale discuției vor fi trimise spre Luke Greene, Gregory Morris, FBI, AP și copoilor din Colorado – dacă nu mă întorc în New York până marți, ca să le opresc. *Crimă,* Howards, ai recunoscut că ești implicat direct și totul e pe bandă, să urle de pretutindeni cu propria ta voce, dacă mi se întâmplă ceva... sau chiar dacă nu-mi place cum rânjești la mine.

Benedict Howards oftă cu adevărat ușurat. Puțoiule, ai căzut singur în propria ta cursă, se gândi, crezând că ar mai putea conta ceva o dată ce ai venit aici. Crimă! Ce glumă bună, crimă... Numai ideea de a mă amenința cu scaunul electric îți semnează funeraliile, Barron! *Nu știe,* habar n-are de singura chestie cu-adevărat importantă. Până mâine o să am aceeași armă, scaunul electric, ca s-o folosesc asupra nemuritorului Jack Barron, ori de câte ori se gândește să mă tragă în piept. *Crimă!* Ai fost tare Barron, și când te gândești că mă avuseseși în mână, cercul negru închizându-se de negrotei goliți de măruntaie prinzându-te și pe tine, și legându-te de mine, amândoi ucigași nemuritori care au timp un milion de ani... și a pășit drept în el. Toate vrăjile alea de șmecher care l-au adus drept aici, la mine!

— Ei bine, Howards, jocul s-a terminat, gata! spuse Barron. S-auzim acum toate amănuntele picante ale tratamentului tău, și nu te mai deranja să-mi spui prin ce tehnici de laborator ai ajuns la el, le cunosc deja!

Howards surâse și apăsă butonul. Deci asta-i, știe despre copiii de cioroi goliți de măruntaie și strângându-se, din drojdia neagră, care și-ar vinde și pielea de pe ei, n-au niciun drept să trăiască, și el crede că i-am folosit drept cobai de lux. N-are rost să-i spun acum că greșește. Să aștept până după operație. Să-l

las să simtă cum e să te trezești nemuritor. Atunci n-o să mai fie nevoie să-i zic cine-i șeful, o s-o spună singur.

— Nu-ți face griji, Barron, zise el, în curând o să-ți afli răspunsul. Dar nu până nu înțelegi ce înseamnă de fapt.

— Te avertizez, Howards, îmi zici totul acum sau…

În clipa aceea, doi paznici în uniformă năvăliră în cameră cu armele în mâini.

Barron se sculă, răsucindu-se, și încremeni o clipă, privind în gurile țevilor. Dar când se întoarse cu spatele la gardieni ca să rânjească spre Howards, expresia lui de superioritate afurisită revenise. Însă gluma aparținea altuia!

— Nu ține, Bennie. Știu că-i o cacealma. Hai, pune gorilele să mă împuște, ce mai stai! Imediat, benzile alea…

— Să te-mpușc, Barron? Howards zâmbi triumfător. De ce aș face-o? Ești mult prea valoros viu și nemuritor. Domnii aceștia doar te vor însoți până în clinică, nu cumva să te pierzi, Băieți, în drum luați-o și pe femeia din anticameră. Amândoi veți fi operați și marți vă veți întoarce, sănătoși și voinici, în New York așa cum doreați, însă cu o mică modificare – veți fi mai mult decât pregătiți să primiți ordine de la *mine.*

— Ești nebun, spuse Barron. Oricum, mi-e indiferent, te am acolo unde am dorit, orice ai crede tu. Așa încât, până plec de aici, pot juca jocul tău. De ce nu, n-am nimic de pierdut și totul de câștigat. Totuși, la ce bun armele? Le poți spune nasolilor tăi să le lase deoparte, n-au nevoie de ele.

— O simplă precauție, replică Howards. Merită să-ți iei precauții când păzești un milion de ani. Nu te teme, când o să te trezești nemuritor, o să-nțelegi ce-am vrut prin asta.

Să înțelegi ce-nseamnă să te trezești în fiecare dimineață, să respiri adânc și să știi că-i pentru totdeauna atâta vreme cât deții cinci mii de hectare păzite de ucigași, congresmeni, Președinte, Legea Utilității Congelării, oprind cercul negru să se strângă, în siguranță pentru totdeauna în odăile închise și climatizate din munții inaccesibili, să-nțelegi ce-i de pierdut când ești nemuritor, să știi că pierzi ce pierd și eu dacă nu joci după reguli…

Să știi ce-nseamnă să fii slugă până la capăt, Barron: puterea cuvântului meu, viață eternă sau moarte eternă în doi metri de viermi, negrotei hăcuiți cu pliscuri din plastic în susul nărilor, în josul gâtlejului, râzând pentru un milion de ani

pierduți, doar gura mea închisă între tine și cercul negru care se strânge tot așa cum e gura ta închisă între moarte și mine și va fi închisă pentru totdeauna, benzile alea sunt *ambele* noastre sentințe la moarte, scaunul electric, carnea noastră, testiculele zbârcite, laolaltă acolo pentru următorul milion de ani – doar tu și eu.

Și cercul negru strângându-se de brațe viermănoase ținându-se laolaltă, mereu acolo ca să păstreze cinci mii de hectare de munți inaccesibili, Congres, Președinte, tăcere… Însă mereu acolo, așteptând cu viermii tuburilor de plastic și plosca pline cu fluidele vitale scurgându-se… Dar n-o să puneți niciodată laba pe mine niciunul dintre voi – nu pe Benedict Howards, nu cercul negru strângându-se, scaunul electric, asasinii, tuciuriii goliți de măruntaie cu ochi holbați, nicicând nu veți fi îndeajuns de puternici ca s-o luați, niciodată, niciodată… niciodată… Niciodată! Niciodată! Înapoi cu cercul negru strângându-se, cu puterea vieții împotriva morții! Niciodată! Niciodată! Nu-i lăsa niciodată să-l ia pe *Pentru Totdeauna!*

Văzu că Barron îl privea uimit, o uimire înapoia căreia exista confuzie, teamă și dezgust. Christoase, cum oi arăta? Trebuie să mă stăpânesc, ia-o-ncet, perspectiva, amortizarea asigurării într-un milion de ani! Da, da, controlează-te, e-n regulă, niciun cerc negru strângându-se de sentințe la moarte pe scaunul electric pentru hepaticii canceroși nu va izbuti vreodată s-o ia…

Își auzi însă propriul glas sunând precum ceva străin, slab și croncănind, când scârțâi:

— Duceți-l la clinică! Luați-l! Luați-l! Niciodată! Niciodată! Niciodată nu vor reuși să mă *omoare!* Cercul negru strângându-se… întotdeauna pierzi, niciodată nu câștigi… Te-omor! Te-omor! N-o să mor niciodată!

17

Revolvere și un coridor alb și lung... munți verzi înălțându-se deasupra cearșafurilor mirosind a eter... plafon de culoarea lămâii... umbrele molcome ale razelor de soare devenind neoanele intens albăstrui din sala de operații zăcând călduț și slăbit pe o pernă moale... revolverele paznicilor ridicându-l pe targă... acul picurând pentatholul de indiferență moțăitoare... împingând targa cu rotile pe lângă munții înalți și reci... halatele albe și reci ale doctorilor albi și reci... asistentele, mașini de pălăvrăgit... oțelul impersonal al bisturielor albăstrit de intensitatea luminii fluorescente... tamponul de vată în patul cald și confortabil cu umbrele morților pe tavan... izurile de spital amestecându-se cu aroma coniferelor... acul picurându-i somn în încheietura brațului... Și, înapoia lui, simți vibrațiile altei tărgi aduse în sala alb-albastră după el (Sara?) pe țărmul oceanului absenței conștiinței neputând-și-nedorind să se miște... halatele albe... mașinăria albăstruie ca bisturiul a sălii de operații, destrămându-se în cearșafuri albe, plafon de culoarea lămâii, munți verzi și reci... euforia anesteziată a slăbiciunii trezirii... mirosul de eter spre conifere, doctorii de culoarea lămâii...

Apoi (când?) neclaritățile deveniră o amintire a unui moment din trecut – și Jack Barron se trezi, complet conștient, dându-și seama, retrospectiv, de o interminabilă peregrinare pe interfața dintre somn și trezire, imagini ale trecutului pre-operator contopindu-se cu nedefinitul prezent post-operator, de parcă acel ne-reamintit moment al trecerii fusese prelungit vreme de zece mii de ani. Acum însă era, în sfârșit, complet treaz, și era:

Întins în pat, cu capul pe o pernă albă, moale, ochii lui refocalizați ațintiți asupra unui plafon de culoarea lămâii, iar în stânga, printr-o ușă din sticlă, privea dincolo de clădirile de pe Munții Stâncoși, iar aromele pinilor pluteau prin perdeaua de aer cald care izola odaia de briza rece a munților.

Iisuse, se gândi, ce zi e azi? cât am fost anesteziat? în odaia cu pereți albi, simpli, nu exista niciun calendar, doar patul și o măsuță de spital, nici măcar un ceas. Iar dacă se folosise recuperarea prin Somn Profund, ceea ce probabil se făcuse, nu se poate spune cât am dormit.

Amintiri confuze îi plutiră înaintea ochilor. Tipii înarmați m-

au dus în sala… Nu, stai, m-au adus în *această* cameră, m-au întins pe o targa, mi-au făcut o injecție, și eram pe jumătate adormit când m-au dus în sala de operație, apoi au venit cu altcineva după mine – probabil, Sara – ultimul lucru pe care mi-l reamintesc. Acum și Sara trebuie să fie nemuritoare…

Nemuritoare…? când mă gândesc, nu mă simt deloc diferit, cel puțin așa mi se pare. Concentrându-se asupra trupului său, Barron încerca o ușoară amorțeală a mușchilor stomacului, un cârcel de-abia sesizabil în spinare, se simțea plăcut istovit și toropit, ca atunci când zaci în pat dimineața după o noapte mai agitată. De fapt, nimic diferit, continuu să mă simt ca *mine,* atâta tot.

S-a schimbat *ceva?*

Își forță mintea, încercând să-și reamintească exact cum își simțise corpul dintotdeauna, ceva ce nu faci decât atunci când ești cu adevărat obosit sau bolnav, E imaginația mea, căutând diferența, sau *cu adevărat* mă simt puțin altfel? Greu de spus. Nu mi-e rău. Puțin slăbit după operație, poate, sau ce-o fi fost, dar fără puterile de Superman cu ochii-raze-X, asta-i sigur, slăbit, de acord, însă o slăbiciune ciudată, aproape plăcută, de parcă dacă m-aș scula aș putea alerga câțiva kilometri… sau poate doar gândul că-s nemuritor îmi joacă feste?

Nemuritor… Rahat, de unde știi că ești nemuritor până n-ai trăit vreo două sute de ani? Nu există niciun motiv ca, brusc, să te simți altfel. Bănuiesc că pur și simplu te vei simți la fel, tânăr, sănătos și puternic, ca la început, și la patruzeci, și la cincizeci, și la șaptezeci, și la o sută de ani… Diferența, cred eu, este că *niciodată* nu te simți diferit, nici la patruzeci, nici la o sută, nici la două sute de ani, ci te simți absolut la fel, și nici nu poate fi altfel decât după ce *nu* s-a întâmplat.

Nemurirea – niciun motiv pentru a te simți altfel, ți-ar putea spune că te-au operat de apendice și n-ai ști niciodată adevărul.

Hei, chiar *sunt* nemuritor sau totul nu-i decât o vrajă? De unde dracu’ pot ști, atât doar că Bennie și-a dat cuvântul. S-ar putea să fi tras o cacealma, ca să mă potolească, n-aș ști niciodată, nu mă pot încrede în Bennie, și *asta-i* sigur… Bun, oricum nu contează, victorie sau înfrângere, jocul ăsta s-a terminat. În orice caz, când mă-ntorc în New York, Bennie a încasat-o. În emisiunea viitoare, o să-l fac cu adevărat… am benzile alea să mă asigure că ies viu de-aici, nemuritor sau nu,

și poate…

De ce nu? Să-l aduc pe Bennie pe fir, și dup-aia să pun banda în direct… Ce-ar putea face? Să mă acuze de calomnie, când îl acuză propriul lui glas? Nu știu, mai bine să discut mai întâi cu avocații – benzile pot fi montate, măsluite, nu reprezintă dovezi într-un tribunal. Să însemne asta că trebuie să dovedesc în alt fel că-i un ucigaș, ca să nu fiu acționat în judecată pentru defăimare? Doar dacă nu-l atrag cu benzile la o mărturie în direct… N-ar fi prea greu de făcut. După cum arăta, se pare că a sărit complet de pe fix… poate că l-aș *putea* duce. Ar fi cu siguranță cel mai elegant, dar periculos ca dracu’ dacă nu-l păcălesc. Mai bine să mă mai gândesc, eventual să caut și o consultanță juridică… poate de la avocații republicanilor…?

Ușa se deschise și un bărbat brunet în halat alb, în mod evident un medic, privi înăuntru și spuse:

— Ah! Domnule Howards, s-a trezit. A ieșit din ea. Bennedict Howards intră în urma doctorului.

— Bine, Palacci, spuse Howards, examinează-l. Zi dacă a prins.

— Nu-i nevoie, domnule Howards, răspunse doctorul. Dacă trăiește și s-a trezit, a prins. Singurul pericol era ca antibioticele suprimante să nu fi acționat și corpul să reacționeze alergic înaintea transplanturilor. Asta se poate întâmpla, să știți, cam în două cazuri dintr-o sută. Însă atunci ar fi avut febră mare și ar fi intrat în comă. Ba chiar probabil că ar fi fost mort de acum. Așa însă e perfect, e nemuritor, ca și femeia.

— Sara! strigă Barron, simțind o împunsătură de vinovăție pentru că uitase. Sara e bine?

— Mai mult decât bine, răspunse Howards, iar ochii îi erau tot demenți și strălucitori așa cum fuseseră în birou… acum câte zile? E nemuritoare, ca tine. Și ca mine. Cum e, Barron? Cum te simți să te trezești nemuritor, să simți aroma brazilor, atât timp cât cooperezi.

— Nu simt nimic, Howards, rosti precaut Barron. Nu simt absolut nicio diferență. De unde știu că nu m-ați tăiat și m-ați cusut la loc sau m-ați băgat pur și simplu într-o cameră de Somn Profund timp de… cât a trecut? De fapt, ce zi e azi?

— Luni, răspunse doctorul. Ai fost…

Benedict Howards înălță mâna, oprindu-l.

— Eu vorbesc, rosti el. Când se poate da jos, Palacci? Vreau

să-i arăt câteva lucruri domnului Barron. E timpul să știe exact, *mort-copt,* cine-i șeful.

— Cu patruzeci de ore refacere de Somn Profund, s-ar putea scula și acum. Tehnic vorbind, operația nu-i prea complicată. Nu trebuie să implantăm țesuturile foarte adânc.

— Atunci adu-i hainele, vorbi Howards. Domnul Barron și cu mine avem de discutat niște lucruri între patru ochi.

După ce medicul ieși, închizând ușa, Barron se ridică în capul oaselor, rezemându-se de spătar. Se simțea surprinzător de puternic și mult mai puțin vulnerabil decât întins pe spate.

— Bine, Howards, încuviință el, dovedește-mi că sunt nemuritor. Recunosc că habar n-am cum ar trebui sa mă simt, însă mi se pare că singura dovadă e cuvântul tău, iar lângă cuvântul tău dacă mai pun treizeci de cenți, îmi cumpăr un bilet de metrou. Nu uita de benzile alea. Trebuie să mă faci fericit dacă vrei să rămân calm, și trebuie să mă faci calm dacă vrei să rămâi în viață, și-i bine să nu uiți chestia asta.

— Sigur că da, benzile alea... deșteaptă treabă, pufni Howards. Când te-ntorci la New York, să-mi trimiți toate copiile alea și-o să facem un foc de tabără cu ele.

Barron rânji. Într-adevăr, scăpase hățurile.

— De pe ce planetă ziceai c-ai venit, Bennie? Dovedește-mi că ai respectat contractul și s-ar putea să te las în pace.... depinde și cum mă simt. Însă benzile alea sunt proprietatea preasupusului tău, și cred c-o să le mai păstrez ca să te țin – dacă pot zice așa – cinstit. Crima se pedepsește cu scaunul electric, și-ar fi bine să nu uiți asta.

— O să-ncerc, Barron, spuse Howards (însă ochii lui de paranoic râdeau. Hohoteau!) Și cred c-ar fi bine să n-o uiți nici tu. Și tu *ești* nemuritor, iar eu o voi *dovedi.* O să-ți arăt totul, o să fac cu tine un tur al teatrului de operații. Vei afla *cum* ai devenit nemuritor, și crede-mă, asta o să-ți demonstreze că nu te-am păcălit.

— Bați câmpii, Howards. Cum o să-mi dovedești așa ceva?

Howards izbucni în râs, și în siguranța înghețată dinapoia ochilor lui paranoici, Barron întrevăzu un fulger de oroare ucigașă, știind cu siguranță absolută că Benedict Howards era acum sigur că avea situația în mână.

— Totul la vremea lui, răspunse Howards. O să vezi. O să vezi că, de la început, investiția mea a fost să te fac nemuritor.

Poate că benzile alea mi-au pus viața în mâinile tale, însă propria ta nemurire *mi te oferă.* Într-un cuvânt, Barron, te am, ești omul meu acum, și nu vei fi niciodată capabil s-o uiți. Așteaptă însă să capeți hainele, și dup-aia o să vezi. Da, da, o să vezi, amice!

— Mie mi s-a zis că totu-i o chestie de glande, explică Benedict Howards când liftul se opri in cele din urmă, adânc, acolo unde Jack Barron bănuia că era un subsol al spitalului.

N-aș fi surprins să văd un coridor din piatră slinoasă, și pe monstrul Frankenstein, se gândi când ușa ascensorului se deschise și, dezamăgitor, dezvălui un coridor banal de spital, cu pereți albi, lipsiți de ferestre și scăldat în lumina neoanelor.

— Echilibrul endocrin, așa i se zice, echilibru endocrin…, continua Howards să bolborosească, în vreme ce doi paznici cu armele la vedere, deși în tocuri de umăr, îi escortară din lift, pe coridor. Se părea că cei doi primiseră deja ordine, deoarece Howards nu le adresă niciun cuvânt după ce părăsiră salonul, ci continuă să delireze despre hormoni și glande.

Barron de abia îl asculta. Ochii inexpresivi, ficși ai lui Howards, felul în care aiura, răsucind capul la stânga, la dreapta, la stânga, ca o pasăre speriată, îl convinseseră că Bennie era bine dus cu sorcova. În plus, se gândi, tot nenorocitul ăla de jargon medical din care, în mod evident, nu pricepe nici jumătate…

Însă ăsta, înțelese brusc Barron, ăsta-i tot șpilul. Dacă ar fi fost o cacealma, o vrajă, n-ar fi știut toate chestiile astea decât dacă ar fi memorat un întreg set de replici doar cu scopul de a mă păcăli, și-atunci ar fi fost mult mai coerent; Bennie nu-i îndeajuns de expert în lumea showului ca să pună la cale o intoxicare *atât* de subtilă. Ceea ce-nseamnă…

Este adevărat, cel puțin e posibil. *Nemurirea.* Poate că într-adevăr am căpătat-o, poate că *nu* mă duce cu preșul? Nemuritor! Nu mă simt cu nimic diferit, dar de ce ar trebui s-o simt, sunt tânăr și sănătos, și dacă-i adevărat, *niciodată* n-o să simt altceva, nici acum și nici peste o jumătate de milion de ani…

Sau va fi altfel? se întrebă el. Cu siguranță, Bennie este schimbat, mai paranoic din clipa când a început toată chestia,

însă poate că toată cioaca cu Fundația nu era decât o cutie cu paranoia pentru cine o deschide și cu cât Bennie câștiga mai mulți bani, cu atât avea trăiască mai mult, și cu atât avea să fie tot mai îngrozit să piardă. Ceea ce-l aduce exact unde o doresc.

Și-atunci, de ce dracu-i atât de sigur că el m-a adus exact unde o dorește?

Toată frecangeala asta… Apoi îl fulgeră un foc rece; Howards a dorit de la început să mă facă nemuritor cu orice preț. Și acum am devenit? Dar cum? Nu mă mai poate atinge acum, și-l pot călca în picioare. Tratamentul… da, se-ncorda de câte ori am încercat să aflu ce dracu' era, și-acum îmi zice, iar eu nu-l ascult! Și indiferent ce-o fi, e mai mult ca sigur că mi l-a făcut și mie. Ascultă, băi puță, ascultă, pentru Dumnezeu, nu de-asta ai făcut toată halimaua asta, ca s-asculți?

— Vârsta omului e vârsta glandelor, spunea Howards, Dacă ai putea păstra echilibrul hormonal pe care-l aveai când erai puști, nu te-ai mai putea opri din creștere… Nu, asta-i greșit, cred… sau… dar nu-i important. Chestia-i că nu ești mai bătrân decât glandele tale, până la un punct, glandele unui puști îi opresc trupul să îmbătrânească, ceva cu anabolismul care depășește catabolismul, dracu' știe ce mai înseamnă și asta. Oricum, indiferent ce-nseamnă, în momentul când se inversează începi să-mbătrânești, începi să mori, cercul negru… Mi-au explicat că, în mod normal, o ființă omenească fie crește, fie îmbătrânește, nu există o stare intermediară, în funcție de echilibrul glandelor. E ca un ceas la miezul nopții – între o secundă și următoarea este o altă zi, o secundă și crești, următoarea secundă și-mbătrânești. Mi-au zis că dacă nu te oprești din creștere, mai devreme sau mai târziu, te omoară, dar nu prea pricep de ce… Oricum, atunci când glandele tale trec peste linia aia, cândva prin adolescență, se zice, începi să mori. Pricepi, Barron? Pricepi? Nemurirea-i toată într-o secundă.

— Secundă bolundă, mârâi în sfârșit Barron. Ce dracu' tot bați câmpii?

— Ești cam imbecil, Barron, nu poți pricepe? Dacă-i exact ora douăsprezece, marți noaptea, și oprești ceasul chiar în clipa când încetează să mai fie marți și înainte de a începe să devină miercuri, ești prins între ele. Nici crescând, nici îmbătrânind. Mintosu' ăla de Palacci îi zice „Echilibru homeostatic endocrin”. Oprește glanda „ceas” între două secunde și ține-o acolo,

balansându-se între creștere și îmbătrânire, și asta-i nemurirea. Asta avem noi, cum să luăm toate glandele și să le ținem în echilibru în ceea ce ei numesc „homeostază veșnică”. Veșnică! Avem glande care vor rămâne veșnic tinere, Barron. De-asta n-o să murim niciodată.

Pare corect, recunoscu Barron, pescuind din memorie doi termeni de biologie din Berkeley. „Anabolism plus catabolism egal metabolism”, fraza lipsită de sens de pe vreo fițuică veche îi apăru înaintea ochilor, dar ce dracu-nsemna? Ia să vedem, metabolismul e un fel de cont biologic: anabolismul reprezintă dezvoltarea și catabolismul distrugerea… sau invers? Oricum, la un copil, creșterea depășește distrugerea, așa încât contul e solvabil. Iar la un adult situația stă invers, și ești debitor, așa că-ncepi să mori. Bun, dar dacă ai fi pe zero, și-ai putea s-o ții așa, cum zice Howards, ai fi nemuritor! Asta să fie toată chestia cu nemurirea, să reglezi glandele, așa cum mecanicii reglează motorul Jaguarului? Dar cum se face?

— Acum cred că m-am prins, Bennie, spuse el. Ca simplă curiozitate, cum o fac oamenii tăi – adică, cum aranjează glandele alea?

Howards rânji spre el, și cuvintele reci care se auziră părură cumva obscene:

— Radiații dure… multe. O supradoză de radiație menținută pentru două zile.

Barron îngheță. Radiație – un cuvânt-tabu, precum cancerul. Supradoze de radiație timp de două zile! Dar asta însemna…

— Ușurel, chicoti Howards, ușurel, Barron, n-o să mori. *Eu* n-am murit, sunt aici, și amândoi am suportat același tratament. Băieții mei au aflat ceva despre un anumit tip de radiație – în doze mari, mortale, îngheață balanța glandelor în echilibrul ăla homeostatic endocrin, dacă le iei din timp, cât sunt destul de tinere…

— Și atâta radiație, ce face din tine? Howards se strâmbă și ochii priviră în gol, parcă asistând la un film porno pe un ecran interior al minții sale: bolborosi ceva despre negrotei, apoi se opri brusc când paznicii ajunseră în fața unei uși metalice obișnuite.

— N-am văzut niciodată, rosti el, dar mi s-a zis că-i destul de oribil. Carnea începe să-ți putrezească și sa cadă, și tot trupul

se împânzește cu un milion de cancere mici… dar glandele sunt în regulă, dacă băieții nu greșesc doza. Mai bine decât…

— Dementu’ dracu’! răcni Barron, repezindu-se spre el, însă oprindu-se când paznicii scoaseră revolverele.

— Nu face spume la gură că n-am zis că *tu* ai fost iradiat, rosti Howards mângâind clanța ușii. Izbucni în râs. O să-ți arăt de ce amândoi avem dreptate, o să avem veșnic dreptate, și de ce te-am adus acolo unde am vrut. Am zis că ai glande care vor rămâne tinere, care te vor ține veșnic tânăr… Ochii lui Howards erau hăuri întunecate de nebunie paranoică și, apăsând pe clanță, adăugă… dar când am zis că sunt *ale* tale?

Deschise ușa. Înapoia acesteia era un salon de spital, la prima vedere destul de obișnuit: o încăpere lungă și îngustă, un culoar central, despărțind cele două rânduri alcătuite fiecare dintr-o duzină de paturi, cu tăbliile de la cap lipite de pereți. În capătul opus al încăperii era un complex de console aflate în fața unui birou micuț, la care stătea așezat un bărbat în halat alb, privindu-le atent, în dreapta biroului se zărea o altă ușă.

Însă ocupanții paturilor erau cei care făceau din odaie o sală a ororilor, umplându-l pe Barron de groază și scârbă.

Două duzini de paturi, și în fiecare un copil, niciunul mai mic de șase ani sau mai mare de zece, iar peste jumătate din ei erau negri. Toți erau alimentați intravenos, însă tuburile ce picurau în acele lipite pe încheietura brațelor nu erau conectate la sticluțe, ci se ramificau dintr-o țeava mai groasă, aflată pe ambii pereți dinapoia paturilor, dispărând înapoia consolelor din fundul încăperii. O instalație similară evacua cateterele ce șerpuiau de sub așternuturi. Fiecare copil avea fixați electrozi pe cap și pe piept, firele convergând în cabluri groase ce făceau joncțiunea cu echipamentele electronice. Când intrară în salon nu se auzi niciun sunet, nu se întoarse niciun cap, nu se clinti niciun mușchi; copiii păreau cufundați în comă profundă.

Vârstele… preponderența negrilor… Iisuse pe Harley! gândi Barron. Ăștia trebuiau să fie puștii cumpărați de Fundație.

— Elegant, nu? făcu Howards. Păi, când te gândești ce nebunie ar fi putut să fie, toată camera plină de țânci plângăcioși, și cât personal care să aibă grijă de ei… Pe moment, investiția în echipamentul ăsta e a naibii de mare, dar când te gândești ce economii faci la mâncare, salarii, necazuri și amortizări, ei bine, chiar pe termen mediu se economisesc o

mulțime de bani.

— Ce dracu’ le faci la copiii ăștia? întrebă Barron. Ce li s-a întâmplat, ce-i cu ei?

— *Ce li s-a întâmplat?* repetă Howards cu un ton neutru, dar cu un fel de nebunie teribilă izvorându-i din ochi. Nu li s-a întâmplat absolut nimic, toți sunt niște exemplare perfecte, altfel poți face prinsoare că n-am arunca atâția bani pe fundurile lor. Aici nu le facem absolut nimic, aici e numai depozitul nostru. Procesul este lipsit de orice dureri pentru copii. Ei nu simt absolut nimic, de la început până la sfârșit. Ce crezi că sunt, un sadic? Îi păstrăm aici liniștiți, și-i ținem pe glucoza până sunt gata de procesare. Economisește timp, balamuc și bani în felul acesta – un singur om la tabloul ăla de comandă poate supraveghea totul.

Nu poate fi adevărat, își spuse Barron mergând pe culoarul dintre paturi. Știa însă că era perfect adevărat. O duhoare de nebunie atât de groasă încât puteai s-o tai cu cuțitul pe când trecea printre copiii adormiți, conectați la tuburi și fire, aidoma unui circuit hidos – și asta era tot ce vedea, o linie de producție, nimic altceva. Producție *pentru ce?* Bennie e complet țăcănit, și când o să-l aduc în emisiune, o să-l fac bucăți și dup-aia o să fac bucățele… E definitiv și complet nebun!

Cu toate astea, continua, să asculte cu o fascinație bolnavă, incapabil să gândească. Dincolo de cuvintele lui Howards, în timp ce Bennie bolborosea ca un director făcând turul fabricii sale.

— Evident, asta-i doar o stație-pilot… Dacă am putea rezolva problema unei dezghețări fără riscuri din Congelatoare, nu ne-ar mai trebui tot rahatul ăsta, i-am iradia imediat cum ajung aici, i-am băga în Congelatoare și i-am dezgheța când avem nevoie de ei, și-am economisi o mulțime de bani. Se lucrează în direcția asta, dar mi s-a spus c-o să mai treacă niște ani până atunci, așa că trebuie să ne descurcăm altfel. Partea cea mai grea e să-i ținem în viață după iradiere. Din cauza bolilor de radiații și a cancerului, niciunul nu rezistă mai mult de două săptămâni. De-asta-i atât de păcătos să ții pregătiți tot timpul măcar o duzină. Fir-ar al dracu’, dacă am putea rezolva păstrarea glandelor în Congelatoare, am scăpa de toată porcăria asta.

Ajungând la ușa din fundul salonului, bărbatul, dinapoia

pupitrului de comandă ridică privirea de la cadrane, dar Howards i se adresă:

— Vezi-ți de treabă. Fac turul operațiunilor cu primul nostru client.

Se întoarse după aceea către Barron, cu ochii transformați în faruri impenetrabile de demență și chicoti

— N-arată rău pentru o stație-pilot, ce zici, Barron?

Jack Barron simți în sfârșit valul de insuportabile date senzoriale ajungând până la el. *Crimă!* Un dement asasin în masă! îi ucide pe puștii ăia, îi ucide încet, trebuie să fie complet nebun ca să-mi arate toate astea. Ce crede că sunt… doar știe c-o să-l răstignesc…

— Ce morții mă-sii e asta? răcni el (și văzând că geamul ușii din fața lui era mătuit, se apropie de el) Și ce dracu-i în spatele ușii?

Iute ca o pisică, Howards se strecură între el și ușă, cu ochii dilatați de teroare.

— N-ai vrea să vezi ce-i acolo, rosti el cu un glas ascuțit și speriat. Ascultă-mă pe mine, n-ai vrea. Aici e salonul post-radiație… cancer… carne putredă… căzând… E oribil, Barron, mi-au zis că-i cu adevărat oribil. Eu n-am fost niciodată înăuntru, și nu vreau să văd. Doctorii-s obișnuiți cu chestii de-astea. Dar nouă ni s-ar face rău dacă ai deschide ușa.

— Da’ ce faci? CE GURA MĂ-TII FACI?

— Termină cu urletele, Barron, n-ai ghicit încă? Cu o anumită doză de radiație, glandele puștilor pot fi oprite exact atât cât e nevoie ca să rămână în echilibrul homeostatic endocrin, să păstreze corpul așa cum este, niciodată îmbătrânind, veșnic. Nemurire, însă cu două șpiluri. Unu, merge doar la copiii sub doisprezece ani, așa că nu poate fi vorba de nemurire la adulți… la noi. Și oricum n-ar merge – pentru că radiația folosită pentru oprirea glandelor e o doză fatală. Ironic, nu? Știu cum să-i fac pe puști nemuritori, numai că tratamentul îi ucide – operația a reușit, pacientul mort.

Însă *glandele* nu mor, Barron. După iradiere, ele sunt în continuare perfecte și echilibrate pentru a ține un om veșnic viu. Radiația nu distruge glandele, lor le trebuie doar un corp nou și sănătos care să le țină în viață, și la rândul lor vor ține trupul acela veșnic viu. Un simplu transplant, și-n ziua de azi transplanturile nu mai dau greș. Nici măcar nu trebuie să pună

glandele în locul lor pe care l-ar ocupa într-un corp normal, pur și simplu o capsulă în stomac și alta în spinare, nici măcar o operație grea – floare la ureche pentru băieții mei. Înțelegi? Avem acum glande care ne vor ține veșnic vii, dar asta nu-nseamnă că sunt ale *noastre.*

Cu șerpi unduindu-i băloși, supurându-i pe piele, Barron încercă pornirea instinctivă de a smulge totul, de a se rupe și sfâșia cu unghiile, smulgând globurile de carne pulsând verzui, din care picurau furatele lichide vitale ale lui Totdeauna, drogul morții prelingându-se de-a pururi în venele lui… Imagini ale fețelor adormite, ale munților, ale țâncilor din mahalalele Evers-ului, a chipului zdrobit al lui Franklin, albina de metal bâzâindu-i pe lângă ureche, trupuri golite de măruntaie, tomberoane explodând, pâraie vâscoase de sânge gros ca zoaiele în care se îneca! Se îneca! în zoaie, corpuri de negrotei, târându-se peste el, viermi prin el… toate arzând căi de neuitat, tulburări prin materia tremurătoare a creierului său.

— Pizda mă-tii de ucigaș! urlă el. Monstrule! Nu meriți să mai trăiești! Și n-o să mai trăiești, Bennie, ți-o jur, într-un fel sau altul, te omor eu! Am benzile alea… o să te termin, chiar dacă mă omori aici și acum! Haide, pune-ți gorilele să mă-mpuște! Mai bine! Ucide-mă! Ucide-mă! Oricum, eu te-omor! Futu-ți…

Cu un mârâit animalic, se năpusti către Howards, simți vârfurile degetelor atingând pielea uscată și solzoasă de pe gâtul bărbatului – și paznicii îl prinseră, fiecare de un braț, răsucindu-le la spate, într-un dublu Nelson dureros.

— Ucigaș? schelălăi Howards. Cum adică, ucigaș? Deci noi doi trăim, iar doi dintre ei sunt morți… Cât ar mai fi trăit, cel mult o sută de ani, și apoi, inevitabil, puștii ăia ar fi fost tot acolo – sub pământ. Deci costă durata a două vieți ca să căpătăm două milioane de vieți, nu-nțelegi, raportul e de o viață contra unui milion. Asta nu-i crimă, dimpotrivă, înseamnă s-alungi cercul negru care se strânge, să-l alungi, să-l deschizi, nu să-nchizi cercul negru al morții, să-l alungi vreme de un milion de ani! Ce-i aia crimă, e viață, omule, e *viață.* Să n-o faci, *aia-i* o crimă… să te omori singur, să te arunci în cercul negru care se strânge, doi metri de cioroi goliți pe dinăuntru, viermi, zece milioane de ani de vulturi hohotind cu pliscuri de plastic în susul nărilor, în josul gâtlejului, cercul negru închizându-se, al morții și crimei…

În vreme ce Howards zbiera la el, cu ochii rostogolindu-se în orbite, la numai câțiva centimetri depărtare, obraz lângă obraz, ură lângă ură, Barron simți detașându-se – cu acea logică rece a anilor-lumină distanță din izolația unui circuit electric – oroarea kinestetică a lucrurilor implantate în corpul lui devenind imagini din puncte fosforescente ale morții pe ecranul minții sale. Căută cu disperare o pavăză și o găsi în interfața reflexivă satelit-rețea formându-se între conștiința lui și imaginea mozaic din puncte fosforescente a demenței din ochii lui Benedict Howards.

Calmează-te, își spuse, ești Jack Barron care-le-trage-șuturi-în-cur, și ești în viață. Și cunoscând asta se auto-păcăli, absorbind realitatea anesteziantă a interfeței videofon-TV-ecran, silindu-se să rămână detașat.

Trebuie să-l opresc, să-l omor, să-l termin, asta-i. Am mușchii s-o fac, am benzile mărturisirii, *Capsați-l pe Jack Barron,* conducta cu o sută de milioane de estimați Brackett, asigurările Marelui și Vechiului Partid; îl am pe tavă.

Dar glandele din tine... ca niște crocodili verzi și lunecoși, picurând sângele copiilor uciși ca să te țină-n viață...

Văzu că Howards revenise la un nivel mai suportabil al realității.

— Înțelegi acum, te-am adus exact unde am vrut. Crimă, da, din punct de vedere legal e crimă, și-o să mai dureze până o să pot schimba legea, până ca *noi* să schimbăm legea – pentru că și tu ești la fel de băgat ca și mine, Barron. Contractul tău... fac pariu că n-ai citit *tot* ce e tipărit cu litere mărunte, partea unde ești de acord să accepți completa răspundere legală pentru orice rezultate ale tratamentului. Credeai că era o prevedere ca să scăpăm noi în cazul morții tale?

Contractul a fost redactat de niște avocați extrem de pricepuți. E beton și reprezintă recunoașterea legală și semnată a complicității la crimă în orice tribunal. E o mărturisire și dacă ridici mâna asupra mea pot aduce douăzeci de martori care să jure că știai totul despre tratament atunci când ai semnat. Suntem băgați laolaltă, Barron. Dacă vrei să rămâi în viață, asculți dispozițiile mele.

Un fulger de nebunie orbitoare irupse prin Barron: corpuri distruse, glande moi și băloase ca melcii, picurând eternele lor bale de vampir, umplându-i venele cu sângele copiilor hăcuiți, gura de crocodil a nebuniei lui Howards, mestecând de-a pururi

globule canceroase, atâta vreme cât era viu, atâta vreme cât Howards era înconjurat de revolvere, de cincizeci de miliarde de dolari, de Legea Congelării, de Președintele cumpărat (cumpărat cu *ce?*), de Congres, în siguranță pentru totdeauna, nemuritorul vampir monstru, continuând mereu, mereu și mereu…

— Chiar crezi că chestia aia contează, Howards? răcni el. Chiar crezi c-o să te salveze? Cu… cu… (scăpându-se înnebunit) *chestiile* astea în interiorul meu, chiar ești atât de sigur că mai doresc să trăiesc? Te rad, Howards, și nu poți face nimic să mă oprești. Te distrug, chiar dacă m-ar costa viața.

— Nu-i numai viața fa, rosti Benedict Howards. Nu-ți place nemurirea, perfect, ai dreptul să fii nebun. Cui îi pasă? Te simți putred și vrei să mori, e treaba ta. Dar dacă adevărul te-a tulburat în asemenea hal, ce-i va face soției tale?

— *Sara…*

— Ai memoria scurtă, Barron. Nevastă-ta a semnat același contract – devine complice la crimă ca și tine. Dacă va fi vreun proces, va fi unul triplu, e-n aceeași oală cu noi. Iar ea n-a bănuit nimic, este? Tu ai băgat-o în rahat, și dacă nu ești cuminte tu o s-o omori. Nu-mi mai vinde mie chestiile cu crime. Și tu ești un ucigaș, Barron, indiferent cum ai da-o.

— I-ai… I-ai spus…?

— Chiar așa tâmpit par? făcu Howards. Tu ești țăcănit, cine știe ce-ai face, chiar dacă-i în joc viața ta. Dar domnișoara Sara Westerfeld sau doamna Jack Barron – ce dracu’ o fi – noi știm cum e *ea,* nu-i așa? Bineînțeles că nu i-am spus. De ce aș face-o, aia e asigurarea mea finală. Nu-i spun nimic atâta vreme cât m-asculți. De-asta *știu* că te-am prins. Și te-am prins acum, nu-i așa, Barron? Hai, zi-o, vreau să te-aud.

Rahat, se gândi Barron, *așa este.* Știe, eu știu, el știe că știu… sunt prins! Nu-i pot spune Sarei, ar… nu că m-ar părăsi, mai rău, ar lua-o razna. Trebuie să… trebuie să… ce? Ce gura mă-sii pot face?

— Bine, Howards, deocamdată tu faci regulile.

— Deocamdată! Bravo, Barron, excelent. *Deocamdată.* Pentru următorul milion de ani! Și știi ceva, amice? Mai devreme sau mai târziu, ai să-mi mulțumești, o să vezi ce am de gând. E imposibil să nu vrei să rămâi viu, este? Nemuritor… cam peste vreo cincizeci de ani o să-nțelegi că merită orice ca să fii nemuritor, orice… negrotei tăiați și goliți, movile de… O să-mi

mulțumești, Barron. Ești nemuritor, ești mai mult decât un om, viața ta echivalează cu un milion de-ale lor. Să mai treacă niște timp. O să-nveți să-ți placă, îți garantez.

Și din ochii nebuni ai lui Howards, Barron absorbi o teamă, o spaimă ucigașă pe care n-o încercase niciodată până atunci: spaima că Howards putea avea dreptate, spaima că peste cincizeci sau o sută sau o mie de ani, lucrurile dinlăuntrul său aveau să-i putrezească într-o carcasă goală, teama că, într-o bună zi, el ar fi putut privi în ochii aceia monstruoși, paranoici și s-ar fi văzut… *pe sine.*

18

Fără ieșire, o capcană atât de perfectă, se gândi Jack Barron, pășind înainte și înapoi pe terasă, sub cerul cenușiu, înnorat al New Yorkului, simțind frigul umed al brizei, între rafale, prin gulerul ridicat al jachetei. Soarele apunând picta norii cu pete urâte de purpuriu murdar, și sunetele străzii la ora agitației dinainte de apus păreau și mai teribile în prezența mâlului negru (compus din ploaie și vechiul jeg newyorkez) ce acoperea trotuarele, străzile, mașinile și oamenii ca insectele în amurg, cu douăzeci și trei de niveluri mai jos.

Marți seară. Da, în curând avea să fie noapte, apoi dimineață, iarăși amurg, apoi 8:00 P.M. Și după aceea... ce, nenică, ce? Ce dracu' o să faci? Ce *poți* să faci?

Înăuntru, Sara își puse unul din vechile și zgâriatele albume Dylan cu care venise de-acasă, și glasul răgușit și sarcastic dintr-un trecut simplu și nebun îl batjocorea cu un moment aleator de ironie uzată: „I wish I could give Brother Bill his big thrill, I would tie him in chains at the top of the hill, Then send out for some pillars and Cecil B. De Mille...”

Săracu' Dylan, să fi trăit și acum, să ia o doză din realitatea de care se apropiase atât de mult cu douăzeci de ani în urmă. Nenorocitul de paranoic se născuse puțin prea devreme pentru *adevăratul* Paranoiasville, asta-i totul. A știut atunci cum o să fie treaba acum, și-ar putea fi bine dacă ar fi atât de simplu, buna și vechea vrajă a lui Samson-cel-tare, să intre în studioul conectat la rețeaua de sateliți și să trântească tot rahatul în căpățânile tuturor.

Și-o putea face foarte simplu, punând benzile, mușcându-l pe Bennie și oferind sutei de milioane de spectatori estimați Brackett povestea directă a glandelor verzi, băloase ce picurau sângele vieții de vampir a copiilor hăcuiți, mereu și de-a pururi în venele tale, și cum au ajuns ele acolo, cine le-a pus acolo și de ce, să le smulgă, sângerând și picurând, și să le azvârle în fețele sutei de milioane de dobitoci, ca să vadă și ei ce erou de căcat e Albul lor Negru, Jack Barron al lor care-le-dă-cu-șutu-n-cur, cu spume la gură, și să-i sfârtece pe Howards și Fundația lui și toți slugoii lui în bucățele însângerate... N-ai decât să-ntinzi mâinile și să împingi, și toate zidurile de piatră aveau să se prăbușească, zâmbind și turtind totul, dacă ai sânge-n tine să apari acolo, răcnind, și aruncându-te, și aruncând-o pe Sara...

Barron strânse din pleoape când își aminti numele cântecului pe care-l asculta Sara: „*Bluesul pietrei de mormânt*”. Și era chiar situația de acum, *exact* aceeași situație.

Howards o fi el sărit de pe fix, dar e sigur că știe unde-i *un* lucru, cine poate ști, poate c-are dreptate, poate că un singur lucru contează *cu adevărat...* viața, atât, doar să supraviețuiești. Când vine momentul adevărului, nimeni n-are de ales să facă cioaca kamikadze. Sara... da, Sara e-acolo, drogată criță, pe adrenalină de când ne-am întors din Colorado, crezând că acum am plesnit-o, de-a pururi nemuritori și împreună, iar mâine seară e Ziua Judecății pentru Bennie Howards, cu Puștiul Bolșevic Jack Barron înapoi-printre-plebei, gata să pogoare Apocalipsul și noi să mergem braț la braț în răsăritul soarelui, cu Imnul de Luptă din Onorul la Președinție pe fundal, pe măsură ce ne topim în depărtare.

Sara... Sigur, amăgește-te crezând că totu-i pentru Sara; dacă n-ar fi fost Sara, te-ai fi kamikadzat direct în Howards, drept în complicitatea la crimă și banzai pentru împărat, trăiască o mie de ani.

Sigur c-așa ai fi făcut. O mie de ani... un milion de ani, le-ai fi dat cu piciorul la toate. Sigur c-așa ai fi făcut. Dacă n-ar fi fost Sara, ai fi fost în stare să și mori, da’ să-l razi pe Howards o dată cu tine. Sigur că da. Pe dracu’ să te ia!

Mort... mort... Barron rostogoli cuvântul prin minte, storcându-l ca pe o lămâie pentru sucul acru al realității primare. *Mort... moarte...* Nimeni nu s-a întors vreodată ca să-ți zică pe bune ce-a simțit. Poate că într-o bună zi vor dezgheța pe cineva din Congelatoare, și-atunci o să știi cum e să fii mort înainte de a muri. Dar în Congelatoare nu-i loc pentru ucigași, nicio străfulgerare intuitivă dinspre sfârâitul scaunului electric... „Dacă ești cioroi, când te duci, nu mai vii-napoi”. Albul Negru... Da, asta-i altă latură a lozincii de Mickey-Mouse pe-Madison-Avenue a lui Luke, ca morții, ca moartea, ca un milion de ani de orice transformat în rahat sau un milion de ani de nimic. *Sigur că așa ai fi făcut.* Totu-i de dragul Sarei, bunul Jack Barron nu se teme de moarte. Pe dracu’ să-l ia! *Bluesul pietrei de mormânt...*

Da, ai stofă, Barron, ești eroul de pe scenă, o faci la meserie; dă cu șutul la treizeci-patruzeci de ani, dă cu șutul la un milion de ani pentru totdeauna, și cine știe, poate că peste o sută de ani o să fie niște ratați, ghemuindu-se într-o mansardă

căcăcioasă, gândindu-se ce gagiu nobil era moș Jack Barron (îl mai țineți minte?). Și-al dracu' de mult o să te-ajute când ești mort. Marele Alb Negru…

„Dar dacă ești cioroi, când te duci nu mai vii-napoi." De fapt, ce văd ei când văd un albicios? O mască albă din hârtie creponată peste realitatea neagră, culoarea neagră a morții negre, a veșniciei negre, culoarea neantului, culoarea neagră a rataților, culoarea neagră a junglei dinăuntrul copiilor negri, hăul negru al sângelui negru hrănind un de-a pururi palid vampir?

Asta-i alegerea reală – alb sau negru, câștigător sau ratat, viu sau mort, fără alți intermediari. Să rămâi de-a pururi viu pe o movilă de cadavre – sau să fii unul dintre cadavre, asta-i toată chestia.

Dacă n-ar fi fost Sara, ai fi fost de partea înfrânților, de partea leșurilor moarte pentru totdeauna și tu cu ele pentru totdeauna – tu ești labă ăla de Alb-Negru, nu? Sigur că ești! Sigur c-așa ai fi făcut!

Și precum o canalizare, revărsând zoaie cenușii, începu iarăși să plouă, o ploaie deasă, newyorkeză, murdară și sură, desprinsă direct din efecte speciale. Înaintea lui, orașul era o spălătură murdară de cenușiu incolor pe cenușiu, iar în salonul dinapoia lui, Sara pornise orga de lumini și străfulgera odaia cu culori… muzică… strălucirea portocalie, casnică a căminului deasupra covorului gros și stacojiu și pereților furniruiți… Sara, țopăind de colo-colo, vie, inocentă și nemuritoare, Science Fictionul californian în culori naturale al minții creat de *el,* la douăzeci și trei de etaje deasupra murdăriei sure a New Yorkului, trebui să lase ploaia să-l izbească, cu picături mari, ude și murdare, vreme de lungi minute cenușii înainte să-l capseze îndeajuns ca să-i dea curaj să intre.

Salonul duhnea a veșnicie. O putea simți în grosimea covorului, în erzațul de flacără phoenix a șemineului, în zăngănitul chitarei reci suprapus zumzetului muzicuței de pește, scârțâitul de voce neunsă al vocii lui Dylan *(mortul* Dylan), răpăitul ploii pe ochiurile luminatorului scânteind în combinațiile aleatoare ale orgii de lumini, aroma dulceagă a fumului de drog, peretele de drăcii electronice, în contactul cu realitatea rețelei de sateliți în culori naturale cu întregul univers, ascultând mirosul fulgerului de Veșnicie! Viața!

Viața… Viața însemnau flăcările portocalii mirosind a lemn,

pârjolind friptura de pe care se scurgeau sevele, fumul marijuanei, muzică, culoarea albastru, culoarea roșu, culoarea smarald clinchetind pe fațetele din sticlă ale luminatorului, însemna acordurile muzicuței spărgând noaptea, însemna fiecare senzație de încordare din fiecare mușchi, deplasându-se când el traversă covorul care se lăsa sub greutatea lui, însemna aerul înăuntru-afară-înăuntru, aducând izul ploii, flăcării, drogului, aroma de femeie a Sarei, însemna gustul propriei limbi în propria gură, însemna totul petrecându-se în fiecare moment în universul electric dinăuntrul lui, însemna clocotul sângelui prin artere… și viața era Sara.

Pielea albă pe care o putea simți cu ochii, gusta cu nasul, rotunjimile goale încadrate de un capot din catifea neagră deschis, întinsă cu picioarele dezgolite și depărtate inconștient pe canapeaua cu blană portocalie, mișcându-și pletele blonde în contratimp cu ritmul muzicii, legănând o Acapulco Gold pe jumătate fumată (dând iarăși scrumul pe covor, fir-ar a dracului), străfulgerările dinspre orga de culori ricoșând din geamurile luminatorului și mângâindu-i pielea cu o mie de degete scânteietoare de lumină alinătoare, obscen de drăgăstoasă, iar pe chipul ei un surâs deschis de fericire copilărească, inocența pruncilor sfârtecați, glandele verzi, băloase, picurând înapoia sfârcurilor mari și întunecate de plăcere, zbieretele chipurilor negre murind înapoia lor… potolește-te, nenică, potolește-te!

Ca în cea mai bună imagine a Sarei regulând veșnic imaginea de douăzeci și șase de ani a lui Jack Barron în mijlocul scenei pe monitorul minții, ea se găsea acolo, perfectă, cu sânii încă fermi, pielea moale și netedă de pe sânii mari din Berkeley, Acapulco, L.A., pletele fluturând în noapte, acolo în hogeacul lui, în realitatea controlată tip poluție-nocturnă-californiană, va fi totdeauna acolo, totdeauna imaginea gonadei, tânără și bună, totdeauna vie, totdeauna a lui, totdeauna Sara… iar dedesubtul goliciunilor moi și netede, dârele băloase și verzi ale sângelui negru de prunci pic-picurând, pic-picurând, pic-picurând…

— Jack! Ești leoarcă.

Ea sări în picioare, sânii mișcându-se frumos și ușor de întrezărit, aidoma boticurilor unor cățeluși, o dată cu capotul senzual din catifea neagră, când Sara traversă, desculță, odaia spre el, cu pași mari, iar Jack Barron se apropie, extrem de

stăpân pe sine, vârându-și papucii uzi (dă-l dracu' de covor!), dezbrăcând jacheta, apoi lăsând degetele ei jucăușe să scoată cămașa umedă, în vreme ce el doborî funcțional pantalonii, zvârlindu-i cât colo, și rămaseră unul lângă altul, abia atingându-se, în capot și în șort.

Ochi în ochi, ochi aidoma trecutului-Berkeley, prezentului-New York necontopiți într-un viitor-veșnic, ochi care câștigaseră, îl câștigaseră pe el conform termenilor ei înapoi-la-vechiul-stil-Berkeley, câștigase nemurirea ca pe o acadea gratuită pe care o poți linge veșnic, veșnic a ei, veșnic gratuită, ochii strălucitori ai femeii, care câștigase fiecare vis excitant al fetei, totul în ochii aceia flămânzi mănâncă-mă... și totul era o minciună.

Totul o vrajă, și mâine seară o să afle, o să afle în mod sigur unde-i marele ei erou, când o să-ncep să valsez în concursul de congelări al lui Bennie în loc să-i vâr cuțitul la care se așteaptă ea. *Asta* n-am cum să i-o ascund, dar cel puțin nu trebuie să știe despre glandele verzi, băloase ale copiilor pic-picurând în ea.

Își coborî privirea de la ochii ei acuzator de inocenți, îndreptându-și atenția asupra formei tactile a realității tentant neutre a corpului ei, sânii atârnând dezgoliți și liberi sub capotul deschis deasupra darabanei pântecului, cu alunița ei ca un al doilea ombilic, atrăgând ochii spre triunghiul de păr sârmos ce despărțea coapsele pline, cu piele netedă de femeie totul atât de hiperreal aidoma realității masive sculptate de un Michelangelo – o statuie din marmură vie, mai reală decât realitatea și, dacă juca după regulile lui Bennie, tot atât de eternă.

— Jack... Femeia surâse, oftă, interpretând în mod greșit căutătura lui, lasă capotul din catifea rece și neagră să-i lunece de pe umeri, scoțându-și brațele din mâneci, sânii legănându-se, apoi pe jumătate se azvârli, pe jumătate se lăsă să cadă peste el, sânii lipiți de tăria lui pe care și-o simțea, o imagine contrast, interfață bărbat-femeie, cu conștiința lui trăind pe linia dintre acestea, și simți puterea de femeie matură a brațelor ei contractându-se în jurul pieptului său, puternice, tinere, focoase și tandre, brațe de femeie tinere și puternice și catifelate ca... o femelă sănătoasă, ca tinerețea, ca puterea, ca sănătatea, ca veșnicia. Ea chicoti, cu capul lipit de pieptul lui, ridică piciorul dezgolit, înapoia genunchiului său și, încolăcindu-l, apăsă puternic și în același, timp se lăsă cu toată greutatea înainte,

răsturnându-l ca un cățeluș pe spate, blana caldă a covorașului pe, pielea lui goală ca o încărcătură electrică, contrastând erotic cu răcoarea catifelată a capotului peste care căzuseră. Barron căzu ușor, trăgând-o cu sălbăticie jucată peste el, simțind mușchii tari de femeie adevărată ai umerilor ei dedesubtul moliciunii pielii, iar Sara se mișcă, rotund peste rotund, lipindu-și pântecele de al bărbatului. Îi trase jos șortul, și acum erau goi amândoi, o Sara primordială, gustul pur al cărnii rotunjite frecându-se de el în ritmul lent și extraordinar, și Jack întinse ambele brațe și-i mângâie funduletul dulce și nebunatic și real, iar picioarele rotunde și calde se contractară ca ale unei broaște, în sus și în jurul lui, deschizându-se spre el, momindu-l într-o ațâțare de atingere a pubisurilor, și gura femeii urcă pe pieptul lui, într-o dâră argintie de sărutări scurte, micuțe și mușcate, în susul gâtului și peste obraz, iar el întrevăzut dinții albi, ca niște perle umede, și vârful roz al limbii, și închise ochii, șoldurile urmând ritmul treptat crescător al pelvisului, când gurile li se întâlniră.

Gură peste gură deschisă, gustându-i răsuflarea în fosa caldă, umedă și adâncă până la suflet; ca o erupție de carne vie, umedă, masivă și enormă cât lumea, limba ei îi intră în gură, umplând-o, cuprinzând-o, copleșindu-l cu plăcerea inversării rolului barbat-femeie, lunecos și umed peste lunecos și umed, umplându-i lumea cu un organism imens, orb, zvârcolitor, o creatură jilavă și amforă cu voință proprie, aidoma unei creaturi oarbe și pulsatorii din străfundul secretelor trupești, aidoma unei ființe cu o conștiință glandulară din străfundul tainei vieții, lichidele vărsându-se, pic-picurând, umedă, gigantică, vie și pulsând, pic-picurând fluide vitale străine în gura lui, mișcându-se, batjocoritor, și umplându-i obrajii cu secretul carnal, pulsatil și gol-goluț, melasa pic-picurând ca balele jilave și verzi ale glandei-limbă-băloase, lichidul, călduț ca sângele din corpurile cotropite de cancer ale pruncilor hăcuiți, sufocându-l în fluidele vitale furate, ghiftuindu-l cu dulceața grețoasă a nemuririi de la copiii negri, dormind în lunecarea prelungă spre Veșnicie, cateterele și acele de glucoză întâlnindu-se într-o obscenă ramificație de tuburi ale morții, în jurul gâtlejului, uriașa ei mișcătoare limbă-glandă-organism sufocându-l, sufocându-l, reflexele de vomă sporind, împotriva voinței sale, spre un spasm zguduitor al măruntaielor de glande ale pruncilor negri,

măcelăriți, limba umedă și zvârcolitoare, organismul orb plin de sânge, cald precum viața însăși, fluidele vitale furate umplându-i gura în ritmul oribil al pelvisului…

Într-o inconștientă reacție spasmodică, îi împinse gura într-o parte, pe măsură ce voma îl străbătu într-un anti-orgasm, din fericire alinător, iar Sara rămase nemișcată deasupra lui, cu ochii derutați, el sângerând și privind-o ca un animal încolțit, gâfâind într-o capcană.

— Jack…? Ce…? Ai…? îl privi cu ochi răniți, stupefiați, iar Jack își simți membranele obrajilor strângându-se ca pungile sub efectul acidului citric, iar propria-i limbă i se părea o bucată de carne moartă.

Nu pot, își dădu seama. Nu pot trăi cu gustul femeii mele, gustul glandelor verzi, băloase, gustând furatele fluide ale vieții din ea ori de câte ori o ating. Trebuie să-i spun, sau vom fi unul pentru celălalt maldăre de carne murdară de-a pururi, trăind o minciună de-a pururi, pierduți de-a pururi. Trebuie să-i spun, asta-i, indiferent ce se întâmplă.

— Adevăru-i, Sara, începe el. Am… trebuie neapărat să-ți spun ceva.

Ea se întinse pe el și-i cuprinse obrajii în palme pe care le simțea-ca pe niște piei umede.

— Ce-i cu tine? Niciodată nu te-am văzut așa… Când te-am sărutat, parcă sărutam un… (se înfiora, mișcându-se ușor peste el. Și… ți s-a făcut rău, nu? Am simțit-o.

— Nu-i vina *ta,* Sara. Ți-o jur, nu *tu* ești de vină, iubito. Eu sunt, toată lumea asta fututǎ, Benedict Howards…

— *Benedict Howards?* Ce dracului de legătură există între culcatul cu mine și Benedict Howards?

Barron se crispa. Cum dracu' s-o zic: uite care-i treaba, păpușă, ești o ucigașă, te-ai prins: Ai în tine niște glande furate, ca și mine, fluidele vieții unor copii sfârtecați supurând atât de-al dracu' de groase că le simt când te sărut.

— Sara… oh, ce gura mă-sii! șuieră el, simțind un zadarnic spasm de inutilitate, o reacție de vomă, de vars-o odată, termin-o. Nu mi-e ușor să-ți zic. Suntem niște ucigași, Sara, amândoi suntem niște *ucigași.* Da, avem nemurirea în noi – dar știi cum arată: ca niște glande verzi și lunecoase – ai văzut vreodată o glandă? – verzi, umede și picurând niște bale nasoale, dar care te țin în viață, și pe noi ne țin în viață, *glandele* sunt totul, și

trăiești veșnic. Însă ele nu-s glandele *noastre,* Sara – le-am furat. Le-am furat de la copii, de la copiii morți și hăcuiți. Și trupul i se înfioră de un spasm înfrigurat.

Ochii ei părură că se îndepărtează la ani-lumină; îi simți corpul înmuindu-se, iar mâinile îi căzură precum lujere moarte pe pieptul bărbatului, apoi murmură:

— Despre ce vorbești?

— Despre ceea ce ne-a făcut Howards, despre tratamentul pentru nemurire. Este un transplant de glande, atâta tot. Glandele sunt iradiate ca să rămână în echilibru perfect, și apoi îți feresc trupul de îmbătrânire, pentru totdeauna, ceva ce ei numesc „echilibru endocrin homeostatic”. Dar nu-s glandele *noastre,* te-ai bunghit? Sunt glandele *copiilor.* Acționează numai asupra glandelor copiilor. De-asta l-a ucis Howards pe Hennering – ăla a aflat că Fundația cumpăra copiii, îi expunea la radiații dure ca să le echilibreze sistemul endocrin, apoi le scotea glandele ca să-i facă nemuritori pe adulți.

— Dar... dar copiii, ce-are... pierdutul glandelor cu soarta copiilor?

— Ce dracu-i cu tine? răcni Barron și vibrația tresăltă sânii goi ai femeii pe pieptul lui. N-ai auzit nimic din ce ți-am zis? îi *ucide,* Sara, îi *ucide*! Dacă radiația nu i-a omorât ea mai întâi, operația îi termină, iar după aceea corpurile sunt azvârlite ca niște gunoaie. Pentru ca tu și cu mine să fim vii și nemuritori, doi copii, cumpărați de Howards special în acest scop, sunt morți. *E crimă,* încerc să ți-o spun, crimă pur și simplu.

O simți-văzu crispându-se într-un reflex fetal, umerii ridicându-se de pe pieptul lui, cu genunchii în sus de-a lungul coapselor, ca hârtia carbonizându-se în flacără. Maxilarul inferior se deschise și profunzimile ochilor părură că execută un salt discontinuu înapoi aidoma imaginii unei camere retrăgându-se fulgerător și accelerată prin montaj.

— Crimă... crimă... crimă. Rostea cuvântul întruna mestecându-l în două silabe lipsite de sens.

Barron îi cuprinse obrajii în palme și-o zgâlțâi. Trupul Sarei se relaxă, totuși ochii erau încă pierduți, la ani-lumină depărtare, îngropați în izolația sistemului electric, iar când vorbi fu aidoma unui mesaj rostit de comandantul unei nave spațiale, înghețat și indiferent, undeva de dincolo de Pluto.

— În noi? Glande de copii? Copii sfârtecați? A sfârtecat copii

vii, le-a smuls bucăți de carne vie și le-a cusut în interiorul meu? Copii?

— Te rog, Sara, pentru Dumnezeu, n-o lua razna acum, rosti strident Barron, simțindu-și stridența chiar in timp ce vorbea, dar neștiind ce să zică, ce să facă. Gândește-te cum mă simt eu știind că Bennie m-a păcălit, m-a tras pe sfoară, m-a împins să *cer* să fiu făcut nemuritor, m-a determinat să lupt pentru asta, să mint pentru asta, să trec printr-un milion de schimbări, și apoi, în cele din urmă, s-o capăt, s-o câștig, pentru tine și pentru mine, iar când mă trezesc, aflu… că-n mine…

— N-ai știut? șuieră Sara, zbârlindu-se aidoma unei pisici încolțite. Te-a păcălit? N-ai știut ce era, și te-ai trezit, și *atunci* ți-a zis?

— Ce pizda mă-tii crezi că sunt? urlă Barron. Crezi că dac-aș fi știut, l-aș fi lăsat să-mi facă așa ceva? Crezi că i-aș fi lăsat să-l masacreze pe-un amărât de puști, ca eu să pot trăi veșnic? Crezi că-s un monstru?

— *El* ne-a făcut-o, șopti femeia ascuțit, cu ochii complet goi. *El* a făcut-o, monstrul de Howards, cu banii lui, și corpurile congelate, și asasinii, și ochii de reptilă privind prin tine, punându-ți prețul ca unei bucăți de carne… N-am avut nici măcar o șansă, și nimeni n-are nicio șansă. Howards poate pune pe oricine să facă orice, să-l înșele, să-l ucidă, să-l silească sau să-l cumpere. Nimeni nu-l poate opri. Va continua mereu așa, la nesfârșit, cumpărând copii, masacrându-i, devenind proprietarul lor, devenind proprietarul nostru, al tuturor, pe vecie, pentru totdeauna, reptila aia și ochii lui albi și…

— Sara! Sara! Pentru Dumnezeu!

Brusc ea îl înhață de carnea pieptului, cu degetele transformate în gheare, adâncindu-se, zgâriind crude:

— Trebuie să-l oprești, Jack! Trebuie să-l oprești! Noi nu mai putem trăi așa, cu noi înșine, și unul cu celălalt, nu mai putem suporta să rămânem vii, purtând în noi organele rupte din alții, până nu-l oprești! Trebuie să-l poți opri!

Dorind să strige da! da! da!, Barron se pomeni confruntat cu aceeași veche și dură realitate. Kamikadze e unicul mod de a-l opri pe Bennie, de a ne târî la scaunul electric o dată cu el… Să mori, să fii mort putrezind în viermi, gustând nimic, auzind nimic, văzând nimic, simțind nimic, fiind nimic… să arunci cât colo tinerețea și compania ei pentru un milion de ani. Un milion

de ani de glande verzi, băloase din copii sfârtecați, pic-picurând în noi fluidele vitale furate…

— Nu pot! Nu pot! răcni el. Bennie a fost mai șmecher decât mine. Contractele pe care le-am semnat ne acuză drept complici, dovezi ce sunt valabile în orice tribunal, înțelegi ce-nseamnă asta? Înseamnă că *noi suntem* ucigași, asta-i! I-o trag lui Bennie, mi-o trage și el mie, și cu toții valsăm împreună spre scaunul electric. *Morți.* Bag cuțitu-n Bennie și suntem morți. Știi ce-nseamnă morți? Știi la ce dăm cu șutu'?

— Nu-i cinstit! strigă ea. Noi n-am făcut nimic: Noi nu suntem ucigași, suntem victime, ca și copiii ăia. Nu știam!

— *Naziști?* rosti Barron, amar, cu accent prusac. Noi n-am fost naziști, noi am luptat în Rezistență, noi toți, optzeci de milioane de germani. Noi n-am știut, noi ascultam de ordine. Jawohl, Mein Herr, doar ordinele: Aia-i, păpușel, zi-o judecătorului… să vezi până unde ajungi, când Howards o să scoată douăzeci de martori plătiți să declare că noi știam precis la ce tratament ne supuneam. Ne-a prins, Sara, nu putem face nimic care să ne salveze.

— Dar *trebuie* să faci ceva. Nu-l putem lăsa în continuare așa! Trebuie să existe o cale de a-l opri!

— O singură cale, spuse Barron, bătrânul kamikadze. Ești gata pentru așa ceva? Ești gata să mori acum, când putem rămâne vii pentru următorul milion de ani? Ai sânge-n tine să te duci la *moarte?*

— Nu, răspunse ea simplu, dar cu ochii plini de chin.

— Ei bine, nici eu n-am, spuse el și-și simți conștiința retrăgându-se în siguranța erzațului de realitate al circuitului electric din puncte fosforescente.

— Nu-i cinstit… nu-i corect…, murmură ea. Și Barron îi simți trupul retrăgându-se, iar ochii ei erau opaci și indescifrabili ca niște oglinzi din oțel inoxidabil.

— Infect, da' corect, spuse, și corpul Sarei era acum greutate inertă de carne rece, netedă, apăsându-l obscen. Asta-i treaba, nimic în plus. Și n-avem ieșire.

Brusc, aerul încăperii îi izbi pielea goală. Se sculară și se îmbrăcară fără niciun cuvânt. Ca doi străini.

Sara Westerfeld azvârli căpăcelul, apoi se așeză pe canapeaua dinspre luminile amurgite ale Brooklynului, așteptând ca acidul să-și facă efectul. Trebuiau să fie șapte sute de mili, gândi, dar zace pe-aici de când m-am mutat la Jack și nici măcar nu m-am gândit să-l iau până… până…

Se înfioră, deși seara de iunie era caldă. Prea caldă de fapt, lipicios de caldă, ca o melasă vâscoasă curgându-i pe sub piele, ca chestiile alea băloase care i se târau prin trup…

Se sculă, se apropie de o consolă, răsuci un întrerupător și ușile de sticlă ale balconului se închiseră. Răsuci termostatul la „15”, controlul umidității la „uscat mijlociu” și instalația de climatizare începu să pompeze aer rece și uscat prin șirul circular de fante din jurul bazei tavanului în formă de cupolă.

Se apropie de complexul de comunicații ce acoperea un perete întreg, puse banda de sunete de valuri pe ciclu cu repetiție, regla tonurile orgii de culori spre verde și albastru, se așeză înapoi pe canapea și privi amurgul de deasupra fluviului. Acum semăna cu o frescă, interfața din sticlă a ușilor balconului separând-o de realitatea interioară plină de învolburări verzi-albăstrui, zgomot de talazuri și conifere din Big Sur.

Sara se încordă împotriva propriei minți, testând rotirea culorilor și contopirea sunetelor, încercând să le simtă, încercând să ajute LSD-ul să acționeze. Un mod grozav de a o încurca, se preveni, cu disperarea asta de a avea succes… De ce m-oi fi drogat tocmai acum, când Jack va intra în emisie, când reptila Howards e-n siguranță în vizuina lui de putere, albă ca oasele, și chestiile sângerânda din mine, retezate din copii morți..

Un fior negru o străbătu (acidul care începea să acționeze?), când își aminti cât de inconștientă fusese apelând la LSD, de parcă drogul o luase pe *ea,* și nu invers, precum un lucru așteptând să fie născut sau să moară în interiorul *ei,* un lucru cu care mintea ei conștientă nu avea absolut niciun fel de contact, acționând direct prin reflexul brațului ei, șuntând voința conștientă, întinzându-se ca să apuce acidul – cheia eliberării sale, un lucru cu motive și forme proprii care puteau, sau nu puteau, să fie acelea pe care ea le considera Sara, un căpitan orb pilotând corabia eului într-o călătorie necunoscută prin întunecatul ocean interior, și ea pricepu că acidul își făcea

efectul.

O spaimă viscerală începu s-o cuprindă în vreme ce Sara din interior râdea de ea, amintindu-i că existau motive și tentații de a recurge la drog în orice-moment, iar unele dintre acestea puteau fi ticăloase.

Ticăloșie... cuvântul avea o formă și un sunet arhaice, medievale, sutanele negre ale unui prelat învolburându-se, lucruri întunecoase din bezna cărților de istorie europeană, marchizul de Sade... Ticăloșie... ceva amenințător și șerpuit în chiar forma cuvântului, teribil și slinos, dar cumva demodat... Ticăloșie... un cuvânt cu colți de crocodil, albi ca osul, ca surâsul lui Benedict Howards din templul lui alb ca osul de putere a zeului morții... Ticăloșie... lucruri verzi și jilave sub bolovani umezi în lumina verde-albăstruie a lunii, sugând fluidele vitale din trupuri... trupuri de prunci, sângerânde și sfârtecate... Ticăloșie...

Ticăloșie... Albastrul și verdele șerpuind ca niște reptile peste sticla cupolei, aidoma unor tentacule de caracatiță, iar zgomotele valurilor erau oftatul unor creaturi marine din măruntaiele unui ocean negru și fără fund, iar afară, întunericul acoperea cerul... Ticăloșie... În odaie era rece și uscat, așa cum e pielea unei reptile... Ticăloșie...

Ticăloșie... cuvântul deținea o vechime primitivă, inevitabilă și eternă precum izul smârcurilor... Ticăloșie...

Și în Benedict Howards există ceva vechi, se gândi ea, ceva vechi, bolnav și ticălos de parcă își trăiește viața de-a-ndoaselea, de parcă umbra unui viitor de un milion de ani de nebunie duhnind a sudoare-de-spaimă-și-putere îl făcuse deja ceva non-uman, mort în feluri în care niciun om n-a mai murit vreodată, mort de un milion de ani de vechime fermentată, un vampir zbârcit trăind din sânge ca un cancer înspăimântat. Mort dar fără să moară.

Nemurire.

„Sărută-mă și vei trăi veșnic. O să te preschimbi în broască, dar vei trăi veșnic”. O imagine grotescă de plastic verde îi apăru din amintire, o jucărie văzută în vreun apartament din Berkeley, cu ere geologice în urmă – dezastrul hidos-comic, bălos, cu ochi sașii ai unei broaște gigantice din plastic verde, așezată pe o frunză de nufăr din plastic verde, într-o baltă Walt Disney, cu broscuțe mititele pe lângă ea, țopăind disperate spre placarda

ținută de monstru, pe care scria: „Sărută-mă și vei trăi veșnic. O să te preschimbi în broască, dar vei trăi veșnic”.

Iar chipul broaștei începu să se transforme pe măsură ce sunetele valurilor curgeau peste el, ca un talaz negru de ticăloșie. Ochii comic sașii deveniră ochi de reptilă, reci, negri și ficși, ochii lui Benedict Howards, iar surâsul tâmp deveni rânjetul unui crocodil, zâmbetul tăios și alb ca osul al unui om-reptilă, flămând, nemilos și atotștiutor. Figurinele care săreau, doritoare, spre placardă erau oameni din plastic verde, într-o mulțime uriașă, un maldăr de trupuri vii, zvârcolindu-se, urcând spre cer, luptându-se între ele ca să sară fericite între uriașele fălci de crocodil care le mesteca în bucăți de plastic verde, carne de broască, lichidul vâscos și verde scurgându-se printre colții albi ca oasele și, deasupra tuturor, cu mult deasupra tuturor, ținându-și placarda ca pe un sceptru împotriva cerului zdrențuit, cu ochii negri de reptilă holbându-se aidoma unor găuri în bezna finală, Benedict Howards, botul lui de crocodil o cavernă vastă și un fluviu de oameni curgând în el, sărind ca flăcările spre inscripția hoață atotcunoscătoare, ce proclama: „Sărută-mă și vei trăi veșnic. O să te preschimbi în broască, dai vei trăi veșnic”.

Însemnul nemuririi.

Asta, se gândi ea, asta-i nemurirea lui Howards. Și ah, ah, oare noi n-am sărutat broasca, cu buzele ei verzi și jilave ca niște țesuturi glandulare pulsând; buze de reptilă, acoperindu-ne trupurile cu totul, ca un pervers bătrân și nerușinat, înăuntru, afară, sărutând, sugând, băloșind salivă sânge-de-copil, bală verde de monstru al nemuririi...

Se înfioră, încercând să alunge viziunea, și privi prin ușile de sticlă spre cerul întunecându-se deasupra orașului, iar zgomotele valurilor curgeau în jurul ei ca geamătul veșnic al tuturor, oriunde, zbătându-se într-o tulburare încrâncenată, în vreme ce umbrele albastre și verzi sinuoase ale orgii de culori se jucau undeva în coada ochiului aidoma unui ocean de tentacule verzi ca broaștele – și brusc interfața dintre realitatea smârcului verde al ticăloșiei duhnitoare ce o înconjura și realitatea murală, bidimensională, a peisajului citadin dinapoia ușilor de sticlă se inversă, iar ea nu mai era înăuntru, privind afară, ci afară, privind înăuntru.

Lumina albastru-verzuie ondulând și zbătându-se îndărătul

ei ca o pădure de tentacule, vuietul talazurilor ca oftatul unui gigantic animal marin eșuat, toate păreau că o apasă pe sticlă, interfața realității, așa cum o bulă este împinsă în sus de presiunea gazelor de descompunere din adâncul unei mlaștini verzui. Simțea greutatea, presiunea întregii încăperi apăsând înapoia ei, de parcă monștrii verzi și orbi ce pândeau prin hăurile cele mai neștiute din găoaza minții ei bolboroseau în sus din străfunduri, forțându-i conștiința afară din țeastă.

Gemu, lipită de sticlă și apăsă disperată butonul care comanda ușile, dar când acestea glisară în sfârșit, deschizându-se, se pomeni prinsă în chiar interfața realității: pâcle verzui ca bila ale nebuniei, sunetele mării gâlgâitoare dinapoia ei devenind un coșmar ireal despre care acum știa că nu era decât un efect al acidului; însă în fața ei, briza umedă dinspre orașul întunecat ca un milion de lumini parcă ar fi suflat dinspre o junglă de pe țărmul oceanului ce părea că se putea întinde la nesfârșit. Mai real decât realitatea, acolo exista un vid, o gaură deschizându-se în infinit, în care ea se putea prăbuși, căzând în sus, tot mai sus, până s-ar fi înecat în oceanul propriului sine, pierzându-se pe vecie.

Simțea totuși cântecul de sirenă al acelui nimic fără de sfârșit strigând-o, promițându-i... și *trebuia* să se uite, trebuia să pășească pe țărmul acelui ocean întunecat infinit... Ieși pe terasă. Și din nou realitatea se preschimbă. Parcă pătrundea într-o mănăstire tibetană, cocoțată pe un munte sihastru. Simți cum interfața dintre personalitatea ei și Univers efectuează un salt cuantic în exterior, de parcă un telescop ar fi fost brusc conectat la o putere superioară. Ieșind prin ușă, simți cum tavanul explodează în cioburi, ca scutul ejectat al unui satelit, lăsând-o goală înaintea mlaștinilor negre ale nesfârșirii, care începeau la marginile ființei ei și se dilatau de-a pururi spre exterior. Iar hăt dedesubtul ei, un arabesc pâlpâitor, covorul de lumini și zgomote ale străzii, scânteind ca o foaie continuă de protoplasmă incandescentă ondulându-se în desene kinestop dinspre Brooklynul ce sclipea la orizont, la baza muntelui de beton pe care stătea ea, aidoma unui senzor optic telecomandat încununând pseudopodul unei ameobe umane de dimensiunile unui continent ce-și contemplă propria vastitate.

Cu banda de sunete oceanice murmurând înapoia ei. Sara se apropie de parapet, se rezemă de el și i se păru că stătea

chiar pe interfață, că balustrada aceea *era* interfața dintre organismul viu, omenesc și hăurile negre ale infinitului ce se căscau deasupra ei.

Nemurirea… erau sedimentele luminilor electrice ridicându-se către stele, iar ea stătea în echilibru pe margine, balansându-se pe muchia de cuțit dintre viață și moarte, pâlpâirea și veșnicia, omenescul și nemuritorul, sănătatea mintală și sfânta nebunie care era mai reală decât sănătatea, mai convingătoare, o cărare spre identificarea cu infinitul atemporal care putea fi al ei, dacă ar fi avut curajul să-și azvârle legăturile ce o țintuiau de țărmurile sinelui și să-și încredințeze soarta oceanului atotiertător. Se întoarse pe jumătate, parcă gata să privească îndărăt: sinuozitățile verzi-albăstrui ale interiorului camerei șoptitoare erau o parodie trivială a lucrurilor băloase supurând secrețiile furate ale copiilor morți din ea, care o aduseseră în acest loc întunecat.

Iar acum zgomotul valurilor părea că vine de jos, aidoma unei mări invizibile, talazurile ei spărgându-se de parapetul din beton (de care descoperi că se rezema tot mai aplecată) strigând-o cu glasul fără de cuvinte al veșniciei, chemând-o să se azvârle în undele ei care s-o poarte departe… departe… Departe de chipul batjocoritor de reptilă al lui Benedict Howards, cu ochii lui reci de șarpe sticlind din vizuina cu oase albe a morții… Departe, îi promitea, chiar și de monstruozitățile ce spuneau crimă înlăuntrul ei… departe… departe… departe…

Pe un piedestal din piatră, la câțiva metri de ea, se afla un videofon portabil. Ecranul cenușiu și mort părea că sare asupra ei. Jack! Jack! Oh, Jack…

JACK JACK JACK… Forma numelui era o aură cu margini dure în fața ei, și se trezi formând numărul lui de la studio. JACK JACK JACK…

— Sara… Chipul bărbatului era o lună micuță de fosfor alb ca oasele pe ecranul videofonului. Ce dracu' e, știi că intru în emisie peste o jumătate de oră.

Chiar și pe ecranul minuscul, părul lui sălbatic cârlionțat și ochii adânciți în orbite scânteiau o electricitate fosforescentă în bezna din jurul ei.

— Ce-o să faci în emisiune? îl întrebă. Dar *persoana* care pusese întrebarea părea că există cu o secundă înaintea ei, și Sara auzi cuvintele numai după ce îi părăsiseră gura.

— Hai păpușă, știi bine care-i treaba, făcu Jack. În seara asta, Bennie Howards face jocurile.

— Nu poți face așa ceva, spuse ea, și din nou i se păru că presiunea cuvintelor îi dădea forma limbii, buzelor și obrajilor, conferindu-le poziția necesară... nu ea le rostea, ci se rosteau singure. Trebuie să-l oprești pe Howard! Indiferent cât ar costa, trebuie s-o *faci.*

Chipul lui Jack se strâmbă scârbit.

— Ce dracu', și-așa-i nasol! pufni el. Hai, Sara, lasă-mă naibii-n pace!

— Lasă-mă naibii... lasă-mă naibii... Cuvintele constituiau o acuzație suplimentară. *Eu* îl încurc, se gândi. Face așa cum face, ca să mă protejeze pe mine.

— N-o să te las, își auzi sunetul ciudat reverberat al propriei voci. O faci pentru mine, și n-o să te las, nu-i corect. N-o să-l las pe Benedict Howards să te conducă, doar ca eu să pot rămâne în viață. N-o să te las să ți-o faci cu mâna ta.

— Te rog, scutește-mă de textele cu martiriul, și-așa e o situație căcăcioasă, replică el și Sara simți că era în preajma unei replici de ieșire, că Barron discuta cu ea așa cum ar fi făcut cu vreun VIP în *Capsați-l*... Nu te implica, oricum n-ar fi contat dac-aș fi fost singur. Nu vreau să mor, asta-i toată cioaca. Ce dracu-i așa greu de priceput?

Minte, se gândi ea, minte pentru mine, și pentru asta îl iubesc. *Dar nu-l pot lăsa s-o facă.*

— O faci pentru mine, declară mecanica ei voce interioară. Știu c-o faci și mai știu că tot de-aia minți. Și n-o să te las s-o faci, Jack, pur și simplu n-o să te las s-o faci!

— Ce dracu' mai e și-asta? întrebă el. Iar glasul lui păru mititel și ireal, dar cumva amplificat în același timp, mai real decât în realitate, așa cum răsuna din difuzorul videofonului. Amăgiri de grandoare? Uite ce-i, păpușă, știi ce simt pentru tine, dar nu sări calul... nimeni nu-mi sucește mie capul, nici chiar tu.

— Nici chiar Benedict Howards? Cu tot ecranul mic al videofonului, putea să vadă că vorbele pe care nu dorise să le spună, pe care le spusese altcineva din lăuntrul ei, loviră necruțător pe chipul lui Jack.

— Nici chiar Howards... doar circumstanțele, atât. Asta nu înseamnă însă că Bennie mă manipulează, ci doar că trăiesc în realitate. Ar trebui să-ncerci și tu, Sara.

Femeia privi peste covorul viu de lumini care era orașul, corpul gigantic și tulburat de omenire din care ea nu reprezenta decât un fragment neînsemnat, iar negrul de deasupra și de dedesubt părea că o strigă cu sunetele talazurilor oceanului atemporal, din străfundurile veșniciei, chemând-o, promițându-i iertare, și o ieșire... singura ieșire....

— Te-ai gândit vreodată, șopti ea, că există lucruri mai bune decât realitatea, mai curate, mai pure, unde nimeni nu te poate atinge cu moartea sau cu sângele pruncilor supurând prin tine sau cu orice care-i putred, murdar și ticălos...

— La dracu', șuieră Jack, te-ai drogat criță! Ești *pe*-acid! Controlează-te, Sara, apucă frâiele, păpușă... Iisuse Christoase, cum de-ai putut fi atât de tâmpită, ăsta-i momentul s-o iei pe drog!? Cu toate rahaturile astea, *trebuia* să știi c-o să intri pe-o pasă depresivă. De ce dracu-ai făcut-o?

Stând acolo, cu imaginea lui Jack cenușie pe un alb spectral, la un milion de kilometri depărtare și o mie de ani în urmă, pe ecranul videofonului, ea însăși se întreabă același lucru. Depresie, sigur, în străfund știuse că avea să fie o criză depresivă. Dar cum mai putea fi *orice* mai rău decât realitatea, mai rău decât fragmentele smulse din copii sfârtecați și cusute în ea, în Jack și în Benedict Howards, care aveau să funcționeze veșnic? Cu sau fără drog, totul era deprimant, o depresie ce avea să continue mereu și mereu și mereu întruna, fără să poată scăpa de ea, o criză fără ieșire... decât dacă...

Ridică videofonul de pe piedestal și-l așează pe parapet, cu ecranul aflat acum la înălțimea pieptului, iar chipul lui Jack era un spectru alb-negru, privind-o cu ochi opaci, neînțelegători. Trebuie să-l facă să înțeleagă... trebuie să-nțeleagă.

— Te rog, Jack, *trebuie* să-nțelegi... Cuvintele țâșniră din ea precum un torent autopropulsat. Nu există scăpare, nu în ceea ce tu numești realitate, e o capcană, și nu există ieșire pentru niciunul din noi decât... decât moartea, decât să ne oprim, să ne scoatem din priză și să dormim, visând pe vecie vise inocente... Realitatea... Nu-nțelegi că unicul răspuns este ceva mai măreț decât realitatea, mai pur, mai curat, infinit, ceva care poate spăla totul, ceva cu care te poți contopi, ceva infinit cu care poți fi totuna...

— Auzi, scutește-mă de budismul ăsta de mahala, făcu Jack. Păcat că nu te poți auzi, adică *tu* să te auzi pe tine,

păpușă, că nu ești cu gându-acolo. Bați câmpii și-ncepi să mă sperii. Ia-o-ncetișor, Sara, și fii atentă, fă ce-ți zic! Du-te înăuntru, așază-te pe canapea, pune-ți o muzica veselă, și-așteaptă să-ți treacă. Ești criță. *Ține minte: ești criță*. Nu-i decât o criză nasoală, atâta tot. N-o să mai ai nimic după ce se arde acidul.

Orice s-ar întâmpla în capul tău, nu uita că nu va dura veșnic, o să-ți treacă. *Ține minte: o să-ți treacă.*

— Să-mi treacă! se pomeni ea răcnind, n-o să-mi treacă niciodată! Nu-i drogul, sunt eu. Glandele copiilor morți în mine, ăla nu-i drogul, Benedict Howards, nu-i acidul, ceea ce-ți zic, nu-i acidul… Eu sunt, eu, *eu* și pute!

— Sara! Tu nu mi-ai făcut mie nimic, eu ți-am făcut… Ea îl privi, și chiar pe irealitatea alb-negru a ecranului de videofon, bărbatul, esența care era Jack, JACK BARRON, sărea spre ea din întuneric prin nenumăratele straturi ale realității fosforescente, unde de imagini pulsatile ale feței lui pe pernă, vineție și nerasă pe videofon, cu Luke, gol alături de ea în mansarda din Berkeley, cavalerul ei în armură de carne moale, brav alături de ea. Albul Negru cum îi spun ei, limba lui înăuntrul ei, gustul trupului său, val după val de imagini JACK BARRON fulgerate de pe ecranul videofonului prin ea, contopindu-se și dansând pe ecranul minții ei. Suprapunându-se, scânteind, inversându-se, izbindu-se într-o structură de creste de valuri, suma imaginilor formând o esență care se coagula aidoma unei dune formate de flux, o esență lucidă de o lumină netremurătoare – o esență ce era *Jack* pur.

Iar Jack, pe care-l vedea micșorat și pâlpâind pe minusculul ecran dinaintea ei, părea o negare angoasată a lui Jack cel măreț, care fulgera prin mintea ei. *Acela* era adevăratul Jack Barron, un Jack Barron care n-ar fi putut niciodată să facă un compromis, deoarece el era Jack. Indiferent ce ar fi făcut, *acel* Jack era tot JACK BARRON (cu majuscule arzătoare). Și de câte ori am fost sigură că Jack greșea și se dovedea că avea dreptate? JACK BARRON… o ființă în toate privințele mai măreață decât ea, și oare n-o știuse ea dintotdeauna, chiar când nu știuse că știa, oare de asta îl iubea? Mai mare decât ea… mai mare decât oricine, nu Jack, al ei, ci *Sara lui Jack,* cum ar fi putut ea să fie altceva? Sau să vrea să fie?

Asta iau eu de la el pentru că mă iubește, pentru că nu mă

poate vedea murind… îl iau pe JACK. Dacă el îl pierde pe Jack, eu îl pierd pe Jack, lumea îl pierde pe Jack… pentru că eu îl iubesc și el mă iubește. Nu-i drept!

— Jack… Jack… te iubesc, iartă-mă, n-am ce face, te iubesc!

— Și eu te iubesc, Sara, rosti el încet, blând.

Iar ea simți acel minunat simț giroscopic al tandreței, și-l iubi pentru asta și se urî pe sine pentru că era iubită de el. Îl distrug…

— Știu ca mă iubești, și-mi pare rău…, îmi pare rău că tu mă iubești, și eu te iubesc. Te distruge, Jack, te face mai puțin decât trebuia să fii. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva… *Nu voi lăsa* să se-ntâmple!

Nu voi lăsa să se-ntâmple! Gândul îi umplu mintea. *Nu pot* lăsa să se întâmple. Trebuie să-l salvez pe Jack… să-l salvez de Howards omul-reptilă… lucrurile moarte din trupul meu… trebuie să-l salvez de mine. De mine!

Și privind peste luminile nesfârșite ale orașului-ameobă, lăbărțându-se sub ea precum mulțimea înaintea Meccăi, știu cine stătea cu adevărat pe culmea muntelui acela, la cine priveau cu toții, cine o putea face, cine putea sparge totul, distrugând Fundația, Albul Negru, Președintele Justiției Sociale a Statelor Unite. Luke avea dreptate, era Jack – Jack până la capăt, și o întreagă națiune alături de el, și eu, doar *eu* ținându-l în loc.

Eu sunt ceea ce-l oprește să fie JACK, acel Jack de care toți au nevoie. Mă iubește, mă va iubi mereu, nu mă va părăsi niciodată, și atât cât voi trăi nu voi fi niciodată în stare să-l părăsesc, suntem prea legați unul de celălalt, Atât cât voi trăi…

Cu un salt brusc, inconștient, se pomeni ghemuită pe parapetul îngust din beton, lângă videofon, privindu-i imaginea aflată la numai câțiva centimetri de chipul ei, cu mușchii încordați ca ai unei feline gata să sară.

— Sara! Ce dracu’ faci? răcni Jack, și ea îl simți că se străduia să-și învingă teama și să se controleze, și știu că bărbatul avea să câștige. El avea mereu să câștige. Ești criță! șuieră Jack, și tonul dur al glasului era o palmă intenționată. Nu uita, ești criță, și pleacă dracu’ de-acolo… dar fă-o-ncet, ușurel, nu tremura, pune mai întâi un picior jos, și dup-aia lasă-ți toată greutatea pe el înainte de a coborî… Sara! Termină! Trezește-te!

— Te iubesc, Jack, rosti ea spre îndepărtata și minuscula lui imagine. Te iubesc și știu că tu o să mă iubești mereu. De-asta trebuie s-o fac. Tu trebuie să fii liber – eliberat de mine, așa încât să poți fi cu adevărat Jack Barron, liber să-nțelegi ce ești și ce-ai fost dintotdeauna și ce ai de făcut. Trebuie să fii liber! Dar atât timp cât eu trăiesc, tu nu vei fi niciodată liber. O fac pentru că te iubesc, pentru că tu mă iubești. La revedere, Jack... Ține minte, doar pentru că te-am iubit...

Se ridică, îndreptându-și picioarele, și rămase clătinându-se pe parapetul îngust, în vreme ce videofonul de la picioarele ei striga:

— Nu, Sara, Doamne, nu! Ești criță de nu mai știi ce-i cu tine! Nu știi ce faci! Pentru Dumnezeu, n-o face! Nu sări! Însă glasul care o striga era mecanic și micuț și părea că vine din altă lume, lumea ireală alb-negru a videofonului, încapsulată în obiectul lipsit de înțeles de la picioarele ei, unde nici măcar nu-l putea zări; un glas înăbușit de vuietul talazurilor care-i înveșmânta umerii în tentacule verzi, șopotitoare, răsuflarea umedă și puturoasă a pruncilor sfârtecați din tentaculele verzi de lumină târându-se pe spinarea ei dinspre înăuntru, împingând-o înainte cu o avalanșă de copii morți, un milion de viermi zvârcolindu-i-se sub piele. Și înaintea ei, deasupra ei, de dedesubtul ei, de jur împrejurul ei era neantul de catifea neagră, alinătoare a unui ocean infinit, pe care pluteau aidoma unor perne din plastic, cufundate într-un veșnic somn fără vise, pure și curate și în siguranță de-a pururi in fața durerii și remușcării, cadavrele pruncilor sfârtecați, strigând, chemând, strigând: „Vino la mine”.

— *Sara!*

Vocea lui Jack era un țipăt topindu-se dintr-o lume deja abandonată, amintirile destrămându-se, o lume ireală, de coșmar, lumea tentaculelor verzi-broscoi, pruncii hăcuiți picurând bale sub pielea ei, rânjetul de crocodil alb ca oasele al lui Benedict Howards pe frunza lui de nufăr din plastic verde pe un maldăr de leșuri, mereu și pentru totdeauna, iar Jack legat de el printr-o mie de verigi, și fiecare dintre ele trupul ei... Pentru el, pentru el!

Gustul lui Jack-în-sfârșit-liber, în-sfârșit-Jack, numai Jack era un delicios spasm orgasmic prin mușchii picioarelor ei („Sara! Sara!” îl auzi răcnind), și ea era de asemenea liberă – liberă

precum o pasăre, cu aerul vâjâind prin pinioanele părului ei, lipsită de greutate, ca un balon, conștiința ei extinzându-se în afară în valuri încrețite care se contopeau cu bezna în șuvițe de ceață până când tot ce mai rămase din ceea ce-i aparținea doar ei fu un gust-miros-formă-cuvânt strălucitor, care orbi toate sinapsele senzoriale.

JACK și stelele rotindu-se înaintea retinelor ei JACK și pielea feței ei întinsă ca o darabană JACK liber cădere greață JACK ridicându-se JACK țipete dedesubt JACK teamă JACK criză drog JACK pentru tine JACK mi-e frică JACK ajută-mă JACK nu nu JACK nu vreau JACK moarte JACK veșnică JACK nu JACK nu JACK nu JACK nu JACK nu JACK nu nu JACK fulger de durere orbitoare JACK —

Sara

Nu! nu se poate întâmpla. Sara nu ești Sara moartă nu, nu moartă nu jos acolo pe trotuar într-o baltă de... Sara! Sara! Nu nu nu, nu poți fi moartă! Nu poți! Nu! Nu! Sara! Sara nebuna dracului, cum mi-ai putut face asta!

Cum mi-ai putut face asta... Ticăloșia, egoismul ticălos al gândului readuse mintea lui Jack Barron în realitate, din punctul de anestezie orbitoare, unde se retrăsese precum un câine biciuit, schelălăind. Ecranul videofonului din fața lui îi arăta o dungă de cer negru peste o porțiune a parapetului de pe care...

Întinse mâna, decuplă aparatul și din același gest scoase o Acapulco Gold din pachetul de pe masă. O vârî în gură, o aprinse cu bricheta masivă de birou și aspiră fumul înăuntru-afară înăuntru-afară înăuntru-afară, gâfâind sălbatic.

Cum mi-ai putut face așa ceva... Oh, Barron, căcat ce ești! Cum ai putut să i-o faci *ei?* Ticălosule! Bestie fără inimă! Sara! Sara! Tu... tu...

Se autoflagela cu imagini ale ochilor ei: ochii adânci ca două lacuri, înainte de a i-o suge, largi și strălucitori, eroul meu, ochi de fetiță, goală lângă el în mansarda Berkeley, ochi reci sfredelindu-l, strigând vândutule! în ziua când se despărțiseră, ochi sclipind opac ca niște oglinzi metalice atunci când trupurile lor se respinseseră cu o seară în urmă (seara trecută! ultima seară a lor, și o seară petrecută ca între doi străini!), sărmanii ochi pierduți, puncte fosforescente ca niște ferestre în jungla cenușie pe fond cenușiu a orbirii de acid dinăuntru, goală și zvârcolindu-se, și o puteam vedea adunându-se și crescând precum un cancer, și tot ce puteam face era să bolborosesc în nenorocitul ăla de telefon, în vreme ce ochii ei deveneau tot mai dementi, iar ea era tot mai absorbită în coșmarul unei viziuni de drogat, ochi din irealitatea de nicăieri a nebuniei LSD, și tot ce puteam face era s-o privesc pe ecran, sărind; bieți ochi dementi și pierduți, iar eu nu puteam face dracului nimic decât s-o urmăresc sărind! Sara Sara Sara... gata cu Sara, niciodată Sara, nicio Sara Sara Sara Sara Sara ci o gaură de forma Sarei pe cerul nopții lui, care n-avea nicicând să fie umplută, nici peste un milion de ani, iar el *avea* la îndemână un milion de ani, fir-ar ai dracu, un milion de ani fără ea, un milion de ani s-o privească

sărind, un milion de ani să știe că a ucis-o… Rahat, nenică! își spuse. Nu mai încerca să te minți singur… Vinovăție – poate că ar trebui s-o simți, dar nu așa. Nu tu ai ucis-o, ce dracu’, drogul a fost, nimic din ce-ai făcut sau puteai face, doar Sara tâmpindu-se iarăși în propria ei manieră dementă, făcând-o pentru a mă salva pe mine, pentru a mă elibera să redevin labagiul de erou Puști Bolșevic care n-am fost niciodată… ca să mă salveze… De ce anume să mă salveze? De viață? De griji? De faptul că mă doare-n cur de ce-o să se-ntâmple mâine? Sara… Sara… Nu eu te-am ucis, ci tu m-ai omorât pe mine! …ai omorât tot ceea ce era mai bun în mine, nimic mai mult. Mi-ai smuls măruntaiele din carne și sânge, înlocuindu-le cu circuite electronice, nici măcar nu pot plânge știind că ai murit. Nimic din ce-am făcut eu nu te-a ucis, Sara, ci te-a ucis ceea ce *am fost* eu. Ucigașul… vampirul pruncilor, nici măcar astea, este, Sara?

Trădarea, aia a fost! Faptul că-mi vedeai corpul deținut de labă ăla de Howards, corpul nu mai era nici măcar al meu, cu bucăți verzi, băloase de nemurire slinoasă pic-picurând în mine, mă vedea vânzându-mă lui Bennie… Eu nu te-am ucis, și tu nu m-ai ucis, amândoi eram deja morți, am murit când n-am mai putut suporta să ne atingem aseară, bestia aia de Howards ne-a omorât pe amândoi. Ne-a omorât, făcându-ne nemuritori, nu-i râsul dracului?

Sara… nu pot plânge pentru tine, Sara, nu mi-au mai rămas lacrimi. Dar pot ucide pentru tine, fetiță, îl pot ucide pe nenorocitul de Howards! Da, da, pentru tine pot ucide, n-ai grijă! Pot urî, n-ai grijă! Poate c-ai avut dreptate în felul tău imbecil, pentru c-o să capeți ceea ce-ai dorit, tu și suta aia de milioane de cretini de-acolo.

Da, o să fac o emisiune cum nu s-a mai văzut! Își vor marele erou, o să li-l dau pe-o tavă de-argint, să văd dac-o să le mai placă! Să vadă și tâmpii, o dată-n viață, care-i treaba adevărată… cum ar fi asta pentru o transmisie în direct?

Videofonul începu să țârâie. Barron făcu legătura și pe ecran, apăru chipul lui Vince Gelardi, pământiu, împietrit, și Barron știu că știa chiar înainte ca Vince să bolborosească:

— Jack… tocmai a sunat de la poliție… Sara…

— Am văzut cum s-a petrecut totul, Vince, spuse el iute, decis să-i curme acestuia agonia povestirii. Nu mai zice nimic.

Nu-mi zice nici măcar cât de rău îți pare… Știu… știu…

— Jack… nu-mi face plăcere să ți-o spun, dar intrăm în emisie peste nouă minute. Încerc să-i contactez pe babanii de la rețea să aprobe reluarea unei emisiuni mai vechi, ca să nu…

— Termină! se răsti Barron. În seara asta fac emisiunea, o fac pentru Sara! Asta-i industria spectacolelor, băiețaș… showul trebuie să meargă mai departe, și-alte citate din același film.

— Jack, nu trebuie să…

— Ba da, nenică. Mai mult decât oricare altă emisiune din istoria imbecilității ăsteia, asta trebuie făcută! Ne-ntâlnim în studio, Vince… dar oricum, mulțumesc.

— Jack, vorbi Vince Gelardi din intercom, cu fața cenușie și lipsită de viață, mult prea real pentru a se vedea real în lumea realității rețelei dinapoia geamului cabinei de control, uite ce-i, nu-i nevoie să intri-n emisie. Am discutat cu mai marii și am aprobarea să reluăm o înregistrare de luna trecută dacă tu… adică… Jack Barron se așeză în scaunul alb din fața fundalului de tuș negru peste efect kinestop, îl observă pe operator (omul pe care nici nu-l băga de seamă în timpul emisiunii) privindu-l, pământiu la față, văzu că panoul de afișaj se aprinsese și indica „3 minute”, și cumva putu simți aura dezastrului ajungând până la literele dinapoia cabinei de control.

…Și-l capsă. Tu-le neamu-n cur de ștabi, parcă-i doare pe ei în pix de ce simt eu față de Sara Sara… Da, sigur, tot ce vor să știe este: înseamnă un fiasco dacă eu apar în direct, cu trupul ei încă nerăcit, unde-i e acum capul țicnitului de Barron, Gelardi, crezi că poate intra în emisie. Iisuse, dacă băgăm o reluare neanunțată acum, după tot scandalul pe care l-a făcut în ultimele săptămâni… Vai, scumpul nostru sondaj Brackett!

Dar asta, gândi Barron, asta-i industria spectacolelor. Spectacolul nu trebuie să se oprească, nu există afaceri mai grozave decât cele din lumea spectacolelor, și-alte chestii de-astea. Dar *de ce* n-are voie spectacolul să se oprească? Nici un secret, dacă se oprește, publicul poate s-ajungă la ideea *că* înapoia imaginii ăleia nu-i decât tot o ființă omenească, ca și ei, și asta ar da peste cap popularitatea. Iar în domeniul cu pricina, ăsta-i un motiv decisiv ca să faci orice.

Totuși Barron se simțea sictirit că toată nenorocita aia de

echipă își pregătea curul pentru un dezastru de proporții. Spectacolul trebuie să continue – rahat, sigur, e doar un joc imbecil, dar ce dracu’ nu e la fel? Spectacolul ăsta o să continue, nicio grijă, și mahărilor n-o să le vină să creadă ce popularitate o s-aibă, pentru că asta-i seara kamikadze, și-o să le dea Caimacul, crema cremelor, cel mai mare show de pe pământ: două stele în culori naturale ale scenei, ecranului și rigolelor politicii încleștându-se pe viață și pe moarte.

— Hai, termină, Vince! făcu Barron, folosindu-și glasul ca pe un bici, pentru a obține controlul. Intru-n emisie, și-o să fie o emisiune cum n-a mai văzut nimeni niciodată. Stai cu mine, băiețaș, ține-mă-n direct indiferent ce fac. Crede-mă, știu ce fac, dar dacă mă tai și rețeaua nu-ți ia apărarea, ai zburat de-aici.

— Ce dracu’, nenică..., mormăi Vince pe un ton rănit, iar panoul clipi „2 minute”. E emisiunea *ta,* Jack...

— Scuze, Vince, n-am vrut să te-ameninț, doar să m-asigur că ești de partea mea și că rămân în direct indiferent ce-o fi, și mai dă-o dracu’ de rețea și de CCF Trebuie să fac o chestie care-i mai tare decât emisiunea și trebuie să știu că n-o să-ncerci să m-oprești. E momentul adevărului, gagiule: pentru cine lucrezi, pentru rețea sau pentru mine?

— Unde eram acum opt ani? întrebă Gelardi cu același glas. Ești cel mai bun în meserie, tu ești emisiunea. E opera ta, nu a rețelei și nici a mea. Nu trebuie să-ntrebi – știi că lucrez pentru tine.

— Bun, atunci ține-te bine. Fă-mi legătura cu Bennie Howards... și nu-ți face griji, îți garantez c-o să răspundă. Panoul de afișaj anunță „90 secunde”.

— Noi chemăm primii?

— În seara asta, așa o facem. Premieră, mă capsez singur.

Gelardi înălță din umeri și reapăru umbra vechiului surâs de broscar țăcănit.

— Pe cine vrei de rezervă? întrebă vechiul Gelardi, bunul Vince-mereu-cu-ochii-n-patru!

— În seara asta e fără rezerve sau siguranțe, doar eu și Howards – *mano a mano.*

Gelardi îi aruncă o privire ciudată, speriată, apoi rânji fără vlagă și porni spre telefoane. Panoul clipi „30 secunde”.

Așteptând, Barron privi chipul de sticlă verde-cenușiu al monitorului. Fără sânge în el – ca o rețea de tuneluri bântuite de

spectre ireale – ecranul avea ceva hipnotic; simțea neantul întinzându-se către vidul ce aștepta în tubul catodic, întâlnindu-se, contopindu-se, formând un tunel de-la-o-realitate-la-alta peste non-spațiul studioului, de parcă în întregul univers nu exista nimic altceva decât el, ecranul acela și circuitele care-i legau. Nici măcar rețeaua, despre care logica spune că-l conecta cu o sută de milioane de realități existente pe alte ecrane, părea că nu mai există. Doar el și tubul.

Ecranul învie în culorile vieții, o imagine din puncte fosforescente direct pe fundul ochilor: propriul său nume „CAPSAȚI-L PE JACK BARRON” în litere roșii gen „Cărați-vă acasă, yankei!”, cu glasul de bariton înapoia lor.

— Capsați?

Apoi montajul de sunete mânioase, și din nou vocea:

— Atunci, capsați-l pe Jack Barron!

Și brusc își văzu chipul, oglindirea realității în culori naturale, chip care se mișca odată cu el, ochii adumbriți, gura cu buze pline, rânjind. Se retrase puțin din ceea ce simțea și văzu că, pe ecran, chipul îi devenise mai puțin încordat, mai puțin sălbatic, răspunzând comenzilor creierului ca o marionetă teleghidată.

În timpul primei reclame pentru Acapulco Golds, Barron se îndepărtă de raportul acela vertiginos cu ecranul și, văzând că panoul anunța „Howards pe fir”, simți că nervii trupului îl anunță că pumnii îi sunt pregătiți. Într-adevăr, îi era greu să simtă interfața propriului trup – conștiința lui părea să existe atât pe panoul de afișaj, cât și în propriul trup. El era încăperea, interiorul studioului, gestaltul filtru-cabină-de-control-studio. Reciproc, făceau parte unul din celălalt.

Iar restul – amintirile despre Sara, lucrurile băloase din interiorul lui, tot ceea ce fusese vreodată – era închis, încapsulat în reflexe, ireal. Deși simțea mecanismul activându-se și știa ce înseamnă – o anestezie a circuitului electric – îi era recunoscător, știind că măruntaiele lui nu trebuiau să simtă ceea ce avea să se întâmple. Imaginea în culori naturale a lui Jack Barron care-le-dă-cu-șutu-n-cur era înapoi în postul de observație și știa ce are de făcut.

Fața îi reveni pe ecranul monitorului.

— Aici e *Capsați-l pe Jack Barron,* zise el, simțindu-și buzele mișcându-se, văzându-le oglindite în imaginea din fața lui celulă

cu celulă de punct fosforescent, și-n seara asta o să facem o emisiune puțin diferită. Voi m-ați capsat ani de zile, oameni buni, folosindu-vă de glasul meu ca să ajungeți la VIPi. Ei bine, asta-i seara cea mare, tipilor, în seara asta, schimbăm rolurile, în seara asta, *eu* sunt capsat, e momentul meu, în seara asta eu caut prada.

Și printr-o schimbare neașteptată de perspectivă, păru că-și mișcă imaginea buzelor de pe ecran în mod direct, un circuit reflex de fulger electronic de la creier-la-punctele-fosforescente, când zise:

— Astă-seară *Jack Barron* se capsează *singur.*

Transformă chipul de pe ecran într-o indescifrabilă mască drăcească (lasă-l pe Bennie s-asude, nu-l împinge până n-a intrat îndeajuns, dezgolește-i mintea în fața camerei!) care rosti:

— În seara asta o să aflăm despre Congelarea criogenică câteva lucruri pe care nu le știe nimeni. Se pare că-n ultimul timp n-am putut face două emisiuni consecutive fără să pomenim de Fundația pentru Imortalitatea Umană, iar aceia dintre voi care cred că-i doar o coincidență o să aibă câteva șocuri. Destui o să primească niște șocuri. Deci stați prin preajmă pentru distracție. O să vedeți cum se face bucăți blana cea veche când Jack Barron se capsează singur.

Plecându-și capul pentru a-și adumbri ochii, întrezări fulgerele kinestop de pe fundal preschimbând imaginea de pe ecran într-una amenințătoare și răutăcioasă. Și spuse:

— Și nici nu mai trebuie s-o luăm pe ocolite, prietenii mei. Îl avem la celălalt capăt al firului pe domnul Howards.

Făcându-i semn lui Vince să-i dea trei sferturi din ecran, cuplă videofonul unu și fața lui Benedict Howards apăru în colțul din stânga jos al monitorului, o fantomă gri pe cenușiul monitorului, înconjurată de imaginea color hiperreală a lui Barron. În seara asta, joci pe terenul meu, Bennie, se gândi, și-așa sunt și eu, de data asta cu totul, și-o să vezi ce poate însemna cu adevărat paranoia…

— Aici e *Capsați-l pe Jack Barron,* domnule Howards, și-n seara asta o să-mpingem lucrurile până la capăt ca să vedem adevărul… (în mod intenționat se opri și etală un rânjet amenințător, observând cum Howards îngheață îngrozit, apoi îi azvârli funia salvatoare)… despre Legea Utilității Congelării.

Și privi chipul lui Howards topindu-se într-o gelatină, fiecare

mușchi încordat relaxându-se într-o ușurare de moment, lăsându-l pe Bennie deschis înaintea așa-zisei poteci de trandafiri, o să creadă că-i fac jocul până o întorc și va fi prins înainte de a putea închide telefonul.

— Bun, făcu nesigur Howards. Era și timpul să se lămurească toate minciunile alea despre Fundația pentru Imortalitate Umană.

Barron zâmbi, apăsă de două ori butonul de la piciorul stâng și Vince îl puse pe Howards pe jumătate de ecran.

— În privința asta, spuse el, nu-ți face griji, domnule Howards. Până la sfârșitul emisiunii totul va fi… *clarificat.*

Din nou, Howards se încorda, simțind accentuarea ultimelor cuvinte. Transpiră, ticălosule, transpiră, gândi Barron. Și-i doar începutul…

— Să discutăm deci despre această Lege a Utilității Congelării, rosti el, văzând că îl aruncase din nou pe Howards în brațele schimbărilor – tensiune-eliberare-tensiune-eliberare, plimbându-i înainte și-napoi ca pe o minge de ping-pong. Deci, în esență, legea aceasta va asigura Fundației pentru Imortalitate Umană un Monopol de Congelare, da? Nimeni altcineva nu va putea congela cadavrele în mod legal; Fundația va avea tot domeniul numai pentru ea… un stat în stat…

— N-aș zice tocmai așa, răspunse Howards în conformitate cu convenția stabilită în Colorado. Congelarea Criogenică va deveni un serviciu public, precum telefoanele sau electricitatea… un monopol, de acord, pentru că unele servicii trebuie să fie monopoluri pentru a putea funcționa, dar un monopol strict reglementat de către guvernul federal în interesul public.

Minunat, exact așa cum crezi c-am aranjat, Bennie…? dar acum e momentul să schimbăm iarăși unghiul.

— Ei bine, mie mi se pare destul de rezonabil, nu credeți? făcu Barron, iar imaginea de pe ecran a lui Howards surâse în barbă un te-am-în-palmă.

Barron puse masca păpușii electronice să surâdă cât mai deschis, răspunzându-i, și vreme de câteva momente stranii își simți conștiința scurgându-se peste ecran și avu senzația că-l înfrunta pe Howards în carne și oase.

— Nu cred că ar putea exista vreo obiecție, urmă el. Totuși, mie mi se pare că s-ar putea zice mult mai simplu. Atunci,

domnule Howards, de ce legea asta întâmpină atâtea greutăți, de ce atâta agitație în Congres? Știi care cred că-i necazul dumitale, domnule Howards?

— Spune-mi dumneata, Barron, rosti prudent Howards.

Îmhî, pare o șopârlă nevinovată, Bennie, dar tu știi că nu făcea parte din scenariu. Semnală spre Vince, cerându-i un spot publicitar peste cinci minute. Acum, timpul trebuia folosit în mod perfect.

— Păi, eu cred că-i vorba de o semantică dată peste cap, răspunse Barron, atât de nevinovat încât Howards știu că era sarcastic, și teama i se strecură în ochii-imagini, însă era ceva prea subtil, un amănunt intim pe care telespectatorii nu-l puteau observa, și Barron o știa. Ceea ce, brusc, îi aminti că întreaga scenă *era* urmărită de o sută de milioane de spectatori sondați Brackett, așezați de cealaltă parte a ecranelor.

— Cum adică? se răsti Howards, și Barron simți că era o scăpare de sub control.

Zâmbi fără veselie.

— Legea are necazuri pentru că-i prost redactata, asta-i tot. E prea lungă și complicată pentru ceva care ar trebui să fie direct și simplu... toate clauzele alea mititele, răsucite și-ncâlcite precum un cuib de șerpi. Cam greu de înțeles exact la ce se referă. Luă din buzunar câteva foi albe de hârtie (vechiul truc Joe McCarthy).

— Uite ce-i, domnule Howards, rosti el fluturând hârtiile spre imaginea, acum încordată, a lui Howards. Vom lămuri totul acum, direct de la sursă, ca să zic așa; puteți explica părțile mai neclare chiar acum și vă aud o sută de milioane de americani. Cine știe, poate că-n felul ăsta, legea, care poate fi foarte simplă, o să fie votată mai repede. Imediat ce se-nlătură toți scaieții și bălăriile, v-ați prins?

Accentuă ultimele cuvinte, îi semnaliză lui Vince să-i dea trei sferturi de ecran, și pac!, Howards era un piticuț înfricoșat, tremurând sub el în boxa acuzaților. În același moment, își dădu seama că pentru suta de milioane de telespectatori aflați de cealaltă parte a ecranelor, ceea ce se vedea acolo *era* realitatea, o realitate mai reală decât realul, pentru că o țară întreagă împărtășea experiența senzorială în direct; era istorie ce se scria direct sub ochii lor, deși o istorie lipsită de realitate, existând doar pe ecran. Un fior straniu îl străbătu – pentru întâia

oară întrezărea realitatea completă și exactă a puterii fără de precedent proiectată de imaginea lui.

Ca un circuit neural intern de sesizare a timpului, panoul de afișare îl anunță: „4 minute”.

Înăspri imaginea aceea într-o mască de inchizitor de fier, însă vorbi calm, inocent, creând, în contrast un gestalt de teamă apropiindu-se.

— Ia să vede-e-em… legea asta prevede un comitet de împuternicire din cinci membri, numiți din și la „dispoziția-Președintelui”. Cam curios, nu? Pare-se că comitetul va fi complet controlat de Președinte, dacă-i poate numi și demite pe împuterniciți oricând are chef…

— Congelarea reprezintă o problemă foarte delicată, rosti Howards apărându-se, aidoma unui băiețel prins cu mâna în borcanul de dulceață. Dacă împuterniciții ar avea fixată durata legislaturii, ar putea face greșeli ce nu s-ar mai putea corecta prea ușor. Iar în acest caz, înseamnă vieți de om.

— Și, desigur, Fundația pentru Imortalitate Umană e extrem de preocupată de *…viața omului,* reflectă Barron, și afișajul anunță „3 minute”. Mai apare aici altă formulare ciudată. Paragraful care acordă Comisiei de Congelare putere absolută „de a aprecia, controla și hotărî în privința necesității tuturor operațiunilor curente ale Fundației pentru Imortalitatea Umană și a oricăror altor operațiuni în domeniul prelungirii vieții, abordate de Fundație în viitor”. Dacă traducem asta în engleză, pare a însemna că acest Comitet va acționa independent de Congres, mai exact adoptându-și propriile legi în domeniul… prelungirii vieții.

— Păi… ăă, nu cumva se răspunde astfel la prima întrebare? rosti viclean Howards, încercând să calce apa. Congresul se mișcă pur și simplu prea încet. Să zicem… să zicem că descoperim un tratament ce asigură nemurirea; ar putea trece nu-știu-câți ani până să fie aprobat de Congres, iar între timp ar muri oameni care puteau fi salvați. Un Comitet poate acționa instantaneu. Bineînțeles, asta implică o putere de decizie deosebită dată pe mâna împuterniciților… și din acest motiv Președintele trebuie să-i poată numi și demite oricând, pentru a-i menține sensibili față de… opinia publică. Poate că pare cam complicat, dar e necesar.

Pe dracu’, gândi Barron. Ăsta-i de fapt șpilul – legea

reprezintă cadrul legal în care Fundația poate face orice, atâta vreme cât Președintele e cumsecade. Iar Bennie apreciază că-l poate cumpăra pe următorul Președinte, și-ntr-adevăr o poate face, dacă nu acum, atunci data viitoare. Dacă are ceva din plin, ăla este *timpul.* Dacă-și aprobă legea și-și pune omul în Casa Albă, poate atunci legaliza cumva uciderea copiilor și comitetul lui sa sară în apărare. E momentul să-i arătăm labagiului cuțitul.

— Altfel zis, Howards, dumneata și Președintele veți conduce tot balul. Fundația va controla întreaga Congelare, și… *prelungirea vieții,* și doar Președintele, ca s-o zicem pe bune, îți poate spune ce să faci și ce nu.

Imaginea lui Howards sfichiui ca un șobolan prins în capcană, și paranoia interioară începu să i se prelingă din ochi.

— Președintele…, bolborosi el, și ce-i cu asta? Nu…

— Mă-ntreb dacă-i inteligent să ne-ncredem într-un singur om, fie el și Președintele, replică Barron și panoul clipi „2 minute”. Vreau să zic că un singur om, fie el și Președinte, poate fi cumpărat. Cu banii dumitale sau poate… cu *ceva mai mult?*

— Ești nebun, Barron! chițăi Howards, pierzându-și controlul, cu ochii aproape turbați. Îl defăimezi pe Președintele Statelor Unite!

— Cine, eu? exclamă Barron, semnalându-i lui Vince să închidă semnalul audio și să-i dea lui Howards trei sferturi de ecran. Vai de mine, eu sunt o biată pisicuță care n-ar zgâria pe nimeni. Vorbesc despre un Președinte ipotetic, într-o situație ipotetică, așa că n-ar trebui să mă îngrijoreze o ipotetică defăimare, nu? Chipul lui Howards era un fundal mut de paranoia înconjurându-l pe ecranul monitorului.

— Deci, ia să luăm o situație cât mai ipotetică cu putință, rosti Barron semnalându-i lui Vince să-l afișeze pe Howards pe întregul ecran. Să zicem că, în sfârșit, Fundația pentru Imortalitate Umană pune la punct tratamentul nemuririi…

Un spasm sălbatic de teroare pură strâmbă chipul lui Howards în văzul celor o sută de milioane sondați Brackett, și Barron umplu el tot ecranul, iar afișajul clipi „90 secunde”.

— Să zicem că povestea noastră are loc după următoarele alegeri prezidențiale, și să mai zicem că Președintele e omul Fundației; bineînțeles, nu dăm niciun nume. Poate că vouă, din fața televizoarelor, vi se pare ceva imposibil, dar Fundația are *numai* cincizeci de miliarde de parai pe care să-i ruleze, și dacă

mai pot plusa și cu nemurirea… ei bine, ar fi un șperț frumușel.

Pe ecran, chipul lui ardea în puncte de fosfor în culori naturale, întorcându-i feedbackul puterii; simțea legătura directă prin rețeaua sateliților cu o sută de milioane de creiere, toate agățate de cuvintele lui, sugând imagine din țâța de sticlă, și știind că avea să spună ceva al dracului de periculos. Așa-i, băieți, beliți ochii-ncoace să vedeți Cel Mai Mare Spectacol de pe Pământ, să vedeți cum se face istoria în emisiunile de privit prin gaura cheii, în direct, fără tăieturi, cum vă sună *asta* ca industrie a spectacolelor, eh?

— Să zicem… bineînțeles, ca simplă ipoteză, rosti el lent, panoul fulgerând „60 secunde”, că presupusul nostru tratament pentru nemurire are totuși un secrețel. Să zicem… sunt sigur că toată lumea știe ce imaginație bolnavă am, așa că să zicem că implică o anumită tehnică de transplantare a organelor, care-l face nemuritor pe beneficiar dar, din păcate, îl ucide pe donator. Foarte sofisticat și extrem de scump, v-ați prins?, pentru că apar și niște victime. Altfel zis, ca învingătorul să devină nemuritor, Fundația trebuie să ucidă un înfrânt. Mi se pare că-i zicem *omucidere.*

Timp suficient ca să-l ambalez pe Bennie, se gândi Barron iar afișajul îl anunță „30 secunde”. Lăsă un fulger din ura pe care o simțea în el să-i răbufnească din imagine, un semnal pentru suta de milioane de cretini sondați Brackett că poate nu era chiar un balon de săpun.

— Ia să vedem ce-ar însemna asta? Nu uitați oameni buni, e o situație pur *ipotetică,* zise el, subțiind ușor imaginea-buzelor, conferind o intonație sardonică cuvântului „ipotetic”. Deci, Legea Congelării se votează așa cum este, Fundația pentru Imortalitate Umană își poate alege un Președinte loial, și au un ipotetic tratament pentru nemurire care implică omoruri – păi, atunci, doar ca ipoteză, Fundația pentru Imortalitate Umană poate comite liniștită crime fără să pățească nimic…

Se opri, lăsă trei secunde pline de transmisie în direct să se umple cu o tăcere apăsătoare, până se asigură că absolut toți înțeleseseră despre ce era vorba (și-n mod deosebit, Bennie Howards).

— *Ipotetic…* silabisi el și cuvântul era la numai un pas de a fi o acuzație directă. Bineînțeles, Fundația arde să se voteze legea, și *asta nu mai e ipotetic,* și mulți indivizi care știu ce

vorbesc afirmă c-au fost unele discuții între Fundație și un anumit potențial candidat prezidențial, care a murit în… condiții *neelucidate,* și asta nu mai e *ipotetic* și se cam știe că unu și cu unu fac doi. Vom vedea cât de *ipotetic* e restul – dacă domnul Benedict Howards are curajul de a rămâne pe fir după anunțul sponsorului nostru, care în niciun caz nu-i ipotetic.

— Ce *dracu'* faci? răspunse Vince Gelardi din intercom în clipa când începu reclama, cu chipul încordat și supt. Totuși, Barron simțea îndărătul feței un fel de încântare frenetică. Telefoanele au înnebunit, iar Howards bate câmpii, bate câmpii *pe bune,* nenică! Că te-omoară și ceva despre negri sfârtecați și cercuri negre… fără cap sau coadă. E dus cu sorcova, a luat-o razna, Jack. Dumnezeu știe ce-o să zică dacă-l băgăm în direct.

Prins de focul încleștării, Barron se pomeni rostind cu vechea încântare a lui *Capsați-l:*

— Asta nu-i *Capsați-l pe Domnul D. Vince*, ci *Capsați-l pe Jack Barron,* iar Dumnezeu nu *trebuie* să știe ce-o să zică Howards, atât timp cât o știu *eu,* bunghești? Ține-l pe fir și dă-mi-l imediat cum intrăm în emisie.

Înapoia geamului cabinei, Vince se strâmbă și rosti nervos în clipa când panoul anunță „60 secunde”:

— Ești pe muchie. Dacă lași un țăcănit să bată câmpii în direct, un sonat ca Bennie Howards, care știe cel puțin jumătate din afacerile necurate ale țării, ne putem trezi cu tribunalul…

— E emisiunea mea, îl întrerupse tăios Barron. Dar.. poate că ai ceva dreptate. (Îl pot opri pe Howards să mă tragă după el, îl pot cu adevărat opri?). Uite ce-i, când vorbesc eu, îmi dai trei sferturi din ecran și-i tai sonorul lui Howards. Când pasez găina lui Bennie, îi dai *lui* trei sferturi, îl lași să aiureze câteva secunde, după-aia te-ntorci imediat la mine pe trei sferturi și lui îi tai sonorul. O facem așa de câteva ori, și n-o să poată strecura mai mult de două-trei cuvinte, te-ai prins?

Ah, încuviință Gelardi, ăsta-i afurisitul de moș Jack Barron pe care-l iubim cu toții. Panoul fulgeră „30 secunde”.

Când ultimele secunde ale reclamei pentru Chevrolet se scurgeau pe monitor, Jack Barron simți un fulger al puterii totale pe tare o exercita asupra ecranului, puterea unei structuri artificiale din puncte fosforescente ce pornea direct din mintea lui prin circuitele rețelei de sateliți spre o sută de milioane de creiere, puterea iluziei unei realități care nu era nici măcar

reală. Viață și moarte, se gândi el, doar Bennie și cu mine și amărășteanul nu mai are nici timp să-și zică rugăciunile. Indiferent cât de tari sunt de fapt cărțile pe care le are-n mână, tot n-ar avea nicio șansă pe terenul meu, pentru că pe suta aia de milioane de ecrane, el zice doar ce-l las eu să zică, el *este* doar ceea ce-l las eu să fie, e realitatea *mea,* e captiv în mintea mea.

Și, în sfârșit, înțelese jocul lui Luke și Morris. Nu conta că el avea să fie jalnic ca Președinte, nu contează absolut deloc ce este omul în carne-și-oase din studio – singurul lucru cu adevărat important este ce văd pe ecrane o sută de milioane de ciumeți, *aia* e realitatea reală, pentru că atunci când e vorba de ce se-ntâmplă-n Lumea Mare Din Jur, sărmanii imbecili nu capătă decât imagini.

Ce mai vrăjeală! se gândi când afișajul se aprinse „în direct” și-și privi propriul chip electric, ochii – hăuri sinistre de putere, aplecând ușor capul pentru a prinde fulgerele kinestop de pe fundalul din spate. Pot face *orice* pe nenorocitul ăla de ecran, orice – nimeni nu-i la nivelul meu în domeniul ăsta de realitate, indiferent cine dracu’ ar fi în realitatea intimă în carne-și-oase pe care n-o vede nimeni. Ceea ce se petrece pe ecran e cuvântul meu transformat în substanță, eu fac toate regulile, eu controlez fiecare blestemat de punct fosforescent pe care-l vede întreaga țară. De ce nu m-ar putea face Președinte sau orice altceva – ce dracu’! de la Truman nu s-a mai ales un *om* ca Președinte, se alege doar o imagine, atât, și cine-i mai tare ca mine, pe piața imaginilor?

Iar realul chip alb-negru al lui Benedict Howards din colțul stânga jos nu era decât patetic; Howards n-avea nici măcar umbra unei șanse, pentru că ceea ce vedea întreaga țară nu era Howards *al lui Bennie,* ci Benedict Howards, rescris și adaptat de Jack Barron.

— Bun, rosti Barron simțindu-se necinstit, obscen de încrezător, să ne-ntoarcem la basmul nostru și să vedem cât de *ipotetic* este de fapt. Ceva mai devreme am discutat despre cercetările în domeniul nemuririi, așa-i domnule Howards? (Pe ecran, Howards începu să răcnească mut, iar Barron se gândi la Sara și simți o mulțumire sălbatică înaintea frustrării paranoice prin care trecea Howards, știind că era viața lui care se ducea la canal și nu putea face absolut nimic, nici măcar să țipe). Ați

afirmat atunci că nu dețineți un tratament pentru nemurire… Dar dacă eu aș spune contrariul? Dacă eu spun că dețin dovezi?

Atenție la legile privitoare la defăimare, nenică! Ce spui de chestia *asta,* Benedict Howards? Dă-i drumul, haide, te provoc să negi că ai un tratament al nemuririi, aici, acum, în fața a o sută de milioane de martori!

Chipul lui Barron era un monstru în culori vii, de trei ori mai mare decât normalul, înconjurând imaginea mută a lui Benedict Howards. Când imaginile se inversară, Barron pricepu ce urma să se întâmple, chiar când…

Ochii lui Howards luceau și liniile demente de tensiune dinspre fiecare por deschis, grosolan, exagerat în alb-negru, păreau că radiază de furie, când masca drăcească a feței lui acoperi trei sferturi din ecran, iar când Vince îi deschise sonorul, răcnea:

— …or, Barron! Te-omor! Te… Howards păli brusc când pâcla purpurie fu străpunsă de înțelegerea faptului că era în direct.

— E-o minciună! reuși el să zbiere mai puțin isteric. E-o minciună ordinară! însă fiecare cută de groază a chipului său afirma contrariul. Nu există niciun tratament pentru nemurire, jur că nu există, doar cercul negru strângându-se împotriva lui, noi suntem împotriva lui, de partea vieții, noi nu golim de măruntaie… Întreaga lui față se cutremură când își dădu seama ce începuse să spună și se opri în aceeași clipă când Gelardi îi tăie sonorul și-l readuse pe Barron pe trei sferturi de ecran.

La dracu’, pricepu Barron, nici nu contează ce spune. Nu trebuie decât să-mi cânt refrenul și să-l las să-l lovească-n față.

— Termină cu istericalele, Howards! rosti el cu răceală. Dacă crezi că ți-ar fi mai bine, păi hai să discutăm despre celălalt aspect al micuței noastre ipoteze. Să presupunem, ipotetic, *dacă insiști,* că *există* un tratament pentru nemurire, care implică, hmm…, să zicem o operație de transplant glandular, pentru care ar fi nevoie de glande de copii, iar asta înseamnă să *fie omorâți…*

Se opri. Howards urla mut pe sfertul lui de ecran, precum un gândac neputincios, înfipt într-un ac. Zbate-te, nenorocitule, zbate-te! Dac-ai avea o fărâmă de creier, ai întrerupe legătura, dar nu poți, așa-i? Te-am băgat prea adânc acum.

— V-ați prins? făcu Barron. Dacă ar exista un asemenea

tratament și ar implica astfel de crime, asta ar explica multe, nu-i așa, oameni buni? S-ar explica de ce domnul Howards i-atât de grăbit să i se voteze Legea Utilității Congelării, să-și asigure un comitet drăguț, cu Fundația dând socoteală numai în fața lui, iar comitetul controlat complet de Președinte… Mai cu seamă dacă Președintele ales de noi e controlat de *el.* Ce zici, domnule Howards, nu-i așa că e plauzibil?

Gelardi inversă imaginile și chipul răvășit al lui Howards domină iarăși ecranul.

— Ești…, începu el să răcnească. Apoi Barron văzu un oblon coborând îndărătul ochilor lui disperați, un oblon de tăcere, singura lui retragere posibilă.

— Bun, făcu Barron când imaginile reveniră la situația dinainte, deci domnul Howards nu-i atras de… situațiile ipotetice. Atunci să discutăm despre fapte incontestabile. Să discutăm despre candidații la președinție. (Atenție la legea calomniei!). Acum doar repet ce am citit în ziare – mulți se gândesc că răposatul senator Theodore Hennering avea în buzunar candidatura din partea Democraților, iar situația fiind așa cum este, asta înseamnă președinția aproape sigură, înaintea… *nefericitului său accident.* Spune-ne, domnule Howards, ai fost unul din oamenii lui Hennering… sau Hennering era un om al Fundației?

De data aceasta, când sonorul fu restabilit și imaginile de pe ecran se inversară, Howards trecu direct la atac:

— Asta-i calomnie, Barron, și o știi prea bine!

Înainte de a mai putea adăuga ceva, Vince îl expediase înapoi pe scaunul electric în tăcerea colțului din stânga jos.

— *Pe cine* calomniez? Oricum, nu calomniez pe nimeni, ci pun doar o întrebare. Un fapt concret: Hennering era unul dintre inițiatori și liderul grupului de senatori care susțin Legea Utilității. Un alt fapt concret: sprijinul pentru președinție al lui Hennering ar putea avea înapoia lui interese financiare deosebite. Trebuie să am grijă ce-i cu legile alea de calomniere, oameni buni, așa că adunarea trebuie s-o faceți singuri… unu și cu unu fac… V-ați prins, oameni buni? Atunci să mai examinăm câteva aspecte *ipotetice.*

Să zicem că o Fundație, pe care legea calomnierii mă-mpiedică s-o numesc, și-a cumpărat un candidat la președinție, pe care legea calomnierii mă-mpiedică să-l numesc, și-și

folosesc toată influența pentru votarea unei anumite legi pe care legea calomnierii mă-mpiedică s-o numesc, pentru că are un… bip! bip! bip! tratament care se bizuie pe crime, și să mai zicem că ne-numitul nostru senator de Illinois *nu știe nimic* despre acest tratament. M-ați urmărit pân-aici? Nu-i așa că-i minunat să trăiești într-o țară liberă unde poți… face orice *ipoteză* dorești, atât timp cât nu dai vreun nume concret? Chiar dacă ai cunoaște toate numele respective.

Se opri și văzu chipul lui Howards devenind o mască palidă; părea că nici măcar nu-l mai ascultă, știind cu siguranță că totul se terminase.

— Să mergem un pas mai departe. Să zicem că nenumitul nostru senator află acest… *tratament.* Să mai zicem că nu-i place deloc ceea ce află. Să mai zicem că îl sună pe ne-numitul președinte al ne-numitei fundații și-i spune cu exactitate unde-și poate băga ne-amintitul tratament. Și să zicem că senatorul nostru îi spune că se va opune propriei sale legi și va atenționa senatul asupra ipoteticei noastre fundații. Ceea ce înseamnă că președintele ipoteticei noastre fundații va fi judecat pentru crimă, dacă… dacă nu se întâmplă ceva care să astupe gura senatorului nostru. Spune-ne, domnule Howards – evident, *ipotetic* – , dacă *tu* ai fi președintele ipoteticei noastre fundații, iar gura prea mare a acestui senator ar însemna biletul tău pentru scaunul electric, ce ai face?

— …în judecată! răcni glasul lui Howards când Vince inversă imaginile și-i deschise sonorul. Te dau în judecata pentru calomnie! Pun eu mâna pe tine, Barron! Te trimit pe scaunul electric! Te…

Gelardi îl expedie în colțul din stânga jos cu precizia unui sergent neîndurător, și Barron simți clipa atârnând în văzduh. Clipa adevărului, se gândi. A mai rămas doar să apăs pe buton; e totul pregătit pentru ca să-l rad. Poate că mă distrug și pe mine odată cu el, contractul ăla e o mărturisire semnată, eu și Sara – Sara! Sara-Sara-Sara… Gata cu Sara… Simțea înăuntrul lui chestiile verzi și băloase pic-picurând furatele fluide vitale ale pruncilor sfârtecați, și într-o străfulgerare de mânie pură și binecuvântată, de răzbunător, știu că mai întâi trebuia să-l frigă pe Bennie, și abia apoi să încerce să se salveze pe el.

— Să ne-ntoarcem acum la ceea ce, în mod ironic, este cunoscut drept lumea reală, vorbi Barron. Un fapt concret:

senatorul Theodore Hennering a fost ucis în explozia unui avion aflat în zbor, ceea ce, în mod convenabil, a distrus orice posibilă dovadă de crimă, ipotetică sau nu. Fapt concret: după câteva săptămâni, văduva lui Hennering este călcată absolut întâmplător de un camion care dispare. Ce ai de spus domnule Howards?

Vince îl aduse pe Howards în cele trei sferturi de ecran doar atât cât să aibă timp să mormăie:

— De unde să știu? O coincidență…

Apoi-sonorul i se întrerupse și Barron reveni la poziția inițială.

Acum vine momentul cel mai greu, se gândi Jack Barron. Dacă-l pot face să recunoască, scap cel puțin de chestia cu calomnierea.

— Și încă un fapt recunoscut: Madge Hennering m-a sunat înainte de a fi ucisă și mi-a spus că Benedict Howards îl amenințase cu moartea cu puțin înainte de a muri, deoarece Hennering aflase despre Fundație ceva îndeajuns de îngrozitor ca să-l facă să-și schimbe poziția. Dar asta nu mai e calomnie, prietenii mei, minți Barron, pentru c-o pot dovedi. Am înregistrarea discuției.

— I-o minciună! zbieră Howards când Vince îi deschise sonorul pentru câteva secunde. Minciună! Minciuna cercului negru care se strânge! Minciună!

— Ia fii atent, Bennie, rosti Barron conferind un surâs ironic măștii marionetei de pe ecran, mă faci mincinos, iar asta-i defăimare și-o pot dovedi cu înregistrarea.

Se opri, știind care trebuie să fie următorul pas. Trebuie s-ataci și să-l acuzi de asasinarea lui Hennering, iar aia *chiar* că-i calomnie, oricum ai lua-o; fără dovezi legale, pe care eu nu le am, decât dacă nu mi le dă Bennie… și n-o să mi le dea, dacă nu ies și eu în bătaia focului. Gata meștere, acum e *cu adevărat* pe bune, cu cuțitul la gât – hai! hai! hai!

— Săptămâna trecută am fost plecat în Mississippi ca să stau de vorbă cu un bărbat care pretindea – l-ați văzut chiar în emisiunea asta, oameni buni – că cineva i-a cumpărat fiica pentru 50.000$, rosti Barron valsând în jurul legii calomniei. Dacă cumva vreo fundație ar fi avut nevoie de niște copii pentru un transplant într-un tratament de nemurire… vă dați seama, oameni buni? Trei persoane, numai trei persoane știau că mă

duc acolo: guvernatorul Lukas Greene, un prieten foarte vechi, femeia pe care o iubeam, și… domnul Benedict Howards. Cineva l-a împușcat pe tipul cu care visam să discut, a fost o treabă de profesionist, și era gata să mă termine și pe mine. Deci una din cele trei persoane l-a ucis pe Henry George Franklin și a încercat să mă ucidă și pe mine. *Voi* cine credeți c-a fost: prietenul meu, nevastă-mea sau…?

Barron se opri din nou, pe jumătate pentru efectul scontat și pe jumătate șovăind pe malul unui Rubicon abisal, cunoscând pericolul total și mortal pe care aveau să-l aducă următoarele lui cuvinte. Chipul lui Howards de pe ecranul monitorului era pământiu, totuși ciudat de calm, știind ce urma, știind că nu se putea salva, dar știind și că puterea de a distruge era reciprocă, era de asemenea și a lui. Muie, Bennie! gândi Barron, Banzai pentru împărat, fie să trăiască o mie de ani. Îmhî, *o mie de-ani…*

— Sau Benedict Howards, care a cumpărat copilul acelui om pentru a-l vivisecționa cu sânge rece în laboratoarele lui din Colorado, Benedict Howards, care-i nemuritor cu glandele unui copil ucis cusute sub pielea lui putredă, Benedict Howards care i-a ucis pe Theodore Hennering și pe soția lui și pe Henry George Franklin. Benedict Howards care a-ncercat să mă omoare pe mine. La urma urmei, *domnule* Howards, asasinatele ies mai ieftin *en gros,* nu? Pe scaun te pârlește, oricum, doar o singură dată.

Și-i semnală lui Vince să deschidă sonorul lui Howards și să-l pună pe tot ecranul. Momentul adevărului, se gândi el când imaginea lui Benedict Howards se lărgi pe ecran ca o vezică umflată. Sunt cu garda jos înaintea unei acționări în judecată pentru calomnie, doar dacă Bennie nu-i atât de încins încât să răspundă provocării. Lăsă chipul tăcut al lui Howards timp de patru secunde și putu simți înapoia ochilor săi o interfață luptându-se între o oarbă furie paranoică și resturile viclene ale detașării imorale care clădise Fundația, care-l făcuse nemuritor pe nenorocitul ăsta de asasin, care-i sfârteca pe copii pe o linie de producție și după aceea se plângea de cheltuielile prea mari.

Două fețe ale aceleiași monede, pricepu el. Și oricare din ele – paranoia. Un paranoic stăpân pe el își folosește inteligența rațional și nemilos ca să-i radă pe toți din cale pentru că el știe că toți îl vânează pe el, și când un gagiu ca ăsta o ia-n cele din urmă razna, țipă, urlă, zbiară la oricine-l întâlnește. Trebuie să-l

împing dincolo de pragul ăla!

— Cum te simți, Howards? întrebă el, vorbind cu adevărat din suflet, revărsând cuvintele peste imaginea acoperind tot ecranul aidoma desenelor moarte pe fond negru dinapoia capului său. Cum te simți cu glandele furate de la un copil ucis în tine, târându-se pe sub piele ca niște viermi, supurând bale prin tot corpul tău, zbătându-se și furnicându-te – le simți? – de parcă te-ar mânca de viu, întruna, mânca mânca mânca fără însă să termine să te mănânce pe dinăuntru timp de un milion…

— Termină! Termină! urlă Howards, chipul lui umplând ecranul cu o mască de groază primară, ochii rostogolindu-se înnebuniți, gura întredeschisă și umedă ca a unui om în transă. Nu-i lăsa să m-omoare! Cercul negru strângându-se, cioroii sfârtecați, tuburi băloase în susul nărilor în josul gâtlejului, sufocându-mă… Nu-i lăsa să m-omoare! Nimeni nu-l omoară pe Benedict Howards! Cumpără-i, pune mâna pe ei, ucide-i, senatori, președinte, cercul negru închizându-se… Nu vreau să mor! Te rog! Te rog! Nu-i lăsa…

Bang! Vince cedase în cele din urmă; fața lui Howards dispăru de pe ecran, sonorul se întrerupse, și chipul lui Barron acoperi monitorul.

Băga-mi-aș! fu gata să explodeze Barron. Tocmai acum s-a scăpat pe el de frică! Ce… Brusc, simți o iluminare lăuntrică, aproape gata să-l răstoarne din scaun: Bennie e *complet* sărit de pe fix! Habar n-are ce spune. Poate că reușesc chiar mai mult decât să-l fac să admită că el l-a ucis pe Hennering, să-l fac să recunoască în direct că m-a păcălit, că nu știusem de amănuntele tratamentului. Adevărul! Poate că-i într-atât de sonat încât îl pot face să spună adevărul. Însă trebuie să dau *totul* pe față, să-i iau până și arma lui finală, să scot toate siguranțele, să trântesc totul în poala lor, viața mea, totul. Cum ar fi asta pentru o primă emisiune – *nenorocitul de adevăr!*

— Zi-le, Howards, rosti el, zi întregii țări cu ce le vii în cârcă. Zi-le despre Teddy Hennering, zi-le despre Fundația pentru Imortalitate Umană, zi-le despre nemurire la mâna-ntâi. Zi-le cum te simți ca ucigaș!

Se opri și apăsă o dată butonul de la piciorul stâng – și nu se întâmplă nimic. Înapoia geamului de la cabină, Gelardi clătină iarăși din cap „nu”. Barron apăsă iarăși butonul. Gelardi clătină iarăși din cap. Barron izbi cu piciorul în podea. Vince suspină

încetișor, apoi capitulă și chipul lui Howards acoperi trei sferturi din ecran.

— Zi-le tu sau le zic eu, urmă Barron apăsând de două ori butonul de la piciorul drept, pentru o reclamă peste două minte, și aproape rânji când Vince își împreună palmele, într-o parodică rugăciune de mulțumire.

— Barron, ascultă, încă nu-i târziu, Barron, schelălăi Howards, iar furia îi dispăruse de pe chip, înlocuită de o spaimă totală. Încă nu-i târziu să oprim cercul negru strângându-se, strângându-se... N-o să spun, jur că n-o să spun. Putem trăi veșnic, Barron, tu și eu, fără să murim niciodată, tineri și puternici, să tragi aeru-n piept dimineața, încă nu-i târziu, jur, tu și eu și soția ta...

Barron semnaliză să se lase imaginea așa cum era și vorbi încet, răspicat, lăsând ceva mai dur decât durerea și mai tăios decât mânia să-i sclipească în ochi:

— Soția mea e moartă, Howards. A sărit de la etajul douăzeci și trei, *douăzeci și trei.* Sinucidere... dar nu din punctul meu de vedere. Din punctul meu de vedere, tu ai ucis-o, tu ai împins-o. Acum ți-e frică, Bennie? Bănuiești la ce mi-e gândul?

În mod incredibil, groaza totală de pe fața lui Benedict Howards mai făcu un salt; acum era mai mult decât teroare, era o abisală disperare paranoică. Și nu izbuti decât să bolborosească:

— Nu... nu... nu... nu... nu...

Părea un obscen prunc de un milion de ani, buzele umede și tremurătoare incredibil de bătrâne țuguindu-se ca ale unui copil. Înțelesese.

Barron semnaliză și obținu întregul ecran și sonor unic, în clipa când panoul clipi: „90 secunde”.

— Hai să vedem de ce a murit soția mea, rosti el și în mod intenționat chipul i se fixă într-un erzaț de calm, cu abilitate-prost-mascată, mult mai tulburător decât ar fi putut să fie orice bătrân.

Soția mea a murit deoarece Benedict Howards a făcut-o nemuritoare, continuă el. A făcut-o nemuritoare și asta a ucis-o, nu-i râsul de pe lume? După ce-a aflat, ea nu s-a mai putut suporta... Sara n-a fost singura ucisă datorită nemuririi ei. A mai existat cineva, pe care ea nu l-a văzut niciodată, care a murit pentru ca ea să poată fi nemuritoare – un biet copil al cărui trup

a fost iradiat de Fundație până s-a transformat într-un cancer viu, pentru ca să-i poată scoate anumite glande pe care să le transplanteze soției mele. Făcând-o să trăiască veșnic.

Dar ea nu va trăi știind ce i s-a făcut. Am iubit-o, așa încât iertați-mă dacă eu cred că n-a fost vorba numai de auto-învinovățire înainte de a sări, ea mi-a spus. Știa că Howards avea să scape, să trăiască veșnic, să ucidă veșnic, să cumpere ori să asasineze pe oricine îi stătea în cale, doar dacă… doar dacă cineva nu era îndeajuns de disperat sau îndeajuns de imbecil sau nu-i păsa îndeajuns de viață ca să țipe în public despre ceea ce se petrecea. Sara Westerfeld a murit pentru ca să mă oblige pe mine să fac ceea ce vedeți că fac. Ea a murit pentru *voi!* Cum vă place, *asta,* muiștilor!?

Barron se simțea înveșmântat în ceața de cristal a legendei: studioul, monitorul, chipurile dinapoia geamului cabinei erau lucruri care pur și simplu nu puteau exista. Ceea ce spusese el nu se spune *niciodată* în public, nu în fața unei sute de milioane de telespectatori. Ceea ce se întâmpla nu se întâmplase niciodată în fața camerelor de luat vederi, puteai privi toată viața la țâța de sticlă fără să vezi așa ceva.

Însă *se întâmpla,* el făcea să se întâmple și era cel mai ușor lucru din lume. Istoria, se gândi, eu fac lăbăreala asta de istorie și nu-i nimic altceva decât lumea spectacolelor, atâta tot. Miști niște imagini de colo-colo și creezi legenda…

Semnaliză și Howards reveni la un sfert de ecran, cu sonorul deschis. Însă Bennie era nemișcat și tăcut, ca o fotografie.

— Haide Howards, spuse Barron, acum e ocazia ta cea mare, zi-le restul. Zi-le *de ce* ai făcut-o nemuritoare pe Sara Westerfeld, zi-le și pe cine ai mai făcut nemuritor. Haide, e momentul să lovești și tu, nu?

Howards rămăsese tăcut, părea că nici nu-l aude măcar, iar panoul afișă „30 secunde”. Ochii lui goi priveau pierduți în peisajul oribil dinăuntru. Barron știu că-l tăiase și sângera – bine montat, avea să-nceapă să zbiere după reclamă.

— Bine, continuă ei cu glasul ca un brici. Atunci o să le zic eu!

Băgă mâna în buzunar și scoase aceleași hârtii albe pe care le folosise mai devreme.

— Le vedeți, oameni buni? Acesta-i un Contract de

Congelare, un Contract de Congelare foarte special, îi asigură semnatarului nemurirea din partea Fundației pentru Imortalitate Umană…

Se opri și flutură hârtiile ca pe o cămașă însângerată.

— Contractul acesta, rosti el, e semnat de *mine.* Panoul anunță „Sfârșit emisie”.

Clipul publicitar se derula și, înapoia geamului *de la* cabina de control, Barron putea zări confuzia, mirosul prohodului, iar chipul lui Vince păru cu zece ani mai bătrân când îl privi, apoi vorbi în intercom:

— Jack ce…

— Ține-mă în emisie, Vince, rosti Barron.

— Ce dracu' se-ntâmplă? Îți dai seama ce *faci?*

Dacă-mi dau seama ce fac! se gândi Barron. Până-n seara asta, mi-am dat vreodată seama ce fac?

— Tu ține-mă-n emisie, Vince, răspunse el, și asigură-te că Howards rămâne pe fir.

Gelardi ezită și Barron îi putu citi durerea din ochi când spuse:

— Barosanii rețelei urlă. Îi poți băga în cel mai mare proces de calomniere din istorie. Mi-au zis să te scot din emisie. Îmi pare rău…

— E emisiunea *mea,* Vince, răcni Barron, și le poți spune lăbarilor ălora s-o lase moartă! Le poți spune că fiecare cuvânt pe care l-am spus e adevărat, și *singurul* mod prin care pot scăpa de acționarea în judecată pentru calomnie este să mă lase-n emisie ca s-o dovedesc.

— I-o situație cam nasoală, spuse Gelardi și panoul anunță „60 secunde”.

— I-o lume cam nasoală, Vince, replică Barron și întrerupse legătura prin intercom.

Bătrânul drog al puterii, se gândi Barron. Benedict Howards e total sărit de pe fix, și eu l-am încolțit pe terenul meu, acolo unde eu fac regulile și le pot schimba oricând doresc. Howards, cu toată puterea lui, cu degetele lui murdare în toate oalele democraților, și eu pot face mai mult decât să mă salvez – asta-i floare la ureche acum – pot face bucățele toată cabala care conduce țara, pot deschide atât de mult poarta viitoarelor

alegeri încât oricine poate câștiga. Chiar aici, și chiar acum, în direct!

Un vis, da, un vis Jack-și-Sara, eu stând în miezul problemelor și făcând praf tot putregaiul. Un vis transformat în realitate – pe monstrul care știe unde-s îngropate toate leșurile (rahat, de fapt cine crezi că le-a îngropat!) l-am adus aici, exact unde-l doream, gata să-l toc mărunt…

Sara! Sara! Dac-ai fi aici să vezi emisiunea asta, fetițo! *Capsați-l pe Jack Barron* se prăbușește, și-o să se prăbușească cu un bubuit care-o să tragă totul după el. Sara… Sara… e singurul fel în care știu să te jelesc.

Privi reclama lipsită de sens de pe monitor, panoul clipi „30 secunde” și știu că peste o jumătate de minut imaginea lui, o realitate mai reală decât realul, avea să ardă într-o sută de milioane de perechi de ochi, ca și când ar fi fost în aceeași încăpere cu el.

Dar nu, ei aveau să fie atrași mult mai adânc, aveau să fie în capul lui, înapoia ochilor lui, văzând și auzind doar ceea ce voia el, nimic mai mult și niciun punct fosforescent mai puțin.

Și printr-o ciudată inversare de perspectivă, văzu că dacă ei toți făceau parte din el, atunci și imaginea Jack Barron era tot o parte a lor. Ceea ce evitase întotdeauna îl lovea de acolo de unde se așteptase mai puțin – fie că-i plăcea ori nu, *Capsați-l pe Jack Barron* era o putere, o putere teribilă și fără precedent. Iar cu ea venea și alegerea inevitabilă cu care se confruntase fiecare vicios al puterii de la începutul timpului: să ai pura nerușinare de a simula că ești mai măreț decât un simplu om sau să recunoști în fața milioanelor care vărsaseră o părticică a lor în imaginea ta că ești, de fapt, ceva mai puțin.

Când panoul anunță „în emisie”, Jack Barron știu că exista o singură cale prin care putea s-o facă. Mi s-a spus în multe feluri, se gândi el, dar niciodată *umil!*

Pe ecran, pachetul de Acapulco Gold dispare și este înlocuit de un chip, imaginea mărită de pe videofon, cenușiu, neclar, oarecum lăbărțat. Ochii au ceva neomenesc, o goliciune de rozător prea-inteligent, iar gura tremură, buzele stropite cu salivă.

Peste acest prim-plan al lui Benedict Howards, o voce,

calmă, netremurătoare, totuși cu un subcurent de agonie înfrânată, care-i conferă un caracter absolut convingător, vocea lui Jack Barron:

— Surpriză! Surpriză! Suntem înapoi în direct, și pentru cei care au deschis mai târziu aparatele, individul pe care-l priviți este Benedict Howards. Individul pe care-l priviți credea că poate cumpăra pe oricine din Statele Unite, inclusiv pe mine, și știți ceva? – avea *dreptate.*

Chipul alb-negru de pe ecran pare să strige ceva mut, de parcă cuvintele nu pot ieși, apoi dispare brusc și prim-planul lui Jack Barron umple ecranul. Părul lui nisipos e răvășit, ca și cum importanța momentului l-a făcut să uite de pieptănat; ochii lui par uriași, țâșnind de pe ecran din hăuri întunecate și, cumva, pare simultan îmbătrânit și întinerit.

— Ia gândiți-vă, *voi* ați putea fi cumpărați? întreabă el și vorbele sunt amare, atotștiutoare, și totuși, într-un fel, ironic iertătoare. Sunteți siguri de asta, este? Așa eram și eu, copilași, așa eram și eu. Dar dacă cumpărătorul ar fi Benedict Howards, iar pe moneda cu care vă plătește ar scrie „viață veșnică”? Acum mai sunteți la fel de siguri? Zău? Atunci închipuiți-vă ce-nseamnă să fii mort. Ziceți că nu puteți? Păi sigur că nu puteți, pentru că nu poți *nimic* când ești mort. Mai gândiți-vă la asta, deoarece veți muri *cu toții,* veți fi *nimic*... morți. Doar dacă Benedict Howards nu consideră că are un motiv bun de a vă oferi viața veșnică. Și el a considerat că avea un motiv bun să mă cumpere – așa că el a cumpărat, iar eu am vândut. Niciun fel de justificări, prieteni, pur și simplu n-am vrut să mor. Voi ați vrea? De aceea acum sunt nemuritor, cu glandele unui copil mort cusute sub piele. Ce ziceți? Mă urâți... sau fiorul ăla din măruntaie nu-i decât invidie? Însă înainte de a vă hotărî...

Acum jumătatea stângă a ecranului este acoperită cu chipul lui Benedict Howards, un spectru cenușiu de furie amenințătoare pe care Jack Barron îl sfredelește cu ochii lui mari și verzi, și spune:

— Haide, Howards, zi-le restul.

— Restul...? Benedict Howards bolborosește aidoma unui băiețel care s-a rătăcit. Ce rest? Nu-i niciun rest, doar cercul negru strângându-se, viața picurând în tuburi de plastic, cioroi hăcuiți... mă omori, Barron, aruncându-mă în cercul negru al morții închizându-se, sufocându-mă, sufocându-mă... mă omori!

Restul…?

Jacheta azurie și cămașa galbenă ale lui Jack Barron, părul lui nisipos și ochii răniți par o oază de umanitate luptându-se cu nebunia sură ce radiază din jumătatea stângă a ecranului, tot atât de ireală și neobișnuită ca o peliculă neclară și zgâriată cu Adolf Hitler.

— Ți-ai uitat rolișorul, este, Bennie? vorbește Barron. Când am fost în Colorado, oameni buni, Bennie mi-a zis că n-o să am niciodată coa…, ah, *cojones* să fac ceea ce vedeți acum, îți amintești Bennie? îți amintești contractul? îți amintești clauza specială prevăzută doar pentru ocazia aia? îți amintești ce-ai zis c-o să faci? Fața lui Howards pare că se dilată ca un balon cenușiu, până umple tot ecranul, și începe să bolborosească, glasul lui dopplerând în sus pe măsură ce cuvintele curg tot mai repede:

— Pun eu laba pe tine, Barron, îți jur că pun eu laba pe tine pentru asta, ucigașule, asasinule de partea cercului negru strângându-se, închizându-se, m-ai ucis, Barron, o să te-omor așa cum m-omori și tu…

Imaginea în culori a lui Jack Barron apare în colțul din stânga jos, o pată vie, dar firavă, de umanitate în carne și oase, amenințată parcă de ceva cu mult mai convingător decât monstrul gri din pelicule străvechi, un contrast ce te face mândru că ești om.

— Am semnătura ta, negru pe-alb, pe contract, schelălăie Howards, o confesiune legală în orice tribunal din țară. Crimă! Da, i-un ucigaș, un complice la crimă, o pot dovedi, e semnătura lui pe contract acceptând orice răspundere legală pentru rezultatele tratamentului de nemurire – dacă-i crimă și mă trimit pe scaunul electric, o să te prăjești împreună cu mine, Barron, și tu ești un criminal!

Venind dinspre irealul monstru sur, cuvintele sunt și ele ireale, și cu o binecuvântată descărcare de tensiune imaginile se inversează și chipul în-carne-și-oase al lui Barron trece pe trei sferturi de ecran, iar fața de fotografie alb-negru din ziar a lui Howards apare minusculă în colțul stânga jos, de parcă s-a restabilit o ordine mai normală.

— *Și* eu? Și eu sunt un criminal? spune Barron, și fiecare silabă pare a purta o convingere totală, venind din partea unui *om,* nu a unei imagini.

— Ești! Știi că ești, o pot dovedi, și tu ești un criminal! zbiară micuța figură din jurnalele de actualități.

Jack Barron se întoarce de la creatura de sub el, privind spre cameră cu durere și mânie vizibile în ochii aceia verzi și uriași. Acei întristați ochi *omenești.*

— Și eu sunt un criminal, spuse el. L-ați auzit, oameni buni, și. *Și* eu sunt un criminal. Nu v-am spus că m-am vândut lui Howards? El m-a făcut nemuritor, și pentru asta am semnat un contract, acceptând răspunderea legală pentru orice rezultat al tratamentului, asta incluzând și o acuzație de crimă. Da, crimă, pentru că Fundația cumpăra copii, îi ucidea și le transplanta glandele, iar eu am cusute în mine bucăți dintr-un nenorocit de copil. Deci și eu sunt un criminal.

Imaginea lui Benedict Howards dispare, și fața lui Jack Barron umple ecranul. Și parcă se întâmplă ceva cu trăsăturile ei dure. Devine blândă, vulnerabil de blânda, iar ochii cei mari par să se umezească și să sclipească, vinovați, autoacuzatori – un chip care te face să dorești să alini sufletul rănit dinapoia lui, un chip care în durerea lui poartă semnul unui adevăr răstălmăcit în mod limpede.

Iar când Barron vorbește, glasul lui este scăzut, trist, neprihănit:

— O să vă rog ceva pe voi, ceva ce n-am mai cerut niciodată. N-am niciun drept s-o fac, dar vă voi ruga să credeți ceva doar pentru că eu zic că-i adevărat. N-am știut. Cu adevărat n-am știut că nemurirea mea înseamnă uciderea unui copil, decât după ce m-am trezit într-un pat de spital și Benedict Howards mi-a spus-o.

Uitați ce este, nu sunt un sfințișor de tinichea, și-o știm cu toții. Recunosc, am dorit atât de mult să fiu nemuritor încât m-am vândut lui Benedict Howards și pentru asta aveți perfectă dreptate să mă detestați. Dar uciderea unor copii este ceva ce n-aș înghiți niciodată, indiferent de circumstanțe și de motive, și asta-i tot ce vă cer să credeți. Dovezi? Howards are toate dovezile de partea *lui,* contractul semnat și toți martorii pe care-i poate cumpăra, gata să declare ca știam ce fac. Și-o puteți crede, banii pot cumpăra multe. Singura dovadă pe care o am că spun adevărul este că mă aflu aici, în fața voastră, punându-mi viața în mâinile voastre și spunând-o, spunându-vă tot adevărul, deoarece altfel n-aș mai putea trăi cu mine însumi, și

ducă-se dracului ce s-o întâmpla cu mine. Voi o să hotărâți. Eu vă cer să credeți că vă spun adevărul.

Tăcere, trei secunde lungi de tăcere absolută care părea că se extinde la nesfârșit, în vreme ce chipul lui Jack Barron privește de pe ecran, ochii ca două răni deschise, ferestre în sufletul dinăuntru, ochi răniți, ochi ciudat de umili și în același timp purtând o sfidare deschisă, o sfidare nevinovată a cărei singură apărare este adevărul. Iar prin chiar sfidarea aceea deschisă și lipsită de apărare, siguranța adevărului din spate.

Un insuportabil moment de realitate omenească, țâșnind din desenul plat al punctelor fosforescente de pe ecran…

Și brusc, momentul trece și pe chipul lui Barron revine o anumită duritate (însă o duritate cumplită, cunoscând blândețea dinapoia ei), și ținta precisă reapare în ochi.

— Mai am un singur lucru să vă spun, prieteni, spune el, și atunci veți avea întregul adevăr hâd. Știți acum ce a făcut Bennie pentru mine; întrebarea este, ce trebuia eu să fac pentru *el?*

Figura cenușie, granulară a lui Benedict Howards apare în colțul din stânga jos al ecranului, iar acum Barron nu mai este o victimă, ci un inchizitor care-l fixează.

— Ia spune, Howards? întreabă Barron. Le zici tu, sau eu? Zi-le! Zi-le cum ai cumpărat copii, zi-le câți congresmeni ai în buzunarul de la vestă, zi-le care ți-s planurile pentru următoarea conferință a Democraților. Și zi-le pentru ce mă doreai pe mine, zi-le ce trebuia *eu* să fac pentru tine.

Chipul lui Howards se extinde, pe trei sferturi de ecran, cu Barron în colțul dreapta sus, ochii lui șfichiuind ca niște bice imaginea cenușie.

— Nu! Nu! urlă Howards. Ai înțeles greșit, nu-ți dai seama, nimeni nu-și dă seama, trebuie să împiedici cercul cel negru pentru totdeauna… Viața-i tot ce vreau, sunt de partea vieții împotriva morții! Senatori, congresmeni, guvernatori, Președinte – trebuie să fie de partea *vieții,* nu de partea cercului negru strângându-se, închizându-se, negrotei sfârtecați, pliscurile vulturilor în susul rănilor, în josul gâtlejului, sufocând viața în tuburi și flacoane…

Howards e brusc comprimat în colțul stânga jos al ecranului, urlând mut în vreme ce Jack Barron îl ignoră, privește drept în camera de luat vederi și spune:

— Asta-i treaba, oameni buni. Eu trebuia să vă mint. Să spun suficiente minciuni ca să sprijin votarea Legii Congelării, și apoi să-l ajut pe Bennie să-și aleagă Președintele îmblânzit – și ia ghiciți ce partid și-a cumpărat? Poate că miroase al dracu’ de urât cumpărarea mea de către Fundație, dar jumătate din democrații din Congres duhnesc mai rău decât mine. Nu pot da nume, dar poate că acum unii dintre ei vor avea curajul pe care l-a avut sărmanul Ted Hennering, să se ridice și să-și oprească votul. Și dacă n-o fac… ei bine, ajunge să citiți o listă a congresmenilor care susțin Legea Fundației. Arhivele Congresului nu pot fi date în judecată pentru calomnie!

Acum chipul lui Howards acoperă întregul ecran, cu ochii sticloși și rostogolindu-se, stropi de salivă desprinzându-se de pe buzele lui când glasul lui Barron începe ca o incantație:

— Ești un om mort, Bennie. Mort… mort… mort… O să te prăjească pân-o să mori, pân-o să te omoare de tot. Mort… mort… mort…

— Nuuuuuuuuu! răcnește Howards. Pun laba pe tine, pe voi toți, vă omor, vă cumpăr, vă am, vă distrug, forțele cercului negru strângându-se, nimeni nu-l omoară pe Benedict Howards, senatori, guvernatori, congresmeni, îi omor pe toți, îi am pe toți, îi omor… Nimeni nu-l ucide pe Benedict Howards! Nimeni, niciodată, tânăr și puternic și… Ochii demenți ai lui Howards sunt holbați în mijlocul ecranului, și urletele lui devin răgușite, întretăiate, sălbatice:

— Barron! Barron! Te-omor, Barron! Te-omor! Te-omor! Te-o…

De niciunde, un uriaș pumn cenușiu umple brusc întregul ecran – și apoi orice imagine dispare, pe ecran este doar un câmp scânteietor de paraziți pe fond alb-negru, peste care se aude un șuierat de șarpe electric.

Doar ecranul mort și paraziții pârâind pentru o secundă, după care pătratul cenușiu de impulsuri electrice aleatoare este împins în colțul din dreapta sus parcă de mâna lui Jack Barron, care acoperă restul ecranului într-un prim-plan bust, arătând cu ochii pătratul de neant sfârâitor (aidoma non-existenței aleatoare a unui mormânt).

— Voi de-acolo, voi, muhaielelor! strigă el. Priviți lucrul făcut de voi! Noi toți îi facem pe Benedicții Howardși, întotdeauna ne facem Benedicții noștri, pentru că-ntotdeauna

vor exista indivizi care cunosc Marele Secret: *noi toți putem fi cumpărați.* Cine vrea să moară? Cine vrea să trăiască-ntr-o cursă de șobolani? Cine vrea să mănânce gunoaie? Ei știu astea și trag de ele – politicienii! Drogații puterii, care vă dau doar atât cât să vă cumpere cu Asistență Socială, și Asistență Medicală și Asistență Cioroială, și minciuni care sună frumos, firimituri de la masă, atâta tot! Doar cât să vă potolească, și nimic mai mult. Țineți-vă de nas și priviți bine în jur – avem o mie de mici Benedicți Howardși care-și spun guvernatori, congresmeni, senatori, președinți. Iar singura diferență dintre ei și Howards este că ei nu-s de talia lui, sunt fricoși. Ce-aveți de gând să faceți? Să rămâneți ca și până acum pe dosurile voastre late? Sau poate să-ncercați să dați și voi lovitura – oricine are un copil poate pune laba pe ceva baban pentru corpul lui. Mult mai mult decât treizeci de arginți. Ia ziceți, fraierilor, v-ați săturat? Sau o s-o lăsați să meargă tot așa, și mereu pân-o să dați ortu' popii? Un singur lucru nu uitați, copilași: când mori *acum,* mori *singur*.

Barron se oprește, și aproape hohotește cu vechiul râs al unei glume numai-de-el-știute, când rostește următoarele cuvinte, strângând din umeri ca iubitul băiat-rău:

— Mă tem c-o să mai aveți de-așteptat până la desert, oameni buni – până după acest mesaj din partea nerăbdătorului nostru sponsor.

EPILOG

Niciodată… niciodată… niciodată… niciodată n-o să m-omori, Barron! Nu nu nu nu. Nu există nimeni care să-l ucidă pe Benedict Howards, înălțimea Voastră! Vă cumpăr, înălțimea Voastră, vă ucid, vă am cu puterea vieții împotriva morții, înălțimea Voastră… vă fac nemuritor, înălțimea Voastră… Barron e de partea cercului negru strângându-se, înălțimea Voastră… eu sunt nevinovat, de partea vieții, înălțimea Voastră… Nimeni nu-l ucide pe Benedict Howards, înălțimea Voastră! Nimeni! tânăr, puternic și sănătos, cu femei cu pielea catifelată, în climatizatele cercuri ale puterii, în Los Angeles, Dallas, Vegas, New York, Washington, veșnic, înălțimea Voastră…

Benedict Howards se plimba agitat prin odăiță, plănuind, țesând intrigi, mormăindu-și autoamenințări. Era o încăpere mai degrabă goală, nu tocmai genul cu care era obișnuit el, dar nici semănând cu o celulă de închisoare. Da, se gândi, poate că blestemații ăia de avocați știau ce fac, la urma urmei.

„În mod evident, clientul meu este incapabil pentru moment să apară în fața tribunalului”.

Vezi. Barron, nici chiar tu n-ai putut s-o faci! Nimeni n-o poate face, nimeni nu-l ucide pe Benedict Howards! Tânăr, puternic și sănătos pentru următorul milion de ani! Pentru totdeauna! Fără scaun electric, fără închisoare, doar un drăgălaș stabiliment public, până când avocații ăia blestemat de scumpi aranjează ceva să mă scoată nepătat. Și-o s-o facă, așa au zis, mi-au promis-o! Au tot timpul de pe lume să mă scoată, au un milion de ani („…manii paranoice…”) au timp destul să-mi procreeze avocați („… stare semihalucinantă…”), îmhî, să crească rase noi de blestemați („…incapabil de a apărea în fața completului… va fi internat într-un spital pentru criminali bolnavi mintal, până în momentul când se va constata competența mintală de a fi judecat…”), întregi rase noi, prin mutații controlate, de avocați puri care pot rade acuzația aia de crimă și după aceea pot ieși de aici, când e sigur.

Benedict Howards nebun! Ce glumă! Glumiți pe seama lui Jack Barron, a senatorilor, congresmenilor, Președintelui, înălțimea Voastră. Puțoiul dracului, înălțimea Voastră, nici măcar n-a trebuit să te cumpăr, înălțimea Voastră, ai fi putut trăi veșnic, înălțimea Voastră, da’ tu, cretinule, ai făcut exact ce-

au vrut avocații mei să faci, să mă pui aici unde scaunele electrice ale cercului-negru strângându-se nu mă pot ajunge, nu mă pot ajunge niciodată, în vreme ce avocații mei îl țin pe loc, îl deschid, îl împing înapoi un milion de ani.

N-au decât să infirme acuzația aia de crimă, și-n ziua următoare am ieșit de-aici, pentru că nu-s nebun, Benedict Howards e cel mai întreg la minte om din lume, mai întreg decât un om, mai bun decât un om, nemuritor precum un zeu…

Howards pășea prin odaie, gândindu-se: Am plătit bani buni pentru camere și mai proaste decât asta, pe vremea zilelor din Panhandle cel friguros și uscat, când nu-mi puteam permite ceva mai bun, nu-i tocmai rău, dobitocii din guvern plătesc chiria pe hogeacul ăsta și eu stau liniștit, ca să-mi anuleze capul de acuzare… Dup-aia pot termina cu simularea și să fiu iarăși declarat sănătos, cel mai simplu lucru din lume, pentru că sunt cel mai sănătos om din lume… nimeni n-a fost vreodată mai sănătos. Îmhî, nu-i o cameră tocmai rea, peisaju-i bunicel, patul nu-i rău nici el, ba chiar îmi aduc mesele, dejun, prânz, cină, la pat de fiecare dată când doresc. Am chiar… am chiar… am chiar…

Howards îngheță. Nu trebuie să mă gândesc la el. Nu mă pot gândi! Dacă mă gândesc, se pornește! Barron! Jigodia aia de Barron îl poate porni dinăuntru, blestematul! Oricând dorește, îl poate porni dinăuntru, oricând uit să nu mă gândesc la el, îl poate porni… dinăuntru… nu te mai gândi la asta… nu…

Însă Benedict Howards știu că era prea târziu. *Se gândise* la el, la televizorul montat în perete, sus unde nu putea ajunge la el, nu putea zdrobi cercul negru strângându-se al rânjetului de șmecher al lui Jack Barron privindu-l, privindu-l mereu, nemuritor ca și mine, veșnic acolo, mereu privind! Privind! Privind! Privind!

Constată că ochii i se ridicau pentru a privi chipul de pe ecranul televizorului; trebuia să fie atent, să se păzească, blestematul de Barron îl privea întruna! Și Barron e nemuritor, eu l-am făcut nemuritor, nu pot scăpa de el, și e de partea cercului negru strângându-se, trebuie să fiu atent, nu-mi pot permite să-i întorc spatele…

Benedict Howards își agită pumnul spre televizor, spre ecranul pe care juraseră că-l decuplaseră de la circuitul spitalului de prima dată când încercase să escaladeze peretele

ca să-l spargă. Dar minţiseră! Minţiseră!

— Lua-te-ar dracu', Barron! Pun mâna pe tine, te omor, te cumpăr! Auzi, Barron, te am! Eşti al meu până-n vârful unghiilor!

Însă chipul rânjind fosforescent, proiectându-se de pe sticla ecranului pe retina ochilor, nu rostea nimic, doar surâdea, cu blestematul ăla de zâmbet de-mare-sculă, găvanele adânci şi adumbrite ale ochilor, negre, negre, negre, lucind, cercuri, chipul cercului negru strângându-se, închizându-se, cercul morţii strângându-se…

Howards se împletici înapoi, simţi muchia patului lovindu-l înapoia genunchilor, căzu pe spate în el, simţind tubul în susul nasului, în josul gâtlejului, sufocându-l, viaţa scurgându-i-se în flacoane de plastic din puncte fosforescente, şi chipul lui Jack Barron râzând, sculă-de-basculă, doctori, infirmiere, cercul negru strângându-se, viaţa scurgându-se, tuburi în susul nărilor, în josul gâtlejului, veşnic…

— Nuuuuuuuu! răcni şi răcni şi răcni Howards. O să mor o să mor o să mor…

Paşi afară, din nou bărbatul cu seringa, acul cu somn, cu beznă, acul cu visuri ale cercului negru închizându-se, bezna coagulându-se, faţa lui Jack Barron, viaţa scurgându-se pentru totdeauna… pentru totdeauna…

— Nu-s nebun! urlă Howards. Nu! Nu! Mor… nu vreau să mor, nu vreau… nu vreau… Nu-i lăsa să m-omoare! Nu-i lăsa să m-omoare!

Lukas Greene împinse videofonul peste birou şi-şi frecă ochii. Şi Malcolm candidează, se gândi. Câţi sunt acum, patru… sau cinci? Toţi vor să se bage! Cum le place chinezilor să zică atunci când se răscoleşte rahatul:

„Trăim în vremuri interesante".

Greu de zis ce-o să mai iasă. Când Jack l-a torpilat pe Howards, s-a răscolit tot rahatul din ţară. Teddy Pretendentul a primit învestitura Democraţilor „clasici", dacă mai există aşa ceva… Iar bătrânii „Democraţi Fondatori" au părăsit partidul şi-şi susţin propriul lor candidat… Democraţii au trecut la CJS… nonconformiştii Republicani au ieşit din coaliţie şi au candidatul *lor* independent… acum candidează şi Malcolm Shabazz, ba

chiar și moș Withess a-nceput să facă valuri. Totuși, cu Jack pe mandatul coaliției CJS – Republicani, probabil c-avem culoarul cel mai bun.

Da-i sigur c-a devenit coșmarul oricărei agenții de pariuri! Așa-i, trăim vremuri interesante. Dar cel puțin avem tot atâta șansă cât oricare altul să ieșim primii, când Talpa Țării o să pună firele cap la cap.

Greene oftă. Președintele Jack Barron, se gândi, și vicepreședintele Lukas Greene... Hai, nu mai plânge, cioară, știai bine c-așa trebuie să fie: Jack în față, iar tu numărul doi de căcat, deși nu ești tocmai maroniu, ești tuciuriu de-a binelea, și poate c-o s-ajungi cât de sus poate-ajunge un colorat.

Albul-Negru, râsul de pe lume, și tu negroteiul alb. De parc-ar putea exista un alb negru mai degrabă decât un cioroi alb! Cine știe, se gândi Greene, poate că tocmai de-asta am și pornit totul. Dac-ar putea exista cu adevărat un alb negru, atunci poate că, într-o bună zi, cumva, ar putea fi și un cioroi alb... într-o Casă Albă... Nu te mai amăgi, băiețică, acum e pe bune, și dacă CJS-ul își impune Președintele, o să fie Jack, nu tu alb, nu negru.

Haide, își spuse, termină, nenică! Nu uita de ce te-ai băgat în ciorba asta în primul rând, pe-atunci o simțeai în măruntaie. Mai ții minte? Ți-ai pierdut sentimentele de atunci numai când ai pus și tu laba pe ceva. Oricum, chestiile-alea au trecut de-acum, cărțile s-au împărțit din nou și, cine știe, poate că acum avem și noi niște atuuri.

Iar fără Jack, n-am fi, de fapt, nicăieri. Orice-ar obține, el și-a achitat toate datoriile, vai de curul lui, el nemuritor și Sara moartă, singurul nemuritor cu excepția lui Howards, care-i ascuns prin cine știe ce casă de nebuni. Nu-l invidia pe Jack Barron, nenică! Poate că acum el *chiar este* ca un alb negru, în anumite privințe, care-s importante, cum ar fi chestia că negru-i străinul din țara altuia... Cum ar fi chestia să fii singur... Și cine-i mai singur acum decât Jack?

Greene se înfiora la gândul omului care era prietenul lui, care putea fi în viață atunci când el avea să fie țărână de un milion de ani, doar dacă, între timp, nu găseau o nouă cale spre nemurire. Dar până atunci, cine poate fi tot atât de sigur cât Jack, cine poate vedea ce vede el, simți ce simte el...?

Privește-l în ochi și spune-i prieten...!

Jack Barron frământă între degete un Acapulco Gold, ezitând în fața ușii biroului său. Haide, bărbate, termină cu gândurile și ia-o una câte una. Nu poți s-o ții cu vrăjeala asta *Weltschmerz* timp de încă zece mii de ani…

Deși sunt atâtea lucruri pe care vreau să le uit și care n-ar trebui niciodată uitate. Sara… n-o s-o uit niciodată pe Sara…

Zău? *Niciodată…* Cuvântul avea un întreg nou înțeles, ca orice altceva atunci când privești cu alți ochi. Ochi ce vor fi noi *întotdeauna,* ochi tineri care-n fiecare dimineață se schimbă, precum ai unui puști care știe că are toată viața înainte, mereu înainte, și de fapt cum voi fi peste o mie de ani?

O mie de ani, singur…

Nu, ăsta-i stilul vechi de gândire, pe termen scurt, într-o bună zi nemurirea va fi pentru toți, fără nicio crimă, acum când ciumeții o pot simți apropiindu-se, cu o Lege a Congelării Publice deja pe biroul Președintelui, care știe că a n-o aproba înseamnă harachiri, și cu toată presiunea aceea publică… În cele din urmă, toți vor ajunge acolo unde sunt și eu, iar între timp, pot rezista și singur, am tot timpul la dispoziție. Între timp…

Între timp se pare că-s băgat în politică până dup-alegeri… trebuie s-o joc alături de Morris ca să ținem spectacolul. Și oricum, recunoaște nenică, e haios.

Patruzeci și șapte de candidați la președinție, toți alergând de colo-colo ca niște găini cu capetele retezate, sigur c-o să zguduie treaba, e exact ce-i trebuie țării. Și cine știe, s-ar putea chiar să câștig și-atunci bătrânele SU ale A o să primească *cu adevărat* un șut în cur. Dar nu cel la care se gândesc Luke și băieții lui…

Ce pont pentru Luke, se gândi, o să se pișe pe el! „Justiția Socială”– sper c-o să câștig măcar numai pentru ca prostovanul ăla de Morris să poată bunghi ce-nseamnă ramura Justiției Sociale a lui Jack Barron. Justiția Socială pe *bune,* aia-i, o dată ce băgăm un negru la Casa Albă chiar dacă pe ușa din spate, nimic nu va mai fi la fel.

Politică! Politicieni! Mincinoși lipsiți de simțul umorului! Ei cred că și-au format o imagine care poate câștiga și o marionetă despre care cred c-o pot trage-n piept în culise, după alegeri.

Nenică, dacă eu *câștig*, păi o să fie haiul de pe lume după

Învestire! Atunci când bunul Jack Barron o să renunțe la președinție în favoarea vicepreședintelui Lukas Greene. Vicepreședintele *negru* Lukas Greene!

Asta o să-i învețe minte pe puțoi să se mai joace de-a imaginea cu campionul mondial. O tartă cu frișcă, mare și zemoasă, în chipul întregii țări, exact ceea ce-i trebuia, patru ani cu un președinte negru și, cine știe, s-ar putea ca-n cele din urmă să le placă într-atât încât să-i transforme în opt ani.

Între timp…

Deschise ușa, intră în anticameră și se opri lângă biroul Carriei Donaldson. Femeia îl privi cu ochi reținuți.

— Da, domnule Barron? rosti ea.

Ei bine, de ce nu? se gândi Jack Barron. Ești rănit, dar o să te vindeci, și, oricum, îi datorezi ceva gagicuței ăsteia. În plus, e bună de tot la pat, mai ții minte?

— Ce-ar fi să mergem și să mâncăm ceva, Carrie, spuse el. Eu îmi iau după-amiaza liberă, așa că și tu ești liberă. Vrei s-o iei împreună cu mine?

— Să-nsemne asta ceea ce cred eu că-nseamnă… Jack? Barron râse… Se simțea bine.

— Înseamnă, atâta vreme cât îmi zici Jack.

— Jack…, zise ea apucându-l de mână. Ieșiră împreună din anticameră.

Pur și simplu altă gagicuță? se întrebă Barron. Sau ceva mai mult? De fapt, cui îi pasă ce-o să fie, o cioacă de-o noapte, o săptămână, un an sau o sută de ani, ce contează cât o să dureze?

Deodată nu mai păru foarte important să știe ce se va întâmpla cu *orice* sau ce se va întâmpla în minutul, anul sau secolul următor. Nu mai era nici măcar cine știe ce mahmureală faptul că nu învățase cum să și-o amintească pe Sara fără să-l doară. În sfârșit, înțelesese că avea timp îndeajuns să-și lecuiască până și rănile cele mai profunde, să joace orice joc dorea și de orice număr de ori, să devină orice dorea să fie și apoi să se răzgândească. Timp îndeajuns pentru orice…

Mai exact, tot timpul din lume.

SFÂRȘIT